

Giới thiệu Tận Xương

Nội dung: tình yêu hiện đại, hào môn thế gia.

Nhân vật chính: Phuong Châm, Nghiêm Túc

Phối hợp diễn: Thẩm Khiên, Từ Mỹ Nghi, La Thế.

Cái khác: Tiểu bao tử

Bản giới thiệu đúng đắn:

Một ngày kia, khi đang nói chuyện phiếm thì người bạn hỏi Nghiêm Túc

"Vì sao, cậu thế nào cũng phải theo đuổi Phuong Châm, cô ta chút nữa thì giết chết cậu rồi"

Nghiêm Túc: "Đó chính là lý do a"

Người bạn: "Why?"

Nghiêm Túc: "Trong tất cả những cô gái ái mộ mình thì cô ấy lại dùng cách kịch liệt nhất, cậu không thấy cô ấy rất đặc biệt sao?"

Người bạn: "Cậu...càng ngày càng khác người"

Im lặng một lát, người bạn lại nói: "Cậu xác định Phuong Châm ái mộ cậu?"

Bản giới thiệu đúng đắn:

5 năm trước, cô vì báo thù mà thiếu chút nữa thì giết Nghiêm Túc.

5 năm sau, cô được phóng thích, bắt đầu cuộc sống mới.

Từ đó về sau, cuộc sống của cô lại có thêm một loại hương vị mang tên Nghiêm Túc.

Nếu như nói liên tục đập đến đồng cứng chó là việc làm khiến người ta cực kỳ chán ghét.

Như vậy, đại khái Nghiêm Túc liền tốt hơn một chút so với đồng cứng chó đi.

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Phóng thích

Buổi sáng, khoảng mười một giờ, Phuong Châm tắm rửa thay quần áo xong, đầu tóc còn chút ẩm ướt, ấn xuống giấy chứng nhận được phóng thích đầu vụn tay của mình.

Thời hạn thi hành án năm năm giờ đã hết, Phuong Châm nhìn đầu vụn tay trên giấy chứng nhận, nụ cười trên mặt vô cùng lạnh nhạt.

Cảnh quan Tổng mang cô từ nhà giam ra, lúc đi đến cửa, cô ấy nói dừng, lại hỏi: “Người trong nhà đến đón sao?”

“Ừ, có lẽ là vậy.”

“Sau khi rời khỏi đây sống cho tốt, hi vọng chúng ta sẽ có cơ hội gặp nhau, nhưng vĩnh viễn đừng là ở chỗ này.”

Phuong Châm rút cuộc nở nụ cười chân thành, thành tâm nói: “Cảm ơn cô.”

Năm năm trong lao tù, người không trải qua sẽ không hiểu được mùi vị trong đó. Lúc trước, trước khi vào đây, Phuong Châm cùng nghe người ta nói, trong ngục đủ loại chuyện tiêu cực, sau khi vào chân chính trải nghiệm cô mới hiểu được cảm nhận mùi vị đích thực của ngòi tù.

Cảnh quan Tổng ở trong tù xem như là người quen trong tù, tính tình cũng không tệ lắm, đối với cô cũng rất tốt, trừ lúc chưa quen biết lạnh mặt khiến trách cô ra, thì trong mấy năm nay cũng không có chia mũi nhọn vào cô.

Dù sao, Phuong Châm cũng coi như là một phạm nhân rất ngoan, cô nổi danh là biết điều nghe lời.

Cảnh quan Tổng chỉ có thể đưa cô đến đây, ra khỏi cánh cửa này, cô chỉ có thể dựa vào chính mình. Cô quay đầu lại một lần nữa nhìn nơi mình đã sống năm năm, sau đó không chút do dự bước ra khỏi cửa sắt to lớn nặng nề kia.

Sắc trời không quá tốt, mặt dù không trời mưa nhưng không có mặt trời, trên đỉnh đầu bao phủ một tầng mây đen thật mỏng, khiến người ta cảm thấy rất nhanh trời sẽ mưa.

Phuong Châm đứng ở cổng chính tù giam nhìn sắc trời, do dự không biết về nhà thế nào. Thư thông báo đã sớm gửi về nhà rồi, lần cuối ba mẹ đến thăm tù cũng có nhắc đến. Nhưng rốt cuộc ngày hôm nay sẽ đến đón cô hay không họ cũng chưa xác định.

Em trai chắc chắn là sẽ không đến. Bởi vì mẹ đã nói hai ngày này em trai mang bạn gái đi du lịch. Đó là bạn gái đầu tiên của em trai, làm thư kí ở một công ty, thật vất vả mới nghỉ được mấy ngày để đi chơi, chỉ sợ trên trời rơi xuống là dao găm, em trai cũng muốn đi.

Về phần ba mẹ đều đi làm, hôm nay không phải chủ nhật, trừ phi họ xin phép nghỉ, nếu không cũng không đến được.

Là cô bất hiểu, nếu cô không có phạm tội, không có ngồi tù, bây giờ tiền lương nuôi sống cả nhà cũng không là vấn đề, cũng không để cha mẹ đã có tuổi còn phải đi làm kiếm tiền.

Nghĩ đến đây, nụ cười mới nở trên môi Phuong Châm liền biến mất.

Cô cũng không nghĩ nhiều, không có tiền thì cũng có đôi tay, đợi gần một giờ không thấy người đến, cô quyết định nghĩ biện pháp đi ra ngoài.

Cuộc sống tươi lai cô còn phải gặp nhiều trường hợp tương tự. Không ai có thể giúp cô, chỉ có thể dựa vào đôi tay này giải quyết tất cả vấn đề khó khăn.

Năm năm ở trong tù, Phuong Châm rất ít suy nghĩ nhưng lại học rất nhiều, nhiều nhất chính là học cách kiên cường thế nào.

Cho nên, cô đưa tay lên chỉnh sửa lại quần áo, mặt không chút thay đổi đi trên đường lớn. Kết quả, vừa đi không được mấy bước, một chiếc Freeland liền lao đến. Người lái xe hình như có chút gấp, có thể nghe thấy rõ ràng thanh âm bánh xe ma sát với mặt đất.

Bởi vì chiếc xe đột nhiên xuất hiện làm Phuong Châm dừng bước.

Cửa xe mở ra, một cô gái trẻ vội vàng chạy xuống, chạy thẳng đến trước mặt Phuong Châm, mạnh mẽ ôm lấy cô: “thần mẫn, chúc mừng cậu. Ngại quá, mình đến trễ, mình đã nói với cậu a, vốn là anh họ mình muốn đến, chúng mình cùng đi đón cậu. Nhưng hán còn có một cuộc giải phẫu, cái gì mà con trai của ông tổng bị tai nạn giao thông phải giải phẫu ngay lập tức, không làm ẽ không sống được. Loại phá gia chi tử này chết thì chết, cứu sống chúng để chúng lại chạy xe đụng chết người khác? Còn không bằng để chúng chết đi có phải tốt hơn không.”

Phuong Châm bị ôm đến khó thở, miễn cưỡng đem một cái tay của cô gái kia từ trên người xuống: “Mỹ Nghi, cậu để mình lấy hơi trước được không?”

Người vừa đến này là Từ Mỹ Nghi, là bạn thân của Phuong Châm trước khi ngồi tù. Mấy năm này cô ấy cũng đến nhà giam thăm cô, cẩn thận suy nghĩ, cô ấy còn chịu khó đến hơn so với cha mẹ cô, so với em trai thì không cần phải nói.”

Từ Mỹ Nghi là người sáng khoái, vừa oán trách xong liền kéo Phuong Châm lên xe, lại nói: “nhanh rời khỏi địa phương quỷ quái này, vĩnh viễn cũng đừng quay lại.”

Xe ở lối đi bộ trước nhà giam vòng một đường xinh đẹp, lại hương về đường lớn.

Phuong Châm ngồi trên xe nhìn hàng cây hiện lên trước mắt, tâm tình lại kích động, cô đã năm năm không có ngồi xe cũng chưa từng nhìn thấy thế giới bên ngoài rồi, cô vốn nên hưng phấn vô cùng nhưng lúc này lại tĩnh táo lạ thường.

Cũng là Từ Mỹ Nghi không quản được miệng mình như cũ, còn đang oán trách anh họ mình Trầm Khiên: “Vì loại người đó mà giải phẫu thật lãng phí thời gian cùng sinh mạng. Còn hại anh ta không đến đón cậu được. Nhưng là cuối cùng anh cũng thật nghĩa khí đưa xe cho mình. Xe này tốt hơn so với xe mình, cậu cũng ngồi thoải mái một chút mà đúng không?”

Phuong Châm cười nhạt: “không quan hệ. Cảm ơn cậu đến đón mình, hôm nay cậu không phải đi làm sao, đi ra ngoài cũng không sao sao?”

“nói gì chứ, đón cậu ra tù là chuyện lớn, công việc có là gì, xin phép là được.

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý. Đúng vậy, mặc dù có việc chỉ cần xin phép là được thôi. Bạn tốt cũng cảm thấy là chuyện theo phải làm lẽ thường, cha mẹ cô lại thấy đây là vấn đề lớn rất khó khăn.

Lần cuối gặp mặt, Phuong Châm liền nghe được ý trong lời của mẹ cô, xin phép sẽ bị trừ tiền lương, tới đây một chuyến cũng không dễ, vì tiết kiệm tiền,à ngồi xe công cộng, sau khi xuống xe còn phải đi một đoạn dài.

Thật ra có tiền hay không đều không quan trọng, mấu chốt là họ không thêm quan tâm mình đi.

Ý nghĩ này chưa bao giờ có trong đầu Phương Châm trong năm năm này, bởi vì trong tù thật bề bộn nhiều việc, cô không chịu suy nghĩ nhiều. Nhưng bây giờ lại xuất hiện, trước khi ở tù, ý nghĩ này thỉnh thoảng cũng xuất hiện.

Từ nhỏ ở nhà, cô có cũng được mà không có cũng chẳng sao, điểm này cô đều rõ ràng so với ai khác. Nếu như đổi lại hôm nay là em trai ra tù, đừng nói là xin phép nghỉ một ngày, cho dù bị sa thải, mẹ cũng nhất định đến. Hơn nữa bà sẽ không đi xe công cộng mà thuê xe đến đón. Vì bà nói: “Con trai của tôi chịu nhiều khổ cực như vậy, thuê xe cho nó ngồi thoải mái một chút.”

Phương Châm lắc đầu, cố gắng loại bỏ tâm tình tiêu cực này ra ngoài. Từ Mỹ Nghi vừa lái xe vừa nói ít chuyện cũ, nói nói lại phát hiện Phương Châm an tĩnh lạ thường, lập tức ngậm miệng lại nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, mình nói nhiều quá, âm ỉ cậu đi.”

“Không có sao, mình thích nghe cậu nói. ở trong đó năm năm đều tách rời với thế giới rồi, mình phải nghe cậu nói nhiều mới tốt, sớm thích ứng với xã hội này.”

“Muốn nghe mấy cái kia, có thời gian lại nói với cậu. Bây giờ nói xem, muốn đi thẳng về nhà ao?”

“Không, mình muốn đến chỗ đó, cậu có thể đưa mình đi sao?”

“Chỗ nào?”

“Quảng trường thâm Lam.”

Xe bỗng dừng một chút, Từ Mỹ Nghi vội vàng ổn định lại tay lái, một lúc lâu mới hỏi thản: “Phương Châm, cậu muốn làm gì, đang yên lành sao lại muốn đến đó?”

“Cậu đừng sợ, mình chỉ là muốn đi xem một chút. Năm năm chưa đến, cũng không biết bây giờ chỗ đó thế nào?”

Năm năm trước, cô ở chỗ đó phạm tội lớn. Ngày đó quảng trường Thâm Lam khai trương, cô mượn thân phận kí giả lẫn vào buổi họp báo, hơn nữa sau khi buổi trình diễn thời trang kết thúc mượn cơ hội phòng vắng tới gần ông chủ quảng trường kiêm Chủ tịch – Nghiêm Túc, một dao đâm vào người anh ta.

Bởi vì một dao này, cô bị kết án bảy năm, lại bởi vì biểu hiện tốt nên được phóng thích sớm. Chỗ đó là nơi cô có mặt cuối cùng trước khi vào tù, hôm nay, đã qua năm năm, cô thật muốn đến nơi đó xem một chút.

Từ Mỹ Nghi còn có chút do dự, Phương Châm an ủi cô nói: “mình ở trong xe nhìn một chút. Hôm nay không có người nọ, mình lại không có vũ khí, mình không thể làm gì được...vân vân... Hôm nay cậu không đưa mình đi, ngày mai mình cũng sẽ đi.”

Bởi vì câu nói cuối cùng này, Từ Mỹ Nghi gờ tay đầu hàng.

Khi xe dừng đường đối diện quảng trường Thâm Lam, Phương Châm an tĩnh ngồi trong xe nhìn trung tâm thương mại đối diện cực kì náo nhiệt. Những cô gái mặc quần áo thời thượng hoặc những chàng trai anh tuấn đầy triển vọng, có thể ai cũng không biết năm năm trước nơi này đã xảy ra chuyện gì.

“Nơi này làm ăn không tệ a.” Phương Châm nhẹ nhàng nói.

“Đúng vậy, nơi này vừa khai trương đặc biệt đông người, cậu nhìn xem, hôm nay không phải chủ nhật mà còn nhiều người như vậy. Đến chủ nhật thì càng khoa trương hơn. Bất quá đồ cũng thật đắt, một chai nước cũng đắt gấp năm sáu lần thậm chí gấp mười lần bên ngoài.”

“Kia, kiếm được rất nhiều đi.”

Từ Mỹ Nghi không nghe ra ý trong lời của Phương Châm, gật đầu nói: “đúng vậy, cửa hàng chỗ này kiếm tiền rất được. Bất quá nghe nói tiền thuê cũng đắt đến kinh người. Dù sao, mình bình thường cũng không vào, thỉnh thoảng nhờ vào thẻ của anh họ mới có thể đến. Dù sao tiền anh ta cũng nhiều, không sợ quét thẻ. Đúng rồi, Phương Châm, một lát mình gọi anh họ ra ngoài ăn cơm có được không? Mấy năm nay anh ấy vẫn rất quan tâm cậu...”

“Không cần, mình muốn về nhà trước.”

Phương Châm vẫn quay đầu nhìn quảng trường Thâm Lam ngoài cửa xe, nghĩ đến tất cả có liên quan đến Nghiêm Túc. Cô hỏi: “anh ta, mấy năm nay thế nào?”

“Ài, anh họ mình?”

“Không phải.”

Từ Mỹ Nghi sửng sốt, sau đó mới phản ứng kịp: “Cậu nói Nghiêm Túc? Nói thật, mình cũng không rõ lắm. Anh ta không thường lên tivi, cũng không phải ngôi sao. Mình chỉ nghe nói, mấy năm nay quảng trường Thâm Lam phát triển cực tốt, đoán là anh ta kiếm không ít tiền. Nhưng là nghe nói thân thể anh ta không tốt lắm, đại khái là do một dao kia năm đó cậu đâm thật sâu, khi đó đều nói anh ta thiếu chút nữa là mất mạng.”

Phương Châm rút cuộc xoay đầu lại nhìn Từ Mỹ Nghi cười khổ: “Mình dù sao cũng không phải là người chuyên nghiệp, lúc giết người cũng sẽ khản

trương. Căng thẳng làm dao trong tay đi lệch đi.

Nếu như tâm tình không có loạn như lời nói, đâm cũng không phải bụng mà là trái tim đi.

Sắc mặt Từ Mỹ Nghi đại biến trong nháy mắt: “Phương Châm, cậu, cậu ngàn vạn lần đừng nghĩ không thông a.”

“Minh sẽ không, bây giờ mình không phải người năm đó, mà anh ta cũng không phải anh ta năm đó.”

“Đúng vậy, đúng vậy, đều qua năm năm rồi, chuyện lúc trước cậu cũng đừng so đo. Cậu có lỗi với anh ta cũng đã trả giá nhiều rồi, đừng vì anh ta mà hủy cuộc sống của một đời. Làm vậy không đáng.”

Đúng vậy, quả thật không đáng.

Phương Châm ngẩng đầu nhìn lên tòa nhà quảng trường sừng sững, trước mắt xuất hiện gương mặt của Nghiêm Túc.

Cách quảng trường Thâm Lam mấy bước, tầng cao nhất bên trong cao ốc, Nghiêm Túc đang họp cùng thành viên Hội Đồng quản trị. Có hai người có lai lịch lâu năm ở tuổi chú bác đang vỗ bàn tranh cãi, những người khác đều ở bên cạnh anh một câu toi một câu khuyên nhủ, chỉ có Nghiêm Túc ngồi ở ghế chủ trì không nói một lời, yên lặng nghe bọn họ ầm ĩ.

Có đôi khi tranh cãi cũng tốt, người tâm tình đang kích động sẽ nói ra một số lời thật tâm lúc bình thường sẽ không nói. Anh không muốn nghe lời tốt đẹp cũng lười nghe người ta vuốt đuôi anh, giống bây giờ mặt đỏ đến mang tai, tranh cãi gay gắt, cũng làm anh nắm bắt được nhiều tin tức hơn, thậm chí là chuyện riêng tư của họ.

Tranh cãi đã kéo dài gần nửa giờ, từ đầu đến cuối đều vì hai người muốn khuếch trương bản đồ quảng trường Thâm Lam hay không, không thể nhất trí mà lại bất phân thắng bại. Mắt thấy không khí cũng có dấu hiệu giảm xuống, thậm chí có khuynh hướng ngày càng nghiêm trọng, Nghiêm Túc xoa trán đang nghĩ có cần hô ngừng hay không, thấy Thư kí Viên Mộc gõ cửa đi vào, cầm văn kiện trong tay, liền ra hiệu bằng ánh mắt.

Anh nói, anh ta giúp anh kết thúc trận tranh cãi này.

Nghiêm Túc dùng ánh mắt nói anh đến đúng lúc, cho nên tiếng tranh cãi kia dừng lại, hơn nữa mỗi người đều lên tiếng trấn an vài câu, nhưng vẫn không tỏ thái độ muốn muốn đem Thâm Lam khuếch trương gấp đôi diện tích hay không.

Hai người nói đều có đạo lý, nhưng Nghiêm Túc biết, bọn họ cũng là vì lợi ích của riêng mình. Ủng hộ là muốn nhân cơ hội đào vét một khoản, phản đối là sợ vị trí trong Hội Đồng quản trị của mình khó mà giữ được. Nói đi nói lại, cũng không có người suy nghĩ chân chính cho Thâm Lam.

Sau khi trấn an hai người, Nghiêm Túc tuyên bố tan họp, mắt thấy mọi người đi hết, anh vẫn ngồi trên ghế như cũ không dậy nổi, cảm một văn kiện trong tay tùy ý xoay chuyển, nhắc mắt hỏi Viên Mộc: “Có chuyện gì? Bên Châu Âu có hồi âm rồi?”

“Hôm nay Phương Châm ra tù, mười hai giờ buổi sáng đi khỏi nhà giam.”

“Phương Châm? Ai là Phương Châm?”

“Năm năm trước, ngày Thâm Lam khai trương, cô gái kia đâm anh bị thương, cô gái giả mạo kí giả kia.”

Hai mắt Nghiêm Túc tỏa sáng, hiển nhiên là bị nhắc tỉnh.

Viên Mộc có lòng tốt nhắc nhở: “Có muốn trang bị hai tên vệ sĩ cho anh không?”

“Không cần.”

Anh không thể nào để một tảng đa làm té ngã hai lần.

Viên Mộc không nói nữa, im lặng đứng một bên chờ. Nghiêm Túc xem xong văn kiện trong tay, cuối cùng khép lại ném lên bàn, đứng lên bỏ hai tay vào túi quần, cả người nhìn rất cao thon dài.

Lúc đi qua Viên Mộc anh hỏi hột nói một câu: “Hệ thống bảo an của Thâm Lam tăng thêm một bậc.”

Khỏe miệng Viên Mộc căng ra, cười thật hàm súc. Kết quả nụ cười còn chưa tàn đi, Nghiêm Túc vừa đến cửa lui lại mấy bước, xoay người nhìn anh: “Thuận tiện nói một câu, cô ấy trước khi bị bắt là kí giả thật.”

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Tiền án

Phuong Châm ngồi trong văn phòng công ty, về mặt bình tĩnh nhìn Quản lý Trần đối diện.

Quản lý Trần nhìn sơ yếu lý lịch của cô, chân mày khẽ nhíu lại, Phuong Châm đã đoán được suy nghĩ trong lòng ông.

Quả nhiên chỉ chốc lát sau, Quản lý Trần ngẩng đầu lên, trực tiếp thẳng thắn với Phuong Châm: “cái kia, tiểu Phuong, nói thật, lý lịch của cô rất tốt, hoàn toàn vượt qua yêu cầu của công ty chúng tôi. Nhưng năm năm trước..... chuyện kia, chuyện như vậy thật làm khó chúng tôi a. Cô cũng biết chủ nhà yêu cầu rất cao, dù sao cũng tốn tiền, ai cũng không muốn tìm người có.... tiền án.”

Lúc Anh ta nói hai chữ tiền án thanh âm cũng nhẹ một chút, hiển nhiên là không muốn thương tổn Phuong Châm. Nhìn ra được Quản lý Trần thật hài lòng với Phuong Châm, điều duy nhất là cô có tiền án.

Nhưng là nếu không có tiền án, với sơ yếu lý lịch như vậy của cô làm sao có thể tìm đến công việc bảo mẫu?

Cô biết Quản lý Trần khó xử, cũng không muốn làm khó người ta: “tôi biết bản khoản của anh, tôi cũng không muốn giấu diếm chuyện ngồi tù năm năm. Tôi hi vọng thẳng thắn với anh, cũng hi vọng anh cho tôi một cơ hội. Anh không cần đảm bảo nhất định giới thiệu công việc giúp tôi, tôi chỉ hi vọng anh lưu lại lý lịch của tôi, vạn nhất có ngày nào đó, nếu ngày nào đó chủ nhà không ngại với quá khứ của tôi muốn thuê tôi.... làm phiền anh gọi điện thoại cho tôi được không?”

Đây không phải là lần đầu Phuong Châm phỏng vấn gặp phải. Cô được miễn hạn về nhà đã hơn nửa tháng, hơn nửa tháng này cô vẫn lo tìm việc làm. Lúc đầu cô cũng đi tìm việc liên quan đến chuyên môn của mình để làm. Nhưng mấy lần sau cô hiểu ra, có tiền án không thể vào làm việc trong công ty lớn.

Cho nên cô đi ngược lại những công ty nhỏ nộp sơ yếu lý lịch. Cô hoàn toàn không có giấu diếm chuyện mình đã từng ngồi tù, bởi vì cũng không thể giấu diếm được, cho dù sơ yếu lý lịch không viết, người thuê chỉ cần kiểm tra hồ sơ một cái là có thể biết rõ. Vốn là cô tưởng rằng đem nộp hai trăm hồ sơ, có thể được một chỗ gọi là không tệ rồi, không ngờ đến vừa nộp đi là điện thoại gọi đến rất nhiều.

Có một ngày cô nhận bảy tám cuộc điện thoại, vài chỗ gọi cô đến phỏng vấn. Lúc đầu Phuong Châm không cảm thấy có vấn đề gì, càng về sau càng nhận không được trực tiếp hỏi một nhà tuyển dụng.

“các người thật không e ngại tôi có tiền án sao?”

Cô vừa hỏi, người ở đầu bên kia chỉ á, đến lúc cô truy hỏi đến cùng người nọ mới miễn cưỡng nói nguyên nhân cho cô biết. Thì ra là bọn họ phỏng vấn cô cũng không phải thật sự muốn thuê cô mà chủ yếu là có chút lòng hiếu kỳ. Nhìn hình trên hồ sơ xinh xắn đáng yêu, hình dáng nhỏ bé, tất cả mọi người tò mò người như vậy vì sao lại ngồi tù.

Người nọ nói chuyện với Phuong Châm hồi lâu cảm thấy cô không xấu cho nên không đành lòng lừa cô nữa, thành thật nói: “thật ra thì, cho dù cô đến phỏng vấn, chúng tôi cũng không có ý định thuê cô. Cho dù sơ yếu lý lịch của cô rất tốt, có tiền án công ty chúng tôi cũng sẽ không dùng. Chúng tôi gọi cô đến chính là muốn bát quái một chút. Nếu như công ty khác cũng gọi điện thoại cho cô, tin tôi đi, bọn họ cũng có ý nghĩ giống chúng tôi.”

Cho nên từ ngày đó, Phuong Châm hoàn toàn chặt đứt ý nghĩ làm lại công việc cũ trong đầu, ngược lại bắt đầu tìm một ít việc không cần liên quan đến chuyên môn của cô. Cô bắt đầu đi siêu thị, quán ăn hoặc là công ty giúp việc nhà tìm việc làm. Những chỗ này không cần xem sơ yếu lý lịch chính quy, cũng sẽ không đi điều tra hồ sơ của cô, chỉ cần họ thiếu người, mà chỉ cần người thông minh lanh lợi, tám chín phần là sẽ thuê người.

Nhưng bản thân Phuong Châm lại nghiêng về công ty giúp việc nhà. Bởi vì cô hi vọng tìm được công việc có thể ở lại. Cô không muốn ở nhà, mỗi ngày nhìn em trai lấy đủ thứ cớ nổi giận đập phá đồ mắng chửi người. Trong lòng cô hiểu rõ, tất cả đều là nhắm vào cô. Năm năm trước nếu cô không làm việc góc góc đó....., bây giờ tiền cũng đã kiếm đủ cho em trai mua nhà. Bây giờ không có hi vọng có nhà mới, chị gái mới ở tù ra còn ở nhà ăn bám, dĩ nhiên nó không thoải mái. Mặc dù nó vẫn dựa vào cha mẹ nuôi, sau khi tốt nghiệp đại học cũng không có một công việc đứng đắn.

Mặt khác Phuong Châm cũng biết, em trai sợ bạn gái biết mình có một chị gái như vậy. Có một lần, Phuong Châm nghe cha mẹ nói mấy câu với bạn bè, biết được bạn gái em trai là Jenny cho tới bây giờ cũng không biết nó có một chị gái. Mỗi ngày chị gái là cô đều ở nhà, vạn nhất bị Jenny gặp được?

Huống hồ đây là chị gái có ý đồ giết người từng ngồi tù.

Bởi vì thái độ của em trai, cũng vì cha mẹ dung túng nó, Phuong Châm thực sự muốn ra ngoài ở.

Lúc Quản lý Trần đưa cô ra khỏi phòng cũng không nói chắc chắn, nhưng trong lòng Phuong Châm cũng hiểu, muốn tìm nhà như vậy thật không dễ dàng. Trừ phi, cô chịu làm sơ yếu lý lịch giả, mà dù có làm giả cũng chưa chắc là người ta chịu tin. Người địa phương, xinh đẹp trẻ tuổi, nhìn thế nào ung không thể đi làm bảo mẫu. Trong lòng người ta nhất định sẽ đánh dấu hỏi to đùng.

Phuong Châm tạm biệt Quản lý Trần sau khi dặn anh nhớ lời cô nói, có lẽ buông việc ở công ty giúp việc nhà đi, trực tiếp đi siêu thị tìm việc thu ngân đi. Cho dù thế nào, có công việc mới là có thể dựng nên gốc rễ mới.

Cô vừa mở túi ra, muốn lấy điện thoại xem đồng hồ một chút. Lúc đi qua cửa công ty giúp việc nhà không cẩn thận đụng phải một người.

“Xin lỗi.” Phuong Châm vội vàng nói xin lỗi người ta, vừa ngẩng đầu phát hiện đối phương là người nước ngoài, cho nên cô lập tức chuyển sang tiếng

anh nói: “Anh có sao không?”

“Không sao, không có việc gì.” Người nước ngoài kia rất nhiệt tình, quay lại quan tâm cô, “Tiểu thư, cô không sao chứ?” anh là người cao lớn, nhìn thế nào cũng là cô gái chịu thua thiệt.

“Tôi rất khỏe, cảm ơn.” Phương Châm nói xong lời này liền cười quay đi, không có chú ý người nước ngoài kia thất thần đứng ngoài cửa nhìn bóng lưng của cô, một lát sau mới xoay người vào cửa lớn công ty giúp việc nhà.

Quản lý Trần còn chưa đi vào, nhìn thấy người nước ngoài liền nhiệt tình nghênh đón: “Anderson tiên sinh, ngài khỏe chứ, mời vào bên trong ngồi.”

Quản lý Trần nói là tiếng Trung, Anderson cũng dùng tiếng Trung nói chuyện với anh: “Thật xin lỗi, lại đến làm phiền anh, đi lần trước tôi thật không hài lòng lắm...”

“Tôi hiểu, tôi hiểu. Vị kia đúng là tay chân có chút chậm, cũng không quá tệ mi, lần này tôi nhất định sẽ tìm người khác tốt hơn cho ngài”

Anderson mang về mặt xin lỗi ngồi xuống. Anh cùng Quản lý Trần là gặp mặt lần đầu tiên, nhưng không phải là lần đầu tiên làm việc với công ty này. Bảo mẫu nhà anh vẫn là tìm từ chỗ này, cho đến bây giờ anh vẫn thấy người ta không tệ, hết lần này đến lần khác vợ anh lại bắt bẻ không hài lòng. Lần này, Anderson cũng tức giận, vừa bực phát ở nhà, đem chuyện tìm bảo mẫu ôm lấy, hơn nữa lại ra quy ước, bảo mẫu là do anh chọn, tiền lương anh trả, làm tốt hay không cũng là do anh quyết định.

Quản lý Trần lấy ra một đồng hồ sơ bảo mẫu đã được chọn lựa cho anh xem, Anderson cầm lên tùy tiện xem mấy cái, phát hiện tất cả đều là phụ nữ trung niên, bộ dạng thật thà đàng hoàng, hẳn là làm việc cũng không kém, nhưng anh cảm giác như thiếu thiếu cái gì đó.

“Quản lý Trần, có ai trình độ học vấn cao một chút, tư chất khá hơn một chút không?”

“Ngài là muốn kiểu như thế nào?”

“Là như vậy, tôi muốn tìm người có thể chăm sóc con trai tooi một chút. Người không thể trấn áp được nó, nó không có hiểu chuyện nhiều lắm, cũng sẽ không để người đó vào mắt. Cho nên, tôi muốn tìm người lợi hại một chút, ví dụ như sinh viên đại học, sẽ biết internet, có thể có chút đề tài chung với con trai tôi, đứa bé này bị mẹ nó làm hư, ở nhà cũng vô pháp vô thiên, a đi cũng bị nó khi dễ.”

Anderson còn tính toán làm sao đem ý định nói ra, nhưng vừa nói ra lời này trước mắt lại hiện lên bóng dáng của cô gái vừa nãy. Lúc cô ngọt ngào cười với anh, Anderson đã cảm thấy cảm giác không thể nói ra của vẻ đẹp Phương Đông.

Cho nên anh liền trực tiếp hỏi Quản lý Trần: “lúc này ở cửa tôi nhìn thấy một cô gái rất trẻ tuổi, cô ấy cũng là đến tìm việc sao?”

“Cô gái vừa rồi?” Quản lý Trần bình tĩnh, “Là có một người như vậy. Cô gái này vừa đến chỗ tôi tìm việc làm, ngài là muốn xem hồ sơ của cô ấy sao? Cô ấy cũng rất phù hợp với yêu cầu của ngài, chỉ là có một cái sợ ngài sẽ không vừa lòng, cô ấy từng ngồi tù.”

“Ngồi tù? Ngồi tù mấy năm, tại sao lại ngồi tù?”

“năm năm, mới được thả ra. Tốt nghiệp đại học nổi tiếng, trước kia làm ký giả, nguyên nhân ngồi tù hình như là đã thương người.”

“Đã thương là nam hay là nữ?”

“cái này, tôi không có hỏi kĩ, nhưng là nghe qua giống như là nam.”

“Nam?” Anderson quay đầu theo bản năng, xuyên qua cửa thủy tinh trong phòng làm việc nhìn ra cổng chính, “Cô ấy nhỏ bé như vậy, làm sao có thể đã thương người? Tôi không tin.”

Anderson là người nước ngoài, suy nghĩ không giống người Trung Quốc, anh cũng không ngại Phương Châm có tiền án, anh thấy Chính phủ thả cô sớm liền chứng minh cô không có vấn đề gì.

Xem kĩ sơ yếu lý lịch của cô, quả thật rất tốt những bác gái kia hoàn toàn không thể so sánh, người như vậy nếu không có tiền án làm sao có thể làm bảo mẫu?

Cho nên Phương Châm vừa ngồi lên xe buýt liền nhận được “Ofer” thứ nhất sau khi ra tù.” Khi Quản lý Trần sắp xếp cô cùng Anderson gặp mặt, hai người dùng tiếng Trung cùng tiếng Anh để nói chuyện gần một giờ, Anderson dẫn Phương Châm cùng Quản lý Trần về nhà nhìn một chút.

Lúc đó vợ anh cùng con trai cũng ở nhà, một căn hộ mang phong cách Châu Âu, nhìn có vẻ cực kì cao lớn, Quản lý Trần âm thầm nói với Phương Châm, co thật may mắn.

Tiền lương cũng định xuống rồi, một tháng năm ngàn bao ăn ở. Mỗi ngày, Phương Châm chịu trách nhiệm ba bữa cơm cũng việc vệ sinh căn bản, quần áo lớn đều đem đến tiệm giặt ủi, quần áo nhỏ thì cũng có máy giặt. Phòng giặt quần áo có ba máy giặt, quần áo mỗi người đều chia ra dùng loại máy khác nhau giặt. Phương Châm cũng giúp Anderson trông nom con trai năm tuổi lúc mẹ nó không rảnh.

Ngày thứ hai sau khi Phương Châm kí hợp đồng liền dọn dẹp đồ đến nhà Anderson, bắt đầu cuộc sống mới sau khi ra tù.

Anderson mời được Phương Châm thấy tâm tình tốt lên, hẹn ban tốt quen ở nước ngoài gặp mặt ở quán rượu.

Bây giờ tối, lúc anh đi vào quán rượu, từ rất xa đã thấy bạn tốt ngồi ở quầy bar uống rượu. Cho nên anh đi đến phía trước, vẫy tay chào hỏi: "hắc hắc, đã lâu không gặp."

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Bắt bẻ

Nghiêm Túc đưa cho Anderson một ly Whiskey, cầm lấy ly của mình uống một ngụm lớn.

Hai người họ là bạn bè đã nhiều năm, lúc Nghiêm Túc đi Mi học quen biết Anderson. Anderson là người ngoại quốc điển hình chịu ảnh hưởng của văn hóa Trung Quốc, cho nên rất có thiện cảm với người Trung Quốc. Sau khi tốt nghiệp anh ta ở Mi mấy năm, cưới vợ người Trung Quốc, sinh được một đứa con lai. Bây giờ lại đưa vợ con đến Trung Quốc phát triển, vào công ty Nghiêm Túc làm việc.

Ban ngày, ở công ty bọn họ là quan hệ ông Tổng và nhân viên, tan việc lại là bạn bè tốt.

Anderson vừa ngồi xuống liền thấy một mỹ nữ nóng bỏng đến gần Nghiêm Túc, cho nên cười anh: "Nhiều điểm phúc, đây là câu ngạn ngữ Trung Quốc sao."

Nghiêm Túc cười cười với Anderson, lịch sự cự tuyệt người vừa tới. Cô gái kia liếc mắt nhìn Anderson giống như là hiểu rõ, chớp chớp mắt với anh rồi đi.

Anderson quét mắt nhìn bóng lưng cô gái kia một cái, bưng chén rượu lên: "thật đáng tiếc, cậu không thích dạng con gái này? Nói thật mình cũng không thích. Con gái có rất nhiều, không như thế này cũng như thế kia, có dạng xấu hổ thẹn thùng, cũng có dạng như vừa rồi rộng rãi phóng khoáng."

"cũng có như vợ cậu, cô gái truyền thống của Trung Quốc."

Anderson nghe nói vậy chỉ cười, trong nụ cười chợt lóe giỡn cợt rất nhanh biến mất. Anh không có tiếp tục lời của Nghiêm Túc, ngừng một chút mới nói: "Còn có giống như bảo mẫu mới của nhà mình, như sinh viên đại học, nhưng từng phạm tội đi ngồi tù. Nhưng là người vô cùng hiếm thấy."

Anderson nhắc đến hai chữ ngồi tù, trước mắt Nghiêm Túc liền xuất hiện gương mặt của Phương Châm. Anh sống đến bây giờ, cô gái gặp qua cũng chỉ có cô là từng ngồi tù, làm anh ấn tượng thật sâu.

Năm năm trước, cô xuất hiện trước mặt anh lúc con dao đâm vào người anh, đó là một gương mặt tha thiết thuần khiết, không thể nói là nghiêng nước nghiêng thành, nhưng nhìn rất thoải mái. Sau đó, lúc ở bệnh viện Nghiêm Túc cũng xem qua ảnh của cô, ấn tượng càng thêm sâu.

Người như vậy ở trong đám người giống như cô gái ngoan ngoãn, nhưng hành động lại ác như vậy, một nhát kia cơ hồ là muốn nửa cái mạng của anh. Nhát dao kia đâm thủng thận bên trái khiến khoang bụng anh chảy nhiều máu, anh ở bệnh viện hơn một tháng mới phục hồi lại.

Nghiêm Túc sống đến bây giờ, trừ mẹ cũng không có đặc biệt để ý đến con gái, cũng không có toàn tâm toàn ý yêu một người nào. Nhưng nếu hỏi anh, trong đời này có chán ghét cô gái nào không, thì trừ Phương Châm xếp hàng thứ nhất không có người nào khác.

Vừa nghĩ đến Phương Châm, Nghiêm thiếu gia nhin không được cau chân mày lại, cầm lấy ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Phương Châm Phương Châm, đêm hôm đó, trong lòng Nghiêm Túc lặng yên đem tên này đọc nhiều lần.

Có lẽ là có người nhớ thương nên đêm hôm đó, Phương Châm cũng ngủ không được tốt. Nhưng sáng hôm sau cô vẫn rời giường thật sớm làm điểm tâm, gọi Tráng Tráng con trai Anderson dậy, lại tay chân nhanh nhẹn làm nhiều việc nữa.

Từ nhỏ Phương Châm là lão Đại trong nhà, bởi vì bên dưới có em trai, nên từ lúc còn nhỏ cô đã giúp cha mẹ làm việc nhà, trông nom em trai. ở phương diện này cô làm rất thuần thực. Vợ Anderson lúc đầu thấy cô cảm thấy chồng mình là bị gương mặt của Phương Châm hấp hồn nên mới tìm cô gái trẻ tuổi không biết làm gì về nhà.

Cô ấy vốn muốn lập tức sa thải Phương Châm lại tìm người khác, kết quả Phương Châm không nói lời nào vào phòng bếp làm việc, làm năm món ăn một món súp đem ra, cô ấy ném xong không nói gì nữa.

Nhưng dù vậy, vợ Anderson cũng không thân cận nhiệt tình với cô. Thứ nhất cô ấy bắt bẻ xoi mói mọi chuyện, thứ hai Phương Châm còn xinh đẹp trẻ tuổi, trong mắt cô ấy chính là một loại uy hiếp. Cô ấy lúc nào cũng muốn tìm cơ để đuổi Phương Châm ra khỏi nhà.

Buổi sang hôm đó, Phương Châm làm xong điểm tâm, đi gọi Tráng Tráng dậy, thừa dịp cậu bé ăn điểm tâm mà đi phòng giặt bỏ đồ vào trong máy giặt. Sau đó, cô lại vào phòng Tráng Tráng xếp lại chăn gối, đến khi lau sạch bụi từ trong ra ngoài thì Tráng Tráng cũng vừa ăn xong điểm tâm, mà vợ

Anderson cũng trang điểm xong chuẩn bị ra ngoài.

“Tiểu Phuong, tôi có việc đi ra ngoài, cô giúp tôi trông chừng Tráng Tráng. Đúng rồi, tôi cần mua thêm mấy bộ chén đĩa, cô xem mua theo danh sách này, cầm hóa đơn về tôi trả tiền lại cho cô.”

Phuong Châm im lặng không nói lời nào cầm lấy tờ danh sách. Vợ Anderson nói đi ra ngoài không phải là chơi mạt chược cũng là đi làm đẹp, chưa đến lúc ăn tối chắc chắn sẽ chưa trở về, có đôi khi còn chơi đến nửa đêm. Lúc ban đầu nói là làm việc nhà, thỉnh thoảng giúp trông chừng đứa nhỏ một chút. Hiện tại cô vừa làm việc nhà vừa trông chừng đứa nhỏ.

Nhưng Phuong Châm không nói gì, đưa mắt nhìn vợ Anderson rời đi. Cô thay quần áo cho Tráng Tráng, mang theo đứa nhỏ đi mua thức ăn.

Vợ Anderson đối với tất cả đều bất bẽ. Mặc dù cô không làm ra tiền nhưng tiền chồng đưa đến tiêu xài tuyệt không nương tay. Nhà bọn họ không dùng rau dưa ngoài chợ, tất cả đồ trong nhà đều phải đi mua ở siêu thị hạng sang. Giống như hôm nay, mua chén đĩa cũng phải là nhãn hiệu được nhập từ nước ngoài ở Quảng trường Thâm Lam, sai một chút cũng không được. Ngay cả sô cô la Tráng Tráng ăn hàng ngày cũng mua ở cửa hàng nhập khẩu socola trong Quảng trường Thâm Lam, cân nặng, hình dáng đều có quy định ràng buộc.

Rốt cuộc Phuong Châm hiểu tại sao nhà Anderson mới ở nước ngoài đến ở vừa một năm đã đổi không dưới mười bảo mẫu. Nữ chủ nhân chuyên bắt bẻ xoi mói, phần lớn mọi người đều không chịu được.

Nhưng Phuong Châm không giống, cô không chịu được cũng phải chịu được. Anderson trả lương không thấp, lại bảo ăn bao ở, nếu như cô không mua sắm cái gì, một tháng cũng tiết kiệm được nguyên vẹn năm ngàn. Đối với việc trước mắt mà nói, nữ chủ nhân hầu hạ khó khăn cũng không quan trọng, làm có tiền mới là mấu chốt. Vợ Anderson khó hầu hạ hơn nữa, cũng sẽ không thể so sánh với cuộc sống ở trong tù trước kia của cô.

Phuong Châm ở Quảng trường Thâm Lam mua hai bộ chén đĩa theo lời vợ Anderson chỉ định, lại đẩy xe dẫn Tráng Tráng đi mua socola cậu bé thích. Bởi vì Tráng Tráng chỉ ăn một mùi vị, Phuong Châm vừa đến lại không rõ lắm, cho nên cầm túi nói mấy câu với nhân viên cửa hàng. Mắt thấy đối tượng xoay người đi lấy socola cho cô, Phuong Châm liền quay đầu nhìn Tráng Tráng, kết quả không thấy Tráng Tráng đâu.

Trong lòng Phuong Châm lộp bộp một tiếng, không kịp lấy socola, đẩy xe đồ đi tìm người. Hôm nay là chủ nhật, lượng người đặc biệt nhiều, vạn nhất xảy ra chuyện cô lấy gì bồi thường cho vợ chồng Anderson.

Trong trung tâm người đến người đi, Phuong Châm đẩy xe tìm chung quanh, thuận tiện hỏi thăm người khác. Kết quả cô chạy hết cả tầng hai cũng không nhìn thấy bóng dáng Tráng Tráng. Khi đang lúi cúi một nữ sinh hỏi thăm thì nghe cặp tình nhân bên cạnh nói: “cô tìm đứa trẻ? Bên kia có một đứa bé bị kẹt tay trong tay vịn thang máy, là người nhà cô sao?”

Phuong Châm vội vàng nói quần áo hôm nay Tráng Tráng mặc, đôi tình nhân gật đầu lia lịa: “chính là, nhìn có chút giống, một mình khóc ở chỗ đó, thang máy đã ngừng nhưng không rút tay ra được. Cô đi qua nhìn xem đi.”

Phuong Châm bỏ lại xe đồ liền chạy đến chỗ thang máy. Vừa chạy đến cửa thang máy lầu một thấy đầy người vây quanh, Tráng Tráng đưa lưng về phía cô ngồi ở đó sợ hãi khóc lớn.

Người phụ trách trung tâm đã đến, đang ở đó liên lạc với cảnh sát cùng bệnh viện.

Phuong Châm vội vàng đẩy đám người ra chen vào. Tráng Tráng vừa thấy cô lấy một tay không bị kẹt lau nước mắt, gọi cô: “Phuong đi, tay con thật đau.”

Phuong Châm không dám động vào cậu, chỉ là ở bên cạnh sờ đầu an ủi cậu: “Tráng Tráng đừng sợ, đừng làm mình bị thương, chờ chú cảnh sát đến sẽ có biện pháp.”

Cánh tay đứa bé dựa vào sức mạnh nhất định là không rút ra được, lại gãy dựa sẽ làm bị thương, thậm chí ảnh hưởng đến xương, cho nên Phuong Châm không cho Tráng Tráng gãy dựa thậm chí ngay cả mình cũng không dám tùy ý chạm cậu,

Nhân viên cứu hộ đến rất nhanh, còn đem theo các loại dụng cụ cứu viện, vừa nhìn liền biết tương đối có kinh nghiệm với loại chuyện này. Bọn họ vừa đến trước tiên kiểm tra xem tay vịn thang máy có tháo được không, sau đó cẩn thận nghiên cứu cấu tạo tay vịn.

Phuong Châm vẫn đứng cách đó không xa giúp đỡ Tráng Tráng, khi đứa nhỏ đau đớn khóc rống cô sẽ an ủi cậu kịp thời. Nhân viên cứu hộ sau khi nghiên cứu tay vịn, cùng nhau bàn bạc phương án. Phuong Châm lắng tai nghe, vừa nghe bọn họ muốn dùng máy cắt kim loại cắt một phần tay vịn, cô không khỏi khản trương. Đứa bé còn nhỏ không biết phối hợp, vạn nhất lại đau đớn gãy dựa lung tung rất dễ làm bị thương đến cậu.

Lòng Phuong Châm băn khoăn, liền hỏi bọn họ: “nhất định phải dùng máy cắt kim loại sao?”

Một nhân viên cứu hộ trẻ tuổi nhìn Phuong Châm: “Cô là mẹ của đứa bé sao. Tình huống trước mắt phải dùng máy cắt kim loại, cánh tay đứa bé bị đè ép lâu sẽ tạo thành tổn thương nghiêm trọng, phải sớm lấy ra.”

“Tôi hiểu. Tôi chỉ là lo lắng đứa bé quá nhỏ sẽ sợ đau, vạn nhất không chịu phối hợp bị máy cắt kim loại làm bị thương thì sao giờ?”

“cái này cần người lớn phối hợp. Cô đến đây một chút, chúng tôi nói với cô nên phối hợp thế nào, phải hành động theo chỉ thị của chúng tôi mới được. Cô khí lực lớn không, lúc quan trọng có thể khống chế được đứa bé sao?”

Phuong Châm không dám vỗ ngực đảm bảo. Đứa bé Tráng Tráng này cô tiếp xúc còn chưa lâu, lại biết cậu là một đứa bé rất ngang ngược. Bình thường còn chưa chắc không chế nổi cậu, nếu như cậu bộc phát tính tình...

“Thành thật mà nói, tôi không xác định được.”

Nhân viên cứu hộ nhìn chân tay mảnh mai của Phuong Châm, trong lòng cũng hiểu rõ.

“Xin hỏi, có thể giao cho tôi không?”

Đột nhiên một thanh âm của đàn ông chen vào. Thanh âm kia nghe trong trẻo lại sạch sẽ, lộ ra chút trầm ổn cũng kiên nghị, lập tức làm cho người ta sinh ra cảm giác an toàn.

Phuong Châm lập tức ngừng đầu nhìn đối phương, trong giây lát một gương mặt quen thuộc tiến vào trong mắt cô.

Lại là Nghiêm Túc.

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Xa cách

Nghiêm Túc giống như không nhìn thấy Phuong Châm, trực tiếp cùng nhân viên cứu hộ nói chuyện.

Lúc bắt đầu nhân viên cứu hộ cứ nghĩ anh là quân chủng nhiệt tình, sau lại biết được anh là Chủ tịch Quảng trường Thâm Lam, lập tức giật mình, gật đầu nói: “Vây thì phiền Nghiêm tiên sinh trấn an cảm xúc của đứa nhỏ đừng làm cho nó kích động.”

Sau khi Nghiêm Túc chăm chú nghe nhân viên cứu hộ hướng dẫn, vòng qua Phuong Châm đi đến bên cạnh Tráng Tráng, ngồi xổm xuống nói: “Người bạn nhỏ, cháu tên là gì?”

“Tráng Tráng.” Tráng Tráng vừa lau nước mắt vừa trả lời.

“Uh, người bạn nhỏ Tráng Tráng, bây giờ tay cháu đau không?”

“Đauh.”

“Chờ chú cảnh sát cắt tấm thép hai bên là cháu có thể rút tay ra rồi.”

“Thật không?”

“Thật, đến lúc đó sẽ hết đau.”

Tráng Tráng hơi có chút tình cảm với người chú xa lạ này. Ngh có một gương mặt khiến người ta yêu thích, ngũ quan rõ ràng, đôi mắt thâm thúy quả quyết, làm người ta vừa thấy là sinh lòng tin tưởng. Tráng Tráng nhìn một cái liền thích người chú dễ nhìn này.

Nhưng cậu không dám xác định: “Thật là không đau?”

“Ừ, khi chú còn bé cũng bị thang máy kẹp tay, chú bảo đảm, chờ đến khi rút tay ra liền hết đau. Nhưng là một chút lúc chú cảnh sát cắt tấm thép, Tráng Tráng phải nghe lời, không được giãy dụa biết không?”

“Vây, vậy lúc cắt tấm thép có đau không?”

“Có một chút.”

“con, con sợ đau.” Tráng Tráng vừa nói vừa nhìn Phuong Châm, “Phuong dì, con sợ.”

Phuong Châm vừa định há miệng an ủi cậu, Nghiêm Túc quay đầu bắn ánh mắt sắc bén đến, trong lòng Phuong Châm giật thót, lập tức hiểu ý Nghiêm Túc, ngậm miệng không nói. Nghiêm Túc đang trấn an người, lúc này bất luận người nào cũng tốt nhất là đừng xen vào, phá vỡ kế hoạch của anh.

Nghiêm Túc cảnh cáo Phuong Châm xong lại nhìn Tráng Tráng: “Chỉ đau một chút, nhịn một chút là được rồi.”

“Thật sự là một chút sao chú?”

“chú đã nói là khi còn bé tay chú cũng bị kẹp như vậy, chú bảo đảm.”

“chú, chú thật dũng cảm.”

“Nam tử hán đại trượng phu phải dũng cảm. Lớn lên mới có thể bảo vệ các cô gái nhỏ, có đúng không?”

Lời này lập tức chạm đến khí thế anh hùng của Tráng Tráng. Đứa trẻ năm tuổi ở trong nhà trẻ “hô phong hoán vũ” những cô bé cùng tuổi hay là nhỏ hơn đều làm các cậu sinh ra loại ý muốn bảo hộ. Các cậu không hiểu tình yêu, nhưng theo bản năng muốn bày ra khí phách con trai, làm những cô bé kia thật tin phục. Cho nên, nhắc đến các cô gái nhỏ tinh thần Tráng Tráng lập tức tỉnh táo, lập tức thu lại nước mắt, gật đầu nói: “Dạ, con nhất định dũng cảm.”

Hai mắt Nghiêm Túc tỏa sáng, biết được mình đã tìm ra chỗ đột phá.

Có Tráng Tráng phối hợp, chuyện tiếp theo dễ làm rất nhiều. Nhân viên cứu hộ cũng rất có kinh nghiệm, người trong nhóm lại phối hợp tốt, cắt tay vịn đối với bọn họ không là khó khăn. Nghiêm Túc nửa ngồi trên mặt đất, quỳ một gối xuống, ôm cả người Tráng Tráng vào ngực mình, lại lấy tay che kín mắt đứa bé, tận lực để cậu không nhìn thấy cảnh cắt tay vịn.

Lúc thanh âm máy cắt vang lên, Tráng Tráng sợ ngẩng thẳng đầu lên, Nghiêm Túc liền dựa sát vào tai cậu nói: “Tráng Tráng, thích em gái nhỏ ở nhà trẻ có phải hay không?”

Tráng Tráng do dự một chút, ngượng ngùng nói: “Có”

“Nga, có xinh không?”

“Xinh.”

“Xinh thế nào?”

“Đôi mắt thật to, da thật trắng. Mẹ cô bé mua quần áo xinh đẹp cho cô, trên đầu còn có kẹp tóc đủ mọi màu sắc.”

“Ừ, quả thật xinh đẹp.”

“Chú, Chú có cô gái chú thích không?”

Phương Châm ở một bên nghe thấy đồ thật nhiều mồ hôi, hai người này thật đúng là con trai bản chất vốn sắc a. Đàn ông con trai cho dù kém nhau bao nhiêu tuổi, chỉ cần ở một chỗ nói về cô gái thì độ hưng phấn và vẻ mặt đều giống nhau.

Hai người cứ như vậy, chú một câu cháu một câu bàn về chủ đề cô gái. Phương Châm không lắng nghe nữa, tập trung lực chú ý trên máy cắt. Cuối cùng một bên tay vịn bị cắt đứt một phần, nhân viên cứu hộ cẩn thận từng li từng tí đem tấm thép ra, để cánh tay có nhiều không gian thêm chút. Khi xác định có đủ không gian, một nhân viên cứu hộ đưa tay vào, lại bảo Nghiêm Túc phối hợp rút tay Tráng Tráng ra ngoài, hai người hợp lực cuối cùng cũng đem tay Tráng Tráng rút ra hoàn hảo.

Thấy được rút ra trong nháy mắt, tâm Phương Châm rốt cuộc thả xuống. Nghiêm Túc ôm lấy cả người Tráng Tráng giao cho Phương Châm. Anh trầm tĩnh khẽ gật đầu với cô rồi buông tay ra.

Tráng Tráng được Phương Châm ôm vào trong ngực quay đầu gọi Nghiêm Túc: “chú, cảm ơn chú.”

“Đừng khách khí.”

Nghiêm Túc tươi cười với Tráng Tráng, lại xoay người phân phó cấp dưới xử lý hiện trường, đồng thời cho người đi theo Phương Châm đưa Tráng Tráng lên xe cứu thương, đi bệnh viện khám lại, chăm sóc và xử lý thủ tục bồi thường.

Cho dù là phụ huynh đứa bé không chăm sóc tốt hay là đứa bé bướng bỉnh, khi xảy ra chuyện ở chỗ anh thì anh sẽ chịu trách nhiệm đến cùng. Chỉ là từ đầu đến cuối anh cũng không nói một câu với Phương Châm. Nếu như hôm nay là người phụ huynh khác của đứa bé, là người phụ trách ở đây anh nhất định sẽ trấn an đối phương mấy câu. Nhưng đối phương là Phương Châm, anh cái gì cũng không nói ra được.

Bình thường anh tự nhận mình không phải người hẹp hòi, đối với đối thủ cạnh tranh còn có thể thả cho một con ngựa, nhưng chỉ có đối với cô gái Phương Châm này, anh không mềm lòng được. Đại khái là anh chán ghét cô gái này từ tận trong xương đi. (Cindy: rồi sau này anh sẽ yêu chị đến tận xương)

Phương Châm bồi Tráng Tráng ngồi trong xe cứu thương, trong đầu cũng nghĩ những vấn đề trước. Từ đầu đến cuối, Nghiêm Túc chỉ nhìn cô hai lần. Lần đầu là cảnh cáo cô không được mở miệng phá hỏng kế hoạch của anh. Lần thứ hai là lúc giao đứa bé cho cô. Về mặt anh đối với cô đúng là nghiêm túc mà xa cách, so với nhìn một người xa lạ còn không bằng.

Cô thiếu chút nữa là giết chết anh, anh phản ứng như vậy cũng là bình thường đi. Thật ra thì đối với Phương Châm, lúc cô nhìn Nghiêm Túc tức không phải cũng không có chán ghét cùng căm hận đâu, chỉ là trường hợp đặc biệt hôm nay cô không thể bộc phát mà thôi.

Hai người bọn họ trong suy nghĩ lẫn nhau cũng xếp ở vị trí thứ nhất bị chán ghét nhất a. Chẳng qua là, ai cũng không ngờ sau năm năm gặp lại lại là cảnh tượng như vậy.

ở bệnh viện, Phương Châm gọi điện thoại cho vợ Anderson, lại bồi Tráng Tráng đi chụp X quang cánh tay. Lúc vợ Anderson chạy đến thì đã có kết quả, cánh tay đứa bé có hơi hồng cùng sưng thì xương không có bị tổn thương, thuốc cũng không cần xức, về nhà chăm sóc mấy ngày là tốt.

Nửa ngày tiếp đó là bên trong An gia bùng nổ hai trận tranh chấp lớn.

Đầu tiên, dĩ nhiên là vợ Anderson nhắm vào Phương Châm. Phương Châm rất hiểu tâm tình của cô, đối với bảo mẫu nào mang con mình ra ngoài bị thương, chắc chắn cũng sẽ giận. Cho nên lúc cô ấy mắng Phương Châm cô cũng không mở miệng, chỉ là im lặng lắng nghe. Đây là thói quen cô hình thành khi ở trong tù, da mặt đã luyệt dày rồi, lời khó nghe hơn nữa cô cũng nghe như vậy.

Vợ Anderson giận đến nhảy tung tung, muốn lập tức sa thải cô. Cô không chỉ giận Phương Châm làm Tráng Tráng bị thương, mà còn giận cô bỏ một xe đồ ở trung tâm. Cô bảo Phương Châm mua chén đĩa đều là đồ quý giá đắt tiền, Phương Châm lấy tiền sinh hoạt phí mà bình thường cô đưa đi mua, tổn thất này là An gia phải gánh chịu.

Mặc dù Anderson kiếm được rất nhiều tiền, từ trước đến giờ cô đều tiêu tiền như nước, nhưng đối với người giúp việc thì cô giống như đàn bà keo kiệt của cả Trung Quốc, dùng tốn thêm một phần đều cảm thấy bị thiệt.

Hôm nay thoáng cái liền dùng hết một hai ngàn, làm sao cô có thể bình tĩnh mà không gợn tay gợn chân. Mặc dù, Nghiêm Túc cho một khoản tiền bồi thường đủ cho cô mua lại mấy bộ chén đĩa, nhưng trong lòng cô một con ngựa đòi lấy một con ngựa. Đó là tiền Tráng Tráng dùng tay mình để đổi lấy, cũng không thể lấy ra triệt tiêu tổn thất mà Phương Châm tạo thành. =. =”

Cho nên Phương Châm gặp phải nguy cơ sắp bị thất nghiệp.

Trong lúc đó, Anderson đang ở công ty tăng ca, nhận được điện thoại liền chạy về. Anh biết tình huống đại khái, vừa đến nhà là xem xét cánh tay Tráng Tráng, lại hỏi cậu mấy câu, dạy bảo cậu sau này không được lại chạy lung tung rồi khỏi tầm mắt của người lớn, sau đó lại bảo Phương Châm và Tráng Tráng về phòng.

Từ đầu đến cuối anh cũng không nói chuyện sa thải Phương Châm.

Đợi đến trong phòng khách chỉ còn hai vợ chồng, Anderson lại lần nữa bùng nổ tranh cãi với vợ.

Phòng Phương Châm ở tầng một mơ hồ nghe được toàn bộ nội dung.

Lúc hai người tranh cãi là dùng tiếng Anh, Phương Châm nghe vợ Anderson oán giận chồng thiên vị người giúp việc, lại nhắc lại ý muốn sa thải Phương Châm. Cô ta thật vất vả mới nắm được sai sót của Phương Châm, huống hồ lớn như vậy làm sao lại không mượn nó để phát huy.

Anderson đối với yêu cầu của vợ chỉ lạnh lùng cười, nói cực nhanh: “tôi mời cô ấy đến là để làm việc nhà chứ không phải chăm sóc đứa bé, lúc đầu chúng ta về nước đã nói, tôi chịu trách nhiệm kiếm tiền, cô chịu trách nhiệm chăm sóc con trai. Trách nhiệm của tôi, tôi đã làm xong tất cả, trách nhiệm của cô đâu, cô xem cô có làm được gì không?”

Vợ Anderson sừng sốt, đuối lý không biết nói thế nào.

Anderson tiếp tục quở trách cô: “con trai vốn là trách nhiệm của cô, nhưng cô giao toàn bộ cho người giúp việc, người giúp việc một mình lại phải nấu cơm, quét dọn, vệ sinh nhà cửa, lại còn trông coi đứa bé, thì làm sao lại trông coi được tốt? Chuyện hôm nay trách nhiệm là ở cô, nếu như cô ở nhà trông coi con, hoặc là cùng đi trung tâm mua sắm thì chuyện gì cũng không phát sinh. Tôi cùng cô đã nói rõ, cô thích chơi, tôi nhắm một mắt mở một mắt, nhưng là con – cô phải chăm sóc cho tốt. Nếu chur cô không làm được, vậy cô cũng không xứng làm mẹ nó.”

“Anderson!” vợ Anderson tức giận hét to, “lời này của anh là có ý gì, lấy tiền trần áp tôi phải không? Anh làm ra tiền là rất giỏi sao, xem thường bà chủ gia đình? Anh đừng quên mẹ anh ở Mỹ cũng chưa bao giờ làm việc.”

“Không sai, mẹ tôi quả thật là không làm việc, nhưng bà cực cực khổ khổ nuôi tôi cùng anh tôi lớn. Còn cô? Cô có chăm sóc được gì cho con mình? Mỗi ngày, cô không phải chơi mạt chược thì làm nail, xài tiền như nước tôi cũng không để ý, nhưng ngay cả trách nhiệm căn bản cũng không làm được, cô nghĩ tôi là ai? Dùng lời của người trong nước các cô, tôi là kẻ ngốc nhiều tiền sao? Tôi cảnh cáo cô lần cuối, nếu cô không chuyên tâm chăm sóc con, ta sẽ tìm người khác đến chăm sóc nó.”

Ý tứ trong lời này quá rõ ràng, mơ hồ lộ ra ý muốn ly hôn. Vợ Anderson lập tức bị dọa sợ không dám nói tiếp. Cô đã quen cuộc sống an nhàn giàu có, bắt cô lần nữa bắt đầu cuộc sống dựa vào bản thân mình ra sức làm việc, cô làm không được.

Anderson nhìn vợ bị lời anh dọa sợ, cho nên không nói thêm gì nữa, chỉ nhắc nhở cô: “Ngày mốt, Nghiêm Túc sẽ đến nhà dùng cơm, cô đừng nên đi đâu, giúp đỡ Phương Châm chuẩn bị thức ăn, hôm nay thân phận Nghiêm Túc không còn tầm thường, trong lòng cô hẳn là rõ ràng hơn tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 5: Hồi hận

Ngày Nghiêm Túc tới, sáu giờ sáng Phuong Châm đã rời giường.

Hôm nay vợ Anderson cũng không đi đâu, ở nhà giúp cô trông coi Tráng Tráng. Mà việc cô làm chính là mua các nguyên liệu nấu ăn cao cấp, làm một bàn thức ăn hình thức đại loại như chiêu đãi khách quý.

Vợ Anderson không biết Phuong Châm biết Nghiêm Túc, cả ngày đều nói chuyện với Phuong Châm về Nghiêm Túc. Nói từ lịch sử làm giàu của Nghiêm gia, nói đến ông nội của Nghiêm Túc. Lúc mới bắt đầu, Nghiêm gia khởi nghiệp từ bách hóa, sau khi cải cách buôn bán mạnh hơn. Những năm đó nhà cô vạn đồng còn gây chú ý, gia sản Nghiêm gia đã vài trăm vạn.

Sau này truyền sản nghiệp lại cho cha Nghiêm Túc, gia sản Nghiêm gia lại càng đi lên như tốc độ của quả cầu tuyết. Nghiêm Túc là con trai duy nhất, trước mắt còn chưa nắm cả Xí nghiệp Nghiêm thị trong tay, nhưng một mình anh điều hành Quảng trường Thâm Lam đã làm anh hơn hẳn các tiền bối trong thương giới, trên bảng xếp hạng phú hào đoạt được vị trí hết sức quan trọng.

Vợ Anderson vừa nhắc đến Nghiêm Túc khuôn mặt liền mang theo tự hào: “Năm đó, chúng tôi cùng là du học sinh, Anderson rất yêu thích văn hóa Trung Quốc, cũng theo chúng tôi ở cùng một chỗ. Nghiêm Túc không có dáng vẻ thiếu gia kiêu căng, rất hiền hòa. Nhưng là đối phương phải có chừng mực, không nên vì người ta dễ nói chuyện mà cứ ba ba sáp vào. Tiểu Phuong, cô rất trẻ cũng rất ngây thẳng, nhưng đàn ông như bọn họ không có chú ý đến một bảo mẫu. Đừng nói là Nghiêm Túc ngay cả Anderson nhà tôi cũng không thể coi trọng người như cô.”

Lời này nói thật khó nghe, là người khác thì đã sớm trở mặt, nhưng Phuong Châm lại làm như không nghe thấy, chỉ cười cười với cô ấy rồi tiếp tục công việc trong tay.

Bữa tối toàn món ăn cao cấp. Chủ yếu là thức ăn đặt ở nhà hàng năm sao, việc Phuong Châm làm chỉ là bày biện ra đĩa. Cô đoán là theo như lời nói của vợ Anderson, Nghiêm Túc căn bản là cũng không đụng đến món ăn cô làm. Dù sao anh ta cũng là một “Đại nhân vật”, nhớ đến tình bạn lúc du học người ta mới đến ngồi một chút, đừng hy vọng người ta hạ thấp yêu cầu của chính mình mới là.

Vợ Anderson hiển nhiên xem bữa tối hôm nay là quan trọng nhất, từ đầu đến cuối đều cẩn thận nhìn mỗi một động tác làm việc của Phuong Châm, tuy nói lời chua ngoa nhưng cũng giúp cô chút ít việc. Hôn nhân của Anderson đã xuất hiện nguy cơ, lần này là cơ hội thật tốt để gia đình hội tụ làm hòa.

Nghiêm Túc không chỉ là bạn tốt của Anderson mà nay còn là cấp trên của anh, chỉ cần hôm nay cô hầu hạ Nghiêm Túc cho tốt, Anderson cũng không mặt nặng mày nhẹ với cô nữa.

Chẳng qua là Phuong Châm này.....

Vợ Anderson nhìn Phuong Châm bận rộn trong phòng bếp, trong lòng lo lắng bất ổn. Cô gái này thoát nhìn an phận không giống như loại người biết câu dẫn người khác, nhưng càng như vậy càng làm cô bất an. Nếu như Phuong Châm giống trông khuê chiêng câu dẫn Anderson thì cô bất cứ lúc nào cũng có thể lấy cớ mắng chửi cô ta. Nhưng cô ta thành thật như vậy, mỗi ngày ngoại trừ việc nhà thì chơi đùa với Tráng Tráng, một ngày cùng Anderson nói không hơn hai câu. (Cindy: cô này thật mâu thuẫn mất chồng chỉ là sớm muộn thôi, người ta an phận thì muốn người ta không an phận, hờ hờ.”

Vợ Anderson không tìm được cớ phát tác, không có biện pháp mắng Phuong Châm. Nhưng cô ta ở dưới mí mắt cô lóe sáng, giống như cây kim nhọn ghim vào trong lòng cô.

Vợ Anderson nghĩ thầm, nhất định sẽ tìm được cơ hội đuổi Phuong Châm đi.

Chỉ là hôm nay không phải trường hợp thích hợp, cho nên cô chỉ có thể nhẫn nại, trước tiên phải tiếp đãi khách cho tốt mới là. Ban ngày, Anderson đi làm, anh nói tan việc sẽ về cùng Nghiêm Túc. Cô có hỏi chồng, vì sao Nghiêm Túc muốn đến nhà, Anderson nói chuyện tình mấy hôm trước Tráng Tráng bị kẹt tay ở Quảng trường Thâm Lam, Nghiêm Túc là chủ ở đó lại có giao tình cùng nhà họ nên đến ăn cơm, nhân tiện nhìn Tráng Tráng một chút.

Nghĩ đến đây, cô vuốt vuốt đầu Tráng Tráng, nhỏ giọng dặn dò cậu: “Tráng Tráng, một lát chú Nghiêm Túc đến, con phải biểu hiện thật tốt, phải nghe lời biết không?”

“Mẹ, con không quen chú Nghiêm Túc.”

“Làm sao lại không quen, mấy hôm trước lúc con bị kẹt tay là chú ấy giúp đỡ con.”

Tráng Tráng vừa nghe vị đó chính là chú Nghiêm Túc lập tức hưng phấn chạy đến chạy đi trong phòng khách. Kết quả vui quá mà đụng phải Phuong Châm đang đi đến, làm cô làm đổ một chén nước tương. Chỉ có thể cầm khăn lau sạch chỗ đổ trong tiếng gào thét của vợ Anderson.

Chừng sáu giờ tối, các món ăn đặt ở nhà hàng được đưa đến. Phuong Châm nhận lấy đem đặt lên bàn ăn, có một nồi vịt ngũ sắc là đem đi phòng bếp đặt lên bếp tiếp tục hầm. Nghe vợ Anderson nói, món này làm thật khó, bên trong vịt là ga, bên trong gà lại là chim bồ câu, bên trong chim bồ câu lại là chim cút, một tầng lại một tầng, mùi vị đều phải tỏa từ trong ra ngoài.

Hầm trên bếp được gần một giờ, đại khát là vừa bảy giờ Anderson về nhà cùng Nghiêm Túc. Đây là lần đầu Nghiêm Túc đến An gia, vừa vào cửa vợ Anderson liền dẫn Tráng Tráng đến chào hỏi, Phuong Châm thì còn đang bận rộn hầm súp vịt ngũ sắc.

Nghiêm Túc vừa đi vào vừa nói chuyện với Tráng Tráng, hỏi thăm vết thương của cậu. Tráng Tráng thể hiện mình rất dũng cảm, kéo tay áo lên cho anh

nhìn cánh tay: “Đã không còn đau nữa, chú Nghiêm, chú nói rất đúng, vừa kéo tay ra ngoài là hết đau.”

Đó là vì Tráng Tráng rất dũng cảm.” Nghiêm Túc sờ đầu Tráng Tráng, lại biểu đạt vẻ xin lỗi với vợ chồng Anderson.

Anderson cười vui vẻ: “Cậu khách khí gì a. Trung Quốc không phải là có câu châm ngôn à, vợ như quần áo, anh em như tay chân.”

ở đây ngoài Tráng Tráng những người khác đều làm vẻ mặt tha thứ. một người nước ngoài như Anderson nói chuyện cùng người khác không là vấn đề nhưng nói sai tục ngữ xác suất vô cùng cao.

Về mặt vợ Anderson lúng túng mời Nghiêm Túc đến phòng khách ngồi, vừa lúc Phương Châm bưng các món ăn ra, vợ Anderson liền bảo cô chào Nghiêm Túc rồi pha trà.

Ánh mắt Phương Châm với Nghiêm Túc giao nhau trong không khí một cái, đồng thời cùng dời đi. Nghiêm Túc làm bộ nói chuyện với Tráng Tráng, Phương Châm đi phòng bếp pha trà. Anderson thì về phòng thay quần áo, vợ anh ở một bên trông coi con trai.

Kết quả Phương Châm pha trà xong đi ra, thầy Tráng Tráng bị đổ sữa đầy người, trên sàn nhà cũng có không ít, vợ Anderson luống cuống lau sữa trên người cho Tráng Tráng, thấy Phương Châm đen như gặp được cứu tinh, đem Tráng Tráng đi thay quần áo, để sữa tươi trên sàn cho Phương Châm xử lý.

Phương Châm đem trà đặt trước mặt Nghiêm Túc, quay lại phòng bếp cầm khăn lau, ngồi chồm hồm xuống lau sàn. Nghiêm Túc ngồi cách cô hai mét trên ghế salon, nhìn cô lau sàn sạch sẽ.

Vốn là Nghiêm Túc nghĩ Phương Châm thấy anh sẽ nhanh chóng lánh xa, mình cũng không muốn nói một câu với cô. Lúc nhìn Phương Châm lau sàn, trong lòng anh dâng lên cảm xúc phức tạp. Anh hiểu, cô gái này bởi vì đr thương anh nên mới ra nông nổi này. Nếu không dựa vào học vấn của cô làm sao lại làm bảo mẫu cho người ta.

Phương Châm biết Nghiêm Túc đang nhìn cô, nhưng trong mắt cô đều là màu trắng của sữa trên sàn nhà. Cô cúi đầu lau chùi, vì sữa đổ khá nhiều nên cô phải đứng lwn ngồi xuống mấy lần đi giặt khăn lau.

Lần cuối cùng cô rút cuộc không nhịn được nói: “phiền anh đứng lên một chút được không?”

Nghiêm Túc cúi đầu nhìn vài giọt sữa màu trắng dưới chân. Nếu như là người khác sẽ chỉ nói anh dịch mông một chút. Nhưng Phương Châm thì không, cô không muốn cũng không thể đến gần anh. Huống chi, anh cũng không muốn cô dựa vào mình gần như vậy. Mặc dù khăn lau không giết người được. (=.=’”)

Nghiêm Túc cũng không tỏ ý gì, chỉ là đứng lên cách xa ra hai mét. Phương Châm cũng không nói gì, ngồi chồm hồm xuống lau sàn nhà, bảo đảm trên sàn nhà không còn một giọt sữa.

Hai tay Nghiêm Túc để trong túi quần trầm mặc không nói nhìn Phương Châm lau xong rồi đứng dậy, rút cuộc nhịn không được: “cô hối hận sao?”

Thất lung Phương Châm đau mỗi, nghe vậy sững sốt một chút, chợt hiểu là anh đang nói gì. Cô nhìn Nghiêm Túc kéo kéo khóe miệng: “Không hối hận.”

“Thật là không hối hận?”

“Anh thấy tôi hối hận có cần thiết không?”

Nghiêm Túc cau mày: “Vậy cuộc sống như bây giờ cô thích sao, cô thật hưởng thụ nó sao?”

Dĩ nhiên không phải là hưởng thụ, nhưng là không có gì không thích. Phương Châm nhìn thẳng Nghiêm Túc: “Cuộc sống trong tù của tôi so với những thứ này còn cực khổ hơn nhiều, những thứ này thì có là gì.”

“Tại sao cô lại ngồi tù, không phải là vì muốn giết tôi sao. Cho nên tôi hỏi cô, cô có hối hận vì giết ta mà ngồi tù sao?”

“Không hối hận.”

“Cô hận tôi như vậy?”

“Chẳng lẽ, anh cho là tôi không nên hận anh?”

Sau khi thấy Phương Châm trên tòa vào năm năm trước, Nghiêm Túc vẫn chưa gặp lại Phương Châm. Những năm gần đây, anh cứ nghĩ đến, nếu có ngày gặp lại Phương Châm, hẳn là anh nên hỏi rõ ràng, tại sao cô gái này lại hận anh như vậy? Anh tự nhận là mình chưa từng làm chuyện gì có lỗi với cô.

“tôi không cho là tôi làm gì đáng để cô hận tôi. Thực tế là, năm năm trước, cô giết ta cũng là chuyện rất hoang đường. Cô phá hủy cuộc đời mình, không thấy tiếc nuối sao?”

“Theo ý anh, tôi làm tất cả đều là chuyện hoang đường. Người thu mua Cự Hoa, bức chết La Thế, trong lòng anh chỉ là một việc nhỏ. Nhưng đối với tôi là chuyện to lớn. Cuộc đời tôi không phải do chính tôi hủy, mà là anh hủy. Dĩ nhiên, anh như vậy khẳng định là cũng không phải chỉ làm chuyện này một

lần. Bao nhiêu người vì anh mà nhà tan cửa nát, anh cũng không hiểu cũng không ý thức được việc này. Cho nên bây giờ tôi có chút hối hận giết anh, một dao kia đâm sâu hơn nữa cũng không thể khiến anh hiểu được sự đau khổ của người khác.”

“Trong việc làm ăn, xí nghiệp bị mua là chuyện thường tình.”

“Nếu là thủ đoạn hợp pháp thì tôi không có lời nào để nói, nhưng lại là thủ đoạn phi pháp....”

“Tôi cũng không làm loại chuyện bỉ ổi như vậy.”

Phương Châm giương mắt liếc anh một cái, trong mắt đều là vẻ miệt thị. cô cắn răng phun ra một câu: “Tôi không tin.”

Nói xong cô quay người trở lại phòng bếp, kết quả nhìn thấy vợ Anderson dắt Tráng Tráng đứng trên cầu thang.

Sắc mặt cô xanh trắng, khó coi vô cùng, đôi môi khẽ run không thể che giấu cảm xúc tức giận trong lòng cô lúc này. Phương Châm biết, nhất định cô ấy nghe được chuyện cô mới vừa nói với Nghiêm Túc. Chuyện cô ngồi tù, cứ như vậy bị bại lộ toàn bộ.

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Trật đường ray

Nghiêm Túc làm như không có chuyện gì, tự nhiên ngoắc tay với Tráng Tráng.

Nụ cười của vợ Anderson có chút lúng túng, cô đang muốn nói chút gì làm dịu không khí này thì Anderson từ trên lầu xuống. Vợ Anderson lập tức tìm được đề tài, nói với chồng: “Sao lại thay đồ lâu như vậy? Còn nghe điện thoại à.”

“Chuyện công việc.” Anderson trả lời cô một câu, sau đó liền đi thẳng đến chỗ Nghiêm Túc. Tráng Tráng thấy ba ba đi đến thật vui vẻ, kéo anh với Nghiêm Túc đi phòng ăn: “Ba ba, chú Nghiêm, chúng ta đi ăn cơm. Hôm nay, di Phương làm rất nhiều thức ăn ngon.”

Anderson vỗ nhẹ đầu con trai: “Phải nói là đồ ăn con thích a.”

Phương Châm đã đem món ăn bày lên bàn, trừ nồi súp vịt kia. Cô lại cẩn thận xếp bát đĩa, vợ Anderson nhiệt tình mời Nghiêm Túc ngồi chỗ chủ vị. Nghiêm Túc khoát tay cự tuyệt: “mọi người đều là bạn cũ ăn cơm với nhau, hai người không cần khách khí như vậy. mình tùy tiện ngồi chỗ nào cũng được. Vậy đi, mình ngồi cùng Tráng Tráng là được.”

Vậy nên Anderson ngồi chỗ chủ vị, Nghiêm Túc ngồi bên tay phải anh, Tráng Tráng ngồi kế Nghiêm Túc. Vợ Anderson thì ngồi đối diện Nghiêm Túc, bên tay trái Anderson, về phần Phương Châm thì không thể nào ngồi được. ở cổ đại, cô còn phải ở bên cạnh hầu hạ chủ cùng khách dùng cơm. Anderson rất hòa khí với cô, dĩ nhiên không bắt cô đi hầu hạ Nghiêm Túc. Phương Châm thấy họ đều ngồi vào bàn thì trở về phòng bếp, nói có chén phải rửa.

Cô bước vào phòng bếp nhìn bồn rửa mộ chút, sau đó cười mình lấy có thật ngốc. Bây giờ mới bắt đầu ăn thì lấy đầu ra chén mà rửa, nhưng cho dù thế nào, cô cũng không muốn đối mặt với Nghiêm Túc bên ngoài, hơn nữa còn có nhân vật vợ Anderson khó tính này.

Phòng bếp cách phòng ăn không xa, Phương Châm đứng hơi gần cửa, có thể nghe được tiếng nói chuyện bên ngoài. Vừa bắt đầu hình như là mọi người tụng niệm chúc mừng, tiếng chạm ly không được bao lâu thì có tiếng điện thoại kêu. Tiếng chuông này là điện thoại của Anderson, Phương Châm vừa nghe liền biết.

Mặc dù thời gian cô đến đây không dài, nhưng đối với tiếng chuông điện thoại của Anderson khá quen thuộc. Bởi vì chỉ cần Anderson ở nhà là điện thoại di động của anh liên vang. Lúc đầu cô còn cảm thấy công việc của Anderson thật bận rộn, tan việc còn phải liên lạc nói chuyện với khách hàng và đồng nghiệp. Nhưng từ từ cô liền cảm thấy có vấn đề ở đây.

Từ thái độ của Anderson đối với vợ, cùng với cách xử sự thường ngày của cô ấy, Phương Châm nhạy cảm cảm giác được, Anderson làm việc không nên làm trong cuộc hôn nhân này. Có đôi khi giác quan thứ sáu của phụ nữ rất nhạy cảm, chỉ sợ cô không quen thuộc với Anderson, nhưng cũng có thể ngửi được hơi thở khác trên người anh.

Cho nên nói, đàn ông sợ nhất là giác quan thứ sáu của phụ nữ, không phải bởi vì giác quan thứ sáu không chuẩn, mà là quá chuẩn.

Ngay cả cô cũng cảm giác được, chẳng lẽ vợ Anderson cùng giường cùng gối lại không cảm giác được sao?

Chỉ là hôm nay tiếng chuông điện thoại có chút kỳ quái. Bình thường Anderson ở nhà là không rời cái điện thoại, hôm nay nghe lại nghe tiếng chuông truyền từ trên lầu xuống. Phương Châm cũng không muốn nghĩ nhiều, vừa muốn kiểm chuyện gì làm, thì nghe vợ Anderson nói với chồng bảo chồng lên lầu nghe điện thoại.

Kết quả thật ngoài dự tính, Anderson cự tuyệt đề nghị của vợ, chỉ nói muốn ăn cơm với bạn tốt, chuyện điện thoại mặc kệ nó.

Tình huống này thật hiếm thấy. Anderson luôn luôn không rời điện thoại lại để điện thoại trên lầu, từ trước đến giờ vừa nghe thấy tiếng chuông là anh ta nghe liền cho dù là điện thoại của ai. Rốt cuộc là bởi vì người bạn Nghiêm Túc này quá quan trọng hay là anh ta không muốn làm trò ngay trước mặt bạn mình?

Phuong Châm cũng lười suy đoán nguyên do trong chuyện này. Cô đi đến bên bếp, giờ nắp lên nhìn nồi súp một chút, cảm thấy gần được, liền tắt bếp bung súp ra ngoài. Vợ Anderson vừa thấy cô liền nói: “Tiểu Phuong, cô múc cho chúng tôi mỗi người một chén đi.”

Phuong Châm cũng không thấy gì lạ, lập tức cầm chén múc súp. Cô bắt đầu từ chỗ Anderson, kế tiếp là vợ anh, cuối cùng là Nghiêm Túc. Kết quả Tráng Tráng cũng kháng nghị đòi uống súp.

Phuong Châm còn chưa cự tuyệt, vợ Anderson liền ngăn cản con trai: “Súp rất nóng, đợi nó nguội một chút sẽ cho con uống. Bây giờ mà múc ra con lại làm đổ, giống như ly sữa lúc này.”

Nói đến đây, cô đột nhiên đứng dậy: “Em đi lên lầu một cái, vừa rồi Tráng Tráng làm đổ sữa, em thay quần áo cho nó còn vớt trên sàn. Sữa khẳng định là chảy đầy trên sàn, em đi thu dọn xong sẽ xuống liền, mọi người cứ ăn tiếp đi.”

Anderson thế nhưng lại lôi kéo vợ: “Để Phuong đi đi làm là được.”

“Không cần, Phuong Châm, cô giúp Tráng Tráng ăn cơm, đừng để nó làm đổ, tôi đi một chút.”

Vợ Anderson đẩy tay chồng ra, vội vàng lên lầu.

Thấy cô như vậy, trong đầu Phuong Châm liền nhảy ra chữ “điện thoại di động”. Cô còn chưa kịp suy nghĩ tiếp thì Anderson cũng đứng lên, cười nói xin lỗi Nghiêm Túc: “Mình đi xem một chút, cô ấy tay chân vụng về, quay đi quay lại lại làm dính vào ga trải giường đi.”

Nói xong anh cũng vội vã chạy lên lầu, bóng dáng kia làm cho người ta cảm giác thật vội vàng. Không chỉ Phuong Châm cảm giác không đúng, ngay cả người không có giác quan thứ sáu như Nghiêm Túc cũng cảm thấy có chút lạ.

Tiếng chuông điện thoại vừa rồi anh cũng nghe thấy, vốn cũng không có cảm thấy gì cả. Đến lúc vợ Anderson đứng dậy anh liền mơ hồ thấy có gì không đúng, đợi đến Anderson cũng chạy theo, người chậm chạp trì trệ cũng nhận ra vấn đề.

Nhất định là cú điện thoại kia có vấn đề, vợ Anderson căn bản là không đi xử lý chuyện quần áo con trai, mà là đi xem xem ai gọi điện, mà Anderson đuổi theo là vì không cho vợ xem được.

Nghĩ đến đây, theo bản năng Nghiêm Túc quay đầu nhìn Phuong Châm, thấy ánh mắt anh mang theo ý hỏi. Lúc này Phuong Châm cũng không sợ đoán cá nhân với anh, chỉ trả lại anh một ánh mắt “Tôi cũng không rõ lắm”. Hai người cách Tráng Tráng trao đổi ánh mắt, lúc đầu người bạn nhỏ này cũng không phát hiện, sau lại thấy kỳ quái liền hỏi: “Chú Nghiêm, dì Phuong, hai người làm gì vậy? Liếc mắt đưa tình sao?”

Từ trong miệng đứa bé năm tuổi nói ra bốn chữ “liếc mắt đưa tình” này so với so với giả thiết Anderson có người tình càng làm người ta khiếp sợ. Phuong Châm lập tức trợn mắt nhìn Tráng Tráng nói: “Đừng nói lung tung.”

Cô vừa dứt lời thì trên lầu truyền đến tiếng cãi vã, nghe kĩ là tiếng Anh. Phuong Châm biết, Anderson gây lộn với vợ là dùng tiếng Anh, dù sao anh cũng là người ngoại quốc, nói tiếng Anh so với tiếng Trung tốt hơn.

Nhưng vợ anh cũng không kém tiếng Anh, đại khái là lúc này rất tức giận, cũng oa oa nằng. Phuong Châm với Nghiêm Túc ở dưới lầu không nghe rõ họ nói cái gì, chỉ nghe khẩu khí hẳn là rất kịch liệt.

Phuong Châm sợ làm Tráng Tráng sợ, cũng sợ hai người bọn họ ầm ĩ xuống đến dưới này, liền dụ Tráng Tráng: “Có muốn đi xem phim hoạt hình hay không, đi đưa con đi chọn phim coi nha.”

Nhà Anderson có một phòng chiếu phim, Phuong Châm muốn dụ dỗ Tráng Tráng vào đó để đứa bé không thấy cha mẹ cãi nhau.

Nghiêm Túc hiểu ý Phuong Châm, cũng ở bên cạnh nói giúp: “Chú cũng rất muốn xem, con đi xem với chú được không?”

Tráng Tráng cũng biết là cha mẹ đang gây lộn, nhưng dù sao cậu cũng là đứa trẻ, vừa nghe phim hoạt hình lại vui vẻ lên, trực tiếp nhảy xuống ghế, chạy đi phòng chiếu phim chọn phim.

Phuong Châm đuổi theo phía sau cậu, còn chưa đi được mấy bước thì vợ Anderson chạy từ trên lầu xuống, thấy Phuong Châm lập tức ngăn cô lại, muốn đánh cô.

Phuong Châm giật mình, theo bản năng tránh qua một bên, cái tát của vợ Anderson liền đánh vào không khí. Cô ta không cam lòng, đưa tay lại muốn đánh cái nữa, Anderson lao xuống kịp thời kéo tay cô lại, giận dữ hét lên: “Cô làm gì, Cô điên rồi sao?”

“Tôi điên rồi? Tôi thấy anh mới là điên. Chuyện không biết xấu hổ như vậy cũng làm được, anh còn mặt mũi nói tôi. Anh nói ở bên ngoài anh nuôi bao nhiêu con hồ ly tinh, hai người còn thân mật gọi nhau như vậy, còn có mặt mũi nói tôi. Tôi còn phải xấu hổ thay anh. Còn có người không biết xấu hổ này, anh nhặt được từ chỗ nào, có phải cũng là tình nhân của anh không? Còn gạt tôi, nói cô ta là sinh viên đại học có tố chất cao, có thể dạy dỗ được

Tráng Tráng, tôi nhỏ vào! Một cô gái từng ngồi tù, nếu không phải xinh đẹp một chút, ngay cả hồn cũng câu mất thì làm sao anh lại dẫn về nhà. Anderson, tôi thấy anh là điên thật rồi.”

Phuong Châm biết, cô ta đây là giận chó đánh mèo, tức giận cô gái kia mà đánh lên người cô. Cô không muốn giải thích, thậm chí còn chuẩn bị thu dọn đồ đạc đi. Vừa rồi thấy cô ta nghe thấy là biết mình không còn ở đây lâu nữa, cho dù hôm nay không đi thì cũng là ngày mai, ngày mốt.

Vợ Anderson chửi mắng chồng xong lại quay đầu mắng Phuong Châm: “Cô cút, lập tức cút cho tôi. Từng ngồi tù mà cũng dám đến nhà tôi hết ăn lại uống. Cô nói ta làm thế nào lại an tâm, có phải còn muốn câu dẫn chồng tôi hay không? Tôi cho cô biết, cô đừng có mà nằm mơ, lập tức thu dọn đồ của cô cút khỏi nhà tôi ngay.”

Anderson thực sự bị bẽ đầu mẻ trán. Một phút trước bị vợ phát hiện chuyện mình có tiểu tam, một giây sau lại để vợ phát hiện chuyện Phuong Châm có tiền án. Hôm nay, vợ anh giống như điên rồi, cũng mặc kệ Nghiêm Túc đang ở đây nhìn tất cả, còn liều mạng nào loạn lên. Cô mà còn náo nữa thì anh làm thế nào đối diện với bạn cũ?

Nhưng vợ anh không còn nghĩ nhiều như vậy nữa, nếu không phải Anderson kéo lại, cô thật muốn đánh vô mặt Phuong Châm. Cô cũng không phải thật oán hận Phuong Châm, chỉ là giống như Phuong Châm nghĩ, cô không tìm được hồ ly tinh để phát tiết cũng chỉ có thể tức giận lên Phuong Châm vô tội.

Nghiêm Túc đứng một bên không nhìn được, khuyên Anderson: “Cậu mang cô ấy đi trước, hai người nói chuyện cho tốt một chút đi.”

Anderson gật đầu, đang muốn kéo đi, Tráng Tráng lại đột nhiên lao đến ôm lấy chân mẹ khóc: “Mẹ, đừng đuổi đi Phuong đi, con thích đi, đi rất tốt, mẹ đừng đuổi đi.”

Vừa nghe con trai cũng nói chuyện giúp Phuong Châm, tức giận trong lòng cô lại càng lớn. Cô không suy nghĩ nhiều trực tiếp đẩy con trai một cái. Tráng Tráng còn nhỏ như vậy, bị đẩy liên ngã về phía sau, té lăn trên sàn.

Phuong Châm nhìn thấy vội vàng tiến lên đỡ cậu dậy, nhưng còn chưa đụng đến người, vợ Anderson liền thoát khỏi tay chồng, xông đến trước mặt cô: “Cô đừng đụng vào con trai tôi.”

Lúc này vợ Anderson không khác gì người điên, tâm tình kích động bắt lấy Phuong Châm, trực tiếp đẩy cô về phía bàn ăn. Phuong Châm nhất thời không chú ý liền bị cô đẩy ngã “Bốp” tiếng cái trán đụng mạnh vào góc bàn.

Lần này cô đau đến mắt nỏ đom đóm, thân thể cũng ngã xuống. Lúc ngã xuống, cô theo bản năng đưa tay muốn nắm cái gì, kết quả nắm trúng khăn trải bàn. Khăn trải bàn bị cô kéo, làm chén đĩa cũng bị kéo theo rơi xuống rầm rầm. Nồi súp còn nóng hổi kia cũng rơi xuống theo, xem ra sẽ rơi trực tiếp lên đầu Phuong Châm.

Vẫn im lặng nhìn tất cả, rốt cuộc Nghiêm Túc cũng mềm lòng, theo bản năng đưa tay ra đỡ nồi súp kia. Lúc anh đỡ nồi súp cũng mặc kệ tất cả, cái tay trực tiếp chạm vào nồi, bị bỏng là dĩ nhiên, anh không nhìn được mà rầu rĩ, da thịt cả người đều cứng đờ trong nháy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Phòng bị

Nồi súp vệt rơi xuống sàn phát ra một âm thanh lớn, làm vợ chồng Anderson đang ồn ào sợ hết hồn.

Tráng Tráng sững sờ ba giây, sau đó khóc lớn lên. Tiếng khóc này hấp dẫn lực chú ý của mọi người, lập tức không còn ai quan tâm đến cái nồi rơi xuống sàn kia.

Vợ Anderson là người phản ứng đầu tiên, chạy qua ôm lấy Tráng Tráng trên mặt đất, xoa xoa đầu cậu, luôn miệng hỏi: “Có đập vào đầu hay không? Nói cho mẹ nghe chỗ nào bị đau.”

Thật ra thì Tráng Tráng cũng không đau lắm, chính là cậu bị dọa. Cậu núp trong ngực mẹ kêu: “Mẹ đừng gây lộn với ba ba, hai người không cần gây lộn nha.”

Anderson thấy con trai nói vậy, trong lòng cũng đầy áy náy, chuyện thành ra như vậy, anh cũng phải chịu phần lớn trách nhiệm. Quả thật, anh có tình nhân bên ngoài, nhưng cũng không có nói đến chuyện cưới gả. Mặc dù anh không hài lòng vợ mình, nhưng cũng tốt hơn so với người bên ngoài một chút. Nhìn thấy con trai bị dọa thành như vậy, chút lương tri trong lòng anh đang sóng lại.

Vậy nên anh tiến lên an ủi Tráng Tráng: “Đừng sợ, đừng sợ, ba không gây lộn với mẹ nữa, Tráng Tráng đừng sợ.”

Tráng Tráng lại kéo tay mẹ cậu: “Mẹ, không cần đuổi đi Phuong đi, được không?”

Vợ Anderson cắn môi không nói lời nào, lòng đầy không muốn. Giữ lại một phụ nữ từng ngồi tù trong nhà thì sẽ có chuyện gì đây, cô nghĩ đến đây liền

cảm thấy, ngủ cũng ngủ không yên.”

Cô liếc mắt nhìn chồng, ý bảo anh đuổi Phuong Châm đi. Anderson có chút do dự, nhưng áy náy trong lòng lại chiếm thế thượng phong. Quả thật, lần đầu tiên nhìn thấy Phuong Châm anh liền thấy thích cô, không phải là tình yêu nam nữ, chỉ là cảm thấy cô rất đơn thuần thẳng thắn, giống như giấc mộng hồi trẻ của anh, cô gái Trung Quốc nên có bộ dáng như vậy. Cho nên anh giấu việc Phuong Châm từng ngồi tù mà thuê cô. Nhưng hiện tại thấy bộ dạng vợ muốn náo loạn, anh lại sợ con trai bị tổn thương, cân nhắc quyết định lấy con trai làm trọng.

Vừa rồi cái trán Phuong Châm bị đập có chút mạnh, nằm sấp trên sàn hồi lâu vẫn không đứng dậy nổi. Nghiêm Túc bị phỏng tay đag do dự có nên qua đỡ cô hay không, kết quả thấy Phuong Châm ngo ngoáy đứng lên. Sau khi đứng lên cô chủ động đi đến trước mặt Anderson: “Thật xin lỗi Anderson tiên sinh, tôi nghĩ muốn nghỉ việc. Cảm ơn anh đã cho tôi cơ hội làm công việc này.”

Anderson nhìn Phuong Châm muốn nói lại thôi, Tráng Tráng bên cạnh đã kêu lên: “Di Phuong, đi đừng đi.” Cậu muốn thoát ra ngực mẹ, nhưng vùng vẫy mấy cái vẫn không thành công.

Phuong Châm đi đến bên cạnh cậu, cười gượng gạo một tiếng: “Tráng Tráng, con phải nghe lời, di Phuong còn có việc phải làm, không thể ở đây mãi, thật xin lỗi con.”

“Di muốn làm chuyện gì?”

“Trong nhà di còn có em trai, em trai cũng cần có người chăm sóc.”

“Em trai di cũng là đứa trẻ sao?”

“Đúng vậy, so với con cũng không lớn bao nhiêu.”

Đứa trẻ năm tuổi rất dễ gạt, cậu hoàn toàn không nghĩ đến Phuong Châm lớn như vậy làm sao lại có em trai chỉ lớn hơn cậu một chút. Nghĩ là di Phuong còn có em trai cần được chăm sóc, mặc dù trong lòng Tráng Tráng không muốn nhưng vẫn hào phóng gật đầu đồng ý.

“Vậy di rảnh rồi phải đến thăm con nha.”

“Được, nhất định sẽ đến thăm con.” Phuong Châm nói xong nhìn vợ Anderson một cái, đối phương thấy ánh mắt cô liền chán ghét tránh đi. Phuong Châm cũng không để ý, đứng dậy về phòng thu dọn đồ Anderson vỗ vỗ đầu nói: “Cô đưa Tráng Tráng về phòng đi, nhìn xem con có bị thương ở đâu không.”

Lúc này vợ Anderson mới hơi ý thức được vừa rồi mình thực sự hành động rất điên cuồng. Làm trò cười trước mặt Nghiêm Túc, xem ra Anderson nhất định sẽ tính sổ với cô. Cô không dám nói gì nữa, ôm lấy Tráng Tráng đi lên lầu.

Anderson lại nói xin lỗi với Nghiêm Túc, sau đó mới chú ý đến cái tay bị phỏng của anh: “Tay của cậu sao rồi, có muốn đi bác sĩ không?”

Mặc dù cả bàn tay đau như bị lửa đốt, nhưng Nghiêm Túc vẫn bình tĩnh như cũ: “Không sao, tình hình của cậu nghiêm trọng hơn của mình, mình về trước đây, cậu đem chuyện của mình giải quyết xong đi rồi nói. Gặp lại ở công ty.”

Nghiêm Túc nói xong, vừa muốn đi, Anderson gọi anh lại: “Nghiêm Túc, trên người cậu còn có tiền không?”

“Sao?”

“Mình phải đưa tiền lương cho Phuong Châm. Mặc dù cô ấy không làm hết một tháng, nhưng mình muốn đưa luôn lương một tháng. Trong túi mình còn bốn ngàn, còn thiếu một ngàn, cậu cho mình mượn trước được không?”

Nghiêm Túc gật đầu, dùng bàn tay không bị phỏng rút vào túi lấy ví, nhìn cũng không nhìn đưa ví cho Anderson. Anderson mở ví ra, thấy bên trong còn khoảng ba ngàn, liền lấy hết: “Cho mình mượn hết đi, ngày mai đến công ty đưa cho cậu.”

“Được.”

Nghiêm Túc cầm lấy ví, nhìn thấy Anderson lên lầu lấy tiền, anh liền xoay người vào phòng bếp, mở vòi nước lạnh rửa tay. nồi súp kia hiệu quả giữ nhiệt vô cùng tốt, cho nên tay Nghiêm Túc giống như là chạm vào nước đang nấu sôi, cho dù để tay trong nước lạnh thời gian dài thì từng trận đau nhói kia vẫn không hết được.

Nghiêm Túc để tay dưới nước lạnh mấy phút rồi mới ra khỏi phòng bếp, đúng lúc Phuong Châm cũng thu dọn xong đồ chuẩn bị đi. Anderson đưa cho cô một phong bì thật dày, về mặt đây xin lỗi: “Thật xin lỗi, tiểu Phuong hại cô bị thương như vậy. Đây là một tháng tiền lương của cô.”

Phuong Châm không có nhận lấy phong bì: “Là do tôi không tốt mới đúng, tôi không nên đến nhà anh. Lúc trước làm hại Tráng Tráng bị thương ở tay, hôm nay lại khiến vợ chồng hai người tranh cãi. Tiền này tôi không thể lấy hết toàn bộ, tôi làm còn chưa đến một tháng, anh đưa cho tôi số tiền ứng với số ngày đã làm đi.”

“Không, tiền này cô phải lấy. Hôm nay là vợ tôi làm cô bị thương, cô không kiện cô ấy tôi đã rất cảm kích, đưa nhiều chút tiền thuốc thang cho cô. Trán của cô thế nào, có đau hay không?”

Anderson vừa nói lại muốn đưa tay đến sờ đầu Phuong Châm, lại bị cô né tránh: “Không sao, không còn đau nữa.” Cô sợ Anderson lại mượn cớ quan tâm cô, cũng không tranh luận tiền bạc với anh nữa, cảm phong bì tiền chuẩn bị rồi đi, quay người lại thấy Nghiêm Túc ở cửa cũng chuẩn bị rồi đi.

Anderson thấy vậy lại nhân cơ hội gọi Nghiêm Túc: “Nghiêm Túc, cậu tiễn Phuong Châm giúp mình được không?”

Nghiêm túc muốn nói không được, lại thấy mình quá keo kiệt, cho nên gật đầu đồng ý, mở cửa mời Phuong Châm đi trước. Lúc đóng cửa lại, anh chỉ chỉ lên lầu, ý bảo Anderson nhanh đi đỡ dành vợ.

Sau đó anh đóng cửa lại, cùng Phuong Châm một trước một sau đợi thang máy.

Một mình Phuong Châm xách theo bọc lớn thoát nhìn rất vất vả, Nghiêm Túc muốn làm bộ như không thấy, nhưng tâm lý của nam nhân lại quấy rối. Anh do dự có nên giúp đỡ cô hay không, thì thang máy mở ra. Sau khi hai người đi vào, Phuong Châm chủ động nói: “Anh không cần tiễn tôi, tôi có thể tự mình về được.”

Nghiêm Túc nhìn gò má cô, cảm thấy cô gái này thật quật cường. Xem ra cô ấy rất hận anh, đã qua nhiều năm như vậy vẫn không thể quên được. nhưng cho dù Phuong Châm hận anh thế nào, Nghiêm Túc vẫn cảm thấy năm đó mình thu mua Cự Hoa không có gì sai cả.

Một xí nghiệp sắp đóng cửa bị người khác mua là chuyện thường tình. Lúc ấy Cự Hoa mắc nợ quá nhiều, số tiền lớn bị mất một cách không rõ ràng, trừ một số vật dụng vô ích thì chỉ còn hai bàn tay trắng. Anh tự thấy lòng mình cũng không đen tối, giá tiền như vậy cũng là hợp lý. Mấu chốt là, lúc La Thế nói chuyện thu mua Cự Hoa cùng anh, cũng không nghe cấp dưới nói tâm tình La Thế có vấn đề gì. Ngược lại còn nói, La Thế nghe nói có người muốn mua Cự Hoa có chút vui mừng, giống như rất nóng lòng.

Cho nên, sau này truyền ra tin tức La Thế tự thiêu ở trong nhà, anh cũng hơi kinh sợ, rõ ràng cũng giống như làm ăn bình thường trôi chảy, làm sao lại trong chớp mắt cậu ta lại chịu không nổi rồi? Nếu không muốn bán thì có thể không bán, lúc đó anh cũng đâu làm áp lực gì với La Thế, mua bán cũng là anh tình tôi nguyện.

Có lẽ Phuong Châm biết chút gì ẩn khuất trong này, nhưng Nghiêm Túc lại không muốn hỏi cô. Cô gái này nhìn anh như muốn phóng nhiều mũi dao, phòng bị kia làm anh rất khó chịu. Trong quan hệ giữa bọn họ, anh mới là người bị hại, nhưng vì sao mỗi lần thấy anh, Phuong Châm đều bày ra vẻ mặt mình mới là người bị hại kia, năm đó là cô đâm anh một dao...

Nghĩ đến đây Nghiêm Túc không khỏi có chút tức giận, cho nên không hề kiên trì nữa, chỉ nhàn nhạt nói: “Tùy cô.”

Rất nhanh thang máy đã dừng ở lầu một, Phuong Châm xách lên cái bao nặng nề nhanh chóng đi khỏi thang máy. Nghiêm Túc cũng mặc cô, đóng lại cửa thang máy tiếp tục đi xuống, đến dưới tầng hầm lấy xe.

Phuong Châm chậm nghe tiếng của thang máy khép lại, quay đầu nhìn một cái, về mặt không thay đổi đi qua đại sảnh lầu một hướng về phía cửa lớn. Vừa đi đến cửa liền phát hiện ngoài trời đang mưa. hạt mưa tí tách theo mái hiên rơi xuống, nhìn li thấy mưa vẫn đang lớn.

Nhất thời Phuong Châm có chút lúng túng. Bây giờ trên người cô có tiền, gọi taxi không thành vấn đề. Nhưng cô không biết số điện thoại, mà bây giờ đang lưu hành phần mềm gọi xe bằng điện thoại đi động cô cũng không có trang bị. Cô ở trong tù năm năm, tách rời với xã hội này, muốn dung nhập một lần nữa cần một khoảng thời gian. Cô đột nhiên phát hiện thế giới này đối với cô thật xa lạ.

Cô lấy điện thoại ra, nhìn số điện thoại một chút, có nên gọi Từ Mỹ Nghi đến đón hay không. Nhưng đã sắp đến chín giờ, nhà Từ Mỹ Nghi cũng không gần đây, trời tối còn bắt người ta đi xa như vậy, cô thật áy náy, huống chi bây giờ còn đang mưa.

Nếu vừa rồi không kiên quyết từ chối ý tốt của Nghiêm Túc, lúc này hẳn là cũng không vào thế khó xử như vậy.

Phuong Châm ngẩng đầu nhìn màn đêm bên ngoài, nhất thời không biết nên làm thế nào.

Nghiêm Túc lấy xe dưới hầm, đến lúc chạy ra ngoài mới phát hiện trời mưa. Anh vốn không muốn quan tâm Phuong Châm, xe cũng chạy đến cửa tiểu khu, nhưng lại chuyển tay lái, chạy đến dưới lầu nhà Anderson, trong lòng vẫn tự nói với mình, nếu nhận lời ủy thác của người ta thì anh phải làm được chuyện đã hứa.

Sau khi lái xe đến trước đại sảnh, Nghiêm Túc hạ cửa kính xe nhìn ra, thấy phuong châm xách hành lý đứng đó, cả người lạnh đến run rẩy.

Một khắc kia đột nhiên anh thấy, cô gái này sao lại đáng thương như vậy, trong lòng dâng lên ý muốn bảo vệ cô.

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Sợ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nóng rần lên kỳ lạ như vậy, đột nhiên Phương Châm cảm thấy sợ, sợ cô cứ như vậy chết ở khách sạn xa lạ này. cha mẹ không thương cô thì cô cũng phải thương mình mới được.

Nghĩ đến đây, rốt cuộc cô cũng dùng hết khí lực bò dậy, lấy điện thoại gọi cho Từ Mỹ Nghi. Đầu bên kia, Từ Mỹ Nghi vừa nghe tình hình của cô liền thấy không ổn, lập tức mặc áo khoác cầm chìa khóa xe lao xuống nhà. cô vừa chạy vừa nói với Phương Châm: "Cậu chờ mình, mình sẽ đến lập tức."

Nhưng Phương Châm không trả lời cô, cô thấy mình nói liên tục nói đến không còn khí lực.

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(châm)Net**.

Chương 9: Thử thân như ngọc

Phương Châm cuối cùng vẫn còn chống đỡ được đến khi Từ Mỹ Nghi chạy đến.

Trong điện thoại Từ Mỹ Nghi nghe ra tình huống của Phương Châm không đúng, vừa đến nhà nghỉ liền kêu công nhân viên dưới lầu lên mở cửa cho nàng, sau đó lại để cô nhân viên cùng nhau giúp đỡ Phương Châm xuống lầu, trực tiếp đỡ vào trong xe của cô.

Sau đó cô lên xe, trực tiếp nhấn chân ga hướng đến bệnh viện. Dọc theo đường đi cô thỉnh thoảng chú ý đến tình huống của Phương Châm, nhìn sắc mặt cô trắng bệch về mặt mặt môi, cơ hồ là cả người không ngời trên ghế được, bộ dáng tùy lúc đều có thể té xỉu, làm Từ Mỹ Nghi sốt ruột muốn chết.

"Cậu làm sao vậy, hai ngày trước gọi điện thoại còn nói đã tìm được việc, làm sao bây giờ còn ở trong nhà nghỉ? Xảy ra chuyện gì, có phải cậu ăn phải thức ăn hỏng hay không?"

Phương Châm mệt mỏi nói không ra lời, khoát tay ý bảo cô chừa nửa lại hỏi. Từ Mỹ Nghi lập tức hiểu được, nói: "Cậu đừng lo lắng, mình đưa cậu đến chỗ anh họ mình. Hôm nay anh ấy trực đêm, lúc này khẳng định là ở bệnh viện. Mình để anh ấy kiểm tra kỹ càng một chút cho cậu."

anh họ Từ Mỹ Nghi - Thẩm Khiên, Phương Châm cũng biết, là bạn tốt của chồng sắp cưới đã chết của cô La Thế. Thẩm Khiên gia cảnh rất tốt, từ nhỏ anh lại thông minh lanh lợi, sau khi tốt nghiệp trường y nghe nói làm bác sĩ ở một bệnh viện tư nhân tương đối nổi tiếng, bây giờ hẳn cũng là một thanh niên tài tử.

Là bạn bè Phương Châm cũng muốn gặp anh, nhưng vừa nghĩ đến La Thế cô lại có chút mâu thuẫn. Dù sao năm đó Thẩm Khiên cùng La Thế phi thường thân thiết, không phải anh em mà hơn hẳn anh em. Phương Châm vừa nhìn thấy anh liền nhớ đến La Thế, trong lòng không nhịn được ề ảm.

Nhưng tình huống trước mắt tìm Thẩm Khiên so với tìm người khác tốt hơn, ngay lúc cô khó chịu đến nỗi nghĩ muốn chết mất, để người quen xem bệnh sẽ khiến trong lòng cô dễ chịu hơn một ít.

Từ Mỹ Nghi chạy một đường tốc độ thật nhanh, vài lần thiếu chút nữa là vượt đèn đỏ. Phương Châm thấy cơn như vậy nhanh chóng khuyên nhủ: "Cậu lái xe cẩn thận một chút, mình còn không có nghiêm trọng như vậy."

"Chỉ còn một hơi mà còn dám nói không nghiêm trọng."

Từ Mỹ Nghi không có nghe theo cô, bất chấp nguy hiểm bị phạt tiền một đường chạy như bão táp đến bệnh viện. Tuy tiện đem xe dừng lại ở cửa phòng cấp cứu, đỡ Phương Châm xuống xe đến. Hai người trực tiếp đi đến phòng cấp cứu đi, Từ Nghi đoán anh họ hẳn là ở bệnh viện.

Lúc này Thẩm Khiên đứng là ở bệnh viện, hơn nữa còn ở phòng cấp cứu. Buổi tối không có chuyện gì, anh ở phòng làm việc của mình đến khó chịu, liền đến phòng cấp cứu tìm đồng nghiệp tán gẫu. Kết quả vừa mới nói không được hai câu chợt nghe thanh âm em họ anh lớn tiếng gọi tên anh. Thẩm Khiên sững sờ đứng dậy, bước nhanh ra ngoài. Mới vừa đi tới cửa phòng liền thấy em họ đỡ Phương Châm đang hướng anh đi tới. Phương Châm nhìn qua thật dọa người, giống như bệnh nặng.

Thẩm Khiên lo lắng, bước nhanh về phía trước đỡ Phương Châm: "Đây là làm sao, ăn thức ăn hư hỏng sao?"

"Hình như không phải, em thấy tình huống rất nghiêm trọng. anh họ, anh nhanh chóng xem xem."

Thẩm Khiên lập tức gọi người đến, cùng nhau giúp đỡ Phương Châm đỡ vào trong phòng. Phương Châm ngồi xuống ghế dựa, cả người suy yếu dựa lên người Từ Mỹ Nghi. Thẩm Khiên bên cạnh đã làm kiểm tra cơ bản chocô, vừa kiểm tra vừa hỏi: "Bữa tối ăn cái gì?"

"Chưa ăn, chắc không phải là ngộ độc thức ăn."

"anh thấy cũng không giống trúng độc. Trong vài giờ gần nhất có phát sinh chuyện gì đặc biệt hay không?"

Lời Thẩm Khiên nói lập tức nhắc nhở Phương Châm. Trước đó cô vẫn cho là gió thổi làm cảm lạnh nên phát sốt, nhưng lúc này xem tình huống rõ ràng so phát sốt nghiêm trọng hơn bao nhiêu. Điều này làm cho cô nghĩ tới vài giờ trước tại nhà Anderson phát sinh một màn kia. An phu nhân đột nhiên phát đi đống công cụ đựng vào bàn ăn. cô nhất thời đứng không vững té ngã trán đập phải cạnh bàn, sau đó cả người ngã xuống đất.

Nàng nhớ rõ lúc ngã sắp xuống hình như còn kéo theo khăn trải bàn, liền nổi súp trên bàn cũng đổ xuống. Nếu không phải Nghiêm Túc ra tay giúp đỡ lúc, lúc này hẳn là cô đã sớm nằm trong bệnh viện.

Nghĩ đến đây cô lại nhớ tới tay của Nghiêm Túc. Lúc hai người cùng xuống lầu trong lúc vô ý cô có liếc mắt nhìn đến cái tay phải kia, thoát nhìn vô cùng sung sướng. một nỗi canh nóng như vậy, cái tay kia của Nghiêm Túc xem ra cũng không dễ dàng khỏi được. Cũng không biết anh ta có đi khám bác sĩ hay không?

Tuy rằng trong lòng hận anh ta, nhưng anh ta thay cônggan chặn cái kia đổ xuống, Phương Châm vẫn cảm kích.

Nghiêm Túc cũng không biết Phương Châm đối với anh mang lòng cảm kích. Nhưng anh quả thật như Phương Châm nghĩ, bởi vì tay bị phỏng mà đến bệnh viện.

Vốn là anh chỉ muốn nhịn một chút cho qua, dù sao cũng không nhìn thấy vết thương. Nhưng sau khi lái xe về nhà tay phải ngày càng không tốt, tay càng lúc càng sưng lên cảm giác đau đớn cũng càng thêm mãnh liệt. Da mặt ngoài mu bàn tay có chút nhẵn, như là muốn phồng lên như cái bọc lớn, có khả năng còn bị viêm mà sinh mủ.

Nghiêm Túc là người có thể chịu khổ, nhưng cũng không đại biểu anh bị thương còn có thể liều chết hi sinh. Anh để tay dưới đèn nghiên cứu mấy phút, sau đó gọi điện thoại cho bạn tốt Lí Mặc.

Lí Mặc là bác sĩ, mấy đời trong nhà cũng làm bác sĩ, mấy đời đi xuống đã là y học thế gia. Chính anh cũng có vài bệnh viện tư nhân danh nghĩa, bình thường Nghiêm Túc có đau đầu nhức óc gì, đều gọi điện thoại cho anh.

Lúc điện thoại gọi qua, Lí Mặc vừa làm xong một cuộc giải phẫu, đang ở chỗ đó nhu nhu mi tâm: "Bị phỏng? Nghiêm trọng không?"

"Rất nghiêm trọng. một nỗi súp."

Lí Mặc vui vẻ: " không nóng thành móng heo đi. Cậu cũng đừng trì hoãn, nhanh đến bệnh viện, nhân lúc mình còn chưa đi, mình nhìn giúp cậu một chút."

Nghiêm Túc cúp điện thoại liền lái xe đến bệnh viện, dọc theo đường đi lúc nắm tay lái có thể cảm giác được rõ rệt tay phải truyền đến đau đớn. Đối người khác có lẽ đã sớm không chịu nổi, cũng là hấn năng lực nhẫn nại thật mạnh, thế nhưng không gọi tài xế, mà mình chạy đến bệnh viện.

Đến bệnh viện anh trực tiếp đi văn phòng của Lí Mặc, đối phương cầm lấy "móng heo" của anh đánh giá nửa ngày, không khỏi chặc chặc: "Làm sao lại thành như vậy. Nghiêm đại thiếu một đời phong lưu anh tuần kiệt xuất, vô luận thời điểm nào xem đều là bộ dạng anh tuần bức người, làm sao lại trở nên chặc vật như vậy. Vì... phụ nữ?"

Lúc hỏi Lí Mặc có chút không xác định. Bởi vì lấy hiểu biết của anh đối với Nghiêm Túc, đây là một người đàn ông lãnh đạm tuyệt đối. anh đối với phụ nữ không có hứng thú, đối đàn ông cũng không có hứng thú. Dù sao hai người quen biết lâu như vậy, Lí Mặc không thấy anh nói chuyện yêu đương. không nói đến hôn ước được người trong nhà định sẵn, anh có lẽ còn chưa nắm qua tay phụ nữ khác.

một người như vậy sẽ vì phụ nữ mà trở nên như vậy, nói thật Lí Mặc không dám tin.

Nhưng Nghiêm Túc trả lời lại làm anh kinh sợ đến rớt tròng mắt: "Ừ, là vì một cô gái."

"Cái gì, thật là vì phụ nữ? Cậu cùng người ta tranh giành tình nhân bị người ta hất nước nóng vào người? không đúng lần nỗi súp, cậu ở trong nhà hàng cùng ta người đoạt phụ nữ?"

"Thu hồi ý nghĩ bát quái của cậu đi, làm bác sĩ trị bệnh cứu người mới là chủ yếu."

Lí Mặc đẩy cái "móng heo": "Bệnh này mình không trị được."

"Mình đi đây."

Nghiêm Túc đứng dậy muốn đi, lại nghe Lí Mặc nói: "đi tìm Tiểu Thẩm cho cậu bôi chút thuốc mỡ chắc là được."

"Tiểu Thẩm?"

"bác sĩ Bệnh viện chúng ta. Nhà cậu ta có thuốc trị phỏng gia truyền, nghe nói hiệu quả cũng không tệ lắm. Mình vẫn muốn đem nó sinh sản hóa, nói không chừng còn có thể thành tạo thêm danh tiếng cho bệnh viện chúng ta."

Nghiêm Túc đứng ở đó nhìn chăm chăm Lí Mặc nửa ngày mỉm cười: "Người rớt cuộc là bác sĩ hay là thương nhân?"

"Đều là. Mình vừa không là đơn thuần bác sĩ cũng không phải đơn thuần thương nhân. Mình rất bác ái, hứng thú cũng nhiều, đối với phụ nữ là thế này, đối những chuyện khác cũng là thế này. không giống cậu, cấm dục cuồng, trừ bỏ công việc cùng sinh hoạt liên không còn gì khác."

Khi nói chuyện Lí Mặc chạy tới bên người Nghiêm Túc, ôm vai anh: "Người anh em, nói cho anh em biết, cậu có chơi qua phụ nữ hay không?"

Nghiêm Túc như cười như không cười nhìn anh: "Mình chơi hay không chơi qua phụ nữ cậu không cần phải để ý. Nhưng mà hôm nay mình không ngại chơi đàn ông một lần."

Lí Mặc lập tức đem tay từ trên người anh dời đi: "Tới địa ngục đi, lão tử không có bệnh."

"Nhưng mình có." Nghiêm Túc lại đem tay đưa tới trước mặt Lí Mặc, "Có thể nhanh lên hay không?"

"Đau không?"

"Đau."

"Đau là được."

Hai người vừa nói chuyện vừa đi xuống dưới lầu, Lí Mặc tìm đề tài nói: "Mình vừa hỏi y tá, các cô ấy nói lúc này có lẽ Tiểu Thẩm đang ở phòng cấp cứu giết thời gian. thật không được cậu đi, quay đầu lại thấy những cô y tá vừa thấy cậu lại nổi điên."

"Có cậu là đủ rồi, các y tá mỗi ngày đều thấy cậu, hẳn là đã sinh ra miễn dịch với đàn ông."

"Đàn ông tốt là giống loài khan hiếm, những cô gái kia đều giống như sói đói. một mình mình làm sao thỏa mãn được họ. Mình dám cam đoan, đêm nay các cô ấy vừa thấy cậu, một tuần kế tiếp trong miệng khẳng định đều là cậu. Có gan lớn một chút nói không chừng sẽ ăn đậu hũ của cậu, cậu nhìn đi. Người anh em, đầu năm nay phụ nữ đều coi mỡ như vậy, cậu thật sự không động tâm, còn muốn thủ thân như ngọc?"

Lí Mặc vừa nói xong lời này lập tức nhanh chóng đi về phía trước vài bước, khó khăn lắm mới né tránh được cái chân của Nghiêm Túc giờ lên đá anh.

Trong phòng cấp cứu đèn đuốc sáng trưng, có mấy bệnh nhân đang ở nơi đó khám bệnh. Lí Mặc bước vào đi trực tiếp túm một y tá hỏi: "bác sĩ Thẩm đâu?"

Y tá thấy 2 soái ca có chút choáng váng, lắp bắp nói: "Ồ, ở phía sau... văn phòng."

Lí Mặc lại dẫn người đi ra phía sau. anh cũng không gõ cửa, trực tiếp mở cửa liền hỏi: "Thẩm Khiên, thuốc phòng gia truyền nhà cậu còn không?"

Vừa dứt lời anh liền nhìn thấy Phương Châm cùng Từ Mỹ Nghi, vội nói xin lỗi: "Ai, không biết cậu có bệnh nhân ở đây, xin lỗi."

anh nói xong liền muốn đóng cửa đi ra, cửa đóng được một nửa liền bị người giữ lại. anh quay đầu nhìn Nghiêm Túc đứng ở cửa, một tay để trên cửa, vừa dùng sức đem cửa đẩy ra.

Nghiêm Túc làm như vậy là vì thấy được Phương Châm ở bên trong. không nghĩ đến hai người bọn họ lại có duyên như thế, Phương Châm ra tù mới hơn một tháng, bọn họ đã vô tình gặp vài lần.

Phương Châm ở trong này gặp được Nghiêm Túc cũng có chút giật mình, vừa mới Thẩm Khiên hỏi cô vấn đề cô còn chưa trả lời, hai mắt dán trên người Nghiêm Túc nhìn anh không chớp mắt.

Vừa mới nhìn vài giây đột nhiên cô cảm thấy trong dạ dày vô cùng khó chịu, giống như có cái gì đó trào lên cổ họng, lập tức sẽ ói ra. Cũng không biết cô lấy khí lực từ nơi nào lập tức đứng lên, nhìn bốn phía không thấy có chỗ có thể ói ra, lại sợ xấu mặt trước mặt mọi người, chỉ có thể sử dụng chút sức lực cuối cùng chạy ra cửa phòng.

cô muốn đi tìm WC, bước chân lao đảo lại không thể chống đỡ được bao lâu. Vừa chạy đến cửa còn chưa kịp ra khỏi cửa, Phương Châm đã cảm thấy toàn bộ căn phòng đều bay lơ lửng, tất cả mọi thứ đều lộn vòng trước mặt.

Trước mắt giống như xuất hiện một vòng xoáy không đáy, hút cả người cô vào.

Cả người Phương Châm mềm nhũn, hai mắt tối sầm ngã xuống. Nghiêm Túc không kịp suy nghĩ, vươn tay ra đỡ lấy cô, kéo thẳng vào trong ngực.

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Nhân tình

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Nôn

Phuong Chăm nghĩ thầm, trước kia lúc cô chưa ngồi tù, cũng không thấy cha mẹ đối với cô tốt bao nhiêu.

Mọi lần chỉ có khi cô lãnh tiền lương hoặc là tiền thu nhập thêm về nhà, bọn họ mới có thể đối với cô nhiệt tình vào lúc sáng. Thời điểm còn lại giống như là bị ngăn cách chút gì đó, vĩnh viễn đều không có cảm giác tri kỷ.

Nhưng lời này nàng không thể nói với Từ Mỹ Nghi, chỉ là gạt nhẹ khóe miệng cười nói: "Minh không muốn chọc giận họ, dù sao chuyện năm đó họ chịu áp lực rất lớn."

Từ Mỹ Nghi nghĩ thấy có lý: "Nhưng cậu cũng phải có chỗ ở. Cậu muốn quay lại nhà nghỉ nhỏ kia ở sao? Chỗ đó một ngày hơn một trăm, chút tiền lương kia của cậu cũng không đủ trả tiền phòng nha. Nếu không như vậy đi, cậu tới nhà mình ở?"

"không cần, mình nghĩ thuê một căn phòng ở tạm trước, hoặc là thuê chung một phòng với người ta cũng được."

"Liên tính đi thuê phòng, cậu cũng phải tìm chỗ trước. Cũng không thể vừa ra viện liền ngủ ngoài đường a. Cậu tới nhà mình ở vài ngày trước, sau đó chậm rãi tìm việc làm tìm chỗ ở. Như vậy đi, mỗi ngày ở nhà nghỉ, đừng nói mình không yên lòng, anh họ mình cũng sẽ không đồng ý. Chẳng lẽ cậu muốn anh họ tự mình an bài chỗ ở cho cậu?"

Từ Mỹ Nghi vừa nói vừa chớp chớp mắt với cô, cười như tên trộm. Phuong Chăm vừa nghĩ đến Thẩm Khiên muốn ra tay giúp mình, lập tức thấy đầu to ra, lại không dám cự tuyệt Từ Mỹ Nghi, chỉ có thể đồng ý tạm thời đến nhà cô ấy ở vài ngày.

Ngày xuất viện Thẩm Khiên vẫn phải tới, giúp Phuong Chăm thu dọn đồ đạc. Hành lý trong nhà nghỉ nhỏ đó vài ngày trước anh đã cho lái xe đem lại, còn thuận tiện tặng Phuong Chăm vài cuốn sách, nói là để cho cô đọc giải buồn. Từ Mỹ Nghi ở bên cạnh nhìn cười không ngừng, đến buổi tối ở trong phòng sắp xếp lại đồ đạc, cô liền lấy mấy cuốn sách kia trêu ghẹo: "anh họ mình bình thường nhìn thật thông minh, làm sao ở chỗ cậu lại trở nên ngu ngốc. Nào có người theo đuổi bạn gái mà tặng sách, cũng không biết tặng hột xoàn kim cương, thật là không hiểu chuyện."

Phuong Chăm vô cùng im lặng, chỉ ngoảnh lại nói qua loa: "Mình cảm thấy mấy cuốn sách này tốt vô cùng, nội dung cũng không nên sai."

"Đây không phải là vấn đề sách tốt hay không, mấu chốt là anh ấy kín đáo như vậy làm sao người ta cảm giác được trái tim nóng bỏng của anh ấy? Em họ mình đây còn phải ra tay giúp đỡ." Từ Mỹ Nghi đến sát trước mặt Phuong Chăm, nén cười nói, "Phuong Chăm, có hứng thú làm chị dâu họ của mình hay không?"

"không có."

"Đừng vô tình như vậy, anh họ mình nhiệt huyết như vậy, cậu làm sao lại cự tuyệt nhanh như vậy được. Cho anh ấy một cơ hội nha. Tốt xấu gì hai người cũng là bạn bè quen biết từ trước, tự nhiên sẽ thấy quen thuộc."

"Chính là bởi vì là bạn bè nên mới không được. Mình đối với anh ấy chỉ có tình bạn không có tình yêu."

"Tình yêu là có thể từ từ bồi dưỡng."

"Mỹ Nghi, " Phuong Chăm cầm kia hai quyển sách, cười chưa xót với Từ Mỹ Nghi, "anh họ cậu cùng mình không có kết quả."

"Vì sao? Liên bởi vì trước kia anh ấy là bạn của La Thế?"

"không chỉ như vậy, cậu cảm thấy cha mẹ anh họ cậu sẽ tiếp nhận mình?"

Từ Mỹ Nghi từ trước đến giờ lạc quan trên mặt hiềm khi lộ ra biểu cảm rồi rầu: "Là có chút khó, nhưng sự tại do người."

"Nhưng mình không nghĩ do người, hiện tại mình không có tư cách nghĩ đến tình yêu, mình chỉ muốn nhanh chóng tìm được công việc, mặc kệ nói như thế nào ta phải nuôi sống chính mình trước."

"Vây cũng đúng." Từ Mỹ Nghi cầm bộ áo ngủ đưa cho Phương Châm, "Muốn tắm rửa trước hay không. Mặc áo ngủ của mình đi, mới, đồ của cậu giặt còn chưa khô, hai ngày nay thời tiết không được tốt."

Phương Châm nhận lấy áo ngủ, mặt đầy cảm kích. Từ Mỹ Nghi giành nói trước cô: "Đừng nói với mình lời cảm ơn linh tinh gì đó muốn cảm ơn mình rất đơn giản, ngày mai theo mình đi ăn cơm là được."

Phương Châm xoay người đi đến phòng tắm, đi được một nửa lại hỏi: "Vì sao muốn ăn cơm?"

"Chúc mừng cậu ra tù."

"không có gì mà chúc mừng cả."

"Vây cậu coi như mình muốn có một bữa cơm no nê thế nào, cũng phải lấy cớ có được hay không? Chị hai, cậu mới bao nhiêu tuổi a, có thể hoạt bát một chút giống như tuổi trẻ hay không, cuộc sống còn có rất dài, cậu chuẩn bị ở nhà móc meo đến già sao?"

Phương Châm cuối cùng không hề nói gì nữa, chỉ là cười cười với Từ Mỹ Nghi liền vào phòng tắm. cô thừa nhận Mỹ Nghi nói rất có đạo lý, bây giờ cảm xúc của cô quả thật tương đối thấp, cả người thiếu ý chí chiến đấu, cuộc sống không có mục tiêu chân chính, giống như không biết vì cái gì mà sống. cô một lòng chỉ muốn nhanh chóng kiếm tiền, nhưng là sau đó muốn tiếp tục thế nào nữa cô chưa từng nghĩ tới. Có lẽ cô thật sự cần phải một lần nữa đi vào xã hội, đi tiếp xúc nhiều với người khác, mới có thể triệt để thoát khỏi bóng ma quá khứ sống lại một lần.

Kết quả buổi tối ngày thứ hai cùng Từ Mỹ Nghi ra ngoài ăn cơm đột nhiên Phương Châm cảm thấy tình ngộ một ngày trước của mình đều là sai lầm rồi, quả nhiên vẫn là ở nhà tương đối tốt.

Các cô đi một nhà hàng vô cùng cao cấp, nghe nói trong đó một đĩa món khai vị bình thường nhất cũng phải tốn hết mấy ngày tiền lương của cô. nói chi là những loại rượu cao cấp đa dạng, Từ Mỹ Nghi liền muốn đem cô bán cũng chưa chắc trả được bữa cơm này.

Cho nên ngay ở giây phút bước vào cánh cửa kia, Phương Châm chỉ biết đêm nay nhất định sẽ thấy Thẩm Khiên. Từ Mỹ Nghi gia cảnh cũng khá giả, nhưng còn chưa đủ để cùng cô ăn bữa cơm mắc như vậy, bên người cô ấy cũng chỉ có Thẩm Khiên có khả năng tiêu phí ở đây.

Vì thế Phương Châm nhỏ giọng đến gần Từ Mỹ Nghi nói bên tai: "không phải cậu mời khách sao? Lại để cho anh họ cậu quẹt thẻ?"

"Đúng vậy, mình mời khách anh ấy trả tiền có vấn đề gì không? anh họ không phải là có công dụng này sao?"

Phương Châm không tranh luận với logic của Từ Mỹ Nghi, liền cười cười không nói. vài năm nay cô ở trong tù học được một đạo lý, nếu không đúng không nhất định phải tranh cãi đến một mất một còn, im lặng là lựa chọn tốt nhất.

Vì thế lúc ăn cơm Phương Châm liền trở thành một người an tĩnh nhất trong ba người ở đây. Từ Mỹ Nghi vẫn như cũ là người nói nhiều nhất, dù sao chỉ cần có cô ở đó mãi không cần lo lắng tẻ ngắt. Thẩm Khiên vẫn là một bộ bộ đáng tao nhã, so sánh với năm trước anh ta thành thực và chừng mực hơn, nhưng tâm lòng tri kỷ vẫn như trước không thay đổi. Phương Châm cảm thấy cùng anh làm bạn bè thật thoải mái, nhưng chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, bọn họ sẽ không trở thành người yêu, đây là cảm giác bây giờ của Phương Châm.

Cũng may Thẩm Khiên là người rất có phong độ, lúc ăn cơm vẫn chưa nói chút lời làm cô cảm thấy xấu hổ. Từ Mỹ Nghi cũng thật sắc sảo không đề cập đến chuyện 5 năm trước, chỉ nói là chút chuyện trước kia. Các cô 2 người tiểu học trung học đều là cùng một trường học, tuy rằng đại học không học cùng nhau nhưng là đều ở cùng một cái thành phố, cho nên đối với hai cô hồi ức chung rất nhiều.

Từ Mỹ Nghi vừa uống rượu, máy hát càng mở to. Cô vỗ vỗ bả vai Phương Châm, có chút kích động nói: "Cậu nói xem cậu khách khí với mình như vậy làm cái gì. Hai chúng ta là quan hệ gì? Mình từ nhỏ sao chép bài tập của cậu lớn lên, lúc đi thi cậu còn cho mình xem bài thi của cậu. Có một lần còn thiếu chút nữa hại người giáo viên bắt được. Học trung học cậu giúp mình viết thư tình cho tên tiểu tử thú vị bên cạnh kia, hại hấn cho là cậu thích hấn, quần lấy cậu cả buổi, làm giáo viên biết thiếu chút nữa gọi phụ huynh lên."

"Mỹ Nghi..." Phương Châm có chút ngượng ngùng, cô ở trong tù tự nhận là da mặt dày không biết đỏ, nhưng lúc này nghe được chuyện trước kia vẫn cảm thấy trên mặt nóng lên.

Đặc biệt còn là trước mặt Thẩm Khiên.

Thẩm Khiên giống như là biết cô bần khoản, cười an ủi cô: "không sao, việc này con bé đã sớm nói với anh. con bé luôn nói em là người bạn tốt nhất của con bé, trừ cậu ra những người khác tất cả đều là giả dối."

"không sai, những người đó làm sao có thể so với Phương Châm. Các cô ấy, há miệng chính là quảng trường Thẩm Lam, nếu không chính là đàm luận Nghiêm Túc kia, từ anh tác oai bao nhiêu tiền tới diện mạo khí chất, còn rất quan tâm đến người ta có bạn gái hay không. Mình muốn nói các cô ấy gặp qua Nghiêm Túc sao? Có lợi hại như Phương Châm của chúng ta sao, chúng ta Phương Châm mới là người nhìn thấy anh ta ở khoảng cách gần nhất."

"Mỹ Nghi!" Lúc này đến phiên Thẩm Khiên lên tiếng. "Em uống say rồi."

Từ Mỹ Nghi tự biết mình lỡ lời, nhanh chóng bưng ly lên: "Mình nói sai, mình tự phạt ba ly."

nói xong cô thật sự uống ba ly rượu. Phương Châm nhìn cô uống sảng khoái không khỏi có chút lo lắng, liền khuyên nhủ: "Cậu uống ít chút, chút nữa sẽ say thật sự."

Từ Mỹ Nghi vốn đang mình thương, ba ly rượu này lại làm cô thật sự có chút choáng váng. Nhưng cô cũng không để ý: "không sao, uống say còn cậu nữa, lại không tốt thì còn có anh họ mình đây. Có hai người các người ở đây, ai dám làm gì mình?"

"Yên tâm, cho dù không có chúng ta ở đây, cũng không ai dám làm gì em." Thẩm Khiên nói thì nói, nhưng đối với em họ mình vẫn rất quan tâm. anh thấy Từ Mỹ Nghi thật là say, hỏi cô, "Như thế nào, khó chịu sao, muốn gọi chút đồ giải rượu hay không?"

"không, không cần. anh họ, em, em có chút buồn nôn."

"Buồn nôn là được." Thẩm Khiên tỏ vẻ mặt xin lỗi nhìn Phương Châm, "Em đỡ com bé đi WC nôn một chút đi, anh không vào được toilet nữ."

Phương Châm lập tức đứng dậy đỡ Từ Mỹ Nghi. Đối phương lại cậy mạnh tự mình đứng lên, lao đảo hướng phía nhà WC. Phương Châm bước nhanh chạy theo, gắt gao kéo cánh tay cô không buông.

"Mình không sao Phương Châm, cậu đừng lo lắng cho mình."

"Ừ, mình biết cậu không có việc gì, chỉ là đi đường có chút lao đảo."

"Ai nha, mình nói đường này làm sao lại tối như vậy, làm sao lại nhiều cửa như vậy, chúng ta nên đi đâu?"

Phương Châm nhìn nhìn phía trước, liền một hành lang đi đến cuối cùng. WC ngay chỗ cuối đường quẹo phải. Từ Mỹ Nghi hiển nhiên là uống đến hồ đồ, xuất hiện bệnh trạng mấy ngày hôm trước cô gặp phải: ảo ảnh.

Vì thế cô lại càng dùng sức đỡ đối phương: "Cậu theo mình đi là được, lập tức tới ngay."

"không được Phương Châm, mình, mình muốn ới."

Phương Châm hoảng sợ: "Cậu lại cố gắng một chút, trăm ngàn lần đừng nôn ở chỗ này." địa phương mắc như vậy, nôn một lần phải bồi thường bao nhiêu tiền a. Quan trọng là trước mặt mọi người nôn dấy ra đất, đối với hình tượng của Từ Mỹ Nghi cũng có hao tổn a.

Nhưng Từ Mỹ Nghi nhìn không được, đẩy Phương Châm ra nghiêng ngã lao đảo hướng về phía trước vài bước, lúc chạy đến cuối hành lang cô một tay chống lên tường, thân thể nghiêng nghiêng "Oe" một tiếng thật lớn, liền nôn ra.

Cơ hội kêu lên Phương Châm cũng không có, vừa chạy đến bên người cô còn chưa mở miệng, cứ như vậy tro mắt nhìn đối phương đem trong bụng trắng đỏ tất cả đều nôn ra.

Xong, này thật là phải bồi thường tiền. Nhưng này còn không phải điểm chết người, ngay chỗ Từ Mỹ Nghi há miệng nôn, góc đó đi lại một người, một đôi giày da mới tinh sẫm màu đập vào mắt Phương Châm. trên giày da có vài giọt chất lỏng rõ ràng, hẳn là là Từ Mỹ Nghi nôn.

Phương Châm nhất thời không nói được gì, vừa định ngẩng đầu cùng đối phương nói câu xin lỗi, kết quả nhìn thấy gương mặt nghiêm trang của Nghiêm Túc, cô liền cái gì cũng đều không nói ra được.

Ách, mới rồi môn kia bắn lên, muốn giả vờ không nhìn thấy được hay không?

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Tâm thần không yên

Rốt cuộc da mặt Phương Châm không đủ dày, làm không ra loại chuyện trốn mắt không nhận lỗi như vậy.

cô hướng về đối phương nói xin lỗi: "Thực xin lỗi, tôi lau sạch cho anh."

"không cần." Nghiêm Túc rút chận lại, nhìn đồng hồ hỗn độn trên mặt sàn không khỏi nhủ mảy. anh rất muốn trực tiếp rời đi, nhưng nhìn Phương Châm một mình cô hết sức đỡ một cô gái khác, đối mặt với đồng hồ hỗn độn đầy mặt sàn cũng không biết thu dọn thế nào, vì thế lại một lần nữa mềm lòng. "Tôi tìm người đến thu dọn một chút."

anh vừa dứt lời liền thấy đối diện một người trẻ tuổi mặc quần áo phục vụ đi tới, thế nên kéo lại: "Vị tiểu thư này uống nhiều quá, chỗ này phiền cậu tìm người dọn dẹp một chút."

Người phục vụ vốn nhìn thấy đồng hồ gần đầy sàn rất không vui, kết quả vừa thấy đối phương là Nghiêm Túc lập tức liền thay đổi sắc mặt. lời Nghiêm Túc làm cho cậu hiểu lầm Từ Mỹ Nghi là bằng hữu của anh, vì thế cung kính gật đầu đồng ý, tích cực tìm người đến thu dọn.

"Cám ơn." Phương Châm nói cảm ơn Nghiêm Túc lại nghĩ đi đờ Từ Mỹ Nghi dậy, nhưng đối phương vẫn ngồi xỏm tại chỗ đó không đứng dậy, hơn nữa còn liên tiếp phát tay với cô: "Đừng, đừng chạm vào mình."

"Mỹ Nghi, chúng ta đi WC có được hay không? Ngộ nhỡ cậu lại muốn nôn..."

"Tôi khuyên cô tốt nhất đừng động vào cô ấy." Nghiêm Túc ở bên cạnh xen miệng, "Đề cô ấy tự mình điều hòa một chút. Bây giờ cử động cô ấy có khả năng nôn càng ghê hơn."

Phương Châm đối với việc say rượu không có kinh nghiệm gì, cô cũng không có say qua. Nhưng lúc này cô nhìn thấy hẳn là Nghiêm Túc đối với phương diện này rất có kinh nghiệm, vì thế cô nghe theo đề nghị của đối phương, lặng lẽ đứng ở chỗ ngoặt.

không khí dường như tạm thời ngưng lại, ba người đều không nhìn lẫn nhau, nhưng đều đứng ở chỗ này không động dậy. Từ Mỹ Nghi là sợ nôn không dám động, Phương Châm là muốn ở lại với cô nên không thể đi. Về phần Nghiêm Túc, anh cũng không rõ tại sao mình còn không đi, anh nghĩ đại khái là muốn đợi người đến thay anh lau giầy da sạch sẽ đi.

Chủ tịch Quảng trường Thâm Lam mang đôi giày dính đầy dịch nôn mưa đi ra nhà hàng, thật sự có chút không thích hợp. Đây là giải thích hợp lý nhất mà Nghiêm Túc tự nghĩ ra.

Vì thế không khí trầm mặc kéo dài đại khái khoảng hai ba phút, trong đó Phương Châm nội tâm lặn lội dày vò nhất. cô vừa hận Nghiêm Túc rồi lại cảm kích anh ra tay giúp đỡ. Loại cảm giác này làm cô hết sức khó xử cũng rất khó chịu. Lúc rời khỏi nhà Andreson cô cũng có cảm giác như vậy, không nghĩ đến mới qua vài ngày, thế nhưng lại gặp phải tình trạng tương tự.

Vừa nghĩ đến Anderson Phương Châm không khỏi liếc mắt nhìn tay phải của Nghiêm Túc. Nghe Từ Mỹ Nghi nói hôm đó anh ta cũng đến bệnh viện, chắc là bị phỏng rất nghiêm trọng. Lúc này anh đặt tay ở sau lưng, Phương Châm liền thấy không rõ.

Vì thế cô dứt khoát mở miệng hỏi: "Tay anh sao rồi?"

"không sao."

"Nghe nói bị phỏng rất nghiêm trọng."

"không có gì, một vết thương nhỏ thôi."

"Ngày đó đi quá vội, không nói cảm ơn với anh."

trên gương mặt lạnh lùng của Nghiêm Túc rốt cuộc hiện ra nụ cười, tuy rằng lướt qua trong giây lát. Sau đó anh thản nhiên như trước mở miệng: "không cần cảm ơn, tôi biết trong lòng cô cũng không có nghĩ muốn cảm ơn tôi."

"Tôi thừa nhận tôi không thích anh." Phương Châm vừa nói ra lời này, gương mặt Nghiêm Túc kia liền căng ra. Nhưng cô vẫn nói tiếp, "Nhưng có qua có lại, hôm đó chuyện tại nhà Anderson cùng với chuyện hôm nay, tôi là thật lòng muốn cảm ơn anh."

Nghiêm Túc không nói chuyện, chỉ là mím môi nhìn chằm chằm Phương Châm. Cũng không biết rốt cuộc là anh muốn nhìn cái gì, chỉ là ánh mắt kia giống như tia lade của máy cắt kim loại, Phương Châm cảm thấy da thịt mình đều nhanh bị bóc ra từng tầng. Loại cảm giác này làm người ta bất an, cuộc đời cô lần đầu bị một người đàn ông nhìn đến tâm hoảng ý loạn.

Đó là đương nhiên không phải là bởi vì tràn đầy tình cảm, chỉ là bởi vì trong lòng không yên. Bởi vì cô không biết rốt cuộc vì sao Nghiêm Túc đánh giá cô, là muốn hiểu rõ tính chân thật trong lời nói của cô, hay là suy nghĩ đối phó cô như thế nào? Bằng không vì sao anh ta còn không đi, ở lại chỗ này là muốn xem kịch vui?

Phương Châm bị ánh mắt của anh làm cho có chút khó chịu, chỉ có thể quay đầu sang một bên. Kết quả vừa quay đầu thì thấy nhân viên vệ sinh tới, mang theo thùng nước với cây lau nhà cùng đồ dùng vệ sinh linh tinh gì đó, nhanh nhẹn thu dọn đồng hồ gần đầy sàn.

Từ Mỹ Nghi hình như cũng tốt hơn rất nhiều, vùng vẫy dựa tường đứng lên. Phương Châm nhanh chóng tiến lên đỡ cô: "Mỹ Nghi, muốn đi về hay không? Hay là cậu muốn nôn nữa?"

Từ Mỹ Nghi híp mắt vừa định mở miệng, phía sau cang lên thanh âm của Thẩm Khiên: "Phương Châm, Mỹ Nghi, các em làm sao vậy?"

Phương Châm vừa quay đầu lại nhìn Thẩm Khiên, lần đầu tiên cảm thấy anh giống vị cứu tinh đáng yêu: "Mỹ Nghi đầy ra sàn, em sợ cô ấy lại nôn nên đề cô ấy ở chỗ này nghỉ một chút. Sao anh lại tới đây?"

"Anh thấy hai người đi đến nửa ngày không thấy ra lo lắng xảy ra chuyện, nên đến nhìn một chút." Thẩm Khiên bước lên một bước đưa tay đỡ em họ, lúc này mới nhìn thấy Nghiêm Túc. Hai người bọn họ mới quen hai ngày, chưa nói tới có giao tình gì, nhưng vẫn có thể lẫn nhau.

Vì thế Thẩm Khiên chủ động chào hỏi: "Nghiêm tiên sinh mạnh khỏe."

"Bác sĩ Thẩm mạnh khỏe."

"Tay khá hơn chút nào không? Thuốc của tôi thế nào, có hiệu quả không?"

"Hiệu quả rất tốt, đã không sao rồi."

"Nhanh như vậy?" Thẩm Khiên có vẻ có chút ngoài ý muốn. Nhưng tình huống trước mắt này hiển nhiên cũng không thích hợp thảo luận hiệu quả của thuốc chữa phong, Thẩm Khiên chỉ có thể cười cười với đối phương, "Có tác dụng là tốt rồi."

"Uh, cảm ơn anh. Tôi đi trước." Nghiêm Túc nói xong cũng không đợi người ta trả lời, nhanh chóng sai bước rồi khỏi hiện trường. Phương Châm nhìn không được quay đầu nhìn anh, kết quả phát hiện lúc Nghiêm Túc đi, tay phải đứt trong túi áo lộ ra một mảnh màu trắng.

Nhìn nó giống như vải gạc (băng gạc), cho nên tay của anh ta cũng chưa khỏi hoàn toàn?

Thẩm Khiên một bên đỡ Từ Mỹ Nghi nghiêng ngả lão đảo, một bên còn đang suy nghĩ lời nói vừa rồi của Nghiêm Túc: "Nhanh như vậy đã tốt rồi?"

Lời này anh nói được rất nhẹ, nhưng Phương Châm vẫn nghe được, vì thế trong lòng cô lại càng kỳ quái. Nói như vậy vết thương của Nghiêm Túc không khỏi nhanh như vậy, nhưng từ đầu tới cuối anh ta đều nói tốt rồi, một chút cũng không có ý tứ tính toán với cô.

Là sợ cô không phân rõ phải trái, hay là vẫn cảm thấy cô không có tiền dù sao cũng bồi thường không được? Phương Châm nghĩ thầm, chính mình ở trong lòng Nghiêm Túc đại khái là một cô gái khó chơi lại vô lý đi.

Nghĩ đến đây cô lại hướng chỗ Nghiêm Túc đi nhìn lại. Nhưng chỗ đó sớm đã không còn bóng dáng của anh, chỉ còn hành lang dài, ngẫu nhiên có vài người xa lạ đi qua.

Nghiêm Túc bước nhanh ra khỏi nhà hàng, đi thẳng đến chiếc xe màu bạc của mình đậu bên ngoài, vào xe. Kết quả vừa ngồi xuống anh liền ý thức được có chỗ không đúng. Rốt cuộc anh vẫn chưa kêu người lái xe bị bắn của. anh cứ như vậy đi ra, cũng mặc kệ người khác nhìn thấy hay không.

Mặc dù cơ hồ sẽ không có người nhìn thấy, nhưng anh vẫn cảm thấy mình quá buồn cười. Vừa rồi anh tìm cho mình cái lý do kia hiển nhiên thật miễn cưỡng, có lẽ là bởi vì Thẩm Khiên đột nhiên xuất hiện, anh vốn không ngại nói vài câu với Phương Châm, nhưng Thẩm Khiên vừa xuất hiện trong lòng anh lập tức sinh ra ý muốn rời khỏi. Dường như họ Thẩm vừa đến nguyên bản không gian thật lớn lập tức liền nhỏ đi, quả thực làm cho người ta không thể hít thở.

Cho nên anh rời đi, thậm chí còn quên nói một tiếng với người bạn còn đang chờ trong phòng ăn. Hôm nay anh là cùng Lí Mặc tới dùng cơm, kết quả lại bị anh vứt bỏ giữa đường.

anh ngồi trong xe nghĩ nghĩ, vẫn là gọi điện thoại cho Lí Mặc, bảo cậu ấy đi ra lên xe mình, bọn họ lại tìm chỗ khác uống rượu. Sau khi Lí Mặc lên xe nghiêm túc quan sát anh một phen, sau đó hỏi: "Cậu gặp quý?"

"không có. Vì sao hỏi vậy?"

"đang ăn cơm yên lành, lại đi nhà vệ sinh. Mất thấy cậu một đường từ toilet đi ra, lập tức đi khỏi nhà hàng. Mình còn tưởng cậu có chuyện gì? Mình tưởng trên đời này đại khái không có người khiến cậu khác thường như thế, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có gặp quý mới có thể giải thích."

"Mình không sao, rất tốt." Nghiêm Túc vừa nói liền mở chìa khóa lái xe, Lí Mặc lại đoạt chìa khóa xe: "Vẫn là mình lái đi, tay người không tốt, lại còn gặp quý."

Nghiêm Túc không cự tuyệt, xuống xe đổi vị trí với Lí Mặc, nhưng anh nhắc lại lần nữa: "Mình không gặp quý."

"Quý mới tin." (>.<'')

Lí Mặc nói xong lời này liền đạp cần ga, xe liền xẹt qua một đạo ánh sáng màu bạc trong bóng đêm, rất nhanh dung nhập vào dòng xe cộ đang trước.

Lí Mặc là dân chơi chuyên nghiệp, đối với tất cả quán rượu ở thành phố này đều rất quen thuộc. anh rất nhanh sẽ chọn quán Bar cách nhà hàng không xa lại tương đối tốt, cùng Nghiêm Túc tìm vị trí cực tốt ngồi xuống.

Bóng đêm bao trùm, ánh đèn mờ trong quán lóe sáng, lúc này chính là thời điểm náo nhiệt của quán Bar. Chủ Quán Bar ra số tiền lớn mời tới đội biểu diễn, một đám ăn mặc nóng bỏng gọi cảm, trên vũ đài sáng chói mất nửa cột.

Lí Mặc vừa thấy cảnh này liền cười, nói với Nghiêm Túc: "Nhìn lâu cũng kích thích một chút tế bào bên trong cơ thể cậu. Tuổi cậu đều đã bao lớn còn không chạm phụ nữ, đừng nói với mình ngày nào đó đột nhiên tuyên bố muốn xuất gia a."

Nghiêm Túc không để ý tới anh trên choker, chỉ cầm chai bia từ từ uống, trên vũ đài những cô gái kia cơ hồ là không mặc quần áo không tạo nổi một chút hứng thú cho anh, những phần son kia cũng không thể che giấu gương mặt xấu xí. Cùng so với các cô, gương mặt Phương Châm trắng trẻo tươi mát lại sạch sẽ, nhìn thật thuận mắt hơn.

Làm sao lại nhớ tới cô gái kia? Nghiêm Túc không khỏi có chút tức giận, đem chai bia đặt xuống bàn, quay đầu gọi nhân viên phục vụ: "Lấy mấy chai rượu Vodka."

Lí Mặc đang uống rượu Brandy, nghe nói như thế thiếu chút nữa phun ra một ngụm rượu. anh đưa tay sờ sờ trán Nghiêm Túc: "Cậu không có chuyện gì chứ người anh em? Hôm nay thật là gặp quý, buổi tối không về nhà, ở chỗ này tạm biệt đời con trai?"

Nghiêm Túc trực tiếp xem nhẹ câu nói cuối cùng của anh, chỉ trả lời câu trước: "Ai nói mình không về nhà."

"Uống rượu Vodka còn muốn lái xe?"

"Cho dù uống bia chẳng lẽ có thể lái xe?"

Về mặt Lí Mặc không tin như trước: "Mới rồi cậu đi WC lâu như vậy, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?"

"không có chuyện gì."

"Mình không nên mang cậu đến uống rượu. Tay cậu vẫn chưa khỏi hoàn toàn, cho dù là bia cũng không nên để cho cậu uống." Lí Mặc vội vàng gọi nhân viên phục vụ trở lại, trả rượu Vodka đổi lấy mười chai bia, "Uống nhạt chút, uống rượu mạnh như vậy dễ làm gì. Cậu muốn say giải ngân thù hay là mượn rượu gây thù? Người anh em, cậu đừng nói với mình cậu rơi vào lưới tình không bỏ được ra ngoài?"

"Đm." Nghiêm Túc uống mấy ngụm rượu người cũng tương đối thả lỏng, lại là ở quán Bar nói chuyện liên tục đối không có kỵ, "Mình chính là muốn uống rượu, không được sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Phỏng vấn

Phương Châm ở nhà Từ Mỹ Nghi ba bốn ngày, mỗi ngày trừ bỏ tìm việc chính là giặt quần áo nấu cơm quét dọn vệ sinh.

Phòng ở cô cũng đang tìm kiếm, chuẩn bị tìm được việc xong thuê một phòng nhỏ ở gần đó, nếu như có thể thuê cùng người khác thì tốt hơn. Nhưng Từ Mỹ Nghi luôn luôn quấy rối cô, muốn thuyết phục cô ở lại nhà mình.

Tuy rằng Phương Châm cảm thấy ba mẹ Từ đều đặc biệt thiện lương chân thành, nhưng vẫn là không nguyện ý quấy rầy bọn họ. Làm bạn của Từ Mỹ Nghi thỉnh thoảng ở tạm vài ngày thì không có việc gì, nhưng ở lâu dài trong nhà người ta liền không thích hợp. Lại nói Từ Mỹ Nghi tính toán điều gì trong lòng cô cũng hiểu rõ, cô ấy giữ cô lại một mặt đứng là xuất phát từ tình bạn sâu nặng, nhưng mặt khác cũng là vì Thẩm Khiên giật dây kéo cầu.

Nếu cô không chuyển ra ngoài lại không thể cứng rắn cự tuyệt Từ Mỹ Nghi an bài đủ loại, giống như lần trước vậy vờ mượn danh nghĩa cô ấy mời khách kì thực là tạo cơ hội gặp mặt cho Thẩm Khiên, còn có thể phát sinh liên tục không ngừng.

Ở dưới mái hiên người không thể không cúi đầu. Phương Châm không muốn cúi đầu, biện pháp duy nhất chính là chuyển ra ngoài ở.

Cũng may lần trước Anderson trả cho cô không ít tiền. Phương Châm vốn nghĩ rằng anh cho một tháng tiền lương năm ngàn, không nghĩ đến cuối cùng lại có đến bảy ngàn. Đối với Phương Châm mà nói đây chính là một số tiền lớn. Tiền cô tích cóp trước khi ngồi tù đã sớm bị cha mẹ lấy đi, nghe ý tứ bà, cô ở bên trong 5 năm trong nhà cũng tốn không ít tiền. Nhưng Phương Châm đã tính qua, con số này ít hơn số tiền cô tích cóp gửi ngân hàng.

Nhưng chút tiền kia nếu để cho nhà cô cũng không có cách nào nói, coi như là hiếu kính cha mẹ. Nay trong tay cô có bảy ngàn, cô có thể duy trì một thời gian ngắn. Nếu nhìn ăn nhìn mặc mà nói, qua ba bốn tháng không thành vấn đề.

Từ Mỹ Nghi một bên thuyết phục cô ở lại nhà, một bên cũng lưu ý có công việc thích hợp với cô hay không. Siêu thị gần nhà họ Từ, Phương Châm đều đi hỏi qua, có mấy chỗ có tuyển nhân viên cô đều để lại hồ sơ, chỉ chờ đối phương hỏi âm. Lần này cô cũng đã có kinh nghiệm, không nhắc lại chuyện mình từng ngồi tù, thậm chí ngay cả bằng cấp đại học đều bỏ qua, chỉ nói mình tốt nghiệp trung học, trước kia từng làm qua công việc tương tự, là người thuần thực. Về phần công việc đến cùng có thuần thực hay không hiện tại cô cũng không có suy xét, chẳng sợ làm một tuần bị người ta sa thải, lại tìm một công việc giống nhau công tác, cô liền thật sự trở thành công nhân thuần thực.

Trừ bỏ thời gian tìm việc làm, thời gian còn lại Phương Châm liền ở Từ gia phụ giúp làm việc nhà. Tất nhiên Từ gia không ai yêu cầu cô làm như vậy, nhưng cô cảm thấy ăn ở không phải trả tiền rất không ý tứ, kiên trì nên vì họ làm chút gì.

Vì thế nhiệm vụ mua thức ăn nấu cơm liền rơi đến trên đầu Phương Châm. Lúc trước ở nhà cô là một tay làm thức ăn ngon, trình độ đến mức Từ Mỹ Nghi cũng không sánh bằng. cô vừa làm cho Từ gia làm vài bữa cơm liền bị Từ Mỹ Nghi rơi lệ cầu xin: "Tình yêu, cậu chờ đi, ở tại nhà mình nấu cơm cho mình đi, mình phát lương cho cậu."

Này đương nhiên là một câu nói đùa. Nhưng người Từ gia ăn vui vẻ trong lòng Phương Châm cũng rất vui sướng. Có thể bỏ ra cái gì giúp bạn bè mình, làm cho cô cảm thấy chính mình không phải người hoàn toàn bị xã hội vứt bỏ.

Vì thế mỗi sáng sớm chỉ cần không đi phỏng vấn, cô liền sẽ đích thị và siêu thị chọn mua gì đó. Khu vực gần Từ gia có cái siêu thị tổng hợp rất lớn, Phương Châm thích trước một ngày đem những gì muốn mua viết trên giấy, ngày hôm sau liền đối chiếu trên giấy mua về.

Buổi sáng lúc chín giờ hơn, trên cơ bản trong siêu thị đều là các cô bà di lớn tuổi, giống như cô trẻ như vậy thật không thấy nhiều. Phương Châm đi dạo khu gia vị trước một chút, lấy một chai dầu hào, xoay người lại tính đi xem hoa quả. Kết quả lúc đang qua một quầy ăn thử bị mùi hương nồng đậm hấp dẫn, cô liền dừng lại muốn nếm thử. Quầy bên cạnh không ít cô di vây quanh chờ ăn thử, Phương Châm cũng không chen vào, liền lặng lẽ đứng bên ngoài đám đông chờ.

Vẫn chưa đợi tới nửa phút, phía sau có người vỗ vai cô. Phương Châm cho rằng người ta ghét cô cản trở, liền thức thời hướng bên cạnh tránh. Kết quả người nọ lại đi theo cô hai bước, trực tiếp đem mặt đến trước mặt Phương Châm: "Là Tiểu Phương a, không nhận ra di sao?"

Trước mặt là một di tuổi trung niên, hơi béo, một đầu tóc quăn, cười rộ lên rất thân thiết. Hai mắt Phương Châm nhìn chằm chằm mặt bà, nghĩ: "Là di Chu sao, đã lâu không gặp, di gần đây khỏe không?"

"Rất tốt rất tốt."

Di Chu là hàng xóm trước kia của Phương Châm, trước khi Phương Châm xảy ra chuyện bà còn ở đó, sau này nghe nói hai năm trước đã dọn đi, cô cũng không gặp lại. Không ngờ hôm nay ở siêu thị gặp được, ngược lại rất có duyên.

Di Chu vừa thấy Phương Châm liền hỏi han ân cần hết sức quan tâm, không thể tránh khỏi nói tới chuyện ngồi tù năm đó. Phương Châm sợ ở chỗ này nói loại chuyện này sẽ khiến người ta liếc mắt, cũng mặc chuyện ăn thử, lời kéo di Chu đi đến một góc vắng không có ai.

"Tiểu Phương, hiện tại con thế nào, đi ra đã bao lâu?"

"Gần một tháng."

"Di thấy con vẫn không thay đổi, không khác lúc trước lắm, thoát nhìn vẫn là nhỏ nhắn như vậy. Con năm nay bao nhiêu tuổi?"

Khi Phương Châm ngồi tù là gần hai mươi bốn tuổi, nay cũng sắp đến 30. cô cười cười với di Chu: "Sắp 30."

"Mặt mũi con như vậy một chút cũng nhìn không ra 30 tuổi, nói con hai mươi tuổi cũng có người tin."

Phương Châm biết gương mặt mình hơi non nớt, có chút con nít, nhưng là không đến mức non nớt như vậy. Nhưng nếu đối phương khen cô cô cũng sẽ không phản bác, liền cười nhận lời khen này.

Di Chu xem như là nhìn cô lớn lên, lâu ngày không gặp nói hơn hai câu. Hỏi tình hình gần đây của cô, nghe Phương Châm nói đang tìm việc làm liền hỏi: "Muốn tìm việc gì, vẫn làm phóng viên như trước?"

"Không được ạ, có tiền án đài truyền hình cùng tòa soạn báo đều không nhận. hiện tại con muốn tìm công việc thu ngân linh tinh, làm lại từ đầu."

Di Chu giống như là chờ lời này của cô, lập tức tiếp lời: "Vậy con muốn đến chỗ di làm hay không?"

"Chỗ đó là?"

"Là, di không phải là về hưu sao, cho nên hai năm qua liền ở trong một gia đình giàu có làm việc. Gần đây di nghe chị Lý phụ trách tuyển dụng Lý tỷ nói, muốn tìm vài người bằng cấp cao một chút cô gái tuổi trẻ một chút. Di thấy con rất thích hợp, con yên tâm, vào đó không phải làm việc vất vả gì, các cô gái ở đó sống so với bọn ta thoải mái hơn nhiều."

Phương Châm nghe bà nói không rõ ràng, nhất thời cũng có chút tò mò: "Dạng gia đình gì, sao nghe kỳ quái như vậy? Đình nhà người kia muốn tuyển rất nhiều người?"

"Đầu bếp liền có ba cái, người hầu liền càng không cần phải nói. Còn có tài xế riêng, hình như còn có bác sĩ gia đình đến khám định kỳ. Chủ nhân nhà đó là lão thái thái, nghe nói lão già không còn, con cái đều có con nhà cửa, trong nhà chỉ có lão thái thái với đứa cháu trai."

Con cái đều độc lập như thế sao còn mang theo cháu trai bên người? Phương Châm nghĩ muốn hỏi lại không có hỏi. Nghe di Chu là gia đình người ta giàu có, so với nhà người có tiền bình thường còn muốn trên một bậc, trong nhà nhiều người hầu tại xã hội hiện nay không thường gặp. Phương Châm suy nghĩ đại khái là họ muốn tìm vài cô gái trẻ tuổi có tố chất nữ hầu, hầu hạ lão thái thái kia.

Nếu quả thật là như vậy công việc này cũng rất tốt. không có nam chủ nhân cũng không cần lo lắng cái gì mờ ám. Lão thái thái nghe nói đều có tính tình kỳ quái, nhưng Phương Châm là ở trong tù gặp nhiều người, ủy khuất bình thường với cô không đáng kể chút nào. Nhà người có tiền trả tiền lương cũng sẽ không thấp, bao ăn bao ở hẳn là còn có đồng phục, quả thực chính là thập phần tốt.

Nhưng như vậy người ta làm sao sẽ chọn cô? Đừng nói từng ngồi tù, liên tính không ngồi tù qua, đoán chừng là cũng có sinh viên đại học nguyện ý làm.

Phương Châm nghĩ đến đây chỉ có thể nhịn đau cự tuyệt: "Thôi đi di Chu, di cũng biết con vừa ra tù, nhà bình thường sẽ không thuê con. Con đi làm siêu

thị cũng sẽ không điều tra cái này, nếu đề người ta biết con cũng cảm thấy không được tự nhiên. Dinói gia đình này có tiền có thế, sẽ không cần người như con."

"Ai nói, ngồi tù qua thì làm sao. Lão thái thái nhà họ khôngphải người như vậy, bà rất thiện tâm, thấy người khác gặp nạn luôn muốn đưa tay cứu giúp. Cho tài xế lái xe lão Mã trước kia liên phạm quanày, sau khi đi ra lão thái thái giúp lão một phen, mấy năm nay lão vẫn lái xe cho lão thái thái, chưa từng ra phạm sai lầm. Lão thái thái cũng không bởi vì lão có tiền án liền khinh thường lão. Phương Châm, conphảitín tưởng chính mình, trênđời này không phải mỗi người đều so đo như vậy."

Di Chu một mặt khuyên Phương Châm một mặt hỏi số điện thoại cô,nói đi về hỏi chị Lý có ngại cô có tiền án hay không, nếu khôngngai hai ngày sau liền gọi điện thoại cho cô.

Phương Châm không nghĩ đến đạo siêu thị còn có thể nhặt được cơ hội, cũng không đem lời di Chu để ở trong lòng, sau khi về nhà vẫn như trước sống cuộc sống của mình. không nghĩ đến một ngày sau di Chu liền gọi điện cho cô, nói cô đi phỏng vấn. Phương Châm không yên tâm nhưng cũng không muốn bỏ qua cơ hội này, sau khi ăn mặc chỉnh tề cầm địa chỉ di Chu cho cô đi.

Kết quả là giống như cô nghĩ vậy, đó thật sự không phải là mộtcăn nhà tầm thường. Tại cái thành phố tắc đất tắc vàng như vậy có thể có một biệt thự diện tích trên 1000 mét vuông đến tột cùng là loại gia đình thế nào? Hơn nữa nghe ý tứ di Chu đây chỉ là con cháu mua hiểu kính lão thái thái làm chỗ dưỡng lão, cũngkhông phải là nhà chính.

Biệt thự kia cũng không ở vùng ngoại thành, an tọa bên cạnh mộtcông viên, một gia đình tách biệt, nhìn về phía trước một khoảng xa vắng. Bởi vì gần công viên, gần lân cận đều là màu xanh, toàn bộ biệt thự giống như bị non xanh nước biếc vây quanh, cực kỳ thích hợp cho người già cư trú.

Phương Châm vừa nhìn trong lòng liền bồn chồn lo lắng, có vẻ thấp thỏm được người dắt vào. Di Chu đã ở phía trước cửa chờ cô, vừa thấy cô liền tiến lên đây đón, muốn dẫn cô đi gặp chị Lý từng nói qua.

Hai người một trước một sau đi vào trong, còn chưa đi qua nửa cái hoa viên phía trước liền có phụ nữ chừng bốn mươi tuổi đi tới. Di Chu vừa nhìn thấy bà liền chủ động cười chào hỏi: "Chị Ưông khỏe."

Người họ Ưông kiamắt vòng qua di Chu, nhìn thẳng vào mặt Phương Châm: "Đây là người mới tới?"

"Đến phỏng vấn, chị Lý gọi tới đây."

Chị Ưông vừa nghe hai chữ "chị Lý", mặt vốn nghiêm túc lập tức trở nên càng thêm không tốt, một bộ dáng chuẩn bị lựa xương trong trứng. Phương Châm vừa thấy thăm nghĩ không ổn, đây làm sao giống như nhà giàu cổ đại trạch đấu, liền đám người hầu đều còn muốn tách biệt thành tiểu đoàn nhỏ không họp nhau?

cô đứng ở nơi đó nhất thời có chút do dự, di Chu tựa hồ cũng cảm thấy đối phương cảm xúc không vui. Ở đây mấy người đều không ai mở miệng nói chuyện, thẳng đến phía sau vang lên tiếng kèn ô tô. mấy người Phương Châm đồng thời quay đầu, liền thấy bên ngoài cửa lớn một chiếc Jaguar màu đen đậu ở đó. Nghe được tiếng kèn công tự động mở ra, Jaguar màu đen chậm rãi chạy vào, xe chạy dọc theo đường đi về phía trước, lúc sắp chạy đến trước mặt Phương Châm đột nhiên quẹo phải hướng về bãi đỗ xe phía sau.

Trong nháy mắt xe chạy đến trước mặt, Phương Châm lập tức thấyrõ người ngồi ở trong xe. Cửa kính xe không có đóng, khuôn mặt Lí Mặc cứ như vậy xuất hiện rõ ràng trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Khó xử

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Phương Châm đối Lí Mặc cũng không quen thuộc, duy nhất biết một chút tình hìnhlà Từ Mỹ Nghi nói cho cô biết.

Nghe nói người nọ là người lãnh đạo trực tiếp của Thẩm Khiên, bệnh viện tư nhân Thẩm Khiên đang làm chính là của anh ta. anh ta còn là bạn thân của Nghiêm Túc, là thanh niên tài tuấn gia sản cực kỳ nhiềudược nhiều mỹ nữ theo đuổi.

Từ Mỹ Nghi cầm ảnh "Lừa gạt" được từ chỗ anh họ cô ấyđến ở trong phòng xem tới xem lui, trên mặt đầy vẻ si mê: "Đẹp trai nhiều tiền giàu có nhất nhì a, quan trọng chính là thân hình hoàn mỹ, quả thực quá hoàn mỹ."

"Phụ nữ có ý nghĩ giống cậu khẳng định rất nhiều, cho nên anh ta hẳn là có thật nhiều bạn gái."

Lời nói Phương Châm vô tình đánh vỡ ảo tưởng của Từ Mỹ Nghi, nhưng gương mặt Lí Mặc này cũng bị hai côghị tạc trong lòng.

Ở chỗ to lớn đồ sộ như vậy nhìn thấy Lí Mặc, tuy Phương Châm thấy ngoài ý muốn nhưng cũng không có gì giật mình. Với xuất thân của Lí Mặc ở chỗ này cũng không có vấn đề gì, mà nếu đây là nhà của anh ta, cô còn có cần tiếp tục phỏng vấn sao?

Sự thật chứng minh cô thật là suy nghĩ nhiều, trước không nói có thể hay không quacửa ải Lí Mặc này, chỉ là Uông tỷ cửa ải kia cô liền không qua được.

Cái này họ Uông thoạt nhìn giống quân sự nơi này, ít nhất trong tay có chút quyền lực, hơn nữa không đem cái kia chị Lý để vào mắt. cô vừa nghe mình là do chị Lý tỷ gọi tới phỏng vấn, lập tức liền hỏi muốn xem hồ sơ của cô.

Phương Châm đưa hồ sơ qua, trong lòng biết chuyện này lại thất bại. Quả nhiên chị Uông tùy tiện lật hai tờ mắt liền trợn lên hướng đi Chu phát câu: "Lão Chu, bà cũng ở đây trong không phải một hai ngày, như thế nào người này cũng đưa vào trong này? Bà không biết chuyện cô từng ngồi tù, hay là bà biết rất rõ ràng vẫn cứ muốn dùng quan hệ tìm cho cô ta cái chức vị?"

Di Chu nhiều tuổi, nói thế nào cũng so lớn hơn cô ta mười mấy tuổi, lại bị cô ta không cho mặt mũi quở trách như vậy, lập tức cũng liền có chút giận. nói trắng ra là mọi người đều là làm công, họ Uông cũng chính là chức vị so với bà cao hơn một chút, nhưng nói cho cùng chuyện tuyển người không đến lượt cô ta quản.

Vì thế di Chu cũng không quá khách khí cãi lại: "Chuyện này tôi đã nói với chị Lý, cô ấy nói không thành vấn đề muốn gặp Tiểu Phương, tôi đây mới mang người đến. Trước kia Tiểu Phương là phạm qua chút chuyện, nhưng là đã cải tạo tốt ra tù. Lão thái thái cực kì thiện tâm liền thích cho cơ hội cho người trẻ tuổi, chị Uông không nhớ rõ tài xế lái xe lão Mã cho lão thái thái sao?"

Lời này nói ra họ Uông hoàn toàn không có mặt mũi, vừa vặn có mấy thợ làm đồ dùng gia đình đi ngang qua, làm họ Uông càng cảm tức, mặt trầm xuống quát: "Lão Chu, bà đừng lấy họ Lý đến dọa tôi. cô ta quan hệ với bà tốt cho bà đi cửa sau, không có nghĩa trong mắt tôi liền dung được hạt cát này. cô gái họ Phương này rõ ràng chính là bà quan hệ đưa vào, đừng nói cô ta từng ngồi tù qua, chính là không ngồi tù, cái nhà này cũng sẽ không nhận loại dùng quan hệ này vào đây ăn không ngồi rồi." (Cindy: Gớm, nói cứ như đây là nhà mẹ ý.=')

Phương Châm càng nghe càng cảm thấy không có ý tứ, nữ nhân vì một chút quyền lực tranh đấu đến chết tôi sống, kết quả hại cô cùng di Chu kẹt ở giữa khó xử. Nhất là di Chu, hảo tâm giúp cô tìm việc cuối cùng còn làm cho người mất mặt một trận. Phương Châm không đành lòng, đưa tay hỏi họ Uông muốn lấy lại hồ sơ: "Ngại quá tôi đi trước, cảm phiền trả hồ sơ cho tôi."

"Hừ, rút nhanh lên." Họ Uông không nhìn Phương Châm, trực tiếp liền ném hồ sơ lên cò.

Phương Châm ngồi xổm xuống muốn nhặt hồ sơ, tay còn chưa đụng tới chợt nghe thanh âm của một người đàn ông từ không xa truyền đến: "Bà nội Nghiêm, người hầu nhà bà tính tình thật không nhỏ."

Phương Châm theo thanh âm nhìn về phía trước, liền thấy Lí Mặc cùng lão thái thái đầu bạc trắng tinh thần hăng hái hướng về nơi này đi đến. cô nhanh chóng nhặt hồ sơ đứng lên, trộm liếc họ Uông thì phát hiện sắc mặt đối phương tương đối khó coi, mồ hôi lạnh đều chảy nhanh xuống.

Xem ra là chủ nhân đến. Lão thái thái tiến lên, cẩn thận quan sát sắc mặt ba người, còn chưa kịp mở miệng hỏi tình hình cụ thể, Lí Mặc liền giành trước chào hỏi Phương Châm: "Còn nhớ tôi sao?"

Phương Châm gật gù đầu, nhỏ giọng nói "Xin chào".

Lão thái thái thấy thế liền hỏi Lí Mặc: "Là bạn của con?"

"không, là bạn tiểu Nghiêm."

"Bạn Nghiêm Túc?"

Phương Châm càng nghe bọn họ đối thoại càng cảm thấy không đúng. Vừa rồi Lí Mặc gọi lão thái thái là "bà nội Nghiêm", lúc này lại nghe bọn họ nhắc tới Nghiêm Túc, chẳng lẽ nơi này là nhà của Nghiêm Túc? Cháu trai kia chẳng lẽ là Nghiêm Túc? Nhưng anh ta cũng không còn nhớ a.

Trong lòng Phương Châm rối loạn, càng thêm không làm ở chỗ này. cô đem hồ sơ bỏ vào trong túi rồi phép nói với lão thái thái: "Xin lỗi, tôi đi trước."

"cô đi đi." Lão thái thái gọi lại Phương Châm, duỗi tay, "cô là tới xin việc, đưa hồ sơ tôi nhìn xem."

Phương Châm không nghĩ đưa, nhưng di Chu ở bên cạnh ra sức chóp nạt với cô. Phương Châm nghĩ nghĩ liền đưa cho bà, nếu lão thái thái thật sự có quan hệ với Nghiêm Túc, vừa nhìn thời gian ngồi tù trên hồ sơ sẽ hiểu tất cả.

Lão thái thái quả thật như Phương Châm nghĩ, chỉ nhìn một cái trong lòng lập tức rõ như gương. Nhưng ra ngoài ý muốn của Phương Châm, lão thái thái không có đuổi người, ngược lại nói với Phương Châm: "Thử việc một tháng, tiền lương một tháng 4000. Thử việc xong tiền lương tăng đến 5000, cô cảm thấy thế nào?"

Phương Châm sửng sốt: "Bà muốn thuê tôi?"

"không được sao? Tôi là chủ nhân nhà này, lời nói của tôi không ai dám phản đối. cô làm hay không làm?"

Phương Châm đoán không ra lão thái thái rốt cuộc có ý gì, do dự không có nói. một bên Lí Mặc nhân cơ hội kích cô: "Thế nào, nghe nói nơi này là nhà Nghiêm Túc, liền sợ không dám làm? Trước kia cô hẳn là không nhất gan như vậy đi."

"Nghiêm Túc là Nghiêm Túc, tôi là tôi. Nó là cháu của tôi, nhưng nó không làm chủ được ở cái nhà này. Cái nhà này nghe tôi, nó cũng không thể nào đến, cô muốn lo lắng về nó hoàn toàn không cần thiết. Bất quá nếu cô không phải thật lòng muốn tìm công việc tốt, hiện tại cô có thể đi."

không biết vì sao, Phương Châm cảm thấy cái này lão thái thái mặc dù nói chuyện tương đối cường ngạnh, nhưng lại làm người ta thích. So với kia họ Uông nói chuyện âm dương quái khí làm cho người ta thoải mái hơn. cô quả thật là bởi vì nguyên nhân là Nghiêm Túc mà bản khoăn lo lắng, nhưng lão thái thái nói tiền lương không tệ, giống như nhà Andreson. Nhưng công việc nơi này thoát nhìn rõ ràngso nhàAndreson thoải mái hơn, mỗi người đều có công việc của chính mình, không giống nhà Anderson một mình cô làm tất cả, trừ bỏ việc nhà còn phải trông đứa nhỏ.

Nghĩ lại tình cảnh bây giờ của mình, Phương Châm cảm thấy chính mình thật sự không có tư cách kiêu ngạo. Vì thế cô gật đầu, đồng ý công việc này: "Tôi sẽ dùng toàn tâm làm."

Lão thái thái không nói gì nữa, dứt khoát chạy lấy người. Lúc gần đi thuận tiện gọi họ Uông đi, cũng không biết là muốn dạy dỗ cô ta mấy câu hay sao đó. Phương Châm thì cùng đi Chu về phòng cất hành lý, thuận tiện lại đi lĩnh đồng phục. Lúc đi quabên cạnh Lí Mặc, đôi phương liếc nhìn cô từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt kia rõ ràng mang theo cảm xúc phức tạp. Phương Châm thậm chí cảm thấy anh tađang cười nhạo cô. Nhưng bây giờ cô đã không còn quan tâm.

Liên nhà Nghiêm Túc gia cũng dám ở, còn sợ người khác trào phúng sao?

trên đường cùng đi Chu về phòng, Phương Châm nhân cơ hội hỏi thăm tình hìnhnhà này. cô vẫn nhớ kỹ chuyện cháu trai này, nghe ý tứ vừa rồi của lão thái thái Nghiêm Túc không thường đến đây, vậy đứa cháu trai ở trong nhà này là ai?

Di Chu đầu tháng Uông tỷ tâm tình rất hảo, liền cùng Phương Châm nói nhiều hai câu: "Đó là cháu trai của lão thái thái. Người nhà lão thái thái không thường đến đây, di cũng không chưa gặp qua. Đứa cháu trai này lão thái thái rất yêu quý, sau này con có thể gặp. Nhớ kỹ đừng chọc cậu ta là được."

"Ba mẹ đứa bé không ở đây?"

"không ở. Phương Châm, về sau chuyện về đứa nhỏ này ngàn vạn lần đừng hỏi thăm, liền nhắc tới cũng không được. Tốt nhất không nên tiếp xúc nhiều với đứa bé. Con cứ an tâm làm công việc của con là được, lão thái thái chưa nói cụ thể cho con làm gì, rồi chị Lý sẽ nói cho con. Tại nhà này làm việc chỉ cần cần mẫn có nhẫn lực, lão thái thái sẽ không khó xử con."

Phương Châm tiếp thu ý của bà, chuyện về đứa bé kia rốt cuộc cô không có hỏi qua nửa chữ. Di Chu dẫn cô đến giao cho chị Lý xong liền đi làm việc củamình. Phương Châm thì cùng chị Lý đi làm quen hoàn cảnh công việc.

Chị Lý thoát nhìn tuổi cũng không lớn, phong chừng so với họ Uông còn nhỏ hơn mấy tuổi. Nhưng lời cô ấy ở trong nhà này thật có trọng lượng, cơ hồ tất cả người hầu đều phải nghe cô ấy. cô ấy liền giống như đại quân gia.

Phương Châm nhìn thấy chị Lý xongrốt cuộc mới hiểu rõ, vì sao họ Uông không thích cô ấynhư vậy. mộtcô gái so với mình nhỏ tuổi hơn phong chừng lai lịch cũng không bằng, lại dễ dàng bỏ lên trên đầu cô ta, là ai đều sẽ không thích.

Chị Lý đoán chừng là xem mặt mũi của di Chu, đối với Phương Châm rất khách khí. Dẫn cô thay xong đồng phục xong tìm người đặc biệt lại đây đưa cô đi thực tập. Nhà lão thái thái lớn như vậy, các vấn đề cần người rất nhiều. Phương Châm cái gì đều làm một chút nhưng cũng không phải là tinh thông mọi thứ, sở trường nhất là nấu ăn công phu ở trước mặt mấy cái đầu bếp cấp năm sao lập tức tan tành. Hơn nữa nghe ý lão thái thái trong một tháng này cũng không có định ra chức vị cho cô, mà là đểcômọi nơi đều thử xem, nơi nào làm được tốt liền lưu lại nơi đó.

Chị Lý đem Phương Châm giao cho thầy của cô thì ý vị thâm trường nói với cô: "cô bằng cấp cao người lại thông minh, bộ dạng cũng trẻ tuổi xinh đẹp, làm tốt, về sau sẽ có tiền đồ."

Phương Châm giả vờ nghe không hiểu ý tứ cô ấy trong lời nói, chỉ nói sẽ cố gắng làm việc. cô hiện tại không rảnh đi để ý tới này quan hệ trong nhà này, cũng không muốn kéo bè kết cánhhaylàm thân với bất cứ người nào. cô chỉ nghĩ an tâm làm việc kiếm tiền, tương lai tích cóp một số tiền có lẽ còn có thể mở cửa hàng nhỏ gì đó. cô có tiền án, chính mình làm bà chủ là không dễ chịu kỳ thị nhất.

Đương nhiên cái ý nghĩ này trước mắt còn khá xa, Phương Châm hiện tại tương đối lo lắng là, nếu ngày nào đó Nghiêm Túc đến thăm lão thái thái, kết quả phát hiện cô ở đây, anh sẽ có biểu tình thế nào? Có phải sẽ sinh ra hiểu lầm với cô hay không, cho rằng côcó ý quán lấyanh ta, nghĩ mọi cách tiếp cận người bên người anh ta?

Nếu anh ta chất vấn cô, cô nên trả lời thế nào?

Phương Châm nhất thời có chút mê mẩn, chỉ có thể âm thầm mong lão thái thái nói thật, Nghiêm Túc rất ít tới nơi này, như vậy cơ hội đụng mặtcũng liền thấp hơn một chút.

Nhưng chuyện đờisao có thể mọi thứ đều như ý người, sợ điều gì sẽ gặp điều đó. Ban ngày Phương Châm còn đang suy nghĩ Nghiêm Túc ngàn vạn lần không nên tới, thế nhưng đến đêm chợt nghe cóngười nói Nghiêm Túc lại đây đây ăn cơm.

Hơn nữa hai người lập tức liền thấy mặt, thật là tránh cũng tránh không được, trốn cũng trốn khôngxong.

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Bá đạo

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Đứa bé tinh nghịch

Phuong Châm cứ như vậy mơ mơ hồ hồ được giữ lại.

Sau chuyện kia, lão thái thái tìm cô nói chuyện một lần. Sau khi Phuong Châm vào phòng, lão thái thái vừa thấy cô liền nói ngay vào điểm chính: "Tôi biết 5 năm trước cô muốn giết cháu của tôi."

Phuong Châm lập tức không nói tiếp. Lão thái thái cũng không tức giận, nói tiếp: "Chuyện năm đó bất luận ai đúng ai sai, tôi cảm thấy cách làm của cô rất không đúng. Hi vọng về sau cô ở chỗ này của tôi không cần lại vọng động như vậy, tôi nhìn biểu hiện mấy ngày nay của cô cũng không giống người có tính tình lớn. Mặc kệ người khác đối với cô thế nào hoặc là làm chuyện gì có lỗi với cô, đều không nên làm mình bị thương để trả thù người khác, làm như vậy quá ngu xuẩn."

Lúc Phuong Châm ở trong tù tình thoảng cũng suy nghĩ qua vấn đề này, cô thừa nhận lão thái thái nói rất đúng: "Người yên tâm, sau này sẽ không."

"Vậy thì tốt." Lão thái thái chỉ chỉ vị trí đối diện, "cô ngồi xuống, tôi có lời muốn hỏi cô."

Phuong Châm nghe lời ngồi xuống, hai tay tự nhiên khoát lên nhau khẽ đặt ở trên đùi, cả người nhìn qua gọn gàng nhanh nhẹn lại thoải mái. Lão thái thái quan sát cô từ trên xuống dưới nửa ngày, sau đó mới nói: "cô cùng Nghiêm Túc có quen biết từ trước?"

"Người là chỉ thời điểm nào?"

"5 năm trước."

"không, không tính là quen biết. Chuyện lần đó là lần đầu tiên gặp mặt."

"Nga, nói như vậy hai người không phải người quen. Nghiêm Túc làm cái gì làm cho cô hạ sát tâm, chuyện trước đó tôi không hỏi, hỏi cô cũng sẽ không nói. Bất quá tôi cảm thấy nếu cô không quen biết nó, tốt nhất không cần kết luận dễ dàng. Người cháu này của tôi tuy không phải người thập toàn thập mỹ, bản chất không xấu điểm ấy tôi vẫn là dám cam đoan. cô chán ghét nó thật hận nó cũng thế, trước tiên nên hiểu rõ người này. Đối một người không đủ hiểu biết liền không thể có phán đoán chính xác về người này, cô còn trẻ đường còn rất dài, về sau có thời gian chậm rãi hiểu biết nó. Đợi đến một ngày cô hoàn toàn hiểu rõ biết nó, nếu cô vẫn cảm thấy nó là loại cặn bã đó, cô muốn làm thế nào tôi cũng đều không ngăn cản."

"Lão thái thái, tôi sẽ không lại hạ thủ đối với cháu trai bà."

"không tốt nhất. Như vậy với cô với hắn đều là chuyện tốt. cô cũng đừng trách tôi đặc biệt gọi cô đến đây nói chuyện của nó, thật sự là tôi sống nhiều năm như vậy, Nghiêm Túc từ nhỏ bên người nó mãi mãi đều chỉ là các cô gái vây quanh lấy lòng nó thích nó theo đuổi nữ nhân nó. cô là người thứ nhất chán ghét nó thậm chí muốn giết nó. Tôi đối với cô rất hiếu kì, Phuong Châm."

"Cho nên bà giữ tôi lại là để quan sát sao?"

Lão thái thái lập tức cười: "Tôi chỉ là muốn cho cô một cơ hội. Người có tiền ở cái xã hội này sinh sống không dễ, cho cô một cơ hội có lẽ cũng là cho Nghiêm Túc của chúng tôi một cơ hội. Mặc kệ các người có thể tiêu tan niềm khát lúc trước hay không, tôi đều không hi vọng chuyện 5 năm trước lại tái diễn lần nữa."

Kỳ thật Phương Châm cũng không hi vọng. Vì một dạo kia cô bỏ ra quá nhiều, tuy rằng không hối hận, nhưng cô cũng sẽ không lần nữa làm cho mình rơi vào hoàn cảnh như vậy.

Lão thái thái thấy cô quả thật không giống bộ dáng tràn ngập oán hận, hài lòng gật đầu, sau đó lại hỏi cô muốn làm việc ở chỗ nào. Phương Châm nghĩ nghĩ trả lời: "Có thể cho tôi đến vườn hoa phía sau làm việc hay không?"

"cô thích chăm sóc hoa cỏ?"

"Dạ, lúc trước ở nhà trồng một ít, cảm thấy thật tốt."

Đây chỉ là nguyên nhân thứ nhất, nguyên nhân căn bản nhất Phương Châm không hi vọng tiếp xúc quá nhiều với mọi người. Lão thái thái không ngại cô từng ngồi tù không có nghĩa những người khác không ngại. Làm người ta không được tự nhiên tiếp nhận làm việc cùng cô, chỉ bằng cô đi làm phần việc ít tiếp xúc với người khác, vừa có thể tránh nhiều thị phi, thứ hai Phương Châm cũng muốn cùng người làm vườn học một ít việc gieo trồng hoa cỏ thế nào. Nếu cô đã có tính toán mở tiệm, như vậy từ giờ trở đi nên học thêm chút gì đó. Nếu về sau có cơ hội mở tiệm hoa nhỏ nói không chừng cũng rất tốt.

Lão thái thái không truy hỏi cô nguyên nhân khác, cứ như vậy gật đầu đồng ý để cho cô đến vườn hoa phía sau. Chỗ đó có một ông Dương làm vườn chăm sóc hoa cỏ, Phương Châm mới đến cũng không giúp được gì nhiều, ông Dương chỉ để cho cô quen thuộc phẩm tính của mỗi loại hoa trước, sau đó căn cứ vào khác biệt của mỗi loại mà thay phiên tưới nước cho chúng mỗi ngày.

Trước kia Phương Châm trồng hoa cỏ chỉ là yêu thích chúng, ở phương diện này thật không biết gì cả, theo ông Dương học vài ngày xong mới hiểu được nguyên lai tưới nước có nhiều loại như vậy. một số loại thích nhiều nước, nước vừa phải và một số loại thích khô, có vài loại buổi sáng tưới chạng vạng tưới lại phải tưới. Bên trong nước này đôi khi còn có cho thêm các loại hóa chất gì đó, đối mỗi một chậu hoa mà nói tưới nước cũng sở hữu đặc tính, cũng không phải là cầm bình nước tùy tiện tưới là được rồi.

Phương Châm cảm thấy ông Dương lớn tuổi lại hiểu nhiều, lại rất kiên nhẫn chỉ bảo mình, vì thế càng muốn học thật tốt, mỗi ngày "Dương sư phụ" "Dương sư phụ" rất ngọt. Ông Dương hơn 60, một đời sống cùng hoa cỏ, đến già thu Phương Châm nữ đồ đệ như vậy cũng rất có cảm giác thành tựu, chỉ bảo lúc làm cỏ phải vô cùng cẩn thận tỉ mỉ.

Bình tĩnh mà xem xét, bỏ qua một bên Nghiêm Túc này không đề cập tới, cuộc sống của Phương Châm ở chỗ Nghiêm lão thái thái trôi qua vẫn thật thoải mái.

Mỗi sáng sớm bảy giờ rưỡi cô rời giường, ăn điểm tâm xong liền đến vườn hoa làm việc. Hôm nay cô giống như thường ngày cầm bình tiến đến vườn hoa chuẩn bị làm việc, kết quả vừa vào cửa liền thấy hoa nằm lộn xộn đầy đất, chậu hoa cùng bùn đất rải rác đầy mặt đất, toàn bộ vườn hoa giống như bị người đánh cướp.

Phương Châm kinh ngạc, xoay người muốn tìm ông Dương nói chuyện này, kết quả ông Dương về mặt trấn định đi vào, nói với Phương Châm: "không sao, thu dọn một chút là tốt. Loại chuyện này sau này sẽ thường xuyên phát sinh, cô phải làm quen."

"Người biết là ai làm?"

"Àn, chất trai của lão thái thái. Tiểu tử tính nghịch, thường thường liền thích đến nơi này chơi, không cần thận đập vỡ hai bồn hoa cũng bình thường"

Phương Châm biết ông Dương không có nói thật. Tình hình vườn hoa này rõ ràng không phải không cần thận làm thành như vậy, nếu quả thật là đứa bé kia làm, vậy chính là cậu ta cố ý. Ông Dương nói tình huống này thường xuyên sẽ phát sinh, nói cách khác đứa nhỏ này cơ hồ mỗi ngày đều đến quấy phá.

"Hoa đều bị bẻ gãy lão thái thái sẽ không không cao hứng sao?"

"không quan hệ, lão thái thái làm vườn hoa này là vì chất trai, cậu chơi thế nào thì liền chơi như thế."

Nguyên lai là nhà giàu nuông chiều đứa nhỏ, không tiếc số tiền lớn tạo cái vườn hoa, chỉ vì để đứa nhỏ có thể chơi thật thống khoái. Phương Châm không còn lời nào để nói, lão thái thái người ta còn không đau lòng thì cô còn có thể nói gì. Mà đứa nhỏ này không khỏi cũng quá kỳ quái.

"Cậu ta đến đây lúc nào, ban ngày con vẫn luôn ở đây, không thấy cậu ta. Cậu ta đến vào buổi tối?"

"không nhất định, cậu ấy muốn đến lúc nào liền sẽ đến. Có đôi khi ban ngày có đôi khi buổi tối, thậm chí nửa đêm cũng có khả năng. Nếu ngày nào đó cậu ấy tới ban ngày cô tránh ra là được, không cần phải xen vào cậu ấy, tự cậu chơi một hồi sẽ đi."

Đây làm sao là chơi, căn bản chính là lấy hoa để phát tiết cảm xúc. Vườn hoa tốt đẹp bị phá thành như vậy, đứa nhỏ này quả thực không phải một cái "tính nghịch" chữ có thể giải thích được.

Phuong Châm có chút tức giận cũng lại bất lực, chỉ có thể lặng lẽ đi theo phía sau ông Dương quét dọn, dùng một buổi sáng mới thu dọn vườn hoa sạch sẽ.

Chuyện hôm nay cô liền để trong lòng, thời gian ở vườn hoa cũng dài hơn. cô muốn gặp cái mà mọi người đều không nguyện ý nhắc tới tiểu tiểu thiếu gia, tò mò đứa nhỏ lớn như thế nào liền có đam mê như vậy, tâm tình không tốt liền mượn hoa trút giận?

Kết quả là đợi đến ba bốn ngày sau, chẳng vạng hôm đó Phuong Châm ăn xong cơm tối đi vào vườn hoa, đang định xem một gốc cây buổi sáng phát hiện mầm non nhỏ, đứa bé tinh nghịch trong truyền thuyết thế nhưng liền xuất hiện.

Đứa nhỏ này cũng bộ dáng bốn năm tuổi, so với trong tưởng tượng còn rất nhỏ. Rất khó làm người ta tin được quả bí lùn như vậy thế nhưng có thể có sức phá hoại như vậy. Vừa thấy cậu tiến vào Phuong Châm liền nhớ đến lời ông Dương nói, nghĩ muốn hay không nhanh chóng tránh đi.

Kết quả quả bí lùn đại khái không ngờ được chỗ này lại gặp phụ nữ, vừa thấy Phuong Châm so với cô còn sợ tới mức lợi hại hơn, thân thể nhỏ nhỏ lui về phía sau, đại khái là nghĩ muốn rời đi hay không.

Hôm nay tâm tình cậu quả thật không được tốt, phải nói mỗi ngày tâm tình cậu đều không thể nào tốt, tâm tình không tốt cậu liền đến vườn hoa, đem những hoa kia so với cậu còn nhỏ nhắn yếu ớt hơn hành hạ một phen. Giống như khi để gì đó nhỏ hơn cậu có thể khiến tâm tình cậu sung sướng một ít, buồn bực trong lòng cũng có thể thoáng phóng thích một chút.

Mà Phuong Châm là người lớn, cái đầu so với cậu cao hơn rất nhiều, lại không giống ông cụ Dương đã hiểu rõ quen thuộc. Quả bí lùn nhất thời phân không rõ Phuong Châm là quả hồng mềm hay là xương cứng, cũng liền nghĩ muốn đi trêu chọc cô hay không.

Cậu lui về phía sau hai bước, không cẩn thận liền đụng ngã một bồn hoa nhỏ trên giá. Chậu hoa rơi xuống đất vỡ thành vài miếng, bùn đất cùng mầm hoa rơi bên chân cậu.

Vốn đây chỉ là một chuyện nhỏ, Phuong Châm cũng sẽ không bởi vậy làm khó cậu. Nhưng quả bí lùn hiển nhiên tính tình rất lớn, không chút suy nghĩ liền nhắc chân đạp lên mầm hoa nhỏ. Đáng thương mầm hoa nhỏ kia vừa mới đâm chồi không bao lâu, cứ như vậy sinh ra dễ cho cậu ta đâm nát.

Trong lòng Phuong Châm không khỏi tức giận. Đứa bé nhỏ như vậy hung ác như vậy, thật sự cùng bề ngoài ngây thơ của cậu không tương xứng. Phuong Châm nghiêm túc muốn mở miệng dạy bảo cậu, nhưng ngẫm lại địa vị hai người cách xa nhau vẫn là quyết định thu hồi lại.

cô chỉ làm như không nhìn thấy quả bí lùn, bước nhanh đi đến bên người cậu. Quả bí lùn vừa thấy cô lại đây nhanh chóng nhảy ra vài bước, Phuong Châm liền cúi thấp người cầm lấy mầm hoa nhỏ kia, lại tìm chậu hoa chứa đầy bùn đất, dùng xẻng nhỏ đào trên mặt bùn đất, đem toàn bộ mầm hoa nhỏ bỏ vào. Sau đó cô lại lấp đất lên, chậu hoa thoát nhìn liền giống như ban đầu.

Hiển nhiên quả bí lùn bị hành động của cô hấp dẫn, tò mò nhìn chăm, nhìn hồi lâu nhìn không được mở miệng hỏi: "cô đang làm gì?"

"Nó chết, phải đem nó đi chôn a."

Phuong Châm cầm chậu hoa quơ quơ trước mặt quả bí lùn: "Liền giống như chôn người chết vậy."

"cô nói vậy, thứ đó không phải là người, làm sao lại chết?"

"không phải là người liền không có sinh mệnh sao?" Phuong Châm thuận tay lại cầm lấy một bồn hoa khác bên cạnh đã trở ra hoa non, "Cậu xem, này hai bồn này vốn là một dạng, một gốc bị cậu đạp chết, một gốc khác thì cao hơn. Nếu là không có sinh mệnh sẽ không chết, mầm hoa này làm sao có thể cao lớn lên?"

Quả bí lùn tuổi quá nhỏ, hiển nhiên cũng không thể hoàn toàn lý giải lời Phuong Châm nói. Nhưng cậu nghe hiểu một chút, Phuong Châm đây là đang trách cậu đem mầm hoa đạp chết.

Cậu nhất thời bị chọc giận, dậm chân nói: "Đây là nhà tôi, tôi muốn đạp chết nó liền sẽ đạp chết nó. Trong nhà này tất cả mọi thứ gì đó đều phải nghe tôi."

"không sai, cậu nói rất đúng. Bất quá thứ này một khi chết, linh hồn liền không thuộc cậu quản lý, nó muốn đi chỗ nào liền đi chỗ đó?"

"Linh hồn?"

"Chính là chúng ta thường nói là quỷ. Người chết sẽ biến quỷ, hoa chết cũng muốn biến thành quỷ. hiện tại nó chết thành quỷ, ở đây liền không ai không chế được nó. Nó muốn đi chỗ nào liền đi chỗ nào, không chừng lúc nửa đêm còn có thể đi tìm cậu chơi nga."

Quả bí lùn ở cái tuổi này chính là rất nhát gan, đối quỷ linh tinh gì đó hiểu biết nông cạn, nhưng là biết đó không phải là đồ chơi thật tốt. Vừa nghe nói mầm hoa này thành quỷ nửa đêm muốn đi tìm mình, cậu sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, bủn rủn liền muốn khóc lên.

"Khóc cũng không có ích lợi gì, dù sao là cậu là người giết chết nó, nó muốn đi tìm cậu. Ban đêm lúc ngủ nó liền đi tới đi lui vòng quanh đầu giường cậu."

Quả bí lùn càng nghe càng sợ hãi, vừa nghĩ đến buổi tối có quỷ muốn vòng quanh giường của cậu, trái tim nhỏ nhỏ rồi cuộc không chịu nổi, oa một tiếng khóc rống lên.

1. Phương Châm lập tức lộ ra vẻ mặt đắc ý, kết quả còn chưa đắc ý được hai giây, chợt nghe thanh âm Nghiêm Túc vang lên bên tai: "cô đây là đang hù dọa con trai tôi?"

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Vững tâm

Phương Châm quả thực có chút sợ gặp Nghiêm Túc.

Vừa nhìn thấy anh, trong lòng Phương Châm nghĩ: làm thế nào chết cũng không xong lại gặp anh ta. Sau đó lúc nhìn lại lần thứ hai, cô mới nhớ tới một vấn đề: quả bí lùn là con trai Nghiêm Túc?

Ánh mắt của cô quét qua quét lại trên người một lớn một nhỏ hai lần, không nhìn ra bọn họ có chỗ nào giống nhau. Nghiêm Túc là loại soái ca truyền thống, mũi cao mắt sâu môi mỏng, ngũ quan tinh xảo khí chất thâm trầm, giờ tay nhấc chân đều rất bình tĩnh. Lại nhìn gương mặt quả bí lùn, mũm mĩm chỉ có thịt, mắt nhỏ mũi tẹt, cái miệng nho nhỏ giống cô bé. Nhìn thế nào cũng thấy hai người này không giống cha con.

Nhưng quả bí lùn vừa thấy Nghiêm Túc sắc mặt rõ ràng không vui, nguyên bản vẻ mặt sợ hãi bị tức giận thay thế. Cậu lạnh lùng quét mắt liếc mắt nhìn Nghiêm Túc, liền xoay người nghĩ muốn chạy xuyên qua vườn hoa. Nghiêm Túc cũng không đuổi theo cậu, hai tay đút vào túi quần giọng nói: "Con đi đi, buổi tối lúc quý đi tìm con, nhớ rõ không được dối dằm."

Quả bí lùn vốn đang chạy nhanh, nghe nói như thế bước chân bị kiềm hãm, động tác chậm lại rõ ràng. Cậu lại chạy về phía trước vài bước, nhưng cuối cùng trong lòng vẫn là sợ hãi, rốt cuộc đứng yên tại chỗ không dám động, chậm rãi xoay người lại.

Hai cha con cách từng hàng hoa, trước mặt Phương Châm bắt đầu nói chuyện. Nghiêm Túc sắc mặt thâm trầm nghiêm túc mở miệng trước: "Tôi nghe nói cậu gần đây thật kỳ quái."

"không cần ông quan tâm."

"Cậu đập vườn hoa nhà tôi, còn nói không cần tôi quan tâm?"

"Đây là của bà nội, không phải của ông."

"Đây là của bà nội cũng chính là của tôi. Còn nữa, đó là bà nội tôi, không phải cậu. Cậu hẳn là gọi bà cố."

Phương Châm tự nhận cũng gặp qua nhiều loại người, trong tù dạng người gì đều có, so với Nghiêm Túc lạnh lùng người đáng sợ nhiều được vô số kẻ. Mà hôm nay hình ảnh như vậy cô thật là lần đầu nhìn thấy. Nghiêm Túc đối đãi đứa bé hoàn toàn không có bộ dáng làm cha, giống như đang cùng một người lớn nói chuyện. Mà quả bí lùn cũng không để ý chút nào đến thái độ của anh ta, thậm chí cố ý giả vờ làm người lớn, thiếu đi ngây thơ cùng sợ sệt rồi.

Cậu bị Nghiêm Túc trách móc đang nghĩ đáp lại như thế nào, liền đứng ở đó cắn môi không nói lời nào. Nghiêm Túc và cậu nhìn nhau vài lần, rốt cuộc vẫn là chủ động tiến lên, đưa tay sờ sờ đầu quả bí lùn: "Vương Tử, con đã lớn, hẳn là có chút trách nhiệm của đàn ông."

Phương Châm nghĩ nguyên lai quả bí lùn gọi là Vương Tử. Quả nhiên nhà người có tiền đặt tên cho đứa nhỏ đều khí phách như vậy, ngẫm lại Tráng Tráng nhà Anderson, lại nhìn Vương Tử trước mắt. Đứa nhỏ nhỏ như vậy cũng gọi Vương Tử, vậy danh của Nghiêm Túc gọi là cái gì, có phải hay không nên gọi là "Hoàng Thượng"?

Phương Châm cảm thấy không nên lại tiếp tục nhìn nữa, hai cha con người ta muốn tâm sự, cô vẫn là thức thời một chút rồi đi mới tốt. Vì thế cô không nói một lời, nhẹ nhàng cất bước, mới đi tới cửa còn chưa kịp mở cửa, chợt nghe Nghiêm Túc gọi cô lại: "Phương Châm, cô chờ một chút."

"Chuyện gì?"

"Hai ngày nay có phải Vương Tử làm vườn hoa loạn thành một đoàn hay không?"

Phương Châm nghĩ nghĩ, thành thật gật đầu.

"Được, vậy tối hôm nay liền nó theo cô quét dọn vườn hoa. Vương Tử, con theo đi Phương Châm làm việc, nếu đi ấy cảm thấy con làm được tốt con liền có thể trở về ngủ, nếu đi ấy cảm thấy không tốt vẫn phải ở đây làm, đến khi đi ấy hài lòng mới thôi."

Phuong Châm rất muốn mở miệng ngắt lời Nghiêm Túc, nhưng Nghiêm Túc lại giống như lần trước Tráng Tráng mang kẹt tay vậy, cho cô một ánh mắt sắc bén "Cảnh cáo". Lời Phuong Châm vừa tới miệng lại nuốt trở vào, nhìn Vương Tử ừ ừ, trong lòng cũng cảm thấy rất vui sướng.

cô quét dọn chiến trường cho cậu nhóc này vài lần rồi, quả thật cũng đến lúc đến phiên cậu ra chút sức lực. Trong nhà này trừ bỏ Nghiêm Túc ra mọi người đều là cung chiêu cậu vô điều kiện, thậm chí ngay cả lão thái thái luôn luôn thưởng phạt phân minh đều giả vờ không nhìn thấy đứa nhỏ nghịch ngợm. Tiếp tục như vậy sớm muộn đứa bé này cũng bị hủy mất.

Nghiêm Túc làm như vậy đối với đứa bé mà nói có chút tàn nhẫn, lại là vì tốt cho cậu.

Nhưng vừa nghĩ đến muốn cô mang theo Vương Tử như vậy cái củ cái bé làm việc, Phuong Châm cảm thấy nói là thử thách đứa bé, còn không bằng nói là thử thách cô.

Vương Tử đối với Nghiêm Túc hạ mệnh lệnh không có nghe theo cũng không có cự tuyệt, chỉ là từ hành động trực tiếp biểu hiện ra. Cậu đi đến trước mặt Phuong Châm, hướng cô vờn tay: "Chị cho tôi cây chổi, tôi giúp chị quét rác."

Nghiêm Túc nhưn mày, thằng nhóc này căn bản là cố ý. Cậu là con của anh, lại gọi Phuong Châm là chị, rõ ràng chính là làm như bọn họ người đồng lứa. Nhìn bộ dáng Vương Tử ra sức cầm chổi quét dọn, Nghiêm Túc thật lòng cảm thấy chính mình không hiểu rõ đứa bé này.

Quan hệ cha con giữa hai người bọn họ vẫn luôn rất kém, Nghiêm Túc là người đàn ông, không cách nào giống như phụ nữ yêu thương đứa bé như một thiên sứ. Mà Vương Tử cũng già dặn so với đứa trẻ bình thường. Cậu tâm tư quá sâu, Nghiêm Túc đều không nhìn rõ đứa bé này đang suy nghĩ cái gì. Có đôi khi anh chỉ có thể sử dụng phương thức đối đãi với người lớn này lệnh cậu phục tùng anh. Mặc dù đứa bé này quả thật uy quyền của anh mà tạm thời đầu hàng, nhưng tình cảm tình cảm cha con của hai người lại càng lúc càng mờ nhạt, cơ hồ là không có.

Thậm chí anh cảm thấy Phuong Châm so với anh càng có thể đi vào nội tâm Vương Tử. Nhìn bộ dáng hai người bọn họ xúm lại một chỗ quét dọn vệ sinh, Nghiêm Túc nhìn không được giật giật khóe miệng, cuối cùng không nói một lời rồi khỏi vườn hoa, theo ánh trăng chậm rãi trở về phòng.

Phuong Châm thấy Nghiêm Túc đi rồi rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra. Vương Tử lại giống như không phát hiện, vẫn như trước ở đó nghiêm túc quét dọn. Cậu thoạt nhìn không giống lần đầu làm chuyện như vậy, tuy rằng động tác có chút vụng về, nhưng thật rõ ràng nhìn thấy vẻ thuần thực. Phuong Châm không khỏi có chút tò mò: "Trước kia cậu liền thường xuyên quét dọn, ba cậu bắt cậu quét?"

"Là, tôi thường xuyên quét dọn. Nhưng người kia không phải ba tôi."

không phải sao? Phuong Châm cẩn thận nghĩ nghĩ, dường như vừa rồi không có nghe Vương Tử gọi Nghiêm Túc là ba ba. Nếu bọn họ thật sự là cha con, Nghiêm Túc làm thế nào lại ném con ở chỗ bà nội này mà không tự mình chăm sóc đây?

"Vậy anh ta là gì của cậu?"

"không phải là gì hết."

"Vương Tử, có phải cậu đối với người ba... Người kia có ý kiến?"

Vương Tử ngẩng đầu lên, nhìn ánh mắt Phuong Châm có chút bất đắc dĩ: "Phụ nữ đều bát quái như vậy sao? Vâng, ông ta là ba ba của tôi, nhưng là tôi không thừa nhận ông ta là ba ba của tôi, cô hiểu không?"

Lời này chuyển động vài vòng Phuong Châm mới hiểu được: "Là trách anh ta không thường đến thăm cậu sao?"

"Ông ta không đến mới tốt, tôi mới không cần ông ta đến."

Lời này rốt cuộc lộ ra vài phần tính trẻ con. Thoạt nhìn trong lòng Vương Tử đối với Nghiêm Túc rất là bất mãn. Cũng đúng, đứa bé nhỏ như vậy cha không ở bên người, chỉ có thể dựa vào bà cố nuôi, đương nhiên trong lòng đứa bé sẽ có ý kiến.

Trước kia Phuong Châm đã cảm thấy Nghiêm Túc là người lòng dạ cứng rắn, ngồi vào vị trí kia của anh ta trái tim đều là sắt đá. Nhưng cô không đoán được Nghiêm Túc đối đãi với con của mình cũng cứng rắn như vậy.

cô đột nhiên có chút đồng tình với Vương Tử, giờ tay cầm lấy chổi trong tay cậu: "Được rồi, cậu không cần làm, cậu về phòng đi."

"Ông ta nói muốn làm đến khi cô hài lòng mới thôi."

"tôi rất vừa lòng, cậu làm rất tốt. hiện tại trời tối, cậu không mau chóng trở về phòng đi không thì quý thật muốn đi tìm cậu."

Chiều này thật là lần nào cũng linh nghiệm, Vương Tử vừa nghe liền thay đổi sắc mặt, lão luyện thành thực vừa rồi tất cả đều không còn, thay vào đó là thật cẩn thận thấp thỏm lo âu.

"Tôi, tôi không muốn về một mình, cô theo giúp tôi trở về."

Phuong Châm nhìn nhìn vườn hoa sạch sẽ, trầm mặc một lát gật đầu đồng ý. Vương Tử trong lòng còn có chút sợ hãi, nhưng không nguyện ý lộ ra trước mặt Phuong Châm, cố ý giả vờ làm bộ dáng rất lớn mật ở phía trước dẫn đường. Chỉ là đi vài bước đều sẽ quay đầu nhìn nhìn, sợ Phuong Châm đột nhiên biến mất.

Hai người đi hơn mười phút mới về phòng. Phương Châm đưa Vương Tử lên lầu hai đến phòng của cậu, di phụ trách chăm sóc đứa bé liền tới tiếp nhận công việc của cô, đưa đứa bé đi tắm rửa thay quần áo.

Phương Châm thay họ đóng cửa phòng lại, xoay người đang chuẩn bị đi, đụng phải Nghiêm Túc đứng ở nơi đó.

Người này đi đường không có thanh âm sao? anh ta đến đây lúc nào, cô thế nhưng một chút cũng không nghe thấy.

cô vội vàng lui về phía sau vài bước, vươn tay sờ mũi. Vừa rồi coi như cô tránh nhanh, nhưng mũi còn không cần thận chịu tao ương. Thân thể của người này giống như tẩm thép, đụng một cái có thể đau mấy ngày. thậm chí Phương Châm cảm thấy sống mũi mình đều muốn gãy.

Nghiêm Túc thấy cô như vậy, đột nhiên có cổ xúc động muốn giơ tay thay nàng xoa mũi. Nhưng anh vẫn là nhin được, chẳng qua tay phải cạnh quần không tự chủ nắm lại hai lần, sau đó anh nói với Phương Châm: "Lại đây pha một tách cà phê cho tôi."

yêu cầu này có chút ra ngoài ý muốn, nhưng Phương Châm nhớ tới mình là người hầu nhà này mà Nghiêm Túc là thiếu gia, vì thế nghe lời gật đầu, theo anh đi xuống phòng bếp dưới lầu pha cà phê.

Nghiêm Túc cũng theo cô vào phòng bếp, tận mắt thấy làm từ đầu đến cuối. Lúc Phương Châm đem cà phê từ bình cà phê trong đồ ra, nhin không được tự giấu nói: "anh yên tâm, tôi sẽ không bỏ độc."

"Tôi biết, cô sẽ không." Lúc anh nói lời này về mặt nghiêm túc, cả người cũng giống như tên anh. Phương Châm vốn nghĩ anh sẽ mượn cơ trào phúng mình, không nghĩ đến anh lại nghiêm túc như vậy, cũng làm cho tim cô lập tức đập rộn lên.

cô nhớ tới ngày đầu tiên đến, đêm hôm đó, ở bên ngoài một góc hoa viên, Nghiêm Túc đối với cô làm mấy chuyện kia. một lần kia anh có vẻ phần nộ chất vẩn cô, câu chữ đột nhiên đều vọng lên rõ ràng bên tai. Nhưng khiến Phương Châm để ý cũng không phải là những thứ này, cô càng để ý thái độ Nghiêm Túc đối với cô đêm hôm đó.

Loại bá đạo kia cùng khí thế áp bách, từng bước đến gần cơ hồ muốn cắn nuốt cả người cô, Phương Châm kỳ thật rất sợ Nghiêm Túc như vậy. cô không thích đàn ông như vậy đến gần, nhất là đàn ông giống Nghiêm Túc như vậy.

Bây giờ hai người họ sống vai đứng trong phòng bếp, không gian không tính quá lớn, ánh sáng cũng không đủ sáng, lại không có người ngoài ở đây. Tình cảnh này lại giống hôm đó. Phương Châm chỉ cảm thấy đầu choáng váng, trước mắt tất cả đều có vẻ không chân thật. rõ ràng uống cà phê là Nghiêm Túc, nhưng vì cái gì cô cảm thấy trong lòng bàn tay nóng như vậy, giống như hai tay đang cầm cốc cà phê nóng bỏng.

cô cảm thấy chính mình nên rời khỏi chỗ này, không chút suy nghĩ liền xoay người đi ra ngoài. Lúc đi qua Nghiêm Túc chợt nghe đối phương nói: "Về sau đối với Vương Tử, không cần quá khách khí."

_____ Nghi án cậu bé này có thật là con của Nghiêm Túc k? _____ đoán đi đoán đi

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Chuyện cũ

Ánh sáng u ám trong phòng bếp, Phương Châm đứng ở cửa nhìn Nghiêm Túc ở bên trong.

cô rất muốn hỏi một câu "Đó là con trai ruột của anh" sao, nhưng tính tình chẳng quan tâm đến thế sự kia lại bực phát. Cuối cùng cô cái gì cũng không hỏi, chỉ thản nhiên đáp một câu: "Được."

Cuộc nói chuyện đêm hôm đó chung quy lạnh như vậy. Phương Châm xoay người rời đi, Nghiêm Túc thì tiếp tục ở phòng bếp uống cà phê. Chỉ là sau khi hai người họ trở về phòng, đêm đó cũng có chút khó ngủ. Phương Châm cảm thấy chính mình là bị Vương Tử đưa bé kia làm cho có chút rối loạn, mà Nghiêm Túc thì cho rằng là do mình uống nhiều cà phê quá.

Bắt đầu từ ngày đó, Phương Châm phát hiện số lần nhìn thấy Vương Tử rõ ràng nhiều hơn rất nhiều.

Trải qua lần trò chuyện "Thân thiết" với người bạn nhỏ, Phương Châm biết được, năm nay Vương Tử năm tuổi, đang đi nhà trẻ, trên cơ bản ban ngày mỗi ngày đều không ở nhà. Nhưng trường mầm non tan học tương đối sớm, cho nên sau khi tan học "lão nhân gia" mới có thời gian đến tìm Phương Châm chơi.

Phương Châm kỳ thật cũng không thích chơi với trẻ con. Từ sau lần Tráng Tráng bị kẹt tay vào thang máy, Phương Châm đối với việc chăm sóc trẻ nhỏ có một bóng ma. Thân phận Vương Tử tôn quý lại nghịch ngợm gấp mấy lần so với Tráng Tráng, phần lớn thời gian Phương Châm căn bản chế trụ được cậu.

Cái gọi là hoa có linh hồn sẽ biến thành quỷ chuyện này ngẫu nhiên nói còn có thể, luôn nói với đứa bé cũng sẽ sinh ra lực miễn dịch. Vài lần Phương Châm đều ám chỉ Vương Tử đứng ở đây đợi cô, tìm chỗ khác thú vị hơn đi. Nhưng mỗi lần Vương Tử sẽ nghiêm túc nói: "Chị Phương Châm, em thích cùng chơi với chị. Chị là người tương đối đặc biệt."

"Đặc biệt chỗ nào?"

"Chị không thích ông ta đứng hay không?"

Phương Châm dùng một giây mới phản ứng được "ông ta" là chỉ Nghiêm Túc: "Vì sao nói vậy?"

"Cảm giác. Giống như chị cũng thấy được em không thích ông ta."

Phương Châm nghĩ rằng, cậu biểu hiện rõ ràng như vậy, đứa ngốc cũng đều biết cậu chán ghét Nghiêm Túc. Nhưng cô có biểu hiện ra cảm xúc chán ghét mãnh liệt sao? Hình như là không có, không thể không nói đứa nhỏ này thông minh, đối với cảm xúc nhạy bén hơn người trưởng thành nghĩ.

Vì thế Phương Châm nghĩ, Vương Tử thích ở cùng một chỗ với cô vì tính tình gần giống nhau hay không? Hoặc là theo nguyên tắc kẻ địch của kẻ địch chính là bằng hữu của mình. Nếu một ngày kia Vương Tử biết cô từng thiếu chút nữa giết chết ba cậu, cậu còn có thể thích cô sao?

Bởi vì có Vương Tử làm bạn, Phương Châm mỗi ngày đều cảm thấy ngày trôi qua rất nhanh. Công việc ở vườn hoa rất hợp tâm ý của cô, không cần giao tiếp với mọi người. Ông Dương là người làm nhiều nói ít, mỗi lần ông sẽ nhắc nhở Phương Châm vài câu, nhưng sẽ không lải nhải không dứt chuyện gì với cô. Phương Châm muốn học cái gì liền chủ động hỏi ông, hơn ba câu là ông có thể trả lời đúng trọng điểm, nhiều một câu vô nghĩa đều không có.

Kỳ thật Vương Tử cũng không phải một kẻ nói nhiều. Cậu thích một mình ở đằng kia lặng lẽ nhìn hoa cỏ rất lâu. Gặp phải gì không biết liền hỏi Phương Châm. Thực ra Phương Châm không hiểu nhiều, nhưng ông Dương cho cô một quyển sách thật dày đầy hình hoa cỏ để xem, bên trong có đến mấy ngàn loại hoa cỏ thường gặp nhất. Phương Châm gặp loại nào không biết thì tìm trong sách, có đôi khi Vương Tử cũng tìm cùng cô.

Mỗi khi như vậy Phương Châm cảm thấy đứa bé này trưởng thành đặc biệt sớm, bộ dáng yên lặng nghiêm túc có chỗ nào giống đứa trên năm tuổi, 15 tuổi thiếu niên đều không có phần trầm ổn này như cậu.

Đứa bé này sớm mất đi ngây thơ trẻ con thật là chuyện làm đau lòng người. Phương Châm muốn hỏi mẹ Vương Tử ở đâu, vì sao quan hệ với Nghiêm Túc lại cương như vậy, nhưng lời đến bên miệng lại không đành lòng nói. Rất sợ một câu nói sẽ tổn thương tâm hồn nhỏ của đứa bé này.

Vương Tử cũng là người im lặng, Phương Châm không hỏi cậu cũng không nói, cơ hồ là từ trước đến nay không hề đề cập đến chuyện Nghiêm Túc hoặc là mẹ cậu. Phần lớn thời gian cậu đều thật im lặng, có đôi khi cũng sẽ tìm đề tài tâm sự chuyện phát sinh ở trường mầm non với Phương Châm. Phương Châm sẽ trả lời cậu: "Có gặp được nữ sinh thích không?"

"không có."

"Vậy có nữ sinh thích cậu không?"

"Có."

"Nhiều không?"

"Chưa đếm qua."

"Nghe lời này như là không chỉ một hai."

Mỗi khi như vậy Vương Tử liền ngẩng đầu nhìn Phương Châm: "Vì sao con gái đều quan tâm loại vấn đề này?"

Phương Châm cảm thấy chính mình khó gặp phải đối thủ, chỉ có thể giơ tay đầu hàng. Từng ngày từng ngày thật nhanh trôi qua, dường như mới nhảy mất một cái cô cũng đã ở Nghiêm gia làm được hai tháng. Hai tháng này, cô từ bỏ biết không ít hoa cỏ còn kết giao được "người bạn nhỏ" quả bí lùn Vương Tử này. Dĩ nhiên bởi vì Vương Tử, cô tránh không được cũng sẽ gặp Nghiêm Túc vài lần.

Bất quá Nghiêm Túc đến cũng không thường xuyên, có đôi khi cũng không đến vườn hoa. Mỗi lần Phương Châm thấy anh đều cực lực tránh tiếp xúc, đặc biệt tiếp xúc một mình, cô đối với anh có thể nói là có thể trốn thì liền trốn, hoàn toàn mất hết xúc động muốn giết chết anh 5 năm trước.

Quả nhiên thời gian là liều thuốc tốt để chữa lành vết thương, cô vốn cho rằng lửa hận trong lòng mình sẽ thiêu đốt một đời, nhưng mới qua 5 năm, ngọn lửa này cũng chậm chậm yếu xuống. 5 năm trước, mỗi hận khắc cốt ghi tâm kia đã không còn, thay vào đó là nội tâm cực kỳ khát vọng cuộc sống yên bình. cô hi vọng cả đời này mình cứ trôi qua như vậy không phải sợ hãi nữa, chẳng sợ vĩnh viễn đều ở trong vườn hoa này thơm hoa diết cỏ.

Người chưa từng nếm trải mất đi tự do thì không thể hiểu loại cảm giác này của cô. 5 năm trong tù đã dạy cho cô rất nhiều, cũng mài mòn lệ khí trong lòng cô. Những gì không vui trước kia cô cố gắng hết mình thử quên đi, chỉ sợ không thể quên được cũng sẽ cố gắng không nghĩ đến.

Ngay lúc cô cảm thấy chính mình đã chậm rãi điều chỉnh tâm tình có thể một lần nữa đầu dung nhập vào cuộc sống thì một cú điện thoại lại kéo cô lại bên trong.

Cú điện thoại kia là mẹ củ người chồng chưa cưới La Thế trước kia gọi tới. Đây vốn là người sắp làm mẹ chồng cô, hiện tại cô mở miệng chỉ có thể gọi

người ta là dì.

La mẹ ở đầu kia điện thoại hơi có chút xúc động nói: "Tiểu Phương, nghe nói con ra rồi, nhưng con không liên lạc với dì, dĩ nhiên không có số điện thoại của con, cho nên vẫn không tìm con."

Nghe được thanh âm La mẹ trong lòng Phương Châm cũng là xúc động vô cùng. Nguyên bản chưa xót sớm chôn ở trong lòng lập tức lại trào ra. Lúc này cô đang ở phòng tắm trong vườn hoa, Vương Tử đang ở một bên tự mình chơi. Phương Châm sợ nhìn không được rơi lệ làm Vương Tử nhìn thấy, liền mở cửa đi ra ngoài nghe điện thoại.

"Dì, thực xin lỗi, làm cho mọi người lo lắng."

"Con bé ngọc, con nói cái gì đó. Chỉ là con đi ra làm sao lại không gọi điện thoại cho dì, mấy năm nay đi động của dì vẫn không đổi, dì mong trông ngày nào đó con đi ra có thể gặp lại con một lần. Số đi động này là mấy ngày hôm trước dì đi chỗ A Khiên xem bệnh hồi cậu ấy. Cậu ấy nói khí sắc của con thọt nhìn không tệ."

"Con tốt vô cùng, dì không cần lo lắng. Thân thể của dì thế nào, đi khám bệnh gì?"

"Không có gì, là bệnh cũ, uống chút thuốc là được." La mẹ ở đầu kia điện thoại quan tâm Phương Châm nói rất nhiều, muốn cô chú ý thân thể, muốn cô không nên suy nghĩ nhiều, muốn cô quên đi quá khứ bắt đầu một lần nữa, ngàn vạn lần không cần lại làm chuyện điên rồ.

Phương Châm nghe lời của bà hiểu rõ kỳ thật bà muốn nói nhất là, ngàn vạn lần không cần lại ngốc nghếch đi làm chuyện phạm pháp. Chỉ là chú ý thể diện của cô nên La mẹ mới không nói ra. Phương Châm vì lòng dạ của đối phương, liền chủ động đề cập nói: "Dì, người yên tâm, con đã buông xuống chuyện quá khứ. Con sẽ không tiếp tục làm việc ngu ngốc, người tin tưởng con."

"Tốt, dì tin tưởng con. Trước kia con chính là cô gái thiện lương, chuyện kia chỉ là hồ đồ nhất thời. Phương Châm, nếu con đã đi ra, chúng ta có thể gặp mặt hay không?"

Phương Châm nhất thời không nói chuyện. cô cũng không có ghét La mẹ, thậm chí rất thích bà, bởi vì bà thật là một trưởng bối rất tốt. Nhưng cô lại sợ nhìn thấy La mẹ, bởi vì vừa thấy bà, cô tất nhiên sẽ nhớ đến La Thế, nhớ tới La Thế cô lại sẽ nghĩ đến chuyện không vui đó, vốn không dễ dàng đề xuống hận ý đối với Nghiêm Túc, lại nhìn không được muốn trào dâng.

"Dì, con nghĩ chúng ta vẫn là tạm thời không gặp mặt thì tốt."

"Phương Châm, con đừng trách dì nói nhiều. Dì muốn gặp con không ý gì khác, chỉ là muốn nhìn con một chút xem hiện tại con thế nào. Mặt khác có vài thứ dì cũng muốn chuyện cho con."

"Dì, đó là thứ gì?"

"Là A Thế để lại cho con một ít gì đó. Lúc ấy nó đi nhanh quá đi hoảng hốt thời gian thật dài, mãi cho đến khi con gặp chuyện không may đi mới sắp xếp lại di vật của nó. Kết quả đi phát hiện ở nhà nó để lại một cái hộp nhỏ, trên đó viết tên của con. Dường như đây là đồ nó muốn đưa cho con, chỉ là chưa kịp... Dì biết đem mấy thứ này cho con khẳng định lại muốn gọi lên vết thương thể của con, chỉ là cảm thấy nếu là A Thế để lại cho con, hẳn là nó đặc biệt ý nghĩa, dì tôn trọng ý nguyện của nó, cũng cảm thấy con có cái quyền biết. Nếu là con muốn đi liền đem nó giao cho con, nếu con không muốn đi liền tự mình xử lý. Cái hộp kia 5 năm qua dì cũng không mở qua, chờ ngày nào đó con đi ra giao cho con tự mình mở ra."

Phương Châm ra sức tự nói với mình không nên động tâm, nhưng cuối cùng vẫn là luân hãm. La Thế trước khi đi lưu lại đồ cho cô, nói không muốn xem là giả. Chỉ sợ trong hộp căn bản không có gì quan trọng, nhưng chỉ cần một ngày không nhìn cho rõ thì lòng tò mò giống như cỏ dại lan rộng trong lòng cô, quả thực muốn quán chặt trái tim cô.

Trầm mặc một lúc, cuối cùng Phương Châm đồng ý gặp mặt: "Hiện tại con không nắm chắc được thời gian nghỉ ngơi, chờ con xác định ngày cụ thể lại gọi điện cho dì thoại được không?"

"Được, lúc nào con đều có thể gọi điện thoại cho dì. Dù sao mỗi ngày dì đều ở nhà, cũng không có việc gì. Phương Châm, con phải bảo trọng."

Phương Châm cũng dặn dò La mẹ vài câu, nhân tiện cho cô gọi lời hỏi thăm La cha. Hai người phụ nữ thương tâm giống nhau ở trong điện thoại rất lâu, cuối cùng nói lời từ biệt với nhau rồi cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại Phương Châm cảm động đứng ngẩn người ở chỗ đó, cũng không biết đứng bao lâu, đến khi cô cảm thấy ánh mặt trời thật lớn mới trở về, xoay người một cái lại nhìn thấy Nghiêm Túc đứng cách đó không xa, vẻ mặt bình tĩnh nhìn cô.

Phương Châm đột nhiên cảm thấy xấu hổ, theo bản năng liền dấu điện thoại vào trong túi áo, giống như làm vậy liền có thể che dấu tất cả. Cô ép buộc mình bình tĩnh lại, mặt không chút thay đổi đi đến trước mặt Nghiêm Túc: "Đến tìm Vương Tử? Cậu bé ở trong phòng tắm?"

"Tôi vừa từ chỗ đó đi ra, nó nói với tôi, cô nhận một cuộc điện thoại sau khóc chạy đi."

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Say rượu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Muốn bảo hộ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Bị thương

Phương Châm đột nhiên thật hối hận gần gũi với Vương Tử.

Nếu cô cũng giống người khác trốn tránh cậután tưngcậu, cúi đầu khom lưng đối với cậu mọi nơi, hiện tại những chuyện xấu hổ này có phải sẽ không phát sinh hay không?

cô từ miệng Vương Tử biết được ngày hôm qua mình uống say mềm ở bên ngoài, là Nghiêm Túc đưa cô về. Sau đó, Nghiêm Túc đỡ cô về phòng ngủ, rồi chuyện tiếp theo đó...

"Sau đó em cũng không biết, nghe nói buổi sáng hôm nay ông ta trở về công ty. Chị nhìn thấy ông ta sao?"

Phuong Châm lắc đầu, lại hỏi: "Ngày hôm qua làm sao ba cậu biết tôi ở đâu?"

"Em gọi điện thoại cho chị. Vốn muốn gọi chị đi ăn cơm, kết quả chị ở trong điện thoại nói chuyện lung tung, ba em liền cầm lấy điện thoại. Ông ta nói chị say, liền đưa chị về. Đúng rồi, hoa lan của ông Dương cũng là ba em đi lấy."

Nghe xong lời này Phuong Châm lại lấy bắt đầu hỏi hận đưa số điện thoại cho Vương Tử. Từ lần trước La mẹ gọi điện thoại cho nà công Vương Tử bắt gặp được, sau đó đứa trẻ này mỗi ngày liền quần lấy cô đơn số điện thoại.

Đều nói người lớn không đầu lại đứa trẻ, Phuong Châm cảm thấy lời này một chút cũng không sai. Vương Tử bình thường nhìn thật tàn khốc, lại so với đứa trẻ bình thường thành thực hơn. Chỉ khi nào quần người mới biểu hiện tính trẻ con, không phút Phuong Châm liền gờ tay đầu hàng, ngoan ngoãn đưa số điện thoại cho cậu.

Vương Tử thuận thực đem số điện thoại lưu vào di động, còn mở ra danh bạ điện thoại khoe với cô: "Chị xem, số điện thoại người trong nhà này em đều có. Ngày nào đó em ở bên ngoài bị người khi dễ, em đánh một cú điện thoại tới, bất cứ người nào đều có thể tới cứu em."

Lúc ấy Phuong Châm cười thầm cậu ngốc, căn bản không cho rằng có một ngày cậu sẽ gọi điện thoại cho mình. không nghĩ đến mới cho cậu số điện thoại không đến vài ngày liền phát công dụng. Chẳng qua không phải Vương Tử gặp được phiền toái tìm cô cầu cứu, mà là cô gặp phiền toái cuối cùng khiến ba Vương Tử cứu.

Nhưng dù cho như vậy, Phuong Châm cũng tuyệt đối tin tưởng Nghiêm Túc không có khả năng ở trong phòng cô qua đêm. Hai người bọn họ bây giờ không tính là đôi thủ một mất một còn, cũng tuyệt không có khả năng là có thể làm bạn bè. Phuong Châm nghĩ đến đây, đưa tay sờ sờ đầu Vương Tử: "Cậu suy nghĩ nhiều quá."

Vương Tử bĩu bĩu môi không để ý tới cô, tiếp tục vẽ tranh. Phuong Châm cũng mặc kệ cậu, bận rộn làm việc của mình. Hai người ở trong phòng tắm nước giếng không phạm nước sông, yên ổn ở chỗ này cả một ngày. Trong thời gian đó Phuong Châm có đi ra ngoài ăn cơm, Vương Tử dường như cũng có ra ngoài qua, Phuong Châm nghĩ đứa trẻ này bình thường cứ như vậy không thích người khác đi theo, cũng không đến trước mặt cậu.

Huống chi trông trẻ vốn không phải là công việc của cô, Vương Tử có bà vú chăm sóc, còn không chỉ một người. Nhưng cậu chính là không thích các cô tổng vây quanh cậu, cho nên mỗi ngày lúc đến vườn hoa đều đuổi họ đi rất xa.

Vài lần Phuong Châm làm việc ở bên ngoài đều nhìn thấy hai bà vú dưới bóng cây nói chuyện phiếm, dường như các cô đối với đứa trẻ như vậy sớm đã thành thói quen. Đến lúc ăn cơm tối Phuong Châm mới bớt chút thời gian đến phòng tắm xem Vương Tử, thuận tiện chuẩn bị thu dọn một chút.

Kết quả cô vừa mới đi tới cửa phòng tắm chợt nghe đến bên trong phát ra tiếng "Rầm", ngay sau đó lại là một tiếng "A", rồi tiếp đó liền vang lên tiếng đứa trẻ khóc tê tâm liệt phế. trong lòng Phuong Châm thầm nghĩ không ổn, mở cửa lao vào. Mặt đất trong phòng tắm là một đồng hồ trơn, Vương Tử ôm đầu ngã trên đất, chính cố gắng chuẩn bị đứng lên.

Phuong Châm vừa nghe tiếng cậu khóc liền biết tình hình không được tốt, bất chấp mảnh vỡ gốm sứ dưới chân, ba hai bước chạy đến bên người Vương Tử đỡ cậu dậy, đồng thời nhìn cậu mặt.

Tay Vương Tử gắt gao che trán bên phải, nhưng máu tươi vẫn là theo khe hở chảy ra. Phuong Châm nhích ghế dài ngã bên cạnh, còn có những vớ của cậu hoa kia cùng với bùn đất cánh hoa rơi là tả, lập tức hiểu toàn bộ.

Trong phòng tắm có vài cái giá, trên đó đặt đầy chậu hoa. Vương Tử nhất định là muốn xem bồn rửa ảnh thảo đặt ở phía trên cùng này, mới có thể trèo lên trên ghế lại sợ ý ngã xuống.

Vương Tử vừa thấy Phuong Châm tiến vào, một giây trước còn khóc rung trời, một giây sau lập tức gắt gao ngậm miệng, giống như sợ bộ dáng mình khóc bị đối phương chê cười. Trái tim Phuong Châm căng lên, lập tức ôm lấy Vương Tử lao ra phòng tắm, muốn tìm hai bà vú kia hỗ trợ.

Kết quả cô vừa chạy đến cửa phòng tắm, liền đâm đầu vào ngực một người. Phuong Châm lao đảo một cái gần như muốn ngã sấp xuống, đối phương lập tức đưa tay nắm lấy cô.

"Xảy ra chuyện gì?"

Sắc mặt Nghiêm Túc có chút khó coi, anh nhìn Phuong Châm lại nhìn Vương Tử, một tay đem đứa nhỏ ôm vào trong lòng. Vương Tử vốn ở trong ngực Phuong Châm rất yên tĩnh, bị Nghiêm Túc mạnh mẽ ôm qua đi sau lại vùng vẫy lên, lớn tiếng khóc không ngừng, còn gờ tay muốn đi nắm tay Phuong Châm.

Phuong Châm lập tức đưa tay cho cậu, lại nói với Nghiêm Túc: "Đứa nhỏ đại khái là bị ngã, phải nhanh chóng đưa đi bệnh viện."

Nghiêm Túc vốn là lại đây kêu Vương Tử ăn cơm, không nghĩ đến gặp được chuyện như vậy. Nhìn đứa nhỏ đầu đầy máu, anh không kịp nói thêm gì với Phuong Châm, ôm Vương Tử hướng bãi đỗ xe chạy.

Tay Phuong Châm bị Vương Tử nắm thật chặt, dọc theo đường chỉ có thể chạy theo, cuối cùng ba người đồng loạt lên xe, liền những người khác đều không kịp thông báo. Phuong Châm chỉ ở ngay từ đầu chạy ra vườn hoa nói với hai bà vú kia câu "nói cho lão thái thái", những lời khác liền chưa

kịp nói.

Nghiêm gia lập tức liền rối loạn lên, tiểu tiểu thiếu gia bị thương đây chính là chuyện lớn, Nghiêm lão thái thái vốn đang ở chỗ đó tụng kinh làm buổi tối, nghe được tin này kinh sợ cũng không quản tụng kinh gì đó, cho người lái xe đưa bà đến bệnh viện.

Đọc theo đường đi Nghiêm Túc đâm chân ga thật sự mạnh, tính năng xe cực tốt chạy tốc độ cao càng thể hiện ra ưu thế của nó. Phương Châm cảm giác được thời gian cực nhanh, Nghiêm Túc đã đem xe dừng ở cửa bệnh viện của Lí Mặc.

Bệnh viện này cách Nghiêm gia cũng không xa, lúc trước Nghiêm Túc chọn biệt thự kia cho bà nội cũng chính là nhìn trúng điểm này, Lí Mặc có thể lại xem bệnh cho bà nội bất cứ lúc nào.

anh cũng không quan tâm đem xe chạy đến khu vực dừng xe, liền dừng lại trực tiếp trước cửa phòng cấp cứu, sau đó ôm Vương Tử liền chạy vào. Trong phòng cấp cứu mấy bác sĩ đều đang bận rộn, vừa thấy tình cảnh này sững sốt một chút. Có người liếc mắt nhận ra Nghiêm Túc, vội vàng đem việc trong tay giao cho y tá, lại đây thay Vương Tử xem xét vết thương, một bên lại cho người lập tức đi thông báo cho Lí Mặc.

Mãi cho đến lúc này Vương Tử mới buông tay từ trên trán xuống. Nửa khuôn mặt cậu dính đầy vết máu, vết thương trên trán là một mảnh mơ hồ căn bản không nhìn thấy rõ. Bác sĩ vội vàng đem Vương Tử vào bên trong phòng khám, đeo bao tay vào xử lý miệng vết thương.

Phương Châm cùng Nghiêm Túc cũng theo vào. Vương Tử vẫn như trước nắm thật chặt tay Phương Châm không buông, cho dù là bác sĩ xa lạ lúc đầu lau vết máu cho cậu, hay là Lí Mặc đã quen thuộc khâu lại miệng vết thương cho cậu, cậu vẫn thủy chung nắm tay Phương Châm không buông.

Từ cánh tay cậu hơi hơi run, Phương Châm cảm giác được trong lòng đứa trẻ này sợ hãi, vốn là không có tự trách mình lại giống như mầm non ngày xuân, tràn đầy trái tim trong nháy mắt.

Vẫn là do cô sợ suýt quá, không nên để một mình Vương Tử lưu lại trong phòng ăm. Tuy rằng bình thường nhìn cậu già dặn, nhưng dù sao cũng mới năm tuổi, nói chuyện ngữ khí lại thành thực cũng không che dấu được tính trẻ con hồn nhiên non nớt.

Nhìn Vương Tử khâu miệng vết thương đau đến sắc mặt trắng bệch cũng không dám kêu la, lòng Phương Châm đầy áy náy, trong đầu ong ong, những chuyện không vui kia lại lặng lẽ dâng lên.

cô quả nhiên cùng bọn trẻ không có duyên phận, vô luận vừa mới bắt đầu được đối phương thích thế nào, đến cuối cùng sẽ luôn làm bọn chúng bị thương. Tráng Tráng là như thế, Vương Tử cũng là như thế. Phương Châm đột nhiên hồi hận đồng ý với lão thái thái lưu lại Nghiêm gia làm việc, cô nên tiêu sái rồi đi ngay lúc đó, như vậy vừa sẽ không làm Vương Tử bị thương, cũng sẽ không cùng Nghiêm Túc chung đụng nhiều như vậy.

Nhưng hiện tại, nói cái gì đều đã chậm.

Miệng vết thương trên trán Vương Tử dài chừng 3 cm, Lí Mặc nói tình hình vẫn còn tốt, khâu xong nghỉ ngơi thật tốt là được, ở bệnh viện quan sát một hai ngày liền có thể trở về.

Lúc vết thương xử lý đến một nửa Nghiêm lão thái thái tới, bà cũng không vào, liền chờ ở bên ngoài. Đến khi bên trong thu dọn thỏa đáng hết thấy xong bà liền cùng Vương Tử đi đến phòng bệnh. Mãi đến lúc này Vương Tử mới buông tay Phương Châm ra, nhảy vào ôm ấp của bà cố.

Thấy Vương Tử như vậy Phương Châm cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra. Đứa trẻ này nhìn rộng rãi nhưng thực ra rất miễn cưỡng, chỉ đối với số ít người có thể mở rộng cửa lòng. Từ lúc cậu bị thương sau chỉ nắm tay chính mình lại không dựa vào Nghiêm Túc có thể thấy được bọn họ hai cha con quan hệ thật sự đóng băng.

Nghiêm Túc cũng theo một đến phòng bệnh, thuận tiện cho người đi làm thủ tục nằm viện. Phương Châm một mình lưu lại trong hành lang phòng cấp cứu, nhất thời nghĩ không thể đi đâu. cô không muốn đi nhìn Vương Tử, lúc người một nhà đoàn tụ, cô một người hầu không nên xuất hiện trong phòng bệnh.

Nhưng cô cũng nghĩ muốn hay không trực tiếp về nhà, đang lúc do dự trước hết đi toilet đem vết máu trên tay rửa. Kết quả từ WC đi ra đi vòng quanh đại sảnh dưới lầu, ngoài ý muốn gặp Thẩm Khiên cùng mẹ La Thế.

Xem ra La mẹ là tới nơi này tìm Thẩm Khiên khám bệnh, đối phương tiến bà ra cửa. Vài người ở trong đại sảnh nhìn thấy đều sững sốt, lập tức mẹ La tiến lên đây kéo tay Phương Châm: "Tiểu Phương, sao con lại ở chỗ này, có phải không thoải mái hay không?"

"không có, con đến cùng người bạn, đang chuẩn bị đi về."

La mẹ gật gù đầu, nói vài câu lại hỏi: "A thế để lại cho con gì đó con xem chưa?"

nói tới cái này mặt Phương Châm liền đỏ lên, cô còn thật không có xem. Nhưng ở trước mặt mẹ La cô cũng không thể nói như vậy, chỉ có thể miễn cưỡng cười nói: "Nhìn, là thư cùng một ít thứ khác, đại khái đều là anh ấy từ trước mua còn chưa kịp tặng cho con."

Lúc Phương Châm nói lời này người không dám nhìn không phải La mẹ, mà là Thẩm Khiên đứng một bên. Cũng may Thẩm Khiên không có nói gì, chỉ là đứng một bên mang theo một ý cười nhạt nhìn cô.

Nhưng anh càng bình tĩnh như vậy Phương Châm lại càng là quần bách, giống như đôi mắt kia có thể rõ hết tất cả, dễ dàng xuyên thấu lời nói dối của cô.

Cũng may cuối cùng Thẩm Khiên cũng không mở miệng, ngược lại là La mẹ lại kéo Phuong Châm lái nhái nửa ngày, vài lần bảo cô đến nhà ăn cơm. Ngoài miệng Phuong Châm đồng ý, trong lòng lại không có dừng khí bước vào trong nhà kia.

Ba người ở đại sảnh lâu một tri hoãn hơn mười phút, La mẹ mới lưu luyến không rời tạm biệt Phuong Châm, theo Thẩm Khiên đi ra ngoài. Phuong Châm nhìn bóng dáng rời đi của hai người nhẹ nhàng thở ra, kết quả vừa ngăn đầu liền thấy Nghiêm Túc đứng ở đầu cầu thang, mặt không đổi nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Đánh úp

Nghiêm Túc cái gì cũng không có hỏi, chỉ nói một câu: "Vương Tử tìm cô."

Phuong Châm cũng không nói cái gì, liền theo anh lên lầu đi xem Vương Tử. Hôm nay bệnh viện thang máy xảy ra chút trục trặc, hai người chỉ có thể leo thang bộ. Lúc lên lầu Phuong Châm yên lặng đi theo phía sau Nghiêm Túc, trong lòng suy nghĩ có phải anh nhìn thấy một màn vừa rồi không.

Nhưng mà cho dù nhìn thấy thì thế nào? anh khẳng định không biết mẹ La Thế, cũng sẽ không nghĩ đến phuong diện kia.

Nhưng là lúc này Nghiêm Túc thoát nhìn cũng giống như tên anh, vẻ mặt Nghiêm Túc không vui, chỉ cho cô một bóng lưng, thân hình thẳng tắp kia cũng giống như đang truyền đến tức giận không tiếng động.

Phuong Châm tưởng anh đại khái là vì chuyện Vương Tử bị thương cảm thấy không vui. Đối lại ai cũng sẽ tức giận. Tuy rằng chăm sóc Vương Tử không phải là công việc của cô, nhưng dù sao vườn hoa cũng là phạm vi quản lý của cô, Vương Tử bị thương trong vườn hoa, cô cùng ông Dương đều không thoát được can hệ. Phuong Châm thậm chí suy nghĩ, lúc này anh gọi cô lên cũng không hẳn là Vương Tử tìm cô, mà là Nghiêm lão thái thái muốn gặp cô. Làm việc không tốt, người ta nói một câu "cô bị đuổi việc", đêm nay cô liền phải thu dọn đồ đạc đi.

Phuong Châm mãi suy nghĩ, máy móc theo sát Nghiêm Túc lên cầu thang, không có lưu ý đến đối phương đã dừng lại tại đầu cầu thang, vì thế cô không kịp hồi thần liền đụng phải.

"A, thực xin lỗi."

Phuong Châm vội vàng xin lỗi, nhìn mặt Nghiêm Túc so vừa rồi càng đen hơn, trong lòng liền càng nghi hoặc. cô hoàn toàn không thể tưởng được suy nghĩ chân thật trong lòng Nghiêm Túc giờ phút này. Sau khi nhìn thấy Phuong Châm cùng Thẩm Khiên đứng một chỗ, Nghiêm Túc phát hiện tâm tình của mình lại ngoài ý muốn biến hóa.

thật ra thì anh đứng tại đầu cầu thang trong thời gian rất lâu, trong đoạn thời gian đó anh vẫn nhìn ba người ở đại sảnh dưới lầu. Người phụ nữ trung niên có lẽ là mẹ Thẩm Khiên, từ đầu tới cuối vẫn lôi kéo tay Phuong Châm nói không ngừng. Thẩm Khiên một bộ dáng con ngoan, mặt mang tươi cười đứng ở một bên.

Thẩm Khiên đối với Phuong Châm có tình ý, đây là từ lần đầu tiên Nghiêm Túc nhìn thấy đối phương liền phát giác ra được. không nghĩ đến ngay cả mẹ anh ta đều thích Phuong Châm như vậy, ngược lại có chút ngoài dự kiến của Nghiêm Túc.

Theo lẽ thường mà nói bình thường làm mẹ đều sẽ không thích có người có tiền án trở thành con dâu mình. Hôm nay, tình cảnh này có hai loại khả năng, một là Thẩm Khiên che giấu chuyện Phuong Châm từng ngồi tù. Hai chính là mẹ Thẩm Khiên tương đối phóng khoáng, đối với chuyện này không chút để ý. Bà yêu ai yêu cả đường đi, chỉ cần con trai thích bà liền không ý kiến.

sẽ là loại khả năng thứ hai sao? Nghiêm Túc nhìn Phuong Châm đứng đối diện đang tại xoa trán, suy nghĩ trong đầu liền giống như cô đại sinh trường, làm thế nào đều nhỏ không sạch sẽ. anh biết kỳ thật người khác thường nhất không phải mẹ Thẩm Khiên, mà là anh. cô gái này từng muốn giết anh, rõ ràng anh hẳn là chán ghét cô căm hận cô thậm chí căn bản là không muốn gặp lại cô. Nhưng hiện tại anh lại muốn quan tâm cô trân trọng cô thậm chí là bảo hộ cô.

Chuyện hôm nay đối lại là bất cứ người nào khác trong nhà, dù Nghiêm Túc không mắng đối phương cũng nhất định phải răn đe đối phương vài câu. Nhưng đối với Phuong Châm anh không nói ra lời nói nặng được, giống như cô là một sản phẩm thủy tinh dễ vỡ, nhẹ nhàng gõ liền vỡ.

Phuong Châm xoa nhẹ trán vài cái cảm thấy không khí có chút quái dị, ngẩng đầu lên phát hiện Nghiêm Túc đang trầm ngâm nhìn mình. Lại là loại này ánh mắt, phức tạp khó có thể suy nghĩ. Phuong Châm phát hiện chính mình quả thực sợ nhìn thấy Nghiêm Túc như vậy, không dám nhìn anh chỉ sợ liếc mắt một cái đều sẽ làm tim đập thành thịch.

Vì thế cô nhanh chóng cúi đầu, vòng qua người Nghiêm Túc, lập tức hướng đến phòng bệnh mà đi. Nhưng đi ra một đoạn cô mới phát hiện một vấn đề, cô không biết Vương Tử ở phòng nào. Vì thế cô chỉ có thể dừng bước lại, vừa mới chuẩn bị quay đầu mở miệng hỏi, Nghiêm Túc phía sau liền hiểu nói: "302."

Phuong Châm ngẩng đầu nhìn lên phát hiện mình đứng tại cửa phòng 301, vì thế nhanh chóng đi nhanh vài bước, gõ gõ cửa phòng 302.

Sau khi cô bước vào cửa Vương Tử đang nói chuyện với Nghiêm lão thái thái. anh bạn nhỏ vô cùng kiên cường, vừa không khóc cũng không làm nháo, chỉ là mệt mỏi buồn ngủ, lại còn kiên cường chống đỡ không chịu ngủ.

Nghiêm lão thái thái vừa thấy Phuong Châm lại đây liền mỉm cười với cô, gọi cô lại đóng gói. Phuong Châm đương nhiên không ngồi, chỉ là đi đến bên giường nhẹ giọng nói: "Thực xin lỗi lão thái thái, hôm nay là lỗi của tôi."

"Tôi nghe Vương Tử nói, là chính nó bú bình muốn lấy bồn quần áo kia, mới không cẩn thận ngã từ trên ghế xuống. Chuyện này là ngoài ý muốn, đương nhiên, về sau tôi sẽ đề bà vú trông nom thằng bé để tâm nhiều hơn. Nếu Vương Tử lại đến vườn hoa, cô cũng giúp tôi lưu ý nhiều một chút."

Nghe ý tứ này lão thái thái hẳn là không có ý định truy cứu. Nhưng bà càng như vậy trong lòng Phuong Châm càng không dễ chịu, cô thậm chí cảm thấy mình chính là khắc tinh của trẻ nhỏ, chỉ cần cô vừa xuất hiện, đứa nhỏ bên cạnh liền gặp xui xẻo.

cô lại mang vẻ mặt xin lỗi nhìn Vương Tử. trên đầu đứa bé này bằng vải thưa, thoát nhìn có chút đáng thương. Vừa thấy Phuong Châm liền vội vàng hỏi cô: "Chỉ Phuong, em làm vỡ chậu hoa, bông hoa kia sẽ không trách em đi?"

Phuong Châm sững sốt, nhanh chóng trấn an cậu: "sẽ không, cậu không phải cố ý, bông hoa sẽ không tức giận."

"thật sao, nó có thể nửa đêm tới tìm em hay không?"

Phuong Châm nghĩ thầm xong rồi, lần trước đùa giỡn lưu lại hậu quả. Vốn chỉ là muốn khiến Vương Tử thêm yêu quý hoa cỏ, kết quả đứa bé này lại ghi tạc trong lòng. cô quả nhiên xem nhẹ trình độ thành thực trong tâm trí của đứa bé này, đổi lại đứa bé bình thường cô tùy tiện nói một câu như vậy, không đến nửa ngày liền sẽ quên mất. Nhưng cậu lại ghi tạc trong lòng.

"sẽ không, nó sẽ không tới tìm cậu. Mỗi ngày, cậu đều đến vườn hoa đến tìm chúng nó chơi, giúp bọn nó tưới nước bón phân, còn quét dọn vườn hoa. Cậu ngoan như vậy, chúng nó đều xem cậu là bạn tốt, làm thế nào nửa đêm sẽ đến tìm cậu đây?"

Về mặt khẩn trương của Vương Tử rốt cuộc thả lỏng, Phuong Châm thấy lời của mình có hiệu quả, quyết định đánh một kích cuối cùng, triệt để nhỏ nhắn khoả trong lòng cậu.

"Nếu là bạn bè, chúng nó liền sẽ bảo vệ cậu. Cậu yên tâm, chúng nó vĩnh viễn là bạn của cậu, vĩnh viễn sẽ không hại cậu."

Vương Tử rốt cuộc yên lòng triệt để, trên mặt lộ ra tươi cười khoả trá. Tâm tình vừa buông lỏng cậu liền cảm thấy mệt mỏi rồi, càng không ngừng ngáp ngủ. Nghiêm lão thái thái nhân cơ hội liền bắt cậu đi ngủ, một bên đắp chăn thay cậu một bên dùng ánh mắt ý bảo Phuong Châm cùng Nghiêm Túc đi ra ngoài trước.

Hai người nhận được "Chỉ thị" xong liền một trước một sau rời khỏi phòng bệnh. Phuong Châm đi ở phía sau, lúc đóng cửa lại, cô do dự kế tiếp nên làm cái gì bây giờ. Nhìn nhìn thời gian đã sắp chín giờ đêm, cô đi quá gấp nên vì tiền đâu không mang, đành nói taxi, liền ngồi xe bus cũng không đủ tiền.

Hiện tại biện pháp duy nhất an vị trên xe Nghiêm Túc trở về, mà Phuong Châm theo bản năng liền muốn tránh né anh, cũng không có ý tứ chủ động để cho anh lái xe đưa mình trở về.

Liền ngay lúc cô khó xử, Nghiêm Túc chủ động mở miệng nói: "cô chưa ăn cơm chiều đi, có muốn ăn chút gì hay không?"

"không, không cần, tôi không đói bụng."

"Vậy thì uống chút gì đó." Nghiêm Túc liếc nhìn mấy đồ uống cuối hành lang, thân nhiên bước đến phía trước, giúp Phuong Châm mua ly sữa nóng.

Phuong Châm chậm rãi đi theo, lại nhận lấy ly sữa trong nháy mắt, rốt cuộc vẫn mở miệng nói xin lỗi: "Thực xin lỗi, chuyện hôm nay là tôi không đứng. Tôi không nên để một mình thằng bé ở lại chỗ đó, tất cả đều là lỗi của tôi."

"Đứa bé nhỏ như vậy quả thật không nên một mình ở lại chỗ đó. Bất quá chuyện này không hoàn toàn là lỗi của cô, cô có trách nhiệm, nhóm bà vú chăm sóc phải chịu trách nhiệm càng lớn."

"anh muốn đuổi việc họ sao?"

"Còn chưa quyết định, Vương Tử đứa bé này tính tình cổ quái không thích bà vú đi theo, điểm ấy tôi biết. Nhưng lúc tôi thuê các cô ấy liền đem nói rõ chuyện này. Tôi cho các cô ấy tiền lương là gấp đôi tiền lương phổ biến bên ngoài, bởi vì tôi biết con của tôi khó trông. Lúc trước các cô ấy cũng đáp ứng tôi sẽ tận tâm tận lực. Nhưng trước mắt xem ra các cô ấy không có tuân thủ lời hứa, bởi vì đứa nhỏ không để các cô ở cùng các cô ấy cứ vui vẻ ở bên ngoài nói chuyện phiếm nghỉ ngơi, điều này vi phạm ước định lúc trước của chúng ta. Cho nên..."

"Liền không thể lại cho các cô ấy một cơ hội sao?"

Nghiêm Túc nhìn Phuong Châm từ trên cao xuống, hơi nhíu mày: "cô đây là đang giúp các cô ấy cầu tình?"

"Tìm công việc cũng không dễ dàng. Lúc này các cô ấy hẳn là đã chịu dạy dỗ rồi, lần sau chắc chắn sẽ không phạm vào nữa. Lại nói đối bà vú đối đứa bé cũng không quá tốt. Vương Tử trời sinh mẫn cảm, đối 2 người xa lạ tôi chăm sóc thằng bé, thằng bé vừa không quen còn phải tốn thời gian thích ứng, thứ ba anh cũng không biết lần sau mướn người có thể vừa ý anh hay không. Vạn nhất gặp 2 người càng không tốt thì sao? Lại nói bà vú cũng cần thời

gian hiểu thẳng bé, cũng cần thời gian thích ứng làm quen với thẳng bé. Tìm người mới lại lãng phí thời gian. anh lại cho các cô ấy một cơ hội có được hay không?"

Trước kia Nghiêm Túc không hiểu được Phương Châm, trong quá khứ, trong năm năm anh vẫn xem cô như một cô gái mạnh mẽ ngang ngược thậm chí có chút thần kinh. Nhưng mấy tháng gần đây tiếp xúc, anh phát hiện Phương Châm kỳ thật là người tâm tư tinh tế giàu lòng thương cảm thậm chí là một người thiện lương.

Đối lại với người khác chuyện hôm nay anh không truy cứu trách nhiệm của cô, lúc anh quyết định muốn đuổi việc bà vú, cô nhất định xuất phát từ ý nghĩ tự bảo vệ sẽ hòa theo lời của anh. Nhưng cô không có, cô thể nhưng mạo hiểm vì các cô ấy cầu tình.

Nghiêm Túc nhìn biểu tình thành thật trên mặt Phương Châm, đột nhiên ý thức được chính mình đã rất nhiều năm không gặp được cô gái quá đơn thuần thiện lương như vậy. anh nghĩ nghĩ lại mở miệng: "Ý kiến của cô tôi sẽ suy nghĩ. Bình thường tôi thấy cô làm việc tại vườn hoa, còn tưởng cô không hiểu Vương Tử gì nhiều. không nghĩ đến cô quan sát thật cẩn thận. Tôi thấy cô đôi trẻ nhỏ dường như rất dễ bụng, lúc trước Tráng Tráng bây giờ Vương Tử, cô đều đối với bọn họ không sai. Bất quá cô đại khái cùng trẻ nhỏ bất tự có chút không hợp, bọn họ ở trong gần cô tâm chần phần sẽ bị thương."

Nghiêm Túc nói lời nói này khi mang theo chút ngữ khí trêu chọc, ý định ban đầu là muốn đùa cô giảm bớt làm dịu không khí một chút. không nghĩ đến thốt ra lời này sắc mặt Phương Châm đột nhiên đại biến, nguyên bản hai gò má có vẻ hồng lập tức trở nên trắng bệch. cô có chút thất thần hít thở sâu hai cái, đột nhiên đem ly sữa một ngụm đều không uống nhét vào trong tay Nghiêm Túc, ngữ khí cường ngạnh nói: "anh nói không sai, tôi trời sinh cùng trẻ nhỏ xung khắc, tôi hẳn là cách bọn họ càng xa càng tốt."

nói xong lời này Phương Châm quay người rời đi, bước nhanh hướng đến đầu cầu thang.

Nghiêm Túc cảm ly đứng tại chỗ thất thần, anh không đoán được câu nói kia cư nhiên sẽ làm Phương Châm tổn thương. Trước kia anh nói lời quá đáng hơn, cũng không thấy cô có phản ứng lớn như vậy. Hôm nay là thế nào?

Mất thấy bóng dáng Phương Châm sắp biến mất tại an toàn cửa thoát hiểm, Nghiêm Túc đặt ly sữa xuống máy đồ uống, bước nhanh đuổi theo. anh muốn giải thích rõ tất cả, không hi vọng Phương Châm mang theo một bụng hiểu lầm cùng ủy khuất rời đi. Huống chi bây giờ cô có thể đi đâu, trời tối như vậy trên người cô lại không có tiền...

Phương Châm đã quên chuyện mình không có tiền, chỉ một lòng nghĩ nhanh chóng rời khỏi nơi này. cô đi đến cửa thoát hiểm, giơ tay đẩy cửa ra. đang chuẩn bị đi vào trong, một bóng đen đột nhiên từ phía sau cửa lao đến.

Chuyện phát sinh được quá bất ngờ, thậm chí Phương Châm ngay cả nghĩ cũng không kịp nghĩ. cô chỉ cảm thấy dường như người nọ giơ tay đẩy cô một cái, sau đó cô liền mất đi trọng tâm, cả người hướng tới bậc thang ngã xuống.

Tiếng thét chói tai cơ hồ tại bay ra khỏi miệng trong nháy mắt, nhưng trong tiếng thét chói tai Phương Châm còn nghe được một thanh âm khác. Đó là thanh âm của Nghiêm Túc, anh đuổi theo đến đây, mất thấy Phương Châm sắp ngã xuống lầu, dưới tình thế cấp bách kêu tên cô một tiếng, sau đó nhanh chóng vươn tay nắm được cổ tay cô.

Phương Châm chính không tự chủ được ngã xuống, Nghiêm Túc vốn nghĩ dùng sức một chút đem cô kéo trở về. Nhưng lực ngã của cô thật sự quá lớn, lần này Nghiêm Túc cũng không thể kéo cô trở về. Dưới tình thế cấp bách anh dứt khoát nhào cả người tới, đem Phương Châm kéo vào trong ngực, sau đó hai người đồng loạt ngã trên bậc thang, ôm nhau nhanh chóng lăn xuống cầu thang.

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Hôn (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Hôn (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Đáp án

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Thanh tỉnh

Sau khi Phương Châm chuyển đến căn phòng kia, cảm giác cuộc sống lại một lần nữa đi vào quỹ đạo.

Hai ngày đầu, cô không ra ngoài tìm việc làm, mà là đem phòng ở bố trí đơn giản một chút. Kỳ thật phòng này bên ngoài nhìn không được tốt lắm, bên trong ngược lại là rất mới. Nghe Từ Mỹ Nghi nói bạn cô ấy cố ý đem sửa sang nơi này một chút, để dễ cho thuê. Bằng không phòng ở vừa cũ vừa nhỏ như vậy, người ở đây rất ít có người đồng ý ở. Người ngoại tỉnh người ta lại không yên lòng, dù sao chủ nhà quanh năm ở nước ngoài, đối với nơi này cũng là ngoài tầm tay với.

Phương Châm lần đầu có căn phòng nhỏ của chính mình, mặc dù là thuê, nhưng cũng đủ để cô vui sướng một hồi. Sống đã ba mươi năm, lần đầu có không gian chân chính thuộc về mình. Phương Châm hiếm khi hào phóng một lần, mua vài bức tranh nhỏ cùng đồ trang trí linh tinh về bài trí, đem đem căn phòng nhỏ vốn dĩ rất ảm áp lại càng thêm ấm cúng.

Đội thu dọn xong phòng ở, cô lại một lần nữa trù tính mục tiêu kế tiếp, sau đó chuẩn bị ra ngoài tìm việc làm.

Kết quả là lúc này Từ Mỹ Nghi lại mang đến cho cô tin tốt.

"... Là mẹ mình quen biết, làm quản lý ở vệ sinh công ty. Họ đang tuyển người hỏi cậu có muốn đi hay không?"

Phương Châm bưng trà cho Từ Mỹ Nghi đi tới, trên mặt mang theo vẻ nghi hoặc: "thật sao?"

Hỏi có phần thật trùng hợp. Lúc trước Từ Mỹ Nghi giới thiệu cô phòng ở cô liền có chút nghi ngờ, bởi vì giá cả thật sự quá rẻ, khu vực cũng rất tốt. Nhưng lúc ấy cô đang cần một chỗ ở, trước đó cô cũng nhờ Từ Mỹ Nghi giúp cô tìm phòng ở, và lại hiện tại cũng có vài gia đình như vậy, không thích đem phòng cho người không rõ lai lịch thuê, thích nhờ bạn bè tìm người tin tưởng đến ở, chẳng sợ chịu thiệt một tí tiền thuê.

Cho nên từ lúc vào ở đến lúc này Phương Châm vẫn còn rất an tâm. Nhưng bây giờ cô vừa muốn tìm việc làm Từ Mỹ Nghi lại mang tin tốt đến, liền không thể không làm cô nghi ngờ.

"Mỹ Nghi, có phải cậu gạt mình hay không, hay là..." nói tới đây Phương Châm cũng ngừng lại, bởi vì cô cũng nghĩ không ra Từ Mỹ Nghi gạt cô làm cái gì.

"Mình không gạt cậu, thật sự là đang tuyển người. Nếu mình gạt cậu sớm hay muộn cũng bị vạch trần, mình cần gì phải làm vậy?"

"Nhưng là chuyện này cũng quá khéo, hơn nữa thời gian ngắn như vậy cậu đã giúp mình tìm được công việc."

"Kỳ thật không phải gần đây tìm được, lúc trước cậu tìm việc mẹ mình liền giúp cậu để ý. Vốn là bà muốn giới thiệu cậu đi công ty vệ sinh làm việc. Kết quả cậu gặp phải người hàng xóm đi chỗ đó làm, mẹ mình liền không nói đến. hiện tại vừa lúc cậu nghỉ việc, bà liền lại nghĩ đến. Cậu cũng biết công ty vệ sinh rất thiếu người, người chỗ tính tình không lớn, hôm nay tới ngày mai không đi cũng không ít, cho nên thường thường luôn tuyển người."

Nghe có chút đạo lý. Quả thật lúc trước mẹ Từ Mỹ Nghi từng nói muốn giúp cô tìm việc làm, chỉ là cô cảm thấy quá phiền toái không có không biết xấu hổ mà đồng ý. không ngờ bà nhiệt tình như vậy, vẫn nhớ chuyện này. Phương Châm cảm thấy ở nhà Từ Mỹ Nghi cảm nhận được tình thân so với trong nhà mình đều nhiều hơn, trong lòng không khỏi nóng lên.

"Mỹ Nghi, cảm ơn cậu."

"Khách sáo như vậy làm cái gì. Chúng ta là bạn bè, giúp đỡ lẫn nhau là đương nhiên. Cậu yên tâm, mẹ mình đều đã nói tốt lắm, chuyện cậu có tiền án người ta cũng biết. Người quản lý vô cùng tốt, nói người trẻ tuổi phạm sai lầm hẳn là nên cho một cơ hội, bảo cậu ngày mai đi phỏng vấn."

nói đều nói đến như vậy rồi, Phương Châm không đồng ý chính là không biết tốt xấu. Chẳng qua là nợ Từ gia một cái nhân tình làm cho trong lòng cô có chút khó chịu. cô không khỏi nghĩ tới dì Chu trước kia giới thiệu cô đến Nghiêm gia làm việc, ít nhiều cũng nhờ bà cô mới có thể có được ba tháng tiền lương kia. Nhưng cô cứ như vậy đi, thật có chút xin lỗi dì Chu. Tuy rằng sau đó cô có gọi điện cho dì Chu giải thích, đôi phương ở trong điện thoại cũng khuyên cô nên suy nghĩ một chút, nhưng cô vẫn là không muốn.

Cũng may dì Chu cũng không biết nguyên nhân chân chính cô thôi việc, còn tưởng là cô bởi vì chuyện Vương Tử nên bị lão thái thái khai trừ, trong điện thoại liên tục an ủi cô, làm Phương Châm càng áy náy.

Bây giờ mẹ Từ Mỹ Nghi lại giới thiệu giúp đỡ, Phương Châm một mặt thấy cảm động không thôi mặt khác cũng rất áp lực. cô ra tù ba tháng đã nghỉ việc đến hai chỗ, lần này làm không được lâu, chính cô đều sẽ cảm thấy không có mặt mũi nhìn người.

Cũng may ngày hôm sau phỏng vấn vô cùng thuận lợi, quản lý phòng nhân sự công ty vệ sinh vừa thấy cô đã cảm thấy rất hài lòng, cũng không truy hỏi chuyện năm năm trước cô ngồi tù. Phương Châm đi qua phỏng vấn đơn giản xong liền được nhận vào công ty, trước tiên hành kỳ hạn một tuần huấn luyện, sau liền chính thức vào cương vị công tác.

Công ty vệ sinh cô làm các loại liên lạc thỏa thuận phục vụ vệ sinh lâu dài với bên ngoài, như là các trung tâm thương mại hay văn phòng cao ốc gì đó, rất nhiều chỗ đều không thích tự mình thông báo tuyển dụng nhân viên vệ sinh, mà là trực tiếp đem công việc này cho công ty vệ sinh chuyên nghiệp bên ngoài.

Trước đó Phương Châm không biết công việc này là như thế nào, đội chính mình thật sự tiến vào mới hiểu được, kỳ thật công việc này cũng có thể làm thật sự tốt. Giám đốc các cô trước kia cũng chỉ mở một công ty gia đình, chẳng ai ngờ rằng ông có bản lĩnh này, có thể đem cái công ty nhỏ phát triển thành một xí nghiệp lớn.

Phuong Châm đều đi làm lúc bảy giờ sáng, bốn giờ chiều tan ca, giữa trưa có một giờ nghỉ ngơi. Tuy nói bọn họ làm các loại hợp đồng vệ sinh bên ngoài, nhưng bởi vì là hợp đồng dài hạn, cho nên cô có chỗ làm việc cố định. Sau kỳ huấn luyện cô liền được phân đi văn phòng cao ốc, cùng nhân viên khác trong công ty làm việc với nhau.

Công việc này hơi có chút mệt, nhưng cô thích ứng rất nhanh. Mỗi ngày vui đầu làm việc, sau bốn giờ liền cái gì đều không cần lo. Buổi tối có nhóm nhân viên khác sẽ làm công việc dọn dẹp tổng quát, ngày hôm sau lại giao bọn họ nhân viên làm việc ban ngày.

Phuong Châm cảm thấy không động não vui đầu làm việc như vậy cũng không tồi. Dù sao trong năm năm cô chính là cứ sống như vậy tới bây giờ, so với ở trong tù vất vả, ở bên ngoài vừa tự do lại có tiền lương, thật sự là thoải mái rất nhiều. Chỉ là vừa bắt đầu luôn sẽ có người tò mò hỏi thăm quá khứ của cô. Mỗi đầu mọi người đều nghĩ cô là từ tỉnh khác đến, bởi vì bằng cấp không cao mới đi làm công việc vệ sinh. Sau này nghe nói cô là người ở đây cũng có chút giật mình.

Phuong Châm không nguyện ý nói nhiều về chuyện của mình, liền nói tốt nghiệp trung học cơ sở liền ra ngoài làm việc, trong nhà còn có em trai phải cung ứng. Mọi người vừa nghe liền sáng tỏ, lập tức xem cô là người chị tốt đi kiếm tiền nuôi em trai.

Cẩn thận nghĩ một chút, Phuong Châm cảm thấy mình trước kia thật đúng là người chị tốt, thậm chí là con gái tốt. Vô luận ở tình huống nào cũng đem người nhà đặt vị trí đầu tiên. Cha mẹ từ nhỏ đến lớn đã giáo dục quan niệm lớn phải nuôi nhỏ, thế cho nên thời gian rất lâu nó liền ngấm vào trong đầu. cô cảm thấy kiếm tiền cho em trai tiêu xài là chuyện phải làm, trong nhà cần dùng tiền cô đem tiền gửi ngân hàng cho họ cũng là chuyện nên làm. Họ đều là người thân nhất của cô, cô đối với họ tốt, họ tự nhiên cũng sẽ đối với cô tốt.

Nhưng năm năm tù tội đã làm cho cô hiểu rõ rất nhiều, quan trọng là ở bên trong nhìn rất nhiều nghe thấy cũng rất nhiều. một nhóm các cô trong nhà cũng có rất nhiều em trai em gái, vô tư vì nuôi dưỡng gia đình cũng có không ít. một người vào sau cô hai tháng vì muốn kiếm tiền mua nhà cho em trai, rồi tham ô tiền công ty, cuối cùng bị đem vào trong tù.

Nhìn thấy nhiều Phuong Châm cũng biết suy xét, cô đột nhiên cảm thấy mình trả giá thời gian dài như vậy, không so đo thật sự có ý nghĩa sao? Chỉ sợ không nhìn thái độ người khác, liền xem thái độ cha mẹ đối với cô, cô trước kia một nhiệt tâm nay cũng lạnh đi.

Lúc ở bên trong dường như là em trai không đến nhìn cô qua lần nào, duy nhất một lần là oán giận cô ngồi tù hại cậu không có tiền mua nhà. Sau khi ra tù liền càng kỳ quái hơn, dường như không muốn cô trở về nhà. Mặc kệ cô tìm mọi phổ đối với họ như thế nào, rốt là họ mới là người một nhà, cô chính là một người dư thừa.

Mà con rồi dư thừa cũng có lúc được dùng đến. Phuong Châm ở công ty vệ sinh làm việc khoảng nửa tháng, ngày đó khi tan ca liền nhận được điện thoại của mẹ. nói họ đang ở trung tâm thành phố trong cửa hàng cao cấp mua nhẫn, bởi vì trên người mang không đủ tiền bị người ta giữ lại, không cho bọn họ đi, muốn Phuong Châm nhanh chóng đưa tiền qua.

Phuong Châm nghe xong quả thực cảm thấy không rõ. Chưa nghe nói cửa hàng nào có quy định này, không đủ tiền mua đồ thì không mua là được, giữ người có ích lợi gì? Nhưng trong điện thoại không thể nói tí mĩ, mẹ cô chỉ nói vài câu liền cúp điện thoại, chỉ liên tục hỏi thúc cô đi qua đưa tiền chuộc người.

Phuong Châm vội vàng thay đồng phục liền chạy đến "Cứu người", lên xe buýt mới phát hiện mẹ cô vậy mà lại đến quảng trường Thâm Lam. Chỗ kia hoàn toàn không phải chỗ gia đình họ có thể đến, cô làm sao đi vào trong đó? Phuong Châm vừa nghĩ đến Thâm Lam liền sẽ nghĩ tới Nghiêm Túc, nghĩ đến Nghiêm Túc liền không muốn đi. Nhưng mẹ cô bị người ta giữ lại không thể không đi nhìn xem, kiên trì ngồi xe đến nơi, tìm vòng vòng rốt cuộc tại lầu ba một cửa hàng đá quý tìm được, một nhà họ đang xem nhẫn kim cương. (!!!!!)

Phuong Châm đứng cửa cửa hàng đá quý đảo mắt sang, phát hiện trừ cha mẹ cô và em trai, còn có một cô gái xa lạ trẻ tuổi. Nàng lập tức liền đoán được cô gái này chắc chắn là bạn gái em trai Jenny. Nhìn bộ dáng nầy người bọn họ hoàn toàn không giống là bị người bộ dạng bị người giữ lại, mặt đầy vui sướng chọn chọn lựa lựa, căn bản chính là về mặt tính toán mua một hai cái gì đó về.

Tình cảnh này làm Phuong Châm nổi giận, quay đầu muốn đi. Đúng lúc này người em trai không biết cố gắng kia của cô mất sắc nhìn thấy cô, lập tức mang vẻ mặt tươi cười chạy tới cửa, lôi kéo cô đi vào: "Tốt tốt, chị anh đến, Jenny em yên tâm, chị anh có tiền, mọi thứ chỗ này em tùy ý chọn, em muốn cái nào chị anh đều sẽ mua cho em."

Jenny kia cũng không ngốc, vẻ mặt nghi ngờ hỏi: "Chị anh thật hào phóng như vậy?"

"Đó là đương nhiên, chị anh từ nhỏ đến lớn thương anh nhất, anh muốn cái gì chị đều sẽ cho."

Trước kia Phuong Châm quả thật ngốc như vậy, em trai muốn cái gì chỉ cần mở miệng, liền không có không cho. Nhưng bây giờ cô không ngốc vậy nữa, cô cũng học được thông minh, hiểu được để đường lui cho mình. Nếu trên đời này không người nào nguyện ý làm đường lui cho cô, cô liền chỉ có thể dựa vào chính mình.

Vì thế người chị tốt tuyệt vời đầu tiên vùng vẫy đẩy tay em trai ra, ngay sau đó lạnh lùng nói: "Tôi không có tiền, đừng tìm tôi."

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Dạy dỗ

Khuôn mặt Phuong mẹ liền biến sắc, lúng túng cười cười với Jenny, sau đó kéo Phuong Châm qua một bên nói nhỏ.

"cô làm sao lại không có tiền? cô đều đi làm ba tháng, còn chưa kiếm được tiền?"

"Ba tháng này em trai có kiếm được bao nhiêu tiền không?"

Phuong mẹ sùng sốt, rõ ràng là không hiểu con gái đang chỉ cái gì: "Em trai cô vừa mới tốt nghiệp đại học, nó có thể kiếm bao nhiêu tiền?"

"Nó tốt nghiệp đại học còn kiếm không được bao nhiêu tiền, con một người vừa ra tù, làm sao có khả năng kiếm được nhiều tiền?"

"Công việc trước kia của cô không phải rất tốt sao, bằng cấp cô lại cao, lúc trước trong nhà cũng là phí không ít tiền cho cô học đại học."

Phuong Châm rất muốn cùng mẹ già tính toán sổ sách, nhưng nghĩ đang ở nơi đông người nên không nói, chỉ nói vào trọng điểm: "Người có tiền ăn không vào được công ty lớn, công ty nhỏ cũng sẽ không nhận. Bằng cấp cao cũng vô dụng, hiện tại con chỉ có thể làm việc ở vệ sinh công ty."

"Công ty vệ sinh cũng có thể kiếm tiền nha, cô cũng đã làm ba tháng, ít nhiều cũng để dành chút tiền đi. Cho mẹ mượn dùng trước. Lần đầu mua đồ cho bạn gái em trai cô, chúng ta tốt xấu gì cũng phải mua cho người ta cái nhẫn nha, nếu không em trai cô làm sao có thể cưới được vợ? Nếu không phải cô ngồi tù, bây giờ căn hộ nhỏ cũng không thể mua cho em trai cô."

Phuong Châm đột nhiên tức giận vô cùng, cô bình thường cũng là người có tính tình tốt, sau khi ra tù càng một lòng muốn làm việc tốt giúp đỡ mọi người, có thể không tranh chấp giành giật với người khác thì liền không. Nhưng hôm nay nhìn cha mẹ nâng Jenny kia trong lòng bàn tay, chính mình con gái ruột thịt ngoài đời tiền thì một câu quan tâm cũng không có, tính nhẫn nhịn từ trong xương của cô cũng nhịn không được không muốn ló đầu.

"Mẹ, em trai muốn cưới vợ phải dựa vào chính nó cố gắng. Đàn ông mua nhà mua xe phải dựa vào chính mình, dù không cũng là dựa vào cha mẹ, nào có chuyện dựa vào người khác như con. Con cũng không nhà không xe, cho dù có tiền con cũng phải mua cho mình, làm sao có thể mua cho nó? Nó cũng không phải do con sinh."

"Phuong Châm, cô nói lời này là có ý gì?" Phuong mẹ trừng hai mắt, rõ là muốn nổi giận.

"Con là nói thật. Nó cũng đã trưởng thành, cưới vợ phải dựa vào cố gắng của chính mình, không thể cứ nghĩ muốn dựa vào con. Ngay cả cha mẹ đều không có cách nào cho nó, con làm sao có khả năng."

"Được rồi được rồi, cô đừng nói những chuyện kia có được hay không. Bây giờ cô không mua nhà cho nó, bảo cô cho mượn ít tiền mua cho Jenny cái nhẫn kim cương, làm sao cô nhiều lời như vậy?"

Phuong mẹ vừa nói vừa đẩy Phuong Châm, thậm chí muốn thò tay vào giỏ xách cô để lấy ví tiền. Phuong Châm cũng không ngăn bà, tùy ý bà lục lọi đồ đạc mình. Dù sao trong ví cô tổng cộng chỉ có 200, cùng lắm thì đưa hết cho bà.

Ngay lúc mẹ cô đang "bận việc", Phuong Châm quan sát cửa hàng đá quý một chút. Vừa nhìn trang trí ở đây cô chỉ biết chỗ này đồ không rẻ, căn bản không phải là chỗ loại gia đình như bọn họ nên đến. Hướng chỉ cửa hàng này còn mở trong Quảng trường Thâm Lam, tiền thuê so bên ngoài đắt hơn rất nhiều. Lông cụt từ trên mình cựa, đồ vật trưng tự ở chỗ này khẳng định so bên ngoài đắt hơn vài lần.

Vì thế Phuong Châm khuyên mẹ mình: "Đừng mua ở chỗ này, muốn mua thì đổi chỗ khác, đồ ở chỗ này so bên ngoài đắt hơn."

"cô biết cái gì, chính là phải mua ở chỗ này, mới có thể diện. Tôi với ba cô mang theo hai vạn, kết quả đồ chỗ này ít nhất cũng đến ba bốn vạn, còn nhỏ đến cơ hồ là không nhìn thấy. Rốt cuộc trên người cô có bao nhiêu đều lấy ra đi."

"Con chỉ mang theo 200."

"Cái gì, 200, không phải tôi bảo cô mang nhiều ít tiền sao?"

"Con nói, con không có tiền."

Phuong mẹ chỉ thấy trước mắt choáng váng, theo bản năng cảm thấy hôm nay không thể mua được. Tức giận trong lòng liền nhìn không được hắt lên trên người con gái: "cô làm sao lại không có tiền, ba tháng này tiền lương cô đều tiêu vào chỗ nào?"

"Tiền thuê phòng ăn cơm xe cộ, công ty vệ sinh không có bao nhiêu tiền, đều xài gần hết. Đặc biệt là tiền thuê nhà, một lần đưa nửa năm, người ta vừa mở miệng liền đòi tiền một năm, con xin nửa ngày mới để con nộp nửa năm." Phuong Châm không đề cập đến chuyện làm người hầu ở nhà Anderson với Nghiêm gia.

Phuong mẹ lập tức bắt được trọng điểm trong lời cô: "Thuê phòng, cô làm sao lại thuê phòng ở? Bây giờ tiền thuê phòng quá đắt."

"Vậy con nên nghỉ ngơi ở đâu, trong nhà có chỗ cho con ở sao?"

Phuong mẹ lập tức ghen lời. Vốn là Phuong Châm ra tù về nhà ở vài ngày, kết quả con trai náo loạn mỗi ngày, bà liền trông mong con gái chuyển ra

ngoài ở. Lúc ấy bà một lòng chỉ nghĩ thỏa mãn con trai, không suy tính qua vấn đề tiền thuê chỗ ở. Sau này lúc Phương Châm tìm được công việc chuyển ra ngoài, bà cũng không hỏi qua một tiếng, cũng không biết rốt cuộc cô đang làm gì. Bà đối với cô con gái này chưa bao giờ để trong lòng, lúc còn nhỏ không quan tâm thành tích của cô, trưởng thành cũng không quan tâm hoàn cảnh công việc của cô. Đối với bà mà nói con gái làm gì cũng không quan trọng, quan trọng là có thể kiếm tiền.

Nhưng bây giờ một vòng tuần hoàn đặt trước mặt bà, con gái không ở nhà liền phải thuê phòng ở, thuê phòng ở liền tốn nhiều tiền. Nhưng bây giờ đem con gái về nhà ở rõ ràng là không thể. Bởi vì hiện tại, Jenny ở trong nhà bà, cô chiếm phòng vốn là của Phương Châm, trong nhà đã không còn chỗ dư thừa cho cô.

nói tới chỗ này liền cứng họng rồi, Phương mẹ không nghĩ ra còn có cách gì ép con gái phải bỏ tiền ra. Trong tiềm thức bà cảm thấy lấy tính cách của con gái chắc chắn sẽ không nhả túi, nhưng trước kia muốn cho bao nhiêu con gái cho bấy nhiêu lập tức thay đổi tính tình, một mực nói không có tiền bà cũng không có cách nào.

Phương Châm thấy mẹ mình không nói lời nào, từ trong tay bà cầm lấy ví tiền muốn rời khỏi: "Con đi trước, con còn có chuyện."

Phương mẹ còn chưa phản ứng kịp, em trai Phương Pháp lại gấp đến độ vọt tới: "Chị, chị không thể đi. Chị muốn đi cũng được, đem thẻ ngân hàng của chị để lại."

"Thẻ ngân hàng của tôi dựa vào đâu phải đưa cho cậu?"

Hôm nay Phương Pháp lần đầu ở chỗ chị gái vấp phải ngăn trở, hơn nữa lại là trước mặt bạn gái. Trong lòng cậu hiển nhiên là thập phần không thoải mái, giọng nói lập tức trở nên có chút ngang ngược: "Chị là chị tôi, chị muốn cho cũng phải cho, không muốn cho cũng phải cho."

Phương Châm chưa từng nghĩ bộ mặt thật của em trai lại là như vậy. cô lười phản ứng với cậu, xoay người muốn đi. Phương Pháp thấy sốt ruột, giọng kéo cô lại, sức lực của Phương Châm không lớn bằng cậu, bị cậu kéo lao đảo lủi về phía sau. Phương Pháp cũng mặc kệ chị gái có thể đứng vững hay không, giật lấy ví tiền trong tay cô lật đến ngăn để thẻ, không có mặt khẩu không lấy được tiền, cho nên cậu đặt thẻ lên trên quầy hàng, nói với Phương Châm "Chị, cho em mặt khẩu."

Phương Châm tức giận đến nói không ra lời, lạnh lùng nói: "Thẻ cho cậu, tôi đi báo mất giấy tờ, tiền bên trong cậu đừng nghĩ đụng được một đồng."

Phương Pháp lập tức nhảy cẫng lên, xông đến nắm quần áo Phương Châm túm cả người cô lại. Phương Châm vùng vẫy muốn đẩy cậu ra, nhưng đẩy mấy lần cũng không được. Cuối cùng bị cậu đẩy đến trước quầy hàng. Phương Pháp chỉ vào thẻ ngân hàng trước mặt nói: "Nhanh một chút, cho em mặt khẩu."

Phương cha có chút nhìn không được, đi tới khuyên con trai: "Con làm cái gì vậy, có gì từ từ nói."

"Chị không chịu cho con tiền, còn muốn con nói từ từ. Hôm nay con phải mua nhẫn cho Jenny, chị lại như thế, có tiền cũng không cho con, không biết xấu hổ." (=.=)"

Tất cả nhân viên trong cửa hàng đều mang vẻ mặt kinh hãi, họ thật không ngờ bây giờ còn có loại người không biết xấu hổ như vậy, nói ra lời nói đáng ăn đòn như vậy, vốn là lúc cả nhà này đến họ đã thấy không ổn, không nói cách ăn mặc của họ, chính là nói chuyện cũng vô cùng lỗ lòi thời quê mùa. Cửa hàng này kinh doanh đá quý tốt nhất, không phải đại gia giàu có thì cũng là công tử tiểu thư lắm tiền, ngay cả cán bộ lãnh đạo cũng ít đặt chân vào chỗ này.

Kết quả gia đình này sau khi đến không mua nổi đồ thì cũng thôi, còn tranh cãi trước mặt mọi người, nữ nhân viên chịu trách nhiệm tiếp đãi bọn họ đều nhìn không nổi, nhìn không được nói với Phương Châm: "Tiểu thư, có muốn tôi báo cảnh sát giúp cô hay không?"

Mặc dù Phương Châm cảm thấy bề mặt nhưng cũng không tới nỗi phải báo cảnh sát, suy nghĩ một chút chỉ lắc lắc đầu một cái. Phương Pháp liền nhân cơ hội đem thẻ ngân hàng đẩy đến trước mặt cô: "Chị nhanh lên một chút, nhanh đưa mặt khẩu."

Về mặt của Jenny ở bên cạnh cũng không tốt lắm, một hồi xanh một hồi trắng, bạn trai nói muốn mua nhẫn cho cô, cô rất là vui sướng, nhưng mà lại dùng cách thức ngang tàng này ép buộc chị gái bỏ tiền ra, làm trong lòng Jenny thật khinh thường Phương Pháp. cô đang muốn mở miệng nói không cần mua nữa, thì đã nghe ngoài cửa tiệm đá quý vang lên giọng nói lạnh lùng: "cô gái, tôi khuyên cô, loại con trai thích ăn cơm chùa như vậy vẫn đừng nên cần là tốt hơn."

Lời này là nói với Jenny, cô lập tức ngẩng đầu nhìn ra cửa, chỉ thấy một người đàn ông mặt mày tuấn tú phong độ lãnh ngạo đứng ở đó, nét mặt điềm tĩnh nhìn tất cả xảy ra trước mắt.

Trong nháy mắt nhìn thấy người đàn ông kia, trái tim Jenny nhảy lên. Ngoại trừ cô, còn có một người trái tim cũng đập mạnh lên.

Phương Châm bị ép mạnh lên tú hàng không thể đi lên phía trước, đôi mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm màu sắc của các đá quý trên các loại trang sức lóe lên. cô thậm chí không cần ngẩng đầu nghe thấy giọng nói cũng liền biết người đến là ai.

Quảng trường Thâm Lam là địa bàn của Nghiêm Túc, anh xuất hiện ở đây cũng không có gì là kỳ quái. Nhưng vì cái gì hết lần này tới lần khác lại vào lúc cô lúng túng khó xử như vậy. Phương Châm cúi đầu không muốn nhìn anh, cô cảm giác mình quả thực không có cách nào đối mặt với Nghiêm Túc.

Phương Pháp vừa nghe đối phương nói vậy, giận đến máu muốn tuôn trào: "anh nói người nào ăn cơm chùa."

“Đương nhiên là người đến chiếc nhẫn cũng mua không nổi, người đàn ông chỉ có thể dựa vào cướp đoạt của phụ nữ.” Giọng nói ngạo mạn về mặt lạnh nhạt, Nghiêm Túc quét mắt nhìn Phuong Pháp một cái, quay đầu lại nhìn Jenny: “Nếu tôi là cô, nhất định sẽ không qua lại với loại đàn ông này. Tất cả bản lãnh của anh ta chỉ là áp chế chị gái mình, liên tiếp ép buộc đối phương cho tiền, tính tiền cho anh ta. Loại đàn ông như vậy không đáng tin, bởi chị gái anh ta kiếm nhiều tiền cũng không thỏa mãn được nhu cầu của anh ta. Hơn nữa một ngày nào đó chị gái anh ta cũng sẽ kết hôn có con, đến lúc đó càng không có khả năng có tiền dư thừa để nuôi anh ta. cô gái, một người đàn ông không kiếm được tiền chỉ có thể nhờ cậy trong nhà thì không nên lấy, đây là lời khuyên thật lòng của tôi cho cô.”

Jenny vốn là trong lòng còn bất mãn với Phuong Pháp, vừa nghe Nghiêm Túc nói vậy càng thêm xem thường Phuong Pháp, lúc này liền xách ví muốn đi. Phuong Pháp vội giơ tay kéo cô lại, Jenny lại đẩy tay cậu ra, lạnh lùng tặng cậu một câu: “thật xin lỗi, tôi nghĩ chúng ta không thích hợp.”

Tình huống đột ngột thay đổi, Phuong Pháp ngẩn người ra nhìn. Cậu đứng tại chỗ trơ mắt nhìn Jenny đi, trong lòng có một con tức giận không thể nào dẫn xuống được, không nói một lời gì ra quá đám liền hướng đến mặt Nghiêm Túc.

Nghiêm Túc cũng không nhượng bộ, giơ tay lên liền bắt được nắm đấm của Phuong Pháp, bẻ ngược cánh tay Phuong Pháp một cái. Phuong Pháp bị đau, theo bản năng xoay người. Nghiêm Túc nhân cơ hội nắm cổ áo cậu, nhấc cả người cậu lên.

*** **

Phuong Chăm giật mình, vừa định bước lên khuyên hai câu, Nghiêm Túc thế nhưng lại thẳng tay mạnh mẽ ném Phuong Pháp ra ngoài. (##)

Hành lang rộng rãi trước cửa tiệm đá quý, một bóng người chợt xuất hiện, đập vào cột trụ giữa hành lang lại rơi xuống trên mặt sàn, cả người nằm trên sàn không thể động đậy.

Lần này ngã rất mạnh, xương cốt cả người Phuong Pháp dường như vụn vỡ. Cậu cũng là thanh niên khỏe mạnh trẻ tuổi, nhưng lúc bị Nghiêm Túc xách trong tay, cậu có cảm giác mình như là một cuộn vải, một chút sức chống cự cũng không có. Đối phương giết cậu cũng như giết một con kiến, sức lực kia dường như muốn lấy cái mạng nhỏ của cậu.

Phuong Pháp gục trên mặt sàn không dậy nổi, cha mẹ cậu lập tức chạy tới. Phuong mẹ nhất thời tức giận kêu gào muốn gọi cảnh sát. Phuong Pháp được đỡ dậy vừa ho khan vừa phụ họa: “Đúng, tôi phải báo cảnh sát, tôi không tin cảnh sát sẽ bao che cho anh. Trong cửa hàng có camera, tôi muốn anh phải bồi thường đến táng gia bại sản!”

Mặc dù Phuong Pháp lỗ mồm nhưng cũng không ngốc, cậu nhìn Nghiêm Túc quần áo có giá trị không rẻ, giơ tay nhấc chân cũng lộ vẻ quý khí, trong lòng liền biết là người có tiền. đã biết thì không thể chịu đau khổ suông, không lấy mấy trăm vạn của anh thì thật không được.

Phuong Chăm đứng ở đó đối mặt với trò cười này không biết nên nói gì mới tốt. Chuyện vừa rồi hiển nhiên là lỗi của Phuong Pháp, nhưng quả thật Nghiêm Túc ra tay cũng quá nặng. cô không có cách nào bỏ qua tình thân mà nói chuyện giúp Nghiêm Túc, nhưng cũng không có cách nào diễn trò như cha mẹ đứng bên em trai.

cô chỉ có thể lựa chọn im lặng, hơn nữa cảm thấy sự im lặng này làm cô tương đối khó chịu.

Nghiêm Túc đối với Phuong Pháp đang kêu gào cũng không thêm để ý, chỉ chỉ tay lên trần nhà trên đầu: “Cậu nói đúng, mỗi cửa hàng ở đây đều được trang bị camera, một màn vừa rồi tôi nghĩ chắc chắn đã bị thu lại toàn bộ. Chúng ta có thể đem cho cảnh sát xem, tin tưởng cảnh sát sẽ có phán đoán của mình. một người mạnh mẽ ép chị gái mình tính tiền cho mình hơn nữa còn muốn đánh người khác, tôi nghĩ cảnh sát sẽ phán xét công bằng.”

Phuong Chăm lập tức hiểu rõ, cho dù nháo đến Cục cảnh sát, em trai cũng không đòi được gì tốt. Bởi vì cậu chủ động đánh người, Nghiêm Túc chỉ là phòng vệ, cho dù đánh cậu cũng chỉ là phòng vệ quá mức, lấy tài lực cùng quyền thế của Nghiêm gia, nhà họ căn bản là không thể nào đấu được.

Nghiêm Túc hiển nhiên là đang ý thế hiếp người, nhưng Phuong Chăm đối với hành động của anh không có cách nào chỉ trích một câu. Người nhà mình không chính trực ngay thẳng, không thể trách người ta lợi dụng sở hớ để ức hiếp.

Hai mắt cô gắt gao nhìn Nghiêm Túc, về mặt đầy bất đắc dĩ.

Nghiêm Túc muốn làm bộ không nhìn thấy Phuong Chăm, nhưng làm thế nào cũng không thể không chú ý đến cô. anh vốn là đến đây có việc, ngoài ý muốn gặp được một màn Phuong Chăm bị ép buộc, theo bản năng ra tay giúp đỡ. Nhưng bây giờ anh đánh em trai cô, dường như lại làm lòng của cô bị tổn thương. Nhìn về mặt cô đầy uất ức khó chịu, trong lòng nhịn không được thờ dài.

không phải anh vì Phuong Chăm mà thờ dài, mà là có chút bức mình vì mình mềm lòng. rõ ràng muốn đem cô gái này xem như một trang giấy, nhưng cuối cùng vẫn không thể hoàn toàn bay đi. Bởi vì anh phát hiện, mặc dù bay qua vài trang nhưng Phuong Chăm vẫn có thể xuất hiện ở trang kế tiếp, thậm chí là mỗi một trang sau này. anh và cô gái này nhất định không phân rõ được.

Nghiêm Túc suy nghĩ một chút không có ép sát từng bước nữa, anh đi đến tủ hàng gần nhất, đưa tay vào quầy tùy tiện cầm hộp trang sức đi ra. Trong hộp đựng một chiếc nhẫn, viên đá khảm ở trên ít nhất là một cara trở lên. Trong cửa hàng ghi giá ba mươi vạn, đem ra ngoài ít nhất có thể bán được mười mấy vạn trở lại.

“Ba” một tiếng, anh đóng lại hộp nhẫn, đi tới trước mặt Phuong Pháp đưa cái hộp tới: “Chọn một trong hai, một, cầm nó và đi. Hai, gọi điện thoại cho cảnh sát. một mình cậu tự chọn.”

Phuong Pháp vừa thấy cái hộp kia hai mắt liền sáng lên, những thứ này đắt đến dọa chết người, tùy tiện lấy một cái đều có thể làm cho anh phát tài. Bị

người ta ném một cái thì có là gì, nếu cho cậu thêm mấy thứ, cho dù để cậu làm bao cát cho Nghiêm Túc đánh một trận cậu cũng bằng lòng.

Cậu lập tức đổi sắc mặt, hớn hờ giờ tay cầm lấy cái hộp. Kết quả còn chưa đụng đến cái hộp liền bị Phương Châm giờ tay đẩy tay cậu: “Phương Pháp, cái này không thể lấy.

“Chị biết cái gì, đây là người ta bồi thường cho tôi, sao tôi lại không thể lấy.” Phương Pháp tức đến giậm chân, mặc dù cả người đau đến muốn chết, nhưng vẫn đẩy Phương Châm ra, cầm lấy hộp nhẫn kia liền chạy ra ngoài. Phương cha và Phương mẹ cũng vội vàng chạy theo, Phương mẹ bước ra ngoài mấy bước còn quay đầu lại trừng mắt nhìn con gái một cái, trong mắt đầy không hài lòng.

Cửa hàng đá quý vốn náo nhiệt lập tức liền vắng tanh, người nhà họ Phương đi gần như không còn một mống, chỉ chừa một mình Phương Châm đỏ mặt đứng ở đó, hận không thể chui vào lỗ mà chui vào.

cô ở trước mặt Nghiêm Túc có thể nói là không có tôn nghiêm, hôm nay cả nhà lại khiến cô ở trước mặt anh mất hết tất cả mặt mũi. Cha mềm yếu, mẹ ngang ngược còn có em trai tham lam, bao gồm cô – người chị vô năng (không có năng lực), đoán là cả nhà họ ở trong mắt Nghiêm Túc chính là trò cười lớn nhất lịch sử đi.

cô rất muốn không quản tất cả lập tức lao ra ngoài, nhưng đôi chân nặng trĩu làm thế nào cũng không di chuyển được. Nghiêm Túc nhìn bộ dạng này của cô vừa đau lòng vừa tức giận, đi đến trước quầy cầm thẻ ngân hàng của Phương Châm, kéo tay cô đi vào trong.

Cửa hàng đá quý có phòng dành cho khách quý, sau khi anh dẫn theo Phương Châm vào liền bảo nhân viên đưa hai cốc trà, sau đó yên lặng ngồi với cô không nói lời nào. không khí trong phòng có chút ngưng trọng, Nghiêm Túc lặng lẽ cầm giỏ Phương Châm, tìm ví tiền của cô rút thẻ ngân hàng vào, sau đó đem giỏ xách trở lại chỗ cũ bên người cô.

Mãi đến lúc này Phương Châm mới lên tiếng. cô thu lại phiền muộn trong lòng nói với Nghiêm Túc: “Hôm nay, cảm ơn anh.”

“Đừng khách sáo.” Nghiêm Túc nghĩ một chút lại thêm một câu, “Hi vọng cô không trách tôi nhiều chuyện.”

“không, là em trai tôi không hiểu chuyện.”

“Trẻ con đều như vậy, Vương Tử cũng gây cho tôi không ít phiền toái.”

“không giống nhau, Vương Tử mới năm tuổi, em trai tôi năm nay đã sắp hai mươi lăm rồi.”o.O

“Người lớn rất che chở con nhỏ, cho dù mấy tuổi cũng đều xem như là đứa bé. Mặc dù thân thể cậu ấy cao lớn nhưng suy nghĩ mãi vẫn chưa trưởng thành.”

Phương Châm vốn nghĩ Nghiêm Túc sẽ trách mắng em trai cô mấy câu, không ngờ anh lại nghiêm túc phân tích vấn đề với cô. cô mở to hai mắt có chút nghi ngờ nhìn Nghiêm Túc, chỉ thấy đôi phương mỉm cười với cô: “Chuyện đã qua, đừng suy nghĩ nữa, xem như không có phát sinh đi.”

Bây giờ thì cũng chỉ có thể làm như vậy. Chỉ là, chiếc nhẫn kia...

“anh không nên đem chiếc nhẫn cho nó, anh cũng nói, suy nghĩ của nó không chín chắn, cầm đồ quý giá như vậy, tôi sợ nó sẽ...”

“Có cha mẹ cô trông cậu ta, sẽ không có vấn đề lớn gì. Mặc dù chiếc nhẫn kia đắt, nhưng muốn bán đi cũng không dễ. Mười mấy vạn thôi, ở thành phố này cũng không làm được cái gì. Hơn nữa, tôi ra tay quả thật mạnh, coi như là bồi thường tiền thuốc thang cho cậu ta đi.”

Mười mấy vạn đối với Nghiêm Túc mà nói là nhỏ đến không thể nhỏ được nữa, nhưng ở nhà họ Phương lại là một khoản tiền lớn phi nghĩa. Có thể cha mẹ sẽ đem nó đi mua nhà, cũng có thể sẽ mua cho em trai chiếc xe. Tóm lại, Nghiêm Túc không biết số tiền kia đối với nhà bọn họ có ý nghĩa như thế nào, nhưng trong chốc lát Phương Châm cũng không thể giải thích rõ ràng cho anh, cô chỉ cảm thấy mình giống như là nợ Nghiêm Túc một cái nhân tình thật lớn.

Nghiêm Túc nhìn cô cúi đầu không nói lời nào, cũng biết cô chắc chắn lại suy nghĩ lung tung trong đầu. Phụ nữ đều là như vậy, trời sinh nhạy cảm lại suy nghĩ nhiều, đàn ông xem chuyện nhỏ như hạt đậu, ở trong lòng các cô cũng sẽ lớn hơn vô số lần. Chuyện Phương Pháp, anh uống xong cốc trà liền quên rồi, nhưng Phương Pháp phải nhớ hơn một tuần lễ.

Nghiêm Túc bung cốc trà trước mặt lên cho Phương Châm: “Được rồi, uống một ngụm, tôi nói rồi, chuyện đã qua cũng đừng nghĩ nhiều. Em trai cô là người trưởng thành, cuộc đời cậu ta nên do cậu ta chịu trách nhiệm. Dù cô thay cậu ta lên kế hoạch tí mĩ thế nào cũng không thể thay cậu ta sống, đúng không?”

Phương Châm cầm lấy cốc trà khẽ kéo khóe miệng, cười có vẻ miễn cưỡng. Nước trà ấm áp trong cốc tỏa mùi hương thơm ngát, cô nhẹ nhàng lay động cốc ngửi mùi hương thơm ngát, trong lòng cũng dần bình tĩnh lại. Sau đó, cô nhấp một ngụm trà, đứng lên tạm biệt Nghiêm Túc: “Chuyện hôm nay cảm ơn anh. Tôi phải về.”

“Đừng gấp, giúp tôi một việc.”

Phương Châm không hiểu nháy mắt mấy cái, đột nhiên cảm thấy mình suy nghĩ nhiều. Nghiêm Túc đương nhiên không phải vì cô mới đến đây, tuy Thẩm Lam là địa bàn của anh ta nhưng anh ta cũng sẽ không đi thị sát tình hình kinh doanh của mỗi cửa hàng, dù sao sở hữu cửa hàng cũng không phải anh ta, anh ta chỉ cho thuê mặt bằng. anh ta đến đây hẳn là để mua đồ, cửa hàng đá quý, đàn ông đến đây chỉ có một khả năng.

“Muốn tôi giúp chọn quà sao, là tặng cho phụ nữ?”

Nghiêm Túc cũng đứng lên, hai tay đút vào túi quần, nói: “Đúng là cho phụ nữ. Hai ngày nữa sinh nhật bà nội tôi, tôi muốn đặt quà cho bà ở đây.”

Phuong Châm bật cười: “Vậy cũng không cần tôi giúp đỡ đi.”

“Người cô giúp không phải là tôi, là Vương Tử. Thằng bé hiếu thuận muốn mua quà cho bà cố, không biết nên chọn cái gì, muốn tìm cô góp ý.”

“Vương Tử cũng đến sao?”

Nghiêm Túc chỉ chỉ trên đỉnh đầu: “Ồ phòng làm việc. Thằng bé rất nhớ cô.”

“thật xin lỗi, chuyện lần trước là tôi không tốt.”

“cô đang nói về chuyện gì?”

Nghiêm Túc vừa nói vừa nhích tới gần cạnh Phuong Châm, anh từ trên cao nhìn xuống đôi phương, trong đôi mắt đen cất chứa phiền muộn khó có thể nói thành lời. Phuong Châm nhìn ánh mắt kia, thoáng cái liền hiểu được ý tứ của anh. rõ ràng cái gì anh cũng không nói, nhưng cô lại hiểu.

Nghiêm Túc nhìn chăm chăm về mặt của cô trong chốc lát, phát hiện về mặt cô thay đổi, cũng biết cô tiếp thu được ám hiệu của mình. anh vẫn cảm thấy Phuong Châm đi không phải là chuyện Vương Tử té bị thương, ít nhất cũng không phải là vì chuyện đó, cái ngoài ý muốn kia có lẽ mới là, thậm chí đêm hôm đó tất cả chuyện phát sinh ở quán bar mới là nguyên nhân cuối cùng.

Phuong Châm bị ánh mắt trực tiếp của đôi phương làm cô khó chịu, lặng lẽ quay đầu đi. thật ra thì cô cũng muốn quên tất cả phát sinh ở quán bar đêm đó. Ngày đó mặc dù cô uống say nhưng cũng không có nghĩa cô cái gì cũng không có nhớ. Thực ra, mọi việc đêm đó dường như khắc sâu vào trong đầu cô, mỗi khi cô ở một mình nó sẽ lơ đãng xuất hiện.

Mà mỗi lần nghĩ đến tình cảnh đó, cô sẽ theo bản năng sờ môi. Lucas một mình là như vậy, hôm nay, ngay trước mặt Nghiêm Túc cô vẫn làm hành động giống như vậy.

Tất cả, đều bị Nghiêm Túc nhìn vào trong mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Nguy cơ

Ngày đó Phuong Châm đi chơi với Vương Tử đến rất muộn.

Đầu tiên dẫn cậu đi chọn quà cho bà cố, hai người bỏ lại Nghiêm Túc đi dạo từng cái góc của Thâm Lam, cuối cùng chọn một cái áo choàng lông dê kiểu dáng màu sắc đều thích hợp với người già. Lúc trả tiền, Vương Tử rất thành thực lấy thẻ ra cả, nhìn bộ dáng tuyệt không giống lần đầu trả tiền mua đồ.

Khó trách đứa trẻ này trưởng thành sớm, người lớn bên cạnh cậu tất cả đều không xem cậu như là đứa trẻ.

Mua xong đồ, Vương Tử cứng rắn kéo Phuong Châm đi ăn tối, bảo là muốn cảm ơn cô. Lúc ăn cơm, Nghiêm Túc lần nữa trở thành vật trang trí, Vương Tử tuyệt đối là nhân vật chủ chốt. Cậu vén một túm tóc chỉ vào vết sẹo lên án: “Làm sao chị lại đi? Vậy sau này em làm sao bây giờ.” (×)

“sẽ không sao, cậu đừng lo lắng.”

Vương Tử để tóc xuống bĩu môi: “Nếu như tương lai em không tìm vợ được, chị nhất định phải chịu trách nhiệm.” -.- -.- -.-

Phuong Châm thật không còn gì để nói, nhìn bộ dáng nghiêm trang của Vương Tử muốn cười mà không thể cười, chỉ có thể vờ nghiêm túc gật đầu một cái.

Sau khi ba người ăn cơm xong, Nghiêm Túc lái xe đưa Phuong Châm về, Vương Tử chơi một ngày đã mệt, vừa lên xe liền ngủ nghiêng ngả. Phuong Châm ngồi ở ghế sau cùng cậu, lặng lẽ giơ tay sờ vết sẹo trên trán cậu.

không lớn, hẳn là không bao lâu sẽ hết. Nghiêm Túc từ trong kính thấy động tác của nàng, trên mặt hiện lên một nụ cười. anh nhìn Vương Tử hoàn toàn say ngủ, liền hỏi Phuong Châm: “Người tập kích cô ở bệnh viện lần trước, cô biết không?”

Phuong Châm không ngờ đến chuyện đã qua lâu như vậy mà Nghiêm Túc còn hỏi. cô suy nghĩ một chút, lắc đầu: “không biết.”

“Thấy rõ mặt của anh ta không?”

“không có. Chỉ nhớ là một người đàn ông, khuôn mặt không thấy rõ. Lúc đó anh ta mặc đồ bảo vệ, trên đầu đội mũ, còn đeo kính râm. Hơn nữa chuyện xảy ra quá bất ngờ tôi không nhìn rõ anh ta như thế nào.”

“Nếu dẫn anh ta đến trước mặt cô, cô có thể nhận ra anh ta không?”

“Cái này.....” Phương Châm cắn môi im lặng suy nghĩ trong chốc lát, “Khó mà nói được. nếu như hôm đó bắt được thì có thể còn nhận ra. Nhưng đã qua lâu như vậy, tôi không chắc lắm.”

“cô cảm thấy người nọ biết cô không?”

“không biết. Nhưng tôi có cảm giác, hình như anh ta cố ý đẩy tôi xuống cầu thang.”

Nghiêm Túc im lặng không nói. Mấy ngày qua anh luôn suy nghĩ một cái vấn đề, người tập kích Phương Châm hẳn là đang ở bệnh viện, hoặc ít nhất cũng cùng bệnh viện có liên quan. anh biết rõ, hôm đó thang máy bệnh viện ngưng hoạt động là thật, cũng đoán được Phương Châm sẽ đi thang bộ. Nhìn bộ dáng của anh ta không giống bỗng dưng nổi lòng tham cướp tiền, người bình thường sẽ không ở bệnh viện ăn cướp, huống chi Phương Châm nói là anh ta cố ý, hiển nhiên anh ta không phải là muốn cướp tiền.

“Phương Châm, cô cần thận nghĩ lại xem, hôm đó có chuyện đặc biệt gì xảy ra ở bệnh viện không?”

Phương Châm dựa lưng vào ghế nhắm mắt suy nghĩ. Từng mảnh từng mảnh chuyện xảy ra hôm đó hiện lên trước mắt, từng chi tiết rõ ràng đến có thể nhìn thấy được. khoảng ba phút sau, cô mở mắt: “không có, trừ gặp phải hai người quen ra thì không có chuyện gì khác.”

“Người quen. cô chỉ Thẩm Khiên cùng mẹ anh ta?”

“Thẩm Khiên anh đã biết, nhưng là người bên cạnh anh ta hôm đó không phải mẹ anh ta.”

“Đó là người nào?”

Phương Châm nhìn ánh mắt thâm trầm của Nghiêm Túc trong kính, cười nhạt nói: “Đó là mẹ của La Thế.”

Cuộc nói chuyện đêm hôm đó cứ như vậy kết thúc trong lời nói kia. Nghiêm Túc không hỏi nữa, Phương Châm cũng không nói nữa. Cho dù bên ngoài hai người xem như là bạn bè hòa nhã với nhau, chỉ cần vừa nhắc đến La Thế, không khí liền không có khả năng thoải mái nữa.

Sau khi Nghiêm Túc đưa Phương Châm đến nhà cũng không có vội vã đi, mà dõi mắt nhìn cô lên lầu, mắt thấy đèn phòng cô sáng lên, lúc này mới quay đầu xe hướng về phía nhà mình. Sau khi anh đưa Vương Tử về nhà liền vào phòng tắm tắm, vốn là muốn đi ngủ, nhưng là trở mình hai lần trên giường phát hiện mình hoàn toàn không buồn ngủ, liền gọi điện cho Lý Mặc ra ngoài uống rượu.

Bọn họ đi đến quán Bar lần trước anh đưa Phương Châm đến, Lý Mặc vừa thấy anh liền lắc đầu nói: “Nghe nói, lần trước cậu ở chỗ này ‘khai trai’ rồi? Là cô gái nhà nào may mắn như vậy....”

“Là Phương Châm.” Nghiêm Túc mở miệng cắt đứt suy đoán của Lý Mặc.

“Phương Châm? Chính là cô gái gầy nhỏ nhìn có chút yếu ớt kia. Sao cậu đi đâu cũng liên cách không được cô ấy. Lần trước ở bệnh viện cũng vậy, Minh nhìn ba người cứ như là một nhà ba người.”

“Minh và cô ấy không thể là người một nhà.”

Lý Mặc cầm chai rượu lên cùng với Nghiêm Túc: “Thế nào, ghét bỏ người ta có tiền án, hay là nhà nghèo không xứng với cậu?”

“Nghèo đối với mình không sao cả, người lớn trong nhà có thể sẽ để ý một chút. Về phần có tiền án, chuyện này quả thật tương đối khó giải quyết, nhưng nếu thật coi trọng, giết người đối với mình cũng không quan trọng. Nhưng Phương Châm không thể, tiền án kia là bởi vì mình mà có, dù mình tự tin như thế nào cũng không thể cười một người muốn giết mình về nhà.”

“Cậu còn nhớ rõ điểm này? Mình nghĩ cậu đã sớm quên rồi. Nhìn cậu gần đây đi gần với cô ấy như vậy, mình còn đang suy nghĩ cậu có phải uống nhầm thuốc hay không, là ngại mạng mình quá dài hay là cảm thấy cuộc sống bình thân vô vị thiếu kích thích, cũng không nên tìm người như thế vui đùa.”

Nghiêm Túc cầm chai rượu lên đổ vào miệng mình một ngụm lớn: “không phải là mình đang đùa, cô ấy cũng không phải hàng hóa.”

“Vậy cậu nghiêm túc sao?”

“dừng cương trước bờ vực, quay đầu là bờ.”

Lý Mặc nghe anh nói kinh Phật không nhịn được cười phá lên. anh không hỏi tình cảm Nghiêm Túc đối với Phương Châm nữa, mà gọi một đồng rượu mạnh, cười như không cười nói: “Hôm nay Nghiêm thiếu gia muốn say một lần, mình liền chiều mình theo cậu.”

Phương Châm không nghĩ đến Nghiêm Túc đưa cô về xong sẽ đi uống rượu. Nhưng là sau khi vào nhà cô cũng rất muốn uống một ly. Gần

đây không biết thế nào, mỗi lần tâm trạng buồn bực cô liền muốn uống rượu. Dường như từ khi gặp mặt mẹ La Thế xong, cô sẽ luôn nhớ đến La Thế. nghĩ đến La Thế cô đặc biệt muốn say một lần.

Nhưng trong nhà không có một miếng rượu, trừ thức ăn với rượu gia vị (dùng để nấu ăn). cô rót một chút nếm thử, thấy mùi vị thật không tốt, chỉ có thể đem đổ, rửa sạch chén. Sau đó ngồi xuống nằm ở trong một cái ghế salon nhỏ, ôm hai chân một mình ngẩn người.

Căn phòng hai mươi mấy thước vuông, đồ vật trong phòng vừa tìm là thấy ngay. Ánh mắt nàng từ một góc nhỏ chuyển tới một góc nhỏ khác, cuối cùng liền dừng ở tủ sách nhỏ trong góc.

Chỗ đó đặt một túi giấy, màu trắng mộc mạc thanh nhã. Đó là mẹ La Thế đưa cho cô, cho tới bây giờ cô cũng chưa mở ra xem qua. Lúc lấy nó bởi vì xảy ra quá nhiều chuyện, đầu tiên là say rượu, lại đến Vương Tử xảy ra chuyện, rồi lại say rượu. Cả ngày cô vây quanh rượu thật đã quên nó rồi.

Sau đó vì dọn nhà, lại thêm tìm việc làm, túi giấy này được đặt ở nơi nào, bình thường cô cũng không để ý, mãi đến hôm nay mới nhìn thấy một lần nữa.

Tận trong tiềm thức, Phương Châm có chút sợ mở túi ra, sợ thấy đồ cũ ngày trước sẽ nhìn không được mà khóc. Nhưng lúc này cô không còn gì để theo đuổi, nó là vật phát sáng trước mắt. Rốt cuộc cô vẫn là nhìn không được, lấy túi mở ra nhìn.

không dự đoán, trong túi có một vài đồ cũ trước kia. Là mấy quà tặng nhỏ cô tặng cho La Thế. cô lấy nó ra liền chú ý đến sâu trong túi có một cái hộp nhưng nhỏ. Cái hộp kia nhìn rất tinh xảo, hẳn là hộp đựng đồ trang sức đeo tay. Trước kia cô chưa từng thấy vật này, vừa thấy cũng có chút ngoài ý muốn.

cô cầm lấy hộp mở ra, bên trong có một chiếc nhẫn kim cương. Viên kim cương cũng không quá lớn, khoảng chừng năm mười phân, ở dưới ánh đèn liền lóe lên ánh sáng rực rỡ. Chiếc nhẫn là kiểu dáng cơ bản nhất, kinh điển chắc chắn, rất thích hợp đeo hàng ngày.

Cho dù Phương Châm có ngốc, trong nháy mắt nhìn thấy chiếc nhẫn cũng hiểu tất cả. Đây là chiếc nhẫn La Thế chuẩn bị cầu hôn cô. một tháng trước khi anh qua đời, hai người họ đi dạo tiệm đá quý, lúc ấy La Thế muốn mua một chiếc nhẫn không khác nó lắm, nhưng bị Phương Châm ngăn cản.

La Thế còn trẻ sáng lập ra Cự Hoa, cũng coi như có chút của cải. Nhưng lúc đó tài chính Cự Hoa xảy ra vấn đề, đứng trong nguy cơ, Phương Châm không muốn anh tiêu tiền vào chỗ không cần thiết như vậy, cho nên ngăn anh lại.

không nghĩ đến anh vẫn là mua, mặc dù chiếc nhẫn không đắt nhưng tâm ý rất nặng. Phương Châm cảm giác trái tim vốn đã yên bình của mình khi nhìn thấy chiếc nhẫn này vẫn là nhìn không được chua xót.

Hình dáng La Thế đều nhanh bị quên lãng trong trí nhớ cô, có thể nhớ cũng là chút thời gian hai người ở chung một chỗ. Nhưng hình dáng anh cụ thể thế nào Phương Châm thật không nhớ được. cô cầm lấy chiếc nhẫn sờng sốt hồi lâu, mới nhớ một quyển album.

Quyển album dày thật dày một tảng bụi, hình bên trong cũng có chút cũ. Hình ảnh năm năm trước, bây giờ nhìn lại vừa ngây ngô vừa trẻ con. Trong ảnh La Thế nhìn về phía cô khẽ mỉm cười, thoạt nhìn đầy phần chân mạnh mẽ.

một người trẻ tuổi thông minh đầy hứa hẹn như vậy, tại sao lại muốn đi vào ngõ cụt đây? anh đều đã chuẩn bị kết hôn với cô, tại sao lại đột nhiên không muốn sống nữa?

Có phải năm năm trước còn xảy ra chuyện gì cô không biết hay không? Chẳng lẽ chuyện năm đó có ẩn tình khác, là cô trách lầm Nghiêm Túc?

Đêm hôm đó, Phương Châm nằm trên giường trần trọc trở mình, cơ hồ là cả đêm không chợp mắt. Đến sáng lúc rời giường, cô buộc mình đem hình ảnh Nghiêm Túc đá văng khỏi não. Từ hôm nay trở đi, cô không bao giờ muốn gặp người đàn ông này, không muốn cùng người đàn ông này có chút quan hệ nào.

cô nhắc nhở bản thân mình như thế, lại lấy ra chiếc nhẫn La Thế để lại cho cô nhìn, cuối cùng vội vã rửa mặt thay đồ, điếm tâm cũng không ăn liền ra cửa chờ xe đi làm.

Nửa tháng kế tiếp, mỗi ngày Phương Châm trừ đi làm chính là đi học, một chút cũng không để cho bản thân rảnh rỗi. cô không có ý định cả đời làm vệ sinh, muốn đem nhật lại chuyên ngành lúc trước. trước kia, cô làm phiên dịch vụn vặt cho người ta kiếm được không ít, chỉ là năm năm trong tù kiến thức có chút bỏ hoang. cô muốn đi tiên đi đăng kí lớp học, thi lấy chứng nhận người phiên dịch. nói không chừng một ngày nào đó còn có cơ hội một lần nữa lượm lại vốn ban đầu, dựa vào chuyên ngành cũ để làm ra tiền cũng không phải không thể.

Phương Châm bận rộn không còn tâm tư mà nghĩ đến Nghiêm Túc. Nhưng cô không nghĩ đến không có nghĩa là người đàn ông này sẽ không xuất hiện trong cuộc sống cô. Sau khi bận rộn suốt nửa tháng, ngày nào đó cô liền nhận được thông báo, nói Quản lý muốn gặp cô, có lẽ là muốn điều cô đi chỗ khác.

Phương Châm không quan tâm Quản lý điều cô đến chỗ nào, bởi vì đối với cô mà nói chỗ nào cũng giống nhau, vui đầu làm việc là được. nhưng khi cô đi vào phòng làm việc của Quản lý, nghe đối phương nói muốn điều cô đến Quảng trường Thâm Lam, cả người cô như bị sét đánh, ngăn người tại chỗ.

Phương Châm nghĩ, đại khái là số mệnh đi, muốn trốn cũng trốn không thoát.

cô muốn từ chối, nhưng nghe lời nói sau của Quản lý, cuối cùng cô lại bình tĩnh chấp nhận. Nếu trốn không được thì liền không cần trốn nữa. cô cùng Nghiêm Túc nói cho cùng cũng không có liên quan gì, thậm chí bạn bè cũng không phải. Cho dù ngày ngày chạm mặt mỗi ngày chào hỏi cũng không thay

đổi được gì.

Phur ong Châm đã vứt bỏ hai công việc, đối với công việc thứ ba này, cho dù thế nào cô cũng sẽ không đơn giản mà bỏ qua. Lại nói đây là mẹ Từ Mỹ Nghi giới thiệu cho, làm việc vài tháng lại bỏ, về tình về lý đều không được.

Quản lý nhìn cô một chút cũng không có tỏ vẻ vui sướng, trong lòng cũng có chút nghi hoặc. phải biết là trong công ty có bao nhiêu người ao ước muốn được điều đến Quảng trường Thâm Lam làm việc. Đặc biệt là những cô gái có vẻ thủy mị bởi vì trình độ học vấn không cao tìm không được công việc về vang mà làm việc ở đây, các cô ảo tưởng có một ngày mình sẽ câu được một con rùa vàng, từ đó bay lên làm phượng hoàng.

Công việc ở Quảng trường Thâm Lam là cơ hội vô cùng tốt. Trong đó đều là nam nam nữ nữ giàu có, khả năng câu được rùa vàng so với bên ngoài càng cao. Mặc dù người đàn ông có tiền nào có thể coi trong một người vệ sinh, các cô gái vẫn đọc tiểu thuyết thích ảo tưởng. Chỉ sợ là giả không được vào nhà giàu có thì mỗi ngày ra vào trung tâm cao cấp thì cũng tốt nha.

Nhưng Phurong Châm thoát nhìn khá bình tĩnh, giống như là điều đi nơi bình thường khác, về mặt không chút khác lạ. Quản lý lập tức có vài phần hảo cảm với cô, cảm thấy tổ chất của cô thật không sai.

Phurong Châm nghe xong Quản lý sắp xếp liền đi ra ngoài thu dọn đồ đạc, sau đó có người đến đưa cô đi Quảng trường Thâm Lam, một mặt cũng nói một chút về công việc với cô, mặt khác là đưa cô đi làm quen đồng nghiệp mới.

Phurong Châm vừa thấy những đồng nghiệp kia liền biết vì sao mình được điều đến chỗ này. Thâm Lam cao cấp yêu cầu cũng cao, nhân viên ở đây tuổi cũng không lớn, tối đa là hơn ba mươi tuổi. Hơn nữa mặt mày đoan chính, thậm chí còn rất đẹp.

Bàn về dáng người, Phurong Châm hơi nhỏ gầy một chút, nhưng mặt mũi cũng hơn người, hơn nữa cô từng học đại học, khí chất cũng rất đoan chính, thoải mái mà không phóng khoáng. Người không biết cô từng ngồi tù đều tỏ ra đáng tiếc cho cô.

Xem ra Quản lý đã sớm tính toán đưa cô điều đến đây, lúc trước phải tham gia đào tạo vài tháng. Bây giờ hết kỳ đào tạo liền điều cô đến đây. Với cô ở chỗ nào làm việc cũng giống nhau, giống nhau là mặc đồng phục quét dọn vệ sinh toilet, tiền lương cũng không hơn nữa xu.

Đối với cô mà nói, chỗ tốt khi điều đến đây là đi làm gần. Quảng trường Thâm Lam là trung tâm mua sắm, giao thông vô cùng thuận tiện. hiện tại, chỗ cô ở có tàu điện ngầm, ra cửa đi hai tuyến tàu điện ngầm, chừng mười phút là đến nơi muốn đến. Mỗi ngày thời gian cô phung phí trên đường tiết kiệm được một giờ so với trước, tiền đi lại cũng giảm đi không ít. Trừ có chút lo lắng sẽ chạm mặt Nghiêm Túc ra, trên căn bản lần này đổi đi chỗ khác đối với cô mà nói là lợi nhiều hơn hại.

Hơn nữa muốn chạm mặt Nghiêm Túc cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Hai lần đầu cô đến Quảng trường Thâm Lam, sờ dĩ gặp được anh tất cả đều có nguyên nhân. Lần đầu tiên là tay Trắng Trắng bị kẹt ở tay vịn thang máy, Nghiêm Túc làm người phụ trách đương nhiên là phải ra mặt. Lần thứ hai là ở tiệm đá quý chuyện cũng ả đở trùng hợp, chỗ đó tám đời cô cũng không đến, đúng lúc Nghiêm Túc mua quà sinh nhật cho lão thái thái mà gặp.

Lão thái thái không làm sinh nhật, Nghiêm Túc cũng sẽ không xuất hiện. Hơn nữa cô bắt đầu công việc ở chỗ này mới phát hiện, bình thường cô không đi những cửa hàng hạng sang kia. cô chủ yếu phụ trách công việc mấy phòng vệ sinh lầu hai lầu ba. Nghiêm Túc nhân vật lớn như vậy chắc là sẽ không đến nhà vệ sinh công cộng này, cho nên tỷ lệ bọn họ chạm mặt gần như bằng không.

Phurong Châm ở Quảng trường Thâm Lam làm việc một tháng, đừng nói là Nghiêm Túc thậm chí đàn ông cũng không gặp mấy người. Lầu hai lầu ba chủ yếu là nữ trang, khách hàng cũng chủ yếu là phụ nữ, mỗi ngày Phurong Châm nhìn thấy cũng là những cô gái giàu có ăn mặc sang trọng, gương mặt đẹp đẽ. Những cô gái kia đều rất sang trọng, trên người cũng có một mùi thơm nhàn nhạt. Mỗi khi các cô đi qua, hai mắt Phurong Châm theo bản năng dõi theo.

Nếu không có giết Nghiêm Túc, thì hôm nay cô cũng có thể giống như các cô ấy. Có lẽ không thể ngày ngày ra vào trung tâm cao cấp, nhưng thường xuyên mặc bộ đồ văn phòng cao cấp vẫn là không thành vấn đề. Nghiêm Túc làm thay đổi cả cuộc đời cô, cô vốn cho là cô sẽ hận anh ta cả cuộc đời. Nhưng mới ngần ngừ mấy tháng, cô phát hiện hận ý trong lòng mình ngoài ý muốn bị xóa đi phân nửa.

Rốt cuộc là tù ngục làm cô trở nên thành thực, hay là thời gian xóa đi hận ý, hay vẫn là tiếp xúc nhiều với Nghiêm Túc, hiểu rõ bản tính của anh, cũng khiến cho cô bắt đầu xem xét lại việc mình làm năm năm trước rốt cuộc là đúng hay sai?

Trong phút chốc, Phurong Châm không thể tìm ra đáp án, có lẽ vấn đề này bản thân cô cũng chưa có đáp án duy nhất. Có lẽ mỗi nhân tố đều có tác dụng nhất định. Nhưng cho dù cô thay đổi cách nhìn với Nghiêm Túc thì cuộc sống vẫn bình thường trôi qua như trước.

Mất nhìn thời tiết đã rét đậm, vừa vào tháng mười hai, trung tâm liền trở nên náo nhiệt vô cùng. Bên ngoài trời lạnh mặt đất đóng băng, nhưng không ngăn cản được các cô gái nhiệt tình trút tiền mua đồ, mấy cửa hàng lớn trong Quảng trường Thâm Lam mỗi ngày đều đầy người, các cửa hàng đều kiếm được đầy túi.

Trung tâm buôn bán tốt, công việc của Phurong Châm cũng trở nên nặng nhọc. Phurong Châm là chịu trách nhiệm quét dọn nhà vệ sinh, gần đây lưu lượng người lớn công việc của cô cũng nhiều, thỉnh thoảng còn phải làm thêm giờ, chiều nào tan ca đều cũng đau lưng, mệt mỏi thì không cần phải nói.

Nhưng Quản lý nói sẽ tăng thêm tiền giờ làm thêm, Phurong Châm vẫn cắn răng chịu. Hôm đó có lẽ là giữa tháng mười hai, Phurong Châm vội vã ăn xong cơm trưa liền đi nhà vệ sinh lầu ba làm việc. lầu ba so với lầu hai khá hơn một chút, bởi vì đồ sang hơn tinh xảo hơn, giá tiền cũng cao hơn một chút, cho nên lưu lượng người cũng không lớn như lầu hai.

Ngày đó không phải chủ nhật, sau khi dùng cơm trưa lưu lượng khách lâu ba rõ ràng giảm xuống một chút. Lúc Phương Châm vào nhà vệ sinh phát hiện bên trong có người, cho nên cô tranh thủ thời gian vệ sinh mặt sàn.

cô đem cây lau sàn giặt sạch, xách theo xô nước bước vào gian thứ nhất, đây là gian chuyên dụng cho người khuyết tật, tương đối ít người sử dụng, diện tích lớn gấp đôi các gian bình thường. Phương Châm đẩy cửa ra cầm cây lau chuẩn bị lau, lại bị một túi nilon màu đen đặt bên bồn cầu hấp dẫn ánh mắt.

Túi này nhìn qua rất bình thường, rất giống các quầy bán cá tôm trong chợ sử dụng. Nhưng vật này xuất hiện ở đây rất không phù hợp với lẽ thường. Lâu ba hờ hững là tiêu bốn năm ngàn, một cái quần đùi yếm giá bốn ngàn cũng là rẻ, cửa hàng nào lại có kiểu túi rẻ mạt này.

Người đều có lòng hiếu kỳ, càng thấy kỳ quái càng muốn nhìn đến rốt cuộc nó là cái gì. Phương Châm cẩn thận bước tới, nhìn vào bên trong túi. Miệng túi không có buộc, nhưng một cục đen thùi nhìn không ra cái gì. cô chỉ có thể lật ngược cây lau, dùng đầu tay cầm đẩy miệng túi ra, lại che miệng nhìn vào.

Phương Châm cũng không cho rằng mình là một người to gan. Lần trước cầm dao đâm Nghiêm Túc chỉ là kết quả của nhất thời kích động. Hôm nay khi nhìn rõ đồ bên trong túi, Phương Châm bị dọa đến chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngời bệt xuống sàn.

Đúng lúc này truyền đến tiếng xả nước của gian gần đó, tiếng giày cao gót giẫm mặt đất đi qua, sau đó là tiếng nước rửa tay, kế tiếp chính là tiếng nói chuyện điện thoại. Cuối cùng tiếng giày cao gót càng lúc càng xa, từ từ liền không còn nghe thấy.

Phương Châm nghe một loạt tiếng động này, lý trí vốn mất đi lập tức trở lại. Nhà vệ sinh phát hiện bom, đây là chuyện nguy hiểm cỡ nào, hiện tại sợ hãi cũng không làm được gì.

Nghĩ tới đây, không biết cô lấy dũng khí từ đâu, lại nhìn thoáng qua. trên bình tinh thể lỏng gắn trên thân bom có hiển thị thời gian cách lúc bom nổ còn khoảng hai mươi lăm phút. Mặc dù không biết thời gian này là thật hay giả, Phương Châm vẫn là nhanh chóng bình tĩnh lại.

Năm năm lao tù cũng không phải là ngồi không, Phương Châm đột nhiên cảm giác lúc đối mặt với tình hình này cả người sẽ sinh ra một cổ dũng khí mà trước kia không có. Là bởi vì trải qua tình huống xấu nhất cho nên vô luận đối mặt với hoàn cảnh nào cũng có thể bình tĩnh tiếp nhận sao?

cô không thể nghĩ quá nhiều, cầm lấy cây lau nhà nhanh chóng lùi ra ngoài. cô đem cửa đóng lại, nhanh chóng đi xem xét những gian khác, xác định là không có người liền đi ra ngoài. Mới tới cửa nhà vệ sinh liền đụng phải một cô gái ăn mặc thời thượng đi tới, xem ra là muốn đi toilet. Phương Châm lập tức giơ tay ngăn lại, cười nói: “thật ngại, tiểu thư, toi lét bị người ta ới dơ, tôi đag chuẩn bị đi lau dọn, phiền cô đi phòng vệ sinh lâu một được không?”

cô gái nhướn mày, giống như có chút không đồng ý. Phương Châm thấy thế chỉ có thể giả tăng liều lượng: “Chính là có người uống rượu say ới bên trong, tất cả đều là mùi hôi của rượu, cô vẫn là không nên đi vào. Phòng vệ sinh lâu một khá lớn, hơn nữa cũng vừa mới lau dọn xong.”

Phụ nữ, nhất là các cô gái quần áo gọn gàng không chịu nổi mùi nồn, Phương Châm vừa nói thế cô gái kia lập tức che mũi quay đầu bước đi. Phương Châm đợi cô đi xa liền lấy điện thoại ra gọi cho chủ quản phụ trách nhân viên vệ sinh bọn họ. Chủ quản kia họ Mạc, là một người đàn ông ba mươi mấy tuổi. Ông vừa nghe Phương Châm nói toilet lâu ba có bom, bị làm cho kinh sợ đến thiếu chút nữa làm đổ chén trà. Phương Châm bảo ông nhanh chóng báo cảnh sát, đồng thời thông báo cho nhân viên phụ trách trung tâm, tốt nhất là nhanh chóng sắp xếp cho nhân viên cùng khách hàng rời khỏi.

Sau khi gọi điện thoại, Phương Châm muốn đi khóa cửa nhà vệ sinh. Nhưng nhà vệ sinh này chỉ có chìa khóa chuyên dụng mới có thể khóa, cô không có chìa khóa này, cửa liền không khóa được. cô rất muốn đi nhưng lại lo lắng người khác không biết lỡ đi vào, liền quyết định ở chỗ này chờ vài phút.

Mạc chủ quản nhận được điện thoại của Phương Châm xong cũng không dám hành động bừa, chuyện lớn như vậy liên quan đến danh dự của Thẩm Lam, một tôn thất nhỏ chính là mấy trăm vạn. Trước tiên ông gọi điện cho Viên thư ký bên cạnh Nghiêm Túc, xin chỉ thị của anh. Viên Mộc nhận được điện thoại liền trực tiếp báo cho Nghiêm Túc, lúc ấy Nghiêm Túc đang họp, nghe tin này, ngồi trên ghế không cử động, một bộ dáng núi có sụp mặt cũng không đổi sắc. hai tay anh đặt trước người, trầm giọng nói với Viên Mộc: “Mở toàn bộ thiết bị báo động, mở tất cả vòi phòng cháy chữa cháy, đồng thời thông báo tất cả nhân viên khách hàng lập tức rời khỏi Thẩm Lam.”

Sau khi nghe xong Viên Mộc lập tức xoay người đi làm, vừa đi đến cửa lại nghe Nghiêm Túc hỏi: “Toilet lâu mấy, cho tôi vị trí cụ thể.”

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Công kích

Nghiêm Túc chạy tới nhà vệ sinh phía đông lâu ba, Phương Châm đang mang một khuôn mặt tươi cười chắn ở cửa không cho người vào.

Nhìn bộ dáng cô một chút cũng không giống phải rời xa chỗ chứa quả bom sắp nổ tung, trong lòng Nghiêm Túc hơi động. Phương Châm cầm cây lau sàn trong tay, không ngại phiền, đang giải thích với người khác: “thật xin lỗi, nhà vệ sinh bị người ta ới thật bẩn. Có lẽ là uống rượu, tất cả đều là mùi rượu nho, chúng tôi đang dọn dẹp, phiền toái mọi người đi nhà vệ sinh lâu một đi, chính là cạnh cửa hàng hoa lan. Đúng rồi, hôm nay cửa hàng hoa lan có

chương trình khuyến mãi, mọi người có thể thuận tiện xem một chút.

đang lúc nói chuyện thì đột nhiên truyền đến tiếng còi báo động, đồng thời có nhân viên nhắc nhở mọi người nhanh chóng rời khỏi. Phương Châm nhân cơ hội nói với mọi người: “Có thể có hỏa hoạn, mọi người nhanh tránh đi, quay đầu lại chạy đi.”

Vị khách kia nghe tiếng còi báo động nhìn chung quanh thăm dò một chút, không tin tưởng lắm chuyện có cháy. Trong trung tâm bị báo động giả cũng là chuyện thường xảy ra, không thấy được chút lửa cháy mọi người đều không tin. Dường như vị khách kia còn đang muốn nói điều gì, đột nhiên vòi phòng cháy chữa cháy đột nhiên phun ra. Phương Châm cùng vị khách kia đều có chút chột vật.

Đến lúc này vị khách kia rút cuộc tin chuyện có cháy, gật đầu với Phương Châm một cái rồi vội vàng rời khỏi. Có mấy người khách nữ vốn muốn đi toilet thấy cảnh này cũng là nửa tin nửa ngờ mà đi, chỉ chờ một mình Phương Châm ở lại canh giữ cửa nhà vệ sinh.

cô thấy mọi người đi không khỏi thở phào nhẹ nhõm, đem cây lau sàn đặt sang bên cạnh, gơ tay lên vuốt đi nước đọng trên mặt, thuận tiện nhìn đồng hồ một chút. Phát hiện đại khái còn có năm phút nữa bom nổ, trong lòng Phương Châm không khỏi khẩn trương, dường như những lời nói với người khác cũng đã thuyết phục chính cô.

Nghiêm Túc đứng ở đó lẳng lặng nhìn Phương Châm vài giây, lúc thấy cô gơ tay lên lau đi nước đọng trên mặt trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ xúc động, anh cũng không quản giữa bọn họ từng phát sinh cái khi gió gì, phòng bị trong lòng từng dựng lên vô số lần sụp đổ trong nháy mắt. Chỉ sợ bây giờ Phương Châm cầm dao trong tay cũng không thể ngăn cản anh nhích đến gần cô.

Cho nên anh bước nhanh mấy bước, gơ tay kéo cổ tay Phương Châm, kéo cả người cô vào lòng.

Lúc hai thân thể chạm vào nhau, hai người đồng thời ngừng lại hô hấp. Nghiêm Túc ngửi thấy mùi thơm nhàn nhạt trên người Phương Châm, giống như mùi thơm lần trước anh đỡ cô lúc say rượu ngủ thấy. Mùi vị ngọt ngọt này vô cùng dễ ngửi, quả thực có một loại ma lực làm cho đàn ông say mê.

Phương Châm lại có chút không giải thích được. cô thử đẩy hai cái đều không được, cho nên chỉ có thể rầu rĩ nói: “Bên trong có bom.”

Ngụ ý là, lúc này ôm...thật không thích hợp nha.

Nghiêm Túc cũng cảm thấy không phải lúc, nhưng trong phút chốc xúc động liền không nghĩ nhiều như vậy. anh ôm Phương Châm khư khư như nghiền, sau đó buông cô ra nói: “Nên đi thôi, rất nguy hiểm”

“Báo cảnh sát chưa?”

“Cảnh sát sẽ đến lập tức. cô đi trước đi.”

“Vậy ở đây làm sao đây, lỡ như có người vào nhà vệ sinh thì sao? anh có chìa khóa không, khóa cửa lại đi.”

Nghiêm Túc bật cười: “không có.”

anh chạy thẳng từ tòa nhà bên cạnh đến, với lại ở địa vị của anh cũng chưa từng biết chìa khóa nhà vệ sinh nên hỏi ai lấy. Chuyện quá nhỏ, không nằm trong phạm vi anh hỏi đến.

Nhưng Phương Châm vừa hỏi cũng nhắc nhở cô: “Mặc chủ quản đâu, anh ta hẳn là có chìa khóa, anh ta ở đâu?”

Phương Châm lắc đầu, Mặc chủ quản từ đầu đến cuối cũng không có lộ mặt qua, đoán là vừa nghe có bom nên đã chạy rồi. Người ta cũng chỉ là đi làm kiểm tiền, vì ông chủ mà cần phải tận tâm làm việc, nhưng cũng không cần thiết liên lụy đến cái mạng nhỏ.

Lúc này Nghiêm Túc cũng không thể giải thích nhiều với cô, gơ tay đẩy cô một cái: “Nhanh đi đi, tôi ở đây chờ cảnh sát.”

“Lỡ như nó nổ.....”

“Cho nên bảo cô đi nhanh đi.”

“anh thì sao, anh không đi sao?”

“Tôi là người phụ trách ở đây, tôi sẽ chờ cảnh sát đến.”

Về mặt Nghiêm Túc vô cùng bình tĩnh, một bộ dáng đương nhiên. Phương Châm nhìn thân thể cao ráo của anh nhất thời lại có chút không thôi. cô tưởng tượng nếu như bom nổ tung, Nghiêm Túc ở trong biển lửa không trốn thoát được thì làm sao bây giờ.

Đột nhiên cô rất muốn nói: “Tôi ở lại, cùng anh.”

Nhưng đôi mắt Nghiêm Túc nhìn chăm chăm cô, trong ánh mắt kia đầy ý ra lệnh. Giọng nói của anh chân thành thậm chí có chút nghiêm nghị: “Lập tức rời khỏi chỗ này, nhanh lên một chút!”

Phương Châm còn đang do dự, đã nghe bên ngoài vang lên tiếng còi cảnh sát. Nghe được tiếng còi này, trong lòng cô thở phào một cái, mím môi nói với Nghiêm Túc: “anh cẩn thận.”

Sau đó cô xoay người đi, nhanh chóng chạy xuống cầu thang lầu một, đi theo đám người đang nhanh chóng di tản.

Lần này phát hiện bom ở Quảng trường Thâm Lam một trong ba tòa cao nhất trọng yếu nhất. Lưu lượng người ở đây lớn nhất, lầu ba lại là vị trí khá nhạy cảm, nếu thật phát nổ người ở tầng trên rất khó chạy thoát, tầng một tầng hai bên dưới cũng có thể liên lụy, người đặt bom này rất thông minh, suy tính rất chu đáo.

Chỉ là điều duy nhất mà người kia tính sai là để mình có đủ thời gian rời khỏi hiện trường, thời gian bom phát nổ quá dài, cho nên cảnh sát mới kịp thời chạy đến, chuyên viên gỡ bom gấp rút mảy mò khoảng mười phút thành công vô hiệu hóa trái bom. Âm mưu của người kia không được như ý, ngoại trừ mất đi một vài cuộc mua bán thì cũng không có tổn thất gì lớn.

Phương Châm đứng trong đám người nghe mọi người bàn tán. Nghe được rất nhiều người chạy ra ngoài căn bản cũng không biết trong tòa nhà xảy ra chuyện gì, chỉ biết là không phải cháy thật. Đại khái là Nghiêm Túc mất không ít tâm tư, không chỉ có cảnh sát tới, liên xe cứu hỏa đều xuất động. Cái này càng làm mọi người tin chỉ là bảo động giả. Bất quá là nhiều người ở bên ngoài Thâm Lam đợi hồi lâu cuối cùng có được kết quả là sợ bóng sợ gió một hồi.

Quảng trường Thâm Lam tuyên bố với bên ngoài là thiết bị Phòng cháy chữa cháy xảy ra trục trặc, làm máy báo động với vòi phun khởi động ngoài ý muốn, trong trung tâm cũng không xuất hiện bất kỳ dấu hiệu cháy nào.

Đội đến sau khi cảnh sát cùng nhân viên phòng cháy chữa cháy đi, tất cả cửa hàng không tiếp tục kinh doanh một lúc lâu, làm kiểm tra toàn diện. Sau khi bom được gỡ bỏ, Nghiêm Túc lập tức triệu tập nhân viên có liên quan họp, một mặt điều tra camera ghi hình, mặt khác cũng báo cho các quản lý cửa hàng về vấn đề phát hiện bom, để họ phối hợp điều tra, phòng ngừa xuất hiện thêm một quả bom khác.

Phần lớn các Quản lý cũng không biết tình huống thật sự, lúc đầu cũng không để trong lòng. Cho đến khi nghe có người cô ý đặt bom trong tòa nhà, bọn họ mới ý thức được tình nghiêm trọng. Nghiêm Túc cho người giải thích rõ ràng với họ, kiểm tra các chỗ kín đáo trong cửa hàng, đảm bảo an toàn, lại nói với họ, không được nói chuyện này ra ngoài.

Những Quản lý cửa hàng cũng là người hiểu biết, trong lòng giống như gương sáng. Báo cháy giả cùng với bom hai chuyện hoàn toàn không cùng cấp bậc. cái trước là tai họa ngoài ý muốn., cái sau chính là cố ý mưu sát. Người làm ăn sợ nhất là tin đồn không tốt, càng sợ khách hàng nghe được sẽ không đến nữa. Cho nên chuyện này cũng tiến hành vụng trộm nhưng khí thế lại bùng bùng, ngoài mặt cũng là sóng êm gió lặng, một chút tin đồn bắt lụy với Thâm Lam cũng không xuất hiện.

Nghiêm Túc chịu đựng nhiều buổi tối, suốt đêm cùng bảo vệ Thâm Lam tra xét camera ghi hình, lại cung cấp các đầu mối cho cảnh sát. Cuối cùng lực chú ý của mọi người đều vào năm phút trước khi Phương Châm vào toilet quét dọn, bước vào toilet nữ lầu ba là một cô gái trẻ.

Người nọ ăn mặc khá đơn giản, một bộ đồ thể thao, cả người cùng bố trí lầu ba có chút không hợp. trên đầu đội mũ lưỡi trai, trên tay xách một túi lớn, là của một nhãn hiệu phổ biến. cô cố ý cầm mũ che mặt, dường như còn đeo kính râm trên mặt, căn bản là không nhìn được rõ mặt.

Từ thân hình đến dáng đi giống như phụ nữ, nhưng cảnh sát cũng không loại trừ đàn ông có vóc dáng nhỏ nhắn cố ý mặt như vậy để ngụy trang.

Nghiêm Túc cung cấp tất cả đối tượng cạnh tranh với mình nằm trong diện nghi vấn, đưa cảnh sát điều tra xác nhận, đồng thời đề cao an ninh trong Thâm Lam, lại cùng mấy doanh nghiệp lớn dùng cơm nói chuyện này, một loạt chuyện cần làm ủa đến, cả một tuần anh gần như không có ngủ thật tốt một giấc.

Đội đến làm xong tất cả chuyện quan trọng, Nghiêm Túc đem việc còn lại giao cho Viên Mộc, sau đó lái xe về nhà mình ở trung tâm thành phố, tắm rửa qua loa rồi nằm lên giường ngủ.

Cho đến bây giờ anh chính là người cuồng công việc, mấy tháng lúc Phương Châm đi khỏi Nghiêm gia, chuyện tăng ca suốt đêm với anh là việc thường xuyên xảy ra. Nhưng dù sao lần này anh cũng là thật mệt mỏi. Liên tục một tuần làm việc với cường độ cao không gián đoạn, người sắt cũng còn không chịu được.

Nghiêm Túc cảm giác mình ngủ rất sâu cũng rất lâu, khi tỉnh lại phát hiện đã qua hai ngày hai đêm. Trong nhà không có dấu vết người đến, phòng bếp trông trống không có cái gì ăn. anh mở tủ lạnh cầm lon bia ra, thuận tay gọi điện kêu thức ăn bên ngoài. Sau đó anh lại gọi điện cho Viên Mộc hỏi hần tiến triển công việc.

Viên Mộc cũng mệt đến ngất ngư, đem tình huống trước mắt đơn giản thông báo cho anh. Tóm lại một câu, đầu mối có không ít, nhưng người thì còn chưa tìm được.

Trong lòng Nghiêm Túc cũng hiểu rõ, dựa vào hình ảnh trên camera tìm người cũng không dễ, từ lúc bắt đầu anh cũng không ôm hi vọng lớn. anh lại nói mấy câu với Viên Mộc, cuối cùng cho anh ta nghỉ phép hai ngày. Sau khi cúp điện thoại, thức ăn cũng được đem đến, anh mặc áo thun quần thể thao ra mở cửa.

Nghiêm Túc đã để bụng đói hai ngày, trong bụng trống trơn chỉ còn chút nước chua. anh vốn là gọi một đồ ăn, khi bày biện ra thì anh lại không thấy đói.

anh ngồi ở ghế salon nhìn chằm chằm lon bia trong tay đến mất hồn, bất tri bất giác liền nghĩ đến Phương Châm. Nhớ đến hôm đó bộ dáng cô vô thức giơ tay lên lau đi những giọt nước trên mặt. Gương mặt cô vốn thanh tú, gương mặt trắng trẻo sau khi lau đi nước đọng liền càng lộ vẻ tươi trẻ, như trái cây mới hái từ trên cây xuống, dường như có thể ngửi thấy mùi hương thơm ngát.

Nếu như nói, ngày thường Nghiêm Túc thấy những cô gái xinh đẹp hơn người cao quý như bào ngư vì cá, thì Phương Châm như vậy rõ ràng chính là một xào nhe. Đối với Nghiêm Túc, bào ngư vì cá muốn nó dễ như trở bàn tay, chỉ có như vậy món ăn nhe mới có vẻ trân quý.

anh theo bản năng sờ điện thoại trong túi, móc ra liền gọi cho Phương Châm. theo như thời gian làm việc hẳn là cô đã tan ca, nhưng Nghiêm Túc bấm số điện thoại của cô lại nghe được tiếng nói quen thuộc: “Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi đã khóa.”

Phương Châm xách theo mấy túi rau từ trên xe buýt xuống, chậm chậm đi về nhà.

Lúc vào đường nhỏ, trời đã có chút tối, ánh sáng bên hiên không được tốt, cô vừa đi vừa mò tìm chìa khóa, sờ hồi lâu cũng không lấy ra được.

Vừa đi đến bậc thang cuối cùng, thấy có bóng người đứng đằng kia. Người nó tựa vào cạnh cửa, trong tay kẹp điều thuốc, ánh lửa chọt lóe trong bóng đêm, lộ ra cổ cảm giác quý dị.

Phương Châm theo bản năng liền lùi về phía sau một bước. cô lập tức nhớ đến người đàn ông lần trước đẩy cô ở bệnh viện, chẳng lẽ anh ta đã mò ra nhà cô, trực tiếp tìm đến cửa?

Tiếp tục đi hay là xoay người chạy trốn? Trong phút chốc Phương Châm có chút do dự.

đang lúc này, đống lửa di chuyển, một giọng nói của đàn ông vang lên: “Đến đây mở cửa, đừng đứng đó mãi.”

Lại là giọng nói của Nghiêm Túc. Phương Châm hơi hoảng hốt. cô bước nhanh mấy bước, đến gần nhìn một chút phát hiện thật là Nghiêm Túc. Tại sao anh lại đột nhiên xuất hiện ở đây? Còn hút thuốc. Trong ấn tượng dường như Nghiêm Túc không có hút thuốc ở trước mặt cô qua, Phương Châm vẫn cho là anh không hút thuốc lá.

Nghiêm Túc cầm điều thuốc quơ quơ trước mặt Phương Châm, mùi khói thuốc bay vào mũi cô, làm cô bị sặc đến ho khan.

“Mở cửa đi, đi vào tôi liền vứt nó.”

Phương Châm không nói gì, yên lặng mở cửa ra. Vừa vào nhà cô liền mở đèn, Nghiêm Túc vừa thấy túi đồ trên tay cô liền đưa tay tới xách thay cô: “Mua cái gì, thức ăn?”

“Ừ, đồ làm bữa tối.”

Nghiêm Túc đi lòng vòng trong phòng, cuối cùng đi đến bồn rửa trong bếp. Lúc vào phòng bếp anh thuận tay xách mấy túi thức ăn vào, vừa nghe Phương Châm nói vậy anh liền đi ra nói: “Được, vậy thì nhanh làm cơm đi, hai ngày rồi tôi chưa ăn, đến chỗ cô ăn nhờ một bữa.”

Phương Châm có chút không hiểu logic của Nghiêm Túc. cô tựa vào phòng bếp nhìn anh, vẻ mặt thật thà nói: “anh đến nhà tôi là muốn ăn cơm?”

“Đúng, có thể không?” Mặc dù Nghiêm Túc nói là câu hỏi nhưng đang lúc nói chuyện đã tự đi lấy đồ trong túi ra. anh cầm cây cái lắc lắc trước mặt Phương Châm, “Tôi giúp cô rửa sạch. Tôi chỉ biết nấu canh, không biết xào rau cái, chỉ có thể giúp đỡ.”

Phương Châm vốn rất muốn hỏi anh mấy câu, lại nhìn đến anh nghiêm chỉnh nấu nước sôi, mấy câu hỏi kia bị nuốt trở lại. Trong tiềm thức cô cảm thấy gì cũng không hỏi là tốt nhất. Hai người họ không thể thẳng thắn nói tất cả. họ chỉ có thể như bây giờ mặt ngoài bình tĩnh. Nghiêm Túc đến nhà cô là để ăn nhờ, cô liền cho, không truy cứu nguyên nhân sâu xa trong đó.

Cho dù là cô hay anh, thì cũng không có cách nào đi sâu vào bên trong truy cứu. Nếu không sẽ giống như lần trước Nghiêm Túc đưa cô về vậy, bắt tri bắt giác lại làm khó chịu.

Cho nên cô không định nói cái gì, đi vào phòng bếp buộc tạp dề vào, nghiêm túc chỉ đạo Nghiêm Túc làm sao rửa rau cái. Nghiêm Túc quen được cung chiều từ nhỏ, loại chuyện này chưa bao giờ làm qua. Nhưng anh làm việc luôn tận tâm, đầu óc cũng thông minh, Phương Châm chỉ nói mấy chỗ quan trọng anh liền nhớ hết toàn bộ, hơn nữa rất biết suy một ra ba. không chỉ đem rau cái rửa sạch sẽ, liền mộc nhĩ (nấm mèo), tỏi tây tất cả cũng rửa sạch.

Trong lúc anh rửa rau, Phương Châm liền bắt đầu xắt thịt. Bấy giờ thời gian không còn sớm nữa, chắc chắn không thể hầm thịt được, chỉ có thể xắt nhỏ thịt tùy tiện xào xào. Vốn là cô không biết Nghiêm Túc đến, chút đồ này chỉ tính làm một phần, còn dư lại bỏ vào tủ lạnh. Rốt cuộc người ta cũng là đại thiếu gia, cô cũng không thể làm anh chịu uất ức được, chỉ có thể đem tất cả nguyên liệu ở đây cố hết sức làm cho ngon.

Lúc xắt thịt, Phương Châm nhìn không được hỏi: “Người đặt bom đã tìm được sao?”

“không có. Biểu người mờ mịt dựa vào một vài hình ảnh rất khó tìm được người.”

“Vậy anh định làm thế nào?”

“đi một bước nhìn một bước. siết chặt an ninh trong Thâm Lam, cảnh sát cũng đang điều tra. Nếu cô cảm thấy lo lắng, tôi giúp cô tìm công việc khác?”

Phương Châm hoàn toàn không có ý đó: “không phải tôi đang lo lắng cho hoàn cảnh công việc của mình. Tôi đang nghĩ nếu người kia thật là nhắm vào anh, một kích này không được có thể còn có một kích khác. Lần này là nhắm vào Thâm Lam, lần sau có thể liền trực tiếp nhắm vào anh.”

“cô cảm thấy người kia là nhắm vào tôi?”

“không phải sao?” Phương Châm bỏ gia vị vào thịt, trộn lên cho đều, ngay sau đó cô đi rửa tay, “Đặt bom ở Thâm Lam, rất có thể là người có thù oán. Nếu như chỉ muốn trả thù xã hội hẳn là sẽ không đến Thâm Lam, nhiều chỗ người đông dễ đặt hơn, ví dụ giao thông công cộng. Tôi nghĩ người kia làm như vậy chủ yếu là muốn đả kích Thâm Lam, khiến nó tạo thành ảnh hưởng xấu, từ đó làm ảnh hưởng đến lưu lượng khách. anh cảm thấy trong đối thủ của anh có người điên cuồng như vậy không?”

“Khó mà nói được. có vài người nhìn vô tâm vô tính nhưng trong lòng cũng biến thái không ít, cũng có vài người nhìn rất hung dữ, vừa ra tay liền vô cùng hung ác, nhưng lại rất mềm lòng.”

Ý ở trong lời, Phương Châm lập tức liền nghe hiểu. cô không có hỏi tiếp, chỉ cười cười với anh. Lúc này chảo cũng đã nóng, cô đổ thịt vào xào. Nghiêm Túc cũng ngừng lại không đi sâu thêm, nghiêm túc nhìn Phương Châm xào thức ăn.

Lúc Phương Châm đem thịt ra đĩa nhìn không được cười: “Sao lại nhìn chăm chú như vậy?”

“Muốn học.”

“Vậy học được sao?”

“Chắc là được, cảm giác không khó.”

Phương Châm nhét chảo vào tay anh: “Vậy anh thử một chút xem.”

Nghiêm Túc cũng không sợ hãi, cầm lấy liền mở bếp. Phương Châm cời tạp dề ra đưa cho anh mặc vào, Nghiêm Túc mặc xong quay đầu nhìn cô, Phương Châm theo bản năng liền thay anh buộc dây lưng. Lúc này đầu óc cô có chút loạn, bóng dáng mạnh mẽ của La Thể hiện ra trước mắt cô.

cô chỉ có thể cô nhìn xuống không nghĩ đến phương diện kia, ra vẻ trấn tĩnh buộc lại dây lưng.

Mặc xong tạp dề Nghiêm Túc hỏi Phương Châm, muốn xào thịt với cái gì, Phương Châm nói tỏi tây, cho nên anh cầm lấy tỏi tây đã được rửa sạch, suy nghĩ một chút rồi cho dầu vào, sau đó đổ toàn bộ vào.

một lượng lớn tỏi tây còn chưa ráo nước bị trút toàn bộ vào đè ép dầu đang sôi, cho nên không có quá nhiều văng dầu bắn lên. Nghiêm Túc học Phương Châm đảo qua đảo lại mấy cái, chờ tỏi tây xào đến hơi teo lại anh liền đem thịt đã xào lúc nãy vào, lại đảo đều, Phương Châm ở phía sau chỉ đạo bảo anh cho thêm một ít gia vị, thêm một chút nước, nấu một chút nữa, cuối cùng cho lên một cái đĩa, tỏi tây xào thịt cứ như vậy mà ra lò.

Mặc dù món này làm rất dễ làm, nhưng Phương Châm vẫn cảm thấy năng lực của Nghiêm Túc rất tốt. Lúc ăn cơm, Nghiêm Túc nếm món ăn mình làm xong liền kết luận như vậy: “Xem ra cho dù sau này không chống đỡ nổi Thâm Lam nữa, tôi còn có thể dựa vào tài nấu nướng nuôi sống vợ con và bản thân.”

Phương Châm nhìn không được cười. Biết rõ là anh nói đùa, nhưng nhớ lại bộ dạng mặc tạp dề cầm xẻng của Nghiêm Túc vẫn cảm thấy quái lạ.

“anh vẫn là làm giám đốc thì tốt hơn. Đầu bếp hay gì đó không hợp với khí chất anh.”

“Vậy thì chờ sau khi kết hôn nấu cơm cho vợ.”

“Nghĩ thật xa, anh liền bạn gái cũng không có đi.”

“không có thì có thể tìm, chuyện kết hôn do duyên phận, không có duyên phận cho dù ở chung một chỗ vừa ý nhau mười năm cũng không đến được với nhau. Nếu có duyên, chỉ sợ trong đám người nhìn thoáng qua một cái, qua vài năm sau vẫn có thể gặp lại. Trước kia tôi không tin duyên phận lắm, nhưng bây giờ tôi tin.”

Lúc ấy Phương Châm đang gấp thức ăn, mắt thì đang xem tin tức, làm sao còn chú ý ý tứ trong lời của Nghiêm Túc. cô bưng chén nhìn TV, không để ý hỏi một câu: “Tại sao bây giờ lại tin?”

“Bởi vì cô.”

“Tôi?”

Phương Châm cầm chén cơm, quay đầu nhìn lại, vẫn chưa tiếp thu được ý tứ của đối phương.

Nghiêm Túc hơi bất đắc dĩ nói: “Đúng vậy, bởi vì cô. Năm năm trước, sau khi kết thúc mọi chuyện tôi cho rằng chúng ta sẽ không hẹn gặp lại. không nghĩ đến cô vừa ra tù liền liên tục xuất hiện trước mặt tôi. Từ nhà Anderson đến nhà tôi, bây giờ là Thâm Lam, cô không cảm thấy hai người chúng ta rất có duyên phận sao?”

“Hình như có chút...”

Lúc Phương Châm nói lời này mày cau lại, vẻ mặt rất mơ hồ. cô mặc trên người áo len màu vàng nhạt, tùy ý buộc đuôi ngựa ở sau đầu,, nhìn non mềm

đهن có thể bấm ra nước, phối hợp với vẻ mặt của cô nhìn giống như học sinh trung học đang gặp một vấn đề khó khăn.

Trái tim Nghiêm Túc bị chôn dấu thật sâu trong lòng dường như được đem ra, ở chỗ kín đáo đã lâu không thấy ánh mặt trời, giờ được phơi nắng một hồi cả trái tim đều trở nên ấm áp.

Phuong Châm nhìn chằm chằm chén cơm suy nghĩ trong chốc lát, trong lúc vô tình cảm thấy có một đạo ánh mắt cực nóng dán lên mặt cô. cô ngẩng đầu lên, không hề bất ngờ chống lại ánh mắt của Nghiêm Túc.

Cho dù cô có ngốc đi nữa cùng nhìn ra được giờ phút này Nghiêm Túc đang thổ lộ tình cảm. Phuong Châm cảm thấy có một số việc mình vẫn không muốn thừa nhận, nhưng dù phủ nhận thì cũng tránh không được sự tồn tại của nó.

cô bị Nghiêm Túc nhìn như vậy cảm thấy thật không tốt, yên lặng xoay đầu đi chỗ khác, sờ mặt nói: “Nhìn cái gì, trên mặt tôi có gì bản sao?”

“không có.” Nghiêm Túc mang về mặt đứng đắn, cảm chén quay đầu nhìn TV, “Ăn cơm.”

Gần đến giáng sinh, khí trời đã rất lạnh. Trong phòng Phuong Châm không có lò sưởi, bình thường vừa đến đêm liền lạnh đến run cả người. Nhưng hôm nay, không biết tại sao cô cảm thấy trong phòng nóng đến không chịu được. chẳng lẽ trong nhà nhiều người nhiệt độ lập tức tăng lên hai mươi độ?

Nghiêm Túc cũng không phải lò sưởi nhà.

Nửa bữa cơm kế tiếp, Phuong Châm vừa ăn vừa suy nghĩ, đến khi thấy Nghiêm Túc ăn xong cơm, cô nhìn không được nhắc nhở: “không còn sơm, anh nên về đi.”

Nghiêm Túc giơ tay lên nhìn đồng hồ: “Mới bảy giờ hơn liền đuổi người, cô có chuyện gì sao?”

“Tôi còn muốn tắm, còn phải dọn dẹp phòng. Ngày mai tôi còn phải đi làm.”

Lý do thật yếu ớt, thực không chịu được công kích. Nhưng Nghiêm Túc nghĩ đến cô làm nguyên một ngày lại không đành lòng, cộng thêm cơm tối còn ăn rất vừa ý, cũng không dây dưa nữa, nói với Phuong Châm: “Tiễn tôi ra cửa.”

Phuong Châm tiễn anh đến cửa, cầm áo khoác giắt trên giá áo cạnh cửa cho đối phương. Nghiêm Túc cầm lấy áo mặc lên người, vừa cài nút áo vừa nói: “Tôi cảm thấy nếu chúng ta đã có duyên phận như vậy....”

anh vừa nói vừa đi tới, động tác nhanh đến Phuong Châm cũng không kịp phản ứng. Đợi cô phục hồi tinh thần muốn lùi về sau thì một tay đối phương đã sớm ôm eo cô, mà mặt anh chỉ cách cô có mấy centimet.

Phuong Châm sợ hết hồn, nói chuyện cũng lắp bắp: “anh, anh muốn làm gì.”

“Hôn cô.”

Phuong Châm tròn to hai mắt, giống như là nghe thấy lời gì kinh hãi thế tục. cô vùng vẫy muốn trốn, nhưng Nghiêm Túc dùng sức quá lớn, một cánh tay liền ghim được thân thể của cô lại, làm cô không thể động đậy.

Nụ cười của Nghiêm Túc mang theo chút gian tà, loại cảm giác này vô cùng hiếm thấy. Trong lòng Phuong Châm thầm nghĩ không ổn, còn đang suy nghĩ phải làm sao ngăn cản đối phương tấn công, Nghiêm Túc đã vén lên tóc mái của cô, ở trên cái trán bóng loáng nhẹ nhàng ấn môi lên.

“Ngủ ngon, ngày mai gặp.”

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Bày tỏ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Mập mờ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đêm hôm đó, Nghiêm Túc cố ý đến tìm Phương Châm.

Lý do rất đơn giản, bởi vì anh đột nhiên phát hiện Phương Châm dối ca tối.

Ban đầu anh không cố ý tìm hiểu giờ làm việc của Phương Châm. Dù sao anh cũng rất bận rộn, chuyện quan trọng của tập đoàn đều đặt trên người anh, mỗi ngày anh không phải hội họp thì cũng là bàn chuyện làm ăn, cho dù là ăn cơm cũng là ăn cùng với đối tác.

Kể từ hôm hôn lên trán Phương Châm, Nghiêm Túc có một thời gian không đi tìm Phương Châm. anh cảm thấy mình đã biểu hiện rất rõ ràng, nhưng cần phải cho đối phương thời gian tiêu hóa.

Dù sao Phương Châm không giống các cô gái khác, muốn cô mất đi hận ý với anh cũng không dễ. Hai người bọn họ có thể ngồi trên một bàn cơm, ăn cơm, nói chuyện yên bình, cũng không đại biểu bọn họ có thể ôm nhau hôn nhau như tình nhân bình thường chung giường chung gối.

anh và Phương Châm muốn đến với nhau cần một quá trình dài và khó khăn. Nghiêm Túc dẫn đầu bước trước, đợi vài ngày muốn nhìn hiệu quả của nó.

Cho nên vào ngày nào đó, buổi trưa anh mượn cớ xuống khu mua sắm tìm đối tác, lúc đi ngang lầu hai nhìn về hướng nhà vệ sinh một chút. anh cũng không cảm thấy sẽ gặp được Phương Châm ở chỗ này, nhưng là anh nhìn thấy một người mặt lạ hoặc mặc đồng phục vệ sinh từ nhà vệ sinh đi ra ngoài, bước chân Nghiêm Túc hơi chậm lại.

Viên Mộc đi bên cạnh anh liền nói: “Phương Châm chuyển đến ca tối rồi.”

Nghiêm Túc nghe thấy nhưng lại làm như không nghe thấy, bước nhanh qua nhà vệ sinh, giống như chuyện vừa rồi hoàn toàn không xảy ra.

Nhưng trong lòng anh lại nhớ kĩ chuyện này. Phương Châm đang làm tốt đột nhiên lại chuyển ca, hiển nhiên là đang muốn ám chỉ gì đó với anh. Nghiêm Túc cũng không cảm thấy mình đang ép Phương Châm làm ra quyết định gì, cũng cho là cô là một cô gái làm ca tối cũng không phải là lựa chọn tốt gì.

Hôm nay cuộc sống không yên ổn, cô gái độc thân đi đêm rất dễ xảy ra chuyện.

anh đến tìm Phương Châm là muốn nói chuyện với cô một chút, nghe lý do cô chuyển ca một chút. Nếu như có thể thuyết phục cô đổi lại ca ngày đương nhiên là tốt nhất. Chỉ là một hai buổi tối đều không có thời gian, gần đến ngày lễ anh càng phải xã giao nhiều hơn.

Ngày kia rốt cuộc có thời gian đi tìm Phương Châm nhưng anh vẫn làm thêm giờ đến rất muộn, nhớ đến có lẽ Phương Châm vẫn chưa về, lại thêm hôm nay là đêm giáng sinh, Nghiêm Túc hết bận liền vô cùng muốn gặp Phương Châm.

Lúc đi trên cầu thang nối giữa hai tòa nhà, anh còn đang suy nghĩ, trẻ như thế này, Phương Châm một mình làm việc trong tòa nhà lớn như thế có thể cảm thấy sợ hay không. Kết quả sau khi đi đến anh mới phát hiện, thì ra không phải chỉ là một mình cô.

Mặc dù anh chưa từng giao thiệp với Thẩm Khiên, nhưng Nghiêm Túc nghe Lý Mặc nói nên ấn tượng với anh cũng không tệ lắm. Tuổi trẻ, thông minh, có năng lực, bề ngoài cũng rất tốt. Gia thế cũng không khiến đối phương ủy khuất, nếu như không phải là trong lòng anh có tình cảm với Phương Châm, thì khách quan mà nói, Phương Châm coi như là với cao Thẩm Khiên.

Nhưng tình cảm không thể nói đến điều kiện, một khi tình yêu đến, thì sẽ bị lung lạc tâm trí. Trước kia lúc Nghiêm Túc nhớ đến Phương Châm, chỉ cảm thấy cô gái này thật ghê gớm, đâm anh một dao, mặc dù không lấy được mạng anh nhưng mỗi khi chạm đến vết sẹo trên bụng, trong lòng anh lại không vui.

Nhưng bây giờ hoàn toàn không còn cảm giác này. Lúc nhớ đến Phương Châm sẽ cảm thấy tràn đầy thương tiếc. cô gái này mang khuôn mặt trời sinh khiến người khác yêu thương, không là nghiêng nước nghiêng thành nhưng cũng có chút xinh đẹp. Nghiêm Túc sống ba mươi năm không có cô gái nào có thể chạm đến tim anh, lúc biết Phương Châm anh cũng không biết mình sẽ bị cô gái này mê hoặc.

Nhưng bây giờ anh thừa nhận, trên người Phương Châm có một sức hấp dẫn đặc biệt, cho nên anh và Thẩm Khiên đều có tình cảm với cô.

Nhìn biểu hiện của Thẩm Khiên, rất rõ ràng là đang theo đuổi Phương Châm. Vậy ý tứ của Phương Châm đối với anh ta là như thế nào?

Lúc đó anh cách quá xa, trong phút chốc không thể hiểu rõ được. nhưng Phương Châm nhìn Thẩm Khiên cười thật tươi, hình ảnh đó cứ quẩn quanh mãi trong đầu anh.

Dường như đến bây giờ cô cũng chưa từng cười xán lạn với anh như vậy.

trên việc làm ăn Nghiêm Túc rất là lạnh lùng, anh chưa bao giờ đem vui buồn trong lòng biểu hiện lên mặt, cho dù là đối thủ cạnh tranh hay là mấy lão hồ ly trong hội đồng quản trị đều cảm thấy không thể nhìn thấu anh.

Nhưng trên vấn đề tình cảm, Nghiêm Túc cũng có chút ít kiêu ngạo. Lần đầu nảy sinh tình cảm với con gái, mặc dù anh biết rõ là không thể nhưng vẫn muốn thử.

Nếu không thể khắc chế thì làm rõ ràng là tốt nhất. Cho nên buổi tối ngày cuối cùng trước tết, sau khi Nghiêm Túc làm đến khuya rốt cuộc cũng rút ra được thời gian để đi tìm Phương Châm.

Hôm nay Thẩm Khiên có thể có ở đây không? Có phải là lại đem thức ăn khuya đến hò hẹn với Phương Châm không?

Nghĩ đến đây anh liền bước nhanh hơn. Lúc đi qua đoạn cuối của cầu nối hai tòa nhà, anh dừng lại bước chân lấy điện thoại ra gọi cho Viên Mộc: “..... Đúng, tùy tiện mua hai phần thức ăn ở tiệm thức ăn nhanh nào đó. Tôi ở đại sảnh tòa nhà, anh bảo người ta đem thẳng đến là được.”

Thư ký kiêm bạn tốt Viên Mộc sau khi nhận được cú điện thoại này liền có chút không giải thích được, nhưng vẫn là tận lực làm việc. anh không có bảo người đi mua mà là chui ra khỏi cái chốn ấm áp, thay quần áo, xuống lầu, tự mình lái xe đi mua.

thật ra thì anh cũng có chút tò mò, đã trẻ thế này, Nghiêm thiếu gia là đang muốn làm gì?

Sau khi cúp điện thoại tâm tình Nghiêm Túc cũng không tệ, khóe miệng không tự chủ liền hiện lên một nụ cười. anh vẫn như cũ đi xuyên qua sảnh tầng hai, không đi thang máy mà là đi bộ đến cầu thang, sau đó đứng ở chỗ này nhìn Phương Châm, từ trên cao nhìn xuống.

trên cầu thang chỉ có một mình Phương Châm, không nhìn thấy chút bóng dáng của Thẩm Khiên. Lúc này Phương Châm đang lau bậc thang, từ trên xuống dưới, một bậc một bậc cẩn thận mà lau, chỉ sợ một góc cũng không bỏ qua. Đầu tóc cô được búi lên thật cao, trên trán có vài sợi tóc mai. Đường như Phương Châm rất ghét mấy sợi tóc này, thỉnh thoảng liền gãi tay vén chúng vào sau tai.

Nghiêm Túc nhìn cô làm động tác này, suy nghĩ một chút xoay người đi. anh đi thẳng đến quầy bán kẹp trang sức, đứng ở đó cẩn thận vén màn che lên. Bởi vì Thẩm Lam làm tốt việc an ninh, mỗi góc đều có người giám sát hai mươi bốn giờ, nên có vài cửa hàng sẽ không khóa một vài đồ không quá đáng giá để hôm sau đi làm có thể tiết kiệm thời gian mở khóa mà bán trực tiếp luôn.

Cái quầy nhỏ này chiếm diện tích không lớn, trên quầy bày đủ loại nữ trang kiểu dáng màu sắc gì cũng đều có. Vật này cũng không đáng giá, chỉ là thiết kế tinh xảo một chút thôi. Nhờ vào danh tiếng của Thẩm Lam nên một cái này cũng phải mấy trăm đồng, nhưng thực tế Nghiêm Túc thấy cũng chỉ có mười mấy đồng.

anh tự tay chọn cái kẹp nhỏ màu đen, sau đó xoay người hướng giong về phía camera, lại móc mấy tờ một trăm từ trong bóp đặt lên quầy, sau đó đi về phía cầu thang.

Phương Châm đã lau xong tất cả bậc thang rồi, cô đang giặt khăn lau, cảm thấy có người đi từ trên cầu thang xuống liền ngẩng đầu lên, kết quả còn chưa nhìn rõ đối phương là ai thì tay đối phương đã đưa đến trước mặt cô.

Về mặt Nghiêm Túc cẩn thận, không quá thành thực cài kẹp tóc lên đầu Phương Châm: “Như vậy sẽ không rớt xuống nữa.”

Trong lúc vô tình tay anh chạm vào trán Phương Châm, xúc cảm ấm áp ở đầu ngón tay làm cả người Phương Châm khẽ run lên, không tự chủ được liền nhớ đến cái hôn trên trán kia.

cô theo bản năng lui về phía sau, lại quên mất mình đang đứng trên cầu thang. Cho nên một bước vào không không thiếu chút nữa là ngã xuống. Nghiêm Túc nhanh chóng giơ tay nắm được cô tay cô, kéo cả người cô vào ngực, hai tay ôm eo cô: “Cẩn thận một chút, một cái kẹp tóc mà thôi, không cần vui sướng đến như vậy.”)

Trong lòng anh đối với nó cũng là hơi có chút không vừa ý. Đây là lần đầu anh thật lòng muốn tặng quà cho một cô gái, kết quả lại tặng kẹp tóc mấy trăm đồng, thật có chút keo kiệt. Thử nghĩ một chút, lần trước anh đưa em trai Phương Châm chiếc nhẫn kim cương đều đáng tiền so với cái này hơn vô số lần.

anh bỗng nhiên có cảm giác có chút bất công với Phương Châm

“Chỉ tìm được cái này, những thứ đắt tiền đều đã khóa lại.”

Phương Châm muốn nói rõ ràng là không phải vấn đề giá tiền. Nghiêm Túc đột nhiên tặng cô kẹp tóc làm cô rất lo lắng. Nhưng lo lắng chính là bây giờ anh ta đang ôm chặt cô, hai người trán chạm trán mũi dán mũi, hơi thở thổi đến mặt đối phương, muốn bao nhiêu mập mờ thì có bấy nhiêu mập mờ.

Tình huống này so với hôm đó với Thẩm Khiên làm Phương Châm cảm thấy càng không được tự nhiên.

cô giơ tay sờ sờ kẹp tóc trên đầu, gượng cười: “Rất được, cảm ơn anh. Cái đó... tôi còn có việc phải làm, có thể.....”

“Được.” Nghiêm Túc không đợi cô nói xong đã buông eo cô ra, giúp cô đứng vững, lại đánh giá xung quanh một chút, “Còn có bao nhiêu việc phải làm?”

“đã lau xong hết kính rồi, chỉ còn lại mấy bậc thang này thôi.”

“Vây em lau đi, tôi chờ em.”

Phương Châm cảm giác lau có chút lo lắng: “Tim tôi có chuyện gì không? đã trẻ thế này anh không về nhà sao?”

“Vừa làm xong việc, nhớ đến em còn chưa có tan ca, liền đến đây tìm em ăn khuya.”

Gần đây sao thế, Phương Châm thầm nghĩ, làm sao hoa đào của cô đều tìm đến cửa tìm cô ăn khuya?

cô cười có chút bất đắc dĩ: “Tôi không ăn đâu, làm xong việc tôi liền về nhà. anh cũng về sớm một chút đi, ngày mai là tết nguyên đán rồi, anh không nghĩ tết sao?”

“Có, cho nên khuya hôm nay tôi không cần nóng vội chạy về nhà ngủ.”

“Có thời gian liền ở cùng Vương Tử đi.”

“Ừ, chỉ là đã trẻ thế này, thằng bé cũng sớm đã ngủ rồi, cũng chỉ có mình em còn thức thôi.”

Cho nên đây chính là nguyên nhân anh ta tìm đến cô?

Phương Châm còn đang nghi hoặc thì phía sau vang lên tiếng bước chân. Viên Mộc vội vã đi đến, trên tay xách hai túi giấy. anh vòng qua Phương Châm đi đến trước mặt Nghiêm Túc, đem túi giấy nhét vào trong tay anh, sau đó lại vội vã đi.

Toàn bộ quá trình khoảng chừng nửa phút, nửa chữ cũng không nói.

Nghiêm Túc cảm thấy từ đầu đến cuối mình cũng chưa từng nhìn lầm Viên Mộc. chỉ sợ ta có ý đến nhiều chuyện, nhưng ngoài mặt vẫn để lại mặt mũi cho người ta.

Đưa mắt nhìn Viên Mộc biến mất ở cửa lớn, Nghiêm Túc đem một túi giấy đến trước mặt Phương Châm: “Ăn đi, không cần sợ mập, dù sao em một chút cũng không mập.”

Dưới ánh mắt của Nghiêm Túc, Phương Châm không tự chủ được giơ tay ra, cầm lấy túi giấy. Mở ra, bên trong thật là một bàn tiệc lớn, hamburger, khoai tây chiên, quả táo vân vân, không khác đồ Thẩm Khiên mua hôm đó lắm.

cô nghĩ hôm đó nhất định là Nghiêm Túc đều nhìn thấy hết nên liền hỏi: “Đây là anh cố ý?”

“Sao?”

“Hôm đó, anh đã nhìn thấy Thẩm Khiên đến tìm tôi.”

“Nhìn thấy.”

“Vậy anh nghe được chúng tôi nói gì không?”

“không có nghe thấy.”

Hôm đó lúc Phương Châm ăn hamburg, trong trí nhớ thì cô với Thẩm Khiên cũng không nói thêm gì. Sau đó lại là đoạn cô ngã nhào được Thẩm Khiên đỡ, sau đó nữa Nghiêm Túc đã đi, sau cùng hai người nói gì Nghiêm Túc đương nhiên là không nghe được.

Phương Châm cầm lấy túi giấy ngồi xuống bậc thang, ngửa đầu nhìn Nghiêm Túc đứng bên cạnh một chút. Nghiêm Túc không để ý đến bộ đồ tây bóng lạng trên người, đặt mông ngồi bên cạnh Phương Châm.

“Hôm đó, ở chỗ này, Thẩm Khiên thổ lộ với tôi.” Phương Châm bỗng nhiên nói, giọng nói có chút nhẹ.

Nghiêm Túc nhướn lông mày lên, ý bảo cô nói tiếp.

Phương Châm nhìn anh khẽ mỉm cười: “Tôi từ chối anh ta.”

Những lời Phương Châm vừa nói, đối lại là người đàn ông khác có lẽ đã nghĩ sai lệch.

Có lẽ còn tưởng là Phương Châm đang thả tín hiệu với họ, rất có thể làm người ta có hi vọng.

Nhưng Nghiêm Túc lập tức liền đoán được ý của cô, cười nhạt nói: “Cho nên hôm nay em chuẩn bị ở chỗ này lại từ chối một lần nữa.”

Phương Châm cũng cười: “Chưa nói tới từ chối, anh cũng còn không có nói với tôi cái gì.”

“Cho nên, em hi vọng tôi nói chút gì, sau đó lại nói từ chối. Hay là hi vọng tôi biết khó mà lui, ngay cả mở miệng nói cũng không nên.”

Phương Châm quay đầu lại, vẻ mặt thành thật nhìn Nghiêm Túc: “Tôi thừa nhận là về sau.”

Nghiêm Túc lớn như vậy lần đầu muốn thổ lộ với phụ nữ, nhưng ngay cả cơ hội nói ra khỏi miệng cũng không có. anh cho là mình sẽ tức giận, nhưng cuối cùng anh chỉ là cười độ lượng.”

đã sớm ngờ đến kết quả này, trong lòng cũng không có cảm thấy thất vọng. Ngược lại vì Phương Châm từ chối Thẩm Khiên mà thấy vui vẻ.

“không nói đến chuyện của tôi, em có thể nói vì sao lại từ chối Thẩm Khiên không?”

“hiện tại, tôi không muốn nói đến chuyện tình cảm.” Phương Châm cầm lấy miếng khoai tây nhét vào trong miệng, “Thời cơ chưa đến. Tôi mới đi ra không lâu, ngay cả ngày tháng cũng không biết, vội vội vàng vàng lao vào một tình yêu mới không thích hợp lắm. hiện tại, tôi cần công việc trước ổn định, tôi phải nuôi sống được bản thân mới dám nói đến chuyện yêu đương. Hơn nữa, yêu đương với tôi cần có áp lực rất lớn, người đàn ông không quan tâm nhưng người nhà của họ cũng không quan tâm sao? nói yêu đương thì dễ kết hôn thì khó, tôi không muốn đến cuối cùng còn phải lấy chia tay để kết thúc.”

“Vậy Thẩm Khiên đồng ý sao?”

“anh có ý gì?”

Nghiêm Túc dứt miếng khoai tây vào miệng Phương Châm: “Tôi nói, em từ chối Thẩm Khiên vậy anh ta đồng ý sẽ không theo đuổi em nữa sao?”

Vấn đề này làm Phương Châm vô cùng khó chịu. Ý của Thẩm Khiên rất rõ ràng, rõ ràng là không bỏ qua cho cô. Mặc dù anh ta nói hai người chỉ là bạn, nhưng rõ ràng là anh ta còn cố chấp không chịu buông tay. Phương Châm thuyết phục không được anh ta, cũng không trở mặt được, chỉ có thể làm đà điều không thèm nghĩ đến nó nữa.

cô chưa trả lời vấn đề của Nghiêm Túc, nhưng nhìn nét mặt của cô Nghiêm Túc đều hiểu tất cả: “Xem ra anh ta không đồng ý.”

anh vừa nói vừa đứng lên, hai tay ta dứt vào túi quần xoay người nhìn Phương Châm. Ánh đèn từ đỉnh đầu anh chiếu xuống, một bóng đen phủ lên đầu Phương Châm. cô theo bản năng cảm thấy không ổn thì nghe Nghiêm Túc nói: “Ngay cả Thẩm Khiên cũng không đồng ý thì tôi làm sao có thể đồng ý.”

“Nghiêm Túc, anh nghe tôi nói.....”

“Làm xong rồi sao, làm xong thì đi.”

Nghiêm Túc vừa nói vừa bước chân ra cửa, đi mấy bước lại quay đầu lại nói với Phương Châm: “Lo lắng cái gì, nhanh đến đây, tôi đưa em về nhà.”

“không cần, tôi còn phải thay quần áo.”

“Tôi chờ em”

“Tôi có xe điện, anh về trước đi.”

“Đêm đó, Thảm Khiên có đưa em về không?”

Phuong Châm sững sốt, chỉ thấy Nghiêm Túc lộ ra nụ cười thảo mẫn, rõ ràng đã biết đáp án. Phuong Châm gần như có thể đoán ra kế tiếp anh sẽ nói gì.

Hai vãi cô trầm xuống hơi lộ ra vẻ bất đắc dĩ, yên lặng một lát sau mới thỏa hiệp nói: “Vậy anh chờ tôi, tôi đi thay quần áo.”

trên đường về, Phuong Châm ngồi trên xe Nghiêm Túc một câu cũng không nói. Dường như Nghiêm Túc cũng không có ý định nói cái gì, hai người cứ như vậy nghe nhạc suối ầm, im lặng ngồi cùng nhau.

Phuong Châm làm việc một ngày rất mệt mỏi, tiếng nhạc lại vô cùng thư thái, như là có hiệu quả thôi miên. Mí mắt cô bắt đầu đánh nhau, bắt tri bắt giác liền dựa vào ghế ngủ.

Chờ xe chạy đến dưới lầu nhà cô thì cô đã hoàn toàn ngủ say.

Nghiêm Túc dừng xe bên đường, yên lặng nhìn gương mặt say ngủ của Phuong Châm, anh cảm thấy mình nhất định là bị quỷ ám rồi, làm sao lại bị cô gái này mê hoặc rồi? anh đưa tay sờ bụng, vuốt ve vết sẹo hơi gồ lên bên trong, trên mặt lộ ra nụ cười khổ.

Có một lần Lý Mặc say rượu rất cảm khái nói: “Tình yêu là cái gì? Tình yêu chính là món nợ đời trước thiếu nên đời này phải đến trả nợ.”

Nghiêm Túc trầm nghĩ, đời trước nhất định anh thiếu Phuong Châm rất nhiều rất nhiều nợ, đời này mới trả nợ không ngừng cho cô. Năm năm trước một dao kia đúng là món nợ, bây giờ yêu cô lại là một món nợ khác. không biết kế tiếp anh còn phải dùng cách thức kịch liệt nào nữa để trả những món nợ đã thiếu.

Bộ dáng Phuong Châm lúc ngủ rất giống đứa trẻ, dưới ánh đèn mặt mũi cô có vẻ rất mơ hồ, không giống như nhìn lúc ban ngày nhưng cũng thiếu một chút sắc bén. cô khẽ nhủ chân mày, dường như đang buồn bực chuyện gì.

Là vì Thảm Khiên hay là vì anh, hay là cả hai người?

trên đầu cô còn đang kẹp cái kẹp nhỏ màu đen, viên đá trên kẹp lóe lóe lộ ra vài phần ngây thơ. Nghiêm Túc theo bản năng đưa tay ra nhẹ nhàng gỡ cái kẹp ra.

Tóc mái cô lập tức rơi xuống che gần nửa mặt Phuong Châm. Như vậy nhìn cô lộ vẻ phụ nữ hơn, môi mỏng khẽ nhếch tràn đầy hấp dẫn, giống như đang câu dẫn người ta hôn nỏ.

Thân hình Nghiêm Túc từ từ nhích đến gần, cuối cùng dừng cách mặt Phuong Châm khoảng chừng 10cm. Nhưng anh cũng không nhân cơ hội hôn cô, mà là nghiêm túc quan sát mặt mũi miệng ngũ quan của cô.

không tính là xuất sắc nhưng lại khiến anh thật lòng thích.

Phuong Châm ngủ một lát, mơ màng cảm giác dường như có người áp sát vào mình, lập tức sợ hãi mở mắt. Sau đó cô nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú thật lớn của Nghiêm Túc ở trước mặt mình, cô bị làm sợ đến nói hét “A” một tiếng, theo bản năng ngồi thẳng dậy.

Nghiêm Túc lập tức ngồi thẳng lại, tránh khỏi một cuộc va chạm. Sau đó anh tắt xe, xuống xe mở cửa xe cho Phuong Châm.

Mặt Phuong Châm nóng như bị lửa đốt, ngồi trên xe lúng túng đến độ quên xuống xe. Mãi đến khi Nghiêm Túc mở cửa xe cho cô, cô mới vỗ vỗ khuôn mặt mình vội vã bước xuống, nói cũng không nói liền đi lên lầu.

Nghiêm Túc cũng không nói chuyện, cũng không bỏ đi, mà là theo sát Phuong Châm lên lầu. Trong lòng Phuong Châm đang hoảng hốt cũng không để ý Nghiêm Túc đi theo, mãi cho đến trước cửa nhà, cô chuẩn bị lấy chìa khóa mới chú ý đến cái đuôi theo phía sau này giờ.

“anh, anh vẫn chưa về à?”

“sẽ về, nhìn em đi vào tôi liền đi.”

Phuong Châm vội vàng móc chìa khóa ra, tay khẽ run, mở cửa. Chờ cửa vừa mở cô liền đẩy ra một khe nhỏ nhanh chóng chui vào. Sau đó cô đóng cửa lại lại bị Nghiêm Túc giơ một tay lên ngăn lại, không những không đóng được cửa mà còn mở lớn hơn.

Phuong Châm trầm nghĩ, anh ta sẽ không chơi xấu muốn vào nhà ngồi một chút đi.

Về mặt cô khẩn trương nhìn Nghiêm Túc, bộ dáng nhìn thật có chút chọc cười. Nghiêm Túc nhìn mặt cô nhìn không được cười lên, tay chống cửa tùy ý vỗ vỗ mấy cái: “Em yên tâm, tôi không vào.”

“Vậy sao anh còn đẩy cửa?”

“Có lời muốn nói với em, em đừng vội vàng đóng cửa như vậy, tôi cũng không phải mãnh thú.”

Phương Châm trầm nghĩ anh so với mãnh thú còn đáng sợ hơn. cô đứng ở đó không nói lời nào, đôi môi khẽ nhếch kiềm chế cảm xúc trong lòng.

Nghiêm Túc vừa nhìn cô như vậy lại muốn chọc cô, bước lên một bước đến gần một chút. Phương Châm vừa thấy anh nhích đến gần ánh mắt lập tức mở thật to, sức lực trên tay cũng tăng thêm một ít chỉ là không có cách nào đóng cửa lại.

“Đừng khần trương, hôm nay tôi không hôn trán em đâu.”

Lời này vừa nói ra Phương Châm lại cử động càng thêm thú vị. cô không những không thở phào nhẹ nhõm ngược lại lập tức giơ tay lên che miệng.

Nghiêm Túc thấy cô như vậy, rốt cuộc nhịn không được cười lên. Xem ra anh thông minh nhưng Phương Châm cũng không ngốc nha, ý ở trong lời cô lại hiểu được rõ ràng.

anh vừa cười vừa giơ tay vỗ vỗ vai Phương Châm: “Được rồi, đi ngủ sớm một chút, đừng làm mình quá mệt mỏi. Tôi đi.”

nói xong anh xoay người đi, đi xuống hai bậc thang liền nghe tiếng đóng cửa thật to phía sau, không nhịn được đứng lại quay đầu nhìn một chút. Cửa lớn nhà Phương Châm đóng chặt, hiển nhiên là hành động vừa rồi của anh đã dọa cô.

Nhớ đến bộ dáng Phương Châm che miệng thật chặt, anh buồn cười. Cát bước đi vào trong bóng đêm, anh hít không khí lạnh lẽo một hơi thật dài. Gió tay lên nhìn thời gian đã qua mười hai giờ. Ngày thứ nhất của năm mới, anh cảm thấy trời qua coi như cũng không tệ.

So với Nghiêm Túc nhẹ nhàng, Phương Châm hiển nhiên là có áp lực rất lớn. Sau khi đóng cửa cô dựa vào cửa, ánh mắt trống rỗng nhìn sàn nhà trước mặt. cô đột nhiên cảm giác có thể mình làm ở Thâm Lam cũng không được lâu.

Đêm hôm đó, Phương Châm tựa vào cửa thất thần thật lâu, cuối cùng cô nhịn không được lấy chiếc nhẫn La Thế để lại cho cô cầm trên tay yên lặng nhìn nó hồi lâu, sau đó mới bình tĩnh được tâm tình.

cô đi tắm thay quần áo ngủ, kết quả nằm trên giường thật lâu liền phát hiện mình không buồn ngủ, trợn mắt nhìn chằm chằm trần nhà trong bóng tối, trước mắt cũng hiện lên một vài cảnh tượng lộn xộn cô từng trải qua.

Trước kia lúc cô ở cùng La Thế, từng ly từng tý hiện ra. La Thế là đàn anh đại học của cô, lúc cô học năm nhất, La Thế học năm tư. Sau đó tốt nghiệp, La Thế lấy tiền trong nhà ra ngoài xây dựng sự nghiệp, lại còn thành công. Lúc Cụ Hoa phồn thịnh, một năm La Thế có thể kiếm được khoảng một trăm vạn nhân dân tệ, cũng được xem là thu nhập tốt rồi.

Chỉ tiếc, sau này công ty càng lớn, tài chính công ty lại có vấn đề. Cụ Hoa đang trên đà tăng trưởng đột nhiên lại kẹt lại, sau đó cứ như vậy rơi xuống đất trong phút chốc.

Đoạn thời gian kia cũng chính là đoạn thời gian cuối cùng La Thế còn sống. Từ ông chủ trẻ lập tức biến thành nghèo rớt mồng tơi làm ăn thất bại. Phương Châm nhìn anh từ bình thường đến trở nên huy hoàng, nhưng cũng tận mắt thấy anh một đường tan tác không thể vãn hồi.

Trừ La Thế, trong đầu cô còn có bóng dáng của Nghiêm Túc. Lần thứ nhất gặp anh ở buổi họp báo, hình ảnh cô chen chúc trong đám người giả vờ phỏng vấn, nhưng lại cầm dao đâm anh, tất cả đều hiện lên trước mắt cô.

cô thậm chí còn nhớ được về mặt lúc đó của Nghiêm Túc. Khi dao đâm vào người anh, anh cũng không lộ ra vẻ kinh hoàng, mà là hơi kinh ngạc nhìn cô. anh nhếch đôi môi, cố nén đau đớn cả người dựa trên người cô, ghé vào tai cô cắn răng nói: “Và.....cái gì?”

Phương Châm chỉ trả lời anh hai chữ: “La Thế.”

cô và Nghiêm Túc từ đó liền kết nghiệt duyên, vốn tưởng hai người sẽ hận nhau cả đời, không ngờ đến một ngày lại có thể ngồi cùng một chỗ ăn cơm, thậm chí còn ôm nhau thật chặt, gần như không có khoảng cách.

Phương Châm đột nhiên cảm thấy cuộc sống của mình giống như một chiếc xe lửa lệch đường ray, với sức lực của một mình cô không có cách nào kéo nó trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Nghiêm thái thái (Bà Nghiêm)

Sau ngày đầu năm mới, Phương Châm chậm chậm lên đồ tết.

cô còn chưa suy nghĩ năm nay cô phải đi đâu qua tết, cảm thấy đi đâu cũng không thích hợp. Từ lần trước em trai bị Nghiêm Túc đánh một trận sau, trong nhà giận cô thật lâu.

Mặc dù Phương Châm không biết tại sao họ lại giận mình. rõ ràng họ động thủ đánh người là không đúng, lại còn lấy chiếc nhẫn kia. Nhưng ở trong lòng họ đặc biệt là mẹ cô với em trai cô, tiền của cô chính là tiền của bọn họ. cô có tiền mà không lấy ra chính là tội ác tày trời.

Hơn nữa sau khi em trai lấy được chiếc nhẫn kim cương kia hẳn là có được một khoản tiền nhỏ. Sau đó có một lần ba cô nhìn không được gọi điện cho cô, trong lúc vô tình tiết lộ, họ bán chiếc nhẫn kia, công thêm chút tiền trong nhà để dành mua một căn hộ nhỏ trong một tiểu khu khá vắng vẻ.

Phương Châm liền hỏi thăm chuyện Jenny: “Phương Pháp chuẩn bị kết hôn với Jenny sao?”

“Bọn nó chia tay rồi.” Phương cha ở đầu bên kia điện thoại trầm mặc một chút, khuyên Phương Châm, “Em trai con gần đây tâm tình không được tốt, con đừng để ý đến nó. Lần đầu nó chia tay bạn gái trong lòng cũng không dễ chịu.”

Phương Châm biết, chuyện này khẳng định lại bị bọn họ đổ lên đầu cô.

Cũng may bây giờ cô đã thông suốt, không phải là của mình thì vô luận mình cố gắng bao nhiêu cũng không phải là của mình. Trước kia cô quá ngây thơ, cho là mình vô tư bỏ ra tất cả có thể đổi lấy đối đãi chân thành của người nhà. Bây giờ cô đã hiểu rõ, nếu như cha mẹ không thích cô, cho dù cô mang đến một núi vàng đến cho họ thì họ cũng sẽ như cũ không thích cô. Cho dù bọn họ cười với cô, cũng chỉ là vì tiền của cô.

Trước kia Phương Châm hơi có chút không cam lòng, vốn cũng hi vọng cha mẹ nhìn mình nhiều một chút. Bây giờ thông suốt rồi hết hi vọng cũng đơn giản hơn rất nhiều, không cần ghi nhớ tiết kiệm tiền cho cả nhà, cô có thể toàn tâm toàn ý nghĩ cách cho tương lai của mình.

Phương Châm muốn mua cho mình căn nhà nhỏ. cô cẩn thận tính toán thu nhập của mình. Tiền lương làm vệ sinh không nhiều bằng khi làm bảo mẫu, nhưng cô thấy cũng không tệ, cộng thêm các khoản thu phụ, một tháng cô có khoảng ba ngàn năm trăm nhân dân tệ. Mỗi tháng tất cả chi tiêu cho dù tiết kiệm thế nào cũng ít nhất phải tốn một ngàn năm trăm nhân dân tệ, cho nên cô có thể để dành được khoảng hai ngàn.

cô đem tiền gửi ngân hàng lúc đầu cùng mấy tháng để dành ra tính toán, có khoảng năm vạn. Phương Châm cũng muốn mua một căn hộ nhỏ như căn cô đang thuê vậy.

cô đến môi giới nhà đất hỏi thăm, một căn hộ giống như cô đang ở trên thị trường ít nhất cũng khoảng ba mươi mấy vạn. Nhưng loại căn hộ như vậy không nhiều, cho nên cũng rất dễ bị tranh mất.

Phương Châm tính toán một chút số tiền mình thu vào, nghĩ xem có thể vay tiền mua nhà không. cô mới ra ngoài làm việc, ngân hàng sẽ không cho cô vay, nhưng cô vẫn là nghĩ trước tiên nên để dành thêm ít tiền. Trước mắt tiền lương bây giờ thật sự có chút ít, chi tiêu nhiều hơn so với tháng trước, Phương Châm nghĩ tìm thêm việc làm. Buổi trưa mỗi ngày làm vài giờ một tháng ít nhất cũng kiếm được hơn một ngàn nhân dân tệ.

Hôm nay gần đến nguyên đán, rất nhiều người đều trở về quê ăn tết, vừa lúc Phương Châm có thể hành động. hiện tại cô xem như cũng đã thành thạo công việc, nửa năm làm việc cũng tích cóp không ít kinh nghiệm, cũng không giống như lúc đầu lo sợ người khác biết cô từng ở tù như vậy.

Sau khi đem lý lịch gửi đi, Phương Châm vừa làm việc vừa chờ điện thoại. Kết quả chờ một ngày không chờ được điện thoại công việc, ngược lại buổi sáng lại nhận được điện thoại của một người khác.

Đó là Vương Tử gọi cho cô. Lúc ấy khoảng chín mười giờ sáng, Phương Châm vừa tỉnh ngủ rời giường, còn chưa kịp đánh răng. Vương Tử nghiêm túc nói với cô: “Chị có thể đến nhà trẻ một chuyến hay không?”

Lời này vừa nghe tuyệt không nghĩ đến là một đứa trẻ năm tuổi nói chuyện với người lớn.

Phương Châm ngập một cái: “Làm sao, có chuyện gì à?”

“Hôm nay có hội diễn văn nghệ, phụ huynh đều đến xem.”

“Vậy sao cậu lại gọi cho tôi? Ba cậu đâu?”

“Điện thoại gọi không được. tối hôm qua có thông báo cho ông ta đến, nhưng ông ta không có đến.”

“Vậy.....” Phương Châm suy nghĩ một chút vẫn là không đề cập đến chữ “Mẹ”. Mẹ Vương tử hiển nhiên là không ở cùng với cậu, nếu cậu muốn tìm mẹ cậu thì cũng sẽ không gọi điện thoại cho cô.

“Nhưng tôi cũng không phải là người nhà của cậu.”

“không sao, chỉ cần có người đến là được. Chị đến tiệm làm đẹp một chút là được.”

Phương Châm rất do dự: “Tôi, một chút tôi còn phải đi làm.”

“Vừa mới chín giờ, chắc chắn chị sẽ không đi làm sớm như vậy. Ông ấy nói bây giờ chị làm ca tối.”

Thằng bé nói chuyện mạch lạc rõ ràng, Phuong Châm hoàn toàn không nói lại cậu. cô cầm điện thoại nhin không được cười cười, cố ý trêu Vương Tử: “Ông ấy là ai vậy?”

Đầu bên kia điện thoại im lặng chốc lát, Vương Tử trả lời: “Là cha em.”

nói xong, cậu lại hỏi một câu: “Rất cuộc chị có đến hay không?”

“Được, tôi đi, đưa địa chỉ nhà trẻ cho tôi.”

Trong lòng Phuong Châm hơi có chút đồng tình với Vương Tử, đứa trẻ nhỏ như vậy dù là áo com không lo, thấy bạn bè ở bên cạnh cha mẹ, cả nhà hòa thuận vui vẻ, cậu cũng sẽ đau lòng khó chịu.

Đầu bên kia điện thoại, Vương Tử đưa điện thoại cho người bên cạnh, lễ phép nói: “cô Trương, cô có thể nói với mẹ con nhà trẻ chúng ta ở đâu không?”

Rất nhanh thì có âm thanh một cô gái truyền đến, nói địa chỉ cho Phuong Châm. Phuong Châm nghe thấy hình như cô Trương đang hỏi Vương Tử tại sao mẹ cậu không biết địa chỉ nhà trẻ.

Vương Tử bình tĩnh trả lời: “Bà ấy mới từ nước ngoài về.”

Bởi vì chính mình từng sinh non nên Phuong Châm đối với trẻ nhỏ có một loại tình cảm đặc biệt. Đối mặt với chúng sẽ vô cùng mềm lòng. cô muốn đối với con của người khác hơn một chút, đứa con đáng thương chưa ra đời kia của mình nếu đầu thai rồi hẳn là cũng có thể được người khác yêu thương.

cô mặc dù học vấn không quá cao, nhưng trong lòng còn có chút quan niệm về số mệnh, gần đây lại càng tin tưởng vào loại vận mệnh này. Từ quan hệ của cô và Nghiêm Túc có thể thấy được, hai người cả đời này có lẽ thật bị vận mệnh ràng buộc.

Sau khi Phuong Châm cúp điện thoại thu dọn một chút rồi ra cửa, bởi vì vội vàng nên điểm tâm cũng chưa kịp ăn. cô không đi xe điện mà đi tàu điện ngầm. Đợi đến nhà trẻ đã sắp mười một giờ rồi.

Sau khi đến Phuong Châm liền gọi điện cho Vương Tử, kết quả lại nghe được giọng của Nghiêm Túc. Phuong Châm kinh ngạc một chút, liền nghe Nghiêm Túc nói: “Tôi ở trước mặt em.”

cô ngẩng đầu lên, quả nhiên nhìn thấy Nghiêm Túc đang bước về phía cô. Phuong Châm cúp điện thoại, tức giận đến nổi nụ cười châm biếm: “Vương Tử nói không tìm được anh, tôi mới đến giúp đỡ.”

“Tôi đến trễ. Tôi hôm qua tôi bay sang Nhật, sáng nay lên máy bay có chút trễ, tôi cũng vừa đến không lâu.”

“Nếu anh đã đến, tôi đi đây.”

Nghiêm Túc trực tiếp kéo tay cô: “Được, em muốn đi thì tự đi giải thích với thằng bé. Em đi như vậy, thằng bé nhất định đem khoản nợ này tính lên đầu tôi.”

Phuong Châm im lặng đi theo Nghiêm Túc đến hậu đài phía sau hội trường, tìm được Vương Tử ở giữa các bạn nhỏ mặc quần áo kì dị.

cô cũng không biết có phải là Vương Tử hay không, bởi vì nhìn cậu rất lạ, trang phục trên người cậu to đến bốn năm lần, một mình chiếm một khu vực rất lớn. nếu như cậu muốn đứng lên đi lại, một đồng người bên cạnh phải nhường đường cho cậu.

“Cậu bé diễn cái gì?”

“Tăng đá.”

Phuong Châm thiếu chút phun một ngụm nước ra: “Diễn tăng đá?”

“Đúng vậy, em diễn là một tăng đá lớn. cô giáo nói, tiết mục phải dựa vào mọi người cùng nhau hoàn thành, có người diễn Vương Tử thì phải có người diễn tăng đá.”

Lời này nghe không sai, nhưng Phuong Châm nhìn cậu một người nặng nề, cả người là một đồng đen thui, trong lòng rất muốn cười, chỉ là sợ dả thương lòng tự ái của Vương Tử, nên cô chỉ có thể cố nén cười.

cô lại tính sổ với Vương Tử: “Ba cậu đã đến, tại sao không gọi điện thoại cho tôi, hại tôi phải đi một chuyến.”

“Ông ấy đến lúc em đang mặc quần áo, mặc xong mới nhìn thấy ông ấy. Chị nhìn em mặc thành như thế này có thể gọi điện thoại sao?”

“Vậy thì để cho ba cậu gọi.”

“Tôi không biết em đến, lúc đầu thằng bé không có nói với tôi.” Nghiêm Túc lập tức chứng tỏ mình trong sạch, vẻ mặt vẫn cứ như tên của anh.

VƯƠNG Tử lập tức tiếp lời: “Khi đó chị đều đã ra cửa, phòng chừng là sắp đến, lại ngại làm chị quay trở về. Xem xong buổi diễn có dùng com trưa, chị ăn nhiều một chút.”

Phuong Châm quả thực không có cách gì với một lớn một nhỏ nhà này, thật là không phải người một nhà thì không vào cùng một cửa, từ già đến trẻ tất cả đều là gian manh như vậy.

cô chỉ có thể nhận mệnh. Buổi diễn cũng sắp bắt đầu, Phuong Châm bị Nghiêm Túc kéo ra hội trường, ngồi xuống hàng ghế thứ nhất. Đối diện vị trí này là sân khấu, là chỗ ngồi tốt nhất trong tất cả các chỗ ngồi. Hôm nay là buổi lễ long trọng của trường, các lớp đều có tiết mục, từ đọc diễn cảm thơ ca đến múa hát, trên sân khấu cái gì cần cũng đều có. Phuong Châm cầm trong tay bản danh mục các tiết mục giống như thiệp cưới, kinh ngạc phát hiện có tiểu phẩm tương thanh.

(Tương thanh 相声: một loại ca nói của Trung Quốc, dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước, nói hoặc hát để gây cười, đa phần là châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt.)

Những đứa trẻ này lớn nhất cũng chỉ có sáu tuổi, nói tương thanh có quá khó không?

Quả nhiên là nhà trẻ của người có tiền, lễ mừng năm mới cũng đều tổ chức không giống với người khác. Phuong Châm nghĩ đến đây liền quay đầu đánh giá những phụ huynh khác, buổi lễ mừng năm mới sắp bắt đầu, các phụ huynh khác lần lượt đi vào hội trường, từ cách ăn mặc đến dáng vẻ cử chỉ không một ai không lộ vẻ “có tiền có quyền” bốn chữ.

Phuong Châm cúi đầu nhìn quần áo mình một chút, cảm thấy có chút khiến cho Vương Tử mất thể diện.

Nghiêm Túc ngồi bên cạnh cô, khéo mắt quan sát về mặt cô, thông thả nói: “không cần để ý, giá trị con người không thể nói bằng quần áo trên người.”

Cho dù là dựa vào quần áo trên người cô cũng không so sánh được với người cao sang. Nhiều người như vậy, đoán là chỉ có cô là có tiền án nha.

Cũng may Phuong Châm cũng không phải là người hay so bì, cô đã quen với cuộc sống bình thường, cũng sẽ không hăm mộ cuộc sống giàu sang. cô quay đầu ngồi thẳng người, nghiêm túc chuẩn bị xem các bạn nhỏ biểu diễn.

Trước khi tiết mục bắt đầu khoảng chừng vài phút đồng hồ, chỗ ngồi bên cạnh Nghiêm Túc rốt cuộc có người ngồi. Người kia cả người đầy trang sức quý giá, vừa lộng lẫy vừa quý phái lại đẹp đẽ. cô vừa ngồi xuống hai mắt liền trực tiếp đảo trên người Phuong Châm, cuối cùng lại chào hỏi lời kéo làm quen với Phuong Châm: “Đây là bà Nghiêm sao, lần đầu gặp, thật là vừa trẻ tuổi vừa xinh đẹp.”

Phuong Châm lúng túng cười một tiếng với đối phương, vừa nghĩ có nên giải thích vài câu hay không, cho dù nói là đi thẳng bé cũng được.

Kết quả Nghiêm Túc lại quay đầu cười với người phụ nữ kia, lại dùng khuỷu tay đụng Phuong Châm, mắt nhìn phía trước nói: “Bắt đầu rồi, nghiêm túc xem biểu diễn đi.”

Phuong Châm cũng chỉ có thể cười cười với người nọ, ngồi thẳng người, nghiêm túc nhìn lên sân khấu.

Tiết mục này tiếp theo tiết mục kia, tiết mục của lớp Vương tử được xếp ở giữa. Nội dung tiết mục cũng không phức tạp, đại khái là kể chuyện người bạn nhỏ làm thế nào sửa đổi tật xấu kén ăn. Trong chuyện này, cậu bé không thích ăn rau, kết quả buổi tối mơ thấy ớt xanh, cải trắng, hành tất cả đều hóa thành người đuổi theo cậu không tha.

Diễn vai chính là cậu bé thân hình vô cùng mập, chạy một bước thở hổn hển ba cái, thoát nhìn rất giống. Phuong Châm cảm thấy không phải là cậu đang diễn mà cậu vốn dĩ là như vậy.

Cậu béo bị rau dưa đuổi đến ôm đầu nhảy lên, một đường chạy từ nhà đến rừng rậm, cuối cùng liền núp ở phía sau tảng đá lớn là Vương Tử diễn. Cậu béo vừa thở vừa làm bầm, nên làm cái gì bây giờ, lúc này Vương Tử mới lên tiếng: “Đem bọn chúng ăn hết là được rồi.”

Cả hội trường cười ồ một tiếng, Phuong Châm cũng nhin không được cười: “Còn tưởng là thằng bé chỉ là bày biện ở đó, không ngờ còn có lời thoại.”

Cả người Vương Tử bị bọc trong phục trang tảng đá, chỉ lộ một gương mặt mập tròn trịa, nói chuyện mang theo từ ngữ trẻ con, nhưng giọng nói lại thuần thực chừng chạc, mọi người nghe thấy càng buồn cười.

Cậu béo nghe thấy cậu nói làm cậu giật mình kinh sợ: “Tảng đá cũng có thể nói chuyện?”

“Ớt xanh cũng có thể bước đi, tại sao tảng đá lại không thể nói chuyện.”

Lời này vừa nói mọi người càng cười ghê hơn, hội trường lập tức xôn xao, mãi cho đến khi tất cả tiết mục đều kết thúc, Phuong Châm còn nghe phía sau có phụ huynh bàn luận tảng đá Vương Tử kia, đều nói đứa nhỏ này rất có tiềm chất. Phuong Châm liền quay đầu nói với Nghiêm Túc: “Xem ra thằng bé này rất giống anh. Mặc dù trông không giống anh nhưng tính cách rất giống.”

“Ừ, thằng bé giống mẹ nó.”

Đây là lần đầu Phuong Châm nghe Nghiêm Túc nhắc đến mẹ Vương Tử, không khỏi có chút kinh ngạc, liền nhân cơ hội hỏi: “Bây giờ mẹ thằng

bé đang ở đâu?”

“Ở nước ngoài.”

Khó trách vừa rồi Vương Tử nói với cô giáo mẹ cậu mới từ nước ngoài về, thì ra mẹ cậu thật đang ở nước ngoài.

“Vậy hai người.....ly hôn rồi?”

Lời này vừa thốt ra Phương Châm cũng cảm thấy mình quá nhiều chuyện rồi, vội vàng bổ sung một câu: “Được rồi, không muốn trả lời thì đừng nói, tôi không nên hỏi nhiều.”

Nghiêm Túc cũng không có tức giận, bình tĩnh liếc nhìn cô một cái: “Tôi cùng mẹ Vương Tử không có kết hôn.”

Đáp án này ngoài dự đoán của Phương Châm, Phương Châm liền không biết nên nói gì. Vừa lúc này, Vương Tử đã thay xong quần áo, từ phía sau sân khấu chạy đến, chạy đến trước mặt họ nói: “Con đói bụng rồi, đi ăn cơm đi.”

“Hai người đi ăn đi, tôi về trước, xế chiều tôi còn phải đi làm.”

Phương Châm vừa nói vừa giơ tay lên nhìn đồng hồ, đã sắp hai giờ rồi, ba giờ rưỡi cô sẽ phải đến Thâm Lam đi làm. Kết quả cô vừa dứt lời, bụng lại đúng lúc phát ra tiếng kêu, cô lúng túng đỏ bừng mặt, không dám nhìn về mặt của Nghiêm Túc và Vương Tử.

Hai cha con liếc nhau một cái, ăn ý không cười ra tiếng. Vương Tử giơ tay kéo tay Phương Châm: “đi thôi, ăn ít đồ rồi lại đi làm. Để ông ấy lái xe chở chị đi là được.”

Phương Châm đứng thật đói bụng, buổi sáng thức dậy đến giờ chỉ uống vài ngụm nước, lúc xem biểu diễn chìm đắm trong đó nên không cảm giác được, lúc này bụng cô liền lên tiếng kháng nghị.

Nhà trẻ chuẩn bị cho phụ huynh và các bạn nhỏ một bữa trưa phong phú, tự mình lấy thức ăn, thức ăn phương Tây hay Trung Quốc đều có. Bởi vì Phương Châm vội vàng đi làm nên không có cách nào tỉ mỉ nghiên cứu thức ăn, liền chọn mấy loại sushi lại chọn đồ uống rồi tìm chỗ ngồi xuống, nhanh chóng ăn.

Nghiêm Túc bởi vì muốn đưa Phương Châm đi làm, cũng tùy tiện chọn lấy ít thức ăn. anh bụng cái mâm ngồi đối diện Phương Châm, ăn không được mấy miếng liền nghe tiếng Phương Châm ho khan, ngẩng đầu nhìn phát hiện cô bị nghẹn, liền thuận tay đưa ly nước cho cô.

“không cần gấp gấp như vậy, nếu là không đến kịp thì nghỉ một ngày, sẽ không trừ tiền lương cũng sẽ không có ai khai trừ em.”

Phương Châm uống hai ngụm nước đem cơm trong cổ họng nuốt xuống, khoát tay nói: “không cần, có thể kịp giờ.”

Nghiêm Túc im lặng nhìn chằm chằm Phương Châm một lúc lâu, đột nhiên mở miệng nói: “Em, cô gái này, đừng cậy mạnh như vậy được không?”

“đi làm đúng giờ là cậy mạnh sao?”

Nghiêm Túc khẽ mỉm cười, không nói lời nào, lúc này Vương Tử chạy đến, đem đĩa nhỏ của mình đặt lên bàn, lại leo lên ghế ngồi xuống, sau đó quay đầu hỏi Phương Châm: “Xế chiều chị có thể không đi làm không?”

“không thể.”

“Xế chiều trường học còn có hoạt động, chị không tham gia sao?”

“Để ba cậu chơi cùng cậu đi, tôi phải đi làm.”

đang nói Phương Châm đột nhiên nhớ đến vết thương trên trán Vương Tử, nên liền giơ tay sờ đầu cậu. trên cái trán trắng nõn của Vương Tử lờ mờ có một vết sẹo, mặc dù không sâu nhưng là không phải hờn toàn không có. Phương Châm nhìn thấy có chút có lỗi.

Vương Tử lại chẳng hề để ý nói: “không sao, đàn ông có sẹo đẹp trai hơn.” (+.+)

Phương Châm quay đầu hỏi Nghiêm Túc: “Là anh dạy thẳng bé sao?”

“Là ông Dương dạy.”

“không ngờ ông Dương cũng chơi với trẻ con.”

“không có cách nào, chị không ở đây, em chỉ có thể tìm ông ấy chơi.”

Phương Châm đang nói chuyện với Vương Tử thì điện thoại Nghiêm Túc vang lên, anh liền đứng dậy đi sang chỗ khác nghe điện thoại. Vương Tử liền nhân cơ hội dụ dỗ Phương Châm: “Chị ở lại đi, để ông ấy xin nghỉ cho chị, tất cả mọi người trong Thâm Lam đều nghe ông ấy.”

Phương Châm sờ đầu Vương Tử: “không được, sẽ có người đồn đãi chuyện không hay. Ba cậu là ông chủ lớn, hẳn nên làm gương tốt cho mọi người.”

“Nhưng là hai người đều đi, em sẽ không cảm thấy thủ vậ nữa.”

“Tôi tự mình đón xe đi là được, để ba cậu ở lại với cậu.”

“không được không được, là em gọi chị đến làm sao có thể để chị đón taxi về. Vậy cũng thật không có phong độ rồi, để ông ấy đưa chị đi, nếu không em sẽ không yên lòng. Em thích chị, nên không thể để chị xảy ra chuyện.”

Từ trước đến giờ, Phương Châm vẫn luôn cảm thấy Vương Tử đối với cô có chút quái lạ. Cậu bé này trưởng thành sớm, nói chuyện cùng cậu cũng giống như nói chuyện với người lớn. nhưng dù thế nào cô cũng không tin đứa nhỏ năm tuổi sẽ vừa ý cô một người gần ba mươi tuổi.

Cho nên cô hỏi: “Vương Tử, tại sao cậu lại thích tôi như vậy, có nguyên nhân gì sao?”

“Có, bởi vì em cảm thấy chị giống mẹ em.”

Trong lòng Phương Châm lộp bộp một cái: “Tôi nhìn giống mẹ cậu sao?”

“không có, hai người một chút cũng không giống. Mẹ em vô cùng xinh đẹp, chị kém xa so với bà ấy. Nhưng là chị có chút giống bà ấy, mẹ em cũng từng nói hoa có linh hồn.”

Phương Châm tự động bỏ qua đánh giá của Vương Tử đối với cô, chỉ chú ý đoạn cuối: “Bây giờ mẹ cậu đang ở đâu, là ở nước ngoài thật sao? Mẹ cậu nói những lời này với cậu lúc nào?”

“Bà ấy ở nước ngoài, thật lâu cũng chưa có trở về. Nhưng là bà ấy có gọi điện thoại cho em, cái kia chính là nói với em trong điện thoại.”

Phương Châm nhìn về mặt thành thật của Vương Tử, trong lòng nhói đau từng đợt. Đứa trẻ này rất đáng thương, mẹ ở nước ngoài, ba thì suốt ngày bận công việc, trong nhà chỉ có bà cố là yêu thương cậu. Về vật chất cậu giàu có hơn những đứa trẻ khác, nhưng lại thiếu thốn tình cảm.

Nghĩ đến đây cô vươn tay ra sờ sờ đầu Vương Tử. Ánh mắt rất nhạy bén, liếc mắt liền thấy được cảm xúc trong mắt Phương Châm, liền thuận thế đi lên: “Chị Phương, chị được nghỉ ngày nào nha?”

“Chủ nhật tôi được nghỉ, sao thế?”

“Vậy chị đi chơi với em có được hay không?”

Phương Châm vừa định từ chối, Vương Tử lại bổ sung một câu: “Hai ngày nữa dinh nhật em, chị đi chơi với em một ngày có được không? Mẹ em không có ở bên cạnh, trên trán em lại vừa có một vết sẹo, em thật muốn có một sinh nhật thật đầy đủ nha.”

Phương Châm trầm nghĩ, hai chuyện này cũng không có liên quan với nhau nha, lại nhìn bộ dáng đáng thương của Vương Tử, giống như sắp rót nước mắt, làm cho tình mẹ lan tràn trong lòng cô. Bình thường cô không phải là một người dễ mềm lòng, cũng không biết tại sao vừa nhìn thấy Vương Tử, lời từ chối đều luôn không nói được thành lời.

cô đang do dự có nên đồng ý hay không, thì đã thấy Nghiêm Túc đi đến. anh nhìn đồng hồ một chút đã sắp đến ba giờ rồi, cho nên đề nghị với Phương Châm: “Có muốn đi hay không?”

Phương Châm vội vàng đứng lên: “Tự tôi đi là được, anh ở lại với thằng bé đi.”

“không sao, tôi đưa em đi rồi trở về với nó.”

Vương Tử cũng thêm vào: “Đúng vậy nha, chị Phương để ông ấy đưa chị đi đi. còn có rất nhiều người chơi với em.” thật ra thì trong lòng Vương Tử cũng không quen ở cùng một chỗ với Nghiêm Túc. Tình cảm hai cha con quá mong, mỗi lần ở cùng một chỗ cậu lại cảm thấy thật không dễ chịu.

Nghiêm Túc cũng không nói thêm cái gì, cầm lấy áo khoác trên ghế, nói với Phương Châm: “đi thôi, đi nhanh về nhanh. Vương Tử, con nghe lời cô giáo nói, đừng chạy lung tung.”

Vương Tử cười đến mặt đầy hoa, kéo tay Phương Châm nói nhỏ: “Chị Phương, xem như xong rồi nhé, chủ nhật em để ông ấy đến đón chị nha.”

Phương Châm còn muốn nói hai câu, bên kia Nghiêm Túc lại thúc dục. cô chỉ có thể cười cười, xoay người đuổi theo Nghiêm Túc.

trên đường đến Thâm Lam, Phương Châm nhìn không được nói với Nghiêm Túc: “Sau này anh có thời gian nên ở bên Vương Tử nhiều một chút, tôi cảm thấy thằng bé nay vô cùng cô đơn.”

“Hôm nay nó lại nói cái gì với em sao?”

“Nhắc đến mẹ thằng bé, thoát nhìn Vương Tử cái gì cũng không thiếu, thật ra thì rất thiếu tình yêu thương. Thằng bé nói mẹ cậu ở nước ngoài, hai người chỉ có thể liên lạc thông qua điện thoại. Tôi cảm thấy thằng bé cần được lớn lên trong gia đình hoàn chỉnh, đối với cuộc sống và tính cách sau này của cậu đều tốt.”

Mắt Nghiêm Túc nhìn phía trước, môi mỏng khẽ nhếch, im lặng trong chỗ lát mới nói: “Cho nên em muốn khuyên tôi cùng mẹ thằng bé tái hợp?”

Phuong Châm vội vàng phủ nhận: “Tôi không có ý này, đây là chuyện nhà của anh, tôi không có quyền hỏi đến. tôi cũng chỉ là cảm thán một chút thôi, anh không cần để trong lòng, coi như tôi chưa nói gì đi.”

Đây cũng không phải là lời nói tức giận, mà là ý nghĩ chân thật trong lòng Phuong Châm. Dù Nghiêm Túc là người cha kỳ lạ đến thế nào cũng không đến phiên cô – một người không quen biết bình luận. mọi nhà đều có chuyện khó nói, quan hệ với cha mẹ em trai cô còn như thế thì có lập trường gì mà nói người khác?

Nghiêm Túc quay đầu nhìn Phuong Châm một cái, trên mặt mang theo nụ cười tự giễu: “Tôi biết là em quan tâm Vương Tử. Nhưng là cho dù phát sinh cái gì, tôi và mẹ Vương Tử cũng không thể tái hợp được.”

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Sắc nữ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sáng sớm chủ nhật, Vương Tử thật sự bảo Nghiêm Túc lái xe đến đón Phuong Châm.

Lúc ấy Phuong Châm đang ăn điểm tâm, sau khi nhận được điện thoại vội nói một câu: “Tôi không đi, anh đi với thằng bé đi.”

“Phuong Châm.” Nghiêm Túc dừng xe dưới lầu nhà Phuong Châm, còn chưa tắt máy liền gọi cho cô, “Nhanh xuống đây. chuyện đã hứa với trẻ nhỏ thì phải làm được.”

nói xong anh cúp điện thoại, hai tay nắm tay lái, ngón tay nhẹ nhàng gõ nhịp. Vương Tử ngồi ở ghế sau liếc nhìn anh: “Ông cần phải cảm ơn tôi.”

"Là chủ ý của con, không liên quan đến ba."

"Nhưng ông cũng chiếm được lợi."

"Con cảm thấy thua thiệt thì ba liền gọi điện thoại cho cô ấy khỏi đi nữa."

Vương Tử vội vàng lắc đầu: "không được, hai người đi chơi sinh nhật rất không thú vị, dĩ nhiên là muốn Phuong Châm cũng đi cùng."

Nghiêm Túc quay đầu liếc con mình một cái, khóe miệng khẽ nhếch. ánh mắt kia khiến Vương Tử thấy chột dạ, yên lặng quay đầu sang hướng khác.

Đừng cho là ba không biết con có chủ ý gì. Vương Tử chuyện người lớn con đừng xen vào."

"Có bản lĩnh thì đem mẹ tôi về đây." Vương Tử nổi cáu, cả người đầy tức giận.

Lúc này, Phuong Châm lại đi đến, trực tiếp mở cửa xe chỗ cậu ra. Vừa thấy Phuong Châm, Vương Tử lập tức thay đổi vẻ mặt, nhiệt tình chào hỏi cô: "Chị Phuong, chị lên xe đi, em để chỗ của em cho chị."

Cậu vừa nói vừa nhích vào trong, nhường lại chỗ ngồi lúc nãy của mình.

Nghiêm Túc nhìn vẻ mặt hưng phấn của Vương Tử từ kính, trong lòng thầm nghĩ: Xem ra nên tìm mẹ cho thằng bé này.

XE rất nhanh liền chạy ra đường lớn, lúc đầu Phuong Châm còn không cảm thấy khác thường, chỉ là câu có câu không trò chuyện với Vương Tử. Khoảng nửa giờ sau, cô rốt cuộc cảm thấy không đúng.

Từ kính xe nhìn ra phía ngoài, hai bên đường rõ ràng hoang vắng rất nhiều so với lúc đầu, căn bản là không thấy bóng dáng của các cửa hàng, ngược lại rất nhiều quán cơm bụi. đang lúc Phuong Châm kinh ngạc thì trước mặt xuất hiện một bản xanh viết tên đường trước mặt cô, cô nhìn không được rõ ràng lắm, dường như là ba chữ "Đường cao tốc."

Phuong Châm chưa kịp phản ứng thì xe họ đã lên đường cao tốc. cô hoảng hồn, vội vàng hỏi Nghiêm Túc: “Đây là đi đâu?” Mừng sinh nhật Vương Tử tại sao lại phải đi đường cao tốc, rõ ràng trung tâm thành phố có rất nhiều chỗ chơi đùa.

Nghiêm Túc cũng không trả lời, Vương Tử ở bên cạnh giải thích: “Chị Phuong, chúng ta đi làng du lịch chơi. Mới mở, chơi rất vui, có trò chơi công viên, động vật dưới nước còn có vườn cây, nhất định chị sẽ thích.”

Làng du lịch? Chỗ đó Phuong Châm chưa từng đi nhưng cũng biết nó cũng không xây tại trung tâm thành phố, thông thường đều xây ở ngoại thành. Chỗ

đó hoang vắng thích hợp khai phá xây dựng những công trình lớn, hơn nữa người thành thị quen ở trong bê tông cốt thép, thỉnh thoảng liền thích đi gần gũi với thiên nhiên.

Mặc dù chỗ đó cũng rất tốt, nhưng Phương Châm không muốn đi.

“Nghiêm Túc, anh quay đầu xe đi, tôi muốn về nhà.”

“Chị Phương, chị không muốn đi Làng du lịch sao? Chị đồng ý đi chơi sinh nhật với em.”

“Đúng là tôi đồng ý, nhưng không thể qua đêm bên ngoài với cậu, ngày mai tôi còn phải đi làm.”

“Vậy thì ở một buổi chiều.” Nghiêm Túc luôn trầm mặc bỗng mở miệng nói, “Ngày mai sẽ đưa em trở về.”

“Nhưng là.....” thật ra cô không mang theo cái gì, ngay cả quần áo tắm rửa cũng không có nha.

“không cần lo lắng, ở đây cái gì cũng có, sẽ không thiếu bất cứ thứ gì.”

Vương Tử cũng ở bên cạnh phụ họa: “Đúng vậy nha, chị Phương yên tâm, ông ấy nhiều nhất là tiền. chị muốn cái gì thì nói với ông ấy, ông ấy nhất định sẽ chuẩn bị thật tốt cho chị.”

Phương Châm bắt đầu cười cười với Vương Tử, đột nhiên cảm thấy nụ cười ngây thơ của trẻ con cũng là một loại nguy trang. Chuyện hôm nay, hiển nhiên là cô bị hai cha con này hăm dọa. Chỉ trách gương mặt Vương Tử rất có tính lừa gạt, cô thật sự không nghĩ đến mình sẽ thua trong tay một đứa trẻ năm tuổi.

Mềm lòng có lẽ là điểm yếu lớn nhất đời này của cô.

Nửa giờ kể tiếp, Phương Châm trở nên rất yên tĩnh. Dường như Vương Tử nhìn ra cô không vui nên không trêu chọc cô. Cho đến khi xe ra khỏi đường cao tốc quẹo vào đường vào làng du lịch, hai bên đường là rừng cây cao lớn, cậu mới kể sát Phương Châm, nhỏ giọng nói: “Chị Phương, chị đừng tức giận, sau này em sẽ không vậy nữa. thật ra chỗ này cũng rất thú vị, đi ra ngoài thư giãn một chút cũng tốt nha. cô giáo em nói bình thường người già đều muốn nghỉ ngơi.”

Phương Châm lập tức liền vui vẻ: “Là Làm việc mệt mỏi kết hợp nghỉ ngơi.”

“Đúng đúng, cái này chính là nói chị nha.” Vương Tử cười một tiếng lộ ra một hàng răng, rốt cuộc vẫn là bộ dáng ngây thơ.

Trong nháy mắt Phương Châm lại mềm lòng. Nếu đã đến thì cũng đừng làm bộ mặt thối như đi lấy chồng, huống chi Vương Tử nói cũng đúng, chỗ này thật không tệ, ở quen thành thị nhà cửa san sát, thỉnh thoảng đến đây thư giãn một chút cũng là lựa chọn tốt. Huống chi cô ở trong tù năm năm, cũng nên đi ra ngoài hít thở không khí mới mẻ.

Nghĩ đến đây tâm trạng Phương Châm cũng trở nên sáng sủa hơn.

Sau khi xe tiến vào Làng du lịch liền chạy chậm lại, xe vòng quanh cây cỏ sum xuê hai bên đường đi vào, cuối cùng dừng trước một biệt thự.

Biệt thự có tổng cộng ba tầng, xây gần bên hồ. Sau khi xe dừng thì đã có người đến mở cửa xe cho bọn họ, đi đầu là người mặc quần áo gọn gàng nhất so với những người khác một chút, khách khí gật đầu với Nghiêm Túc, sau đó đưa bọn họ vào bên trong.

Phương Châm và Vương Tử đi phía sau, có hai nhân viên cầm va li trên xe thay họ, căn bản cũng chỉ là một rương nhỏ, bên trong đều là đồ của Vương Tử. cô và Nghiêm Túc đều không mang hành lý gì đó.

cô là bởi vì không biết nên không mang, vừa nhìn là biết Nghiêm Túc là khách quen ở đây, biệt thự này dường như là đặc biệt để cho anh ta, trừ anh ta thì không có người nào khác ở. Bởi vì vừa vào cửa anh ta liền tỏ ra vô cùng quen thuộc với tất cả trang trí bày biện ở đây, ngay cả công tắc đèn phòng khách ở đâu cũng biết rõ.

Người đàn ông dẫn đầu giới thiệu với Phương Châm là mình họ Trần, chịu trách nhiệm quản lý khu vực này. Trừ hoan nghênh họ đến anh ta cũng không nói bất kỳ lời nói hàm ý nào. Hiển nhiên là anh ta biết Nghiêm Túc, hơn nữa cũng biết đối phương hiểu nơi này như lòng bàn tay.

Sau khi vào nhà, Nghiêm Túc cũng không có thay dép, giày da giẫm vài bước vào sau đó xoay người nói với Quản lý Trần: “Tốt, mọi người đều ra ngoài đi, không có gì đặc biệt rồi sẽ không gọi mọi người.”

Quản lý Trần liên tục nói không sao, mặt đầy tươi cười dẫn cấp dưới đi. Sau khi họ đi, Nghiêm Túc liền nói với Vương Tử: “Phòng của con ở lầu hai, đem va li lên sắp xếp đi.”

Vương Tử nhưng lại rất nghe lời, một lời kháng nghị cũng không có, thân hình nhỏ nhắn xách cái va li màu vàng cũng không lớn hướng về cầu thang. Phương Châm định giúp cậu, lại bị Nghiêm Túc trừng mắt, ý cảnh cáo vô cùng rõ ràng.

Phương Châm lập tức hiểu được, lúng túng cười cười với anh, không có can thiệp vào chuyện giữa hai ch con bọn họ. Nghiêm Túc lại nói với Phương Châm: “Phòng của em ở lầu ba, muốn đi xem không?”

Phuong Châm tất nhiên nói muốn, nói xong liền đi theo sau đít Vương Tử lên lầu. Nghiêm Túc theo cô đến cửa phòng, đem cửa mở ra thay cô. Trước khi bước vào Phuong Châm theo bản năng hỏi: “anh nghỉ ở đâu, lầu một sao?”

“không, tôi cũng ở tầng này.”

“Tầng này, chỗ nào?”

“Ồ đối diện phòng em” Nghiêm Túc vừa nói vừa xoay người đẩy cửa căn phòng đối diện ra.

Phuong Châm lập tức khần trương, duỗi tay nắm lấy nắm cửa của mình, thì nghe Nghiêm Túc ở phía sau nói: “Cửa phòng có gắn khóa, em có thể yên tâm ngủ. Hơn nữa, tôi cũng không phải người bí ối như vậy. Hai người chúng ta cũng không phải là lần đầu ở trong cùng một nhà, em hoàn toàn không cần lo lắng.”

Phuong Châm nhớ đến lúc ở nhà bà Nghiêm, quả thật cô và Nghiêm Túc cũng xem như là ở chung một nhà. Nhưng tình huống lúc đó với bây giờ không giống nhau, khi đó trong nhà nhiều người ở như vậy, phòng hai người lại cách xa như vậy. Huống chi, lúc đó địch ý của Nghiêm Túc đối với cô rõ ràng như vậy, mà bây giờ....

cô nhanh chóng lặc đầu, chui vào phòng. Vừa định đóng cửa thì nghe được giọng nói của Nghiêm Túc: “Hơn nữa tôi cảm thấy ngủ cùng với em...thì người bị thua thiệt hẳn là tôi.”

Lúc nói chuyện Nghiêm Túc giờ tay lên chặn lại cửa phòng Phuong Châm. Giống như hôm đó ở nhà cô vậy.

Phuong Châm biết khí lực của mình không phải là đối thủ của Nghiêm Túc, dứt khoát để tay xuống, yên lặng lùi về phía sau vài bước. Nghiêm Túc nhìn về mặt khần trương của cô, cổ nển cười nói: “Ban ngày đã muốn đi ngủ? Nhanh chóng thay quần áo, còn có chuyện quan trọng hơn phải làm nữa.”

“Chuyện gì?”

“Theo Vương Tử chơi mừng sinh nhật.”

Phuong Châm phục hồi lại tinh thần: “Nha, vậy thì đi thôi.”

cô không muốn ở lại trong phòng này, không phải là căn phòng không đủ lớn, không đủ đẹp, chủ yếu là bởi vì Nghiêm Túc đứng trước mặt làm cô có một áp lực vô hình rất lớn.

nói xong cô nhấc chân bước ra ngoài, lại bị Nghiêm Túc gọi lại: “Đợi chút, thay quần áo xong lại đi.”

Phuong Châm cúi đầu nhìn quần áo của mình: “Quần áo của tôi không được sao, chưa đạt quy định hay là đẳng cấp? đi chơi sinh nhật Vương Tử cũng không đến mức phải mặc lễ phục nha. anh làm party sinh nhật cho Vương Tử sao?”

Nghiêm Túc cười nhẹ một tiếng, đi đến trước tủ quần áo, mở tủ: “không có, chỉ có ba người chúng ta, không có ai khác. Nhưng là vẫn phải thay quần áo, quần áo của em không được.”

Phuong Châm thầm nghĩ có phải quần áo quá rẻ mạt, đi ra ngoài sẽ làm anh ta mất mặt hay không? Nhưng lần trước đến nhà trẻ của Vương Tử, cô cũng không mặc nhãn hiệu nổi tiếng gì, cũng không thấy anh ta để ý đến nha.

Nghiêm Túc thấy cô ngần người liền quơ quơ tay trước mặt cô: “Nhanh chọn một thứ đi, đừng đứng ngần ra vậy. Chắc Vương Tử cũng đã thay quần áo rồi, một lát lại đi lên thúc giục.”

Phuong Châm cũng không có cách nào, chỉ có thể đi đến nhìn theo tay Nghiêm Túc, cô lập tức liền sững sờ.

Tủ quần áo chiếm hết bức tường, trong tủ treo vô số quần áo, mọi loại phong cách kiểu dáng, xuân hạ thu đông đều đủ, hoàn toàn thể hiện phong thái đại gia của Nghiêm Túc.

Phuong Châm kinh ngạc trong nháy mắt, liền nói: “anh chuẩn bị nhiều như vậy làm gì? Tôi chỉ ở một buổi chiều. Tùy tiện thay một bộ là được.”

“Những thứ này cũng không hẳn là phải mặc bây giờ.” Nghiêm Túc vừa nói vừa bước ra phía sau vài bước, đem cửa tủ quần áo mở hết ra, sau đó chỉ vào một dãy màu sắc tươi đẹp nói: “Em phải mặc cái này.”

Là áo tắm. Phuong Châm vừa nhìn một cái liền nói: “Tại sao lại mặc cái này? đi bơi sao?” chỗ này vẫn là đất liền nha, cũng không có biển, cô chỉ có thể nghĩ là đi bơi thôi.

Nghiêm Túc cũng không để ý đến cô, thấy cô đứng yên liền chọn thay cô. Cuối cùng cầm một cái màu vàng sáng đẩy vào ngực Phuong Châm, về mặt nghiêm túc nói: “không, chúng ta đi tắm.” (-.-“)

--- ---

Nửa tiếng sau, Phuong Châm theo Nghiêm Túc vào bãi tắm, sau đó liền nhịn không được cười.

Đây là một trong những bãi tắm không phân biệt nam nữ, chiếm diện tích còn lớn hơn so với sân bóng rổ. Bãi tắm được xây trong lòng núi, mang theo chút hương vị cổ xưa, hoàn toàn khác biệt với những bãi tắm xa hoa trang bị thiết bị xa hoa hiện đại trong thành phố.

Phuong Chăm nhìn vài người trước mặt, bùn lầy đầy mắt miệng không phân biệt không phân biệt được ai với ai, thậm chí bãi tắm này xây dựng như thế này thật rất tốt. Làm cho cô cảm giác giống như mình đang trở lại xã hội nguyên thủy, chỉ còn thiếu một vòng cảnh lá vòng bên hông làm quần thôi.

Lặng lẽ nửa ngày, hóa ra là đến tắm bùn. Phuong Chăm nhìn người ta dính đầy bùn xanh từ đầu đến chân, lại nhìn mình, bật cười: “Đây là tắm sao? So với không tắm còn bẩn hơn nha.”

“Hiệu quả của nó chính là ở chỗ đó.” trên người Nghiêm Túc mặc một cái quần áo thun ngắn tay, bên dưới cũng là một cái quần sooc ngắn, vừa bước vào đây anh liền đem Vương Tử lột sạch, chỉ chừa lại chiếc quần bơi nhỏ.

anh vỗ vỗ mông thẳng bệ: “Được rồi, chơi đi, muốn chơi thế nào thì chơi thế ấy.”

Vương Tử hoan hô một tiếng, vui vẻ nhảy vào đồng bùn nhão trong hồ chơi đùa. Thân thể mới dính chút bùn lập tức trở nên vô cùng bẩn. hai tay cậu vừa nắm hai nắm bùn bôi lên người, vừa quay đầu gọi họ: “Nhanh đến đây nha.”

Nghiêm Túc vỗ vỗ vai Phuong Chăm: “Cởi đồ đi.”

nói xong anh cũng cởi bỏ quần áo bên ngoài, giống như Vương Tử chỉ mặc một cái quần bơi. Phuong Chăm liếc mắt liền nhìn thấy cơ ngực mạnh mẽ đầy sức sống của anh phập phồng, xuống chút nữa là góc cạnh rõ ràng của cơ bụng. Xuống chút nữa..... (><)

cô không dám nhìn nữa, quay đầu muốn đi. cô cảm giác mình nhất định là điên rồi, từ lúc đồng ý đến nhà trẻ của Vương Tử xem biểu diễn cuộc sống của cô liền đi lệch lên một con đường một đi không trở lại.

Thậm chí cô còn có chút hận mình, trước kia mạnh mẽ như vậy, nói hận Nghiêm Túc như gì. Năm năm ở trong tù, mỗi lần cô nghĩ đến cái tên này là trái tim lại muốn rỉ máu. Nhưng bây giờ, không quá nửa năm, cũng bởi vì anh ta giúp đỡ cô mấy lần, cũng bởi vì hành động quan tâm chăm sóc của anh ta, cũng bởi vì anh ta cho cô một túi thức ăn nhanh lại từng thổ lộ với cô, cô liền không phân rõ đồng tây nam bắc.

Người hiện đại không nói đến liệt nữ trinh tiết, La Thế chết đã hơn năm năm rồi, cô tìm bạn trai thì cũng không có gì đáng trách. Nhưng cô cũng không thể tìm Nghiêm Túc. không nói đến chuyện anh ta bức chết La Thế, chính là gia thế của anh cũng khiến cô và anh tuyệt đối không thể bước cùng nhau.

Phuong Chăm cảm thấy mình nên đi, cho dù dựa vào đôi chân cũng có thể trở về trong thành phố nha.

Nhưng Nghiêm Túc nào có bỏ qua cho cô, cánh tay dài giơ lên, trực tiếp ôm eo cô, kéo cả người cô vào trong ngực. giây phút đụng vào da thịt anh, trong đầu Phuong Chăm oanh một tiếng, cả người đỏ lên.

Nghiêm Túc nhìn vành tai đỏ rực của cô, cười nói: “Nhanh cởi đồ rồi xuống chơi với Vương Tử. Chuyện đồng ý với trẻ nhỏ thì phải làm được.”

“Nhưng.....” Phuong Chăm xoay đầu lại, muốn nhìn những tượng đất trong bãi tắm kia, kết quả đầu vừa xoay bốn mươi lăm độ liền chạm phải ánh mắt Nghiêm Túc.

một đôi mắt đen nhánh lại sáng ngời, bên trong tràn đầy kiên nghị và mạnh mẽ, phần lớn người bị ánh mắt này trừng một cái, đoán là com cũng đều không muốn ăn.

Phuong Chăm cảm giác mình cũng sắp không muốn ăn com rồi. Nhưng cô còn muốn giãy ra: “Chỗ này quá cởi mở, không thích hợp với tôi.”

“Trẻ nhỏ cũng có thể chơi, có cái gì không thích hợp với em.”

“Bởi vì tôi không phải trẻ con nha.”

“không sao.” Nghiêm Túc vỗ vỗ đầu Phuong Chăm, “không cần xấu hổ, bôi bùn lên mặt thì ai biết được em là người hay là quỷ. Nhanh cởi đồ đi, muốn tôi giúp đỡ không?”

Đùa sao, đương nhiên là không cần. Phuong Chăm phát hiện Nghiêm Túc đối với mình càng ngày càng can rõ, đàn ông đều là như vậy, một khi bạn cho anh ta chút hòa nhã, anh ta liền tràn lên được voi đòi tiên? Sớm biết năm đó năm đó cũng không nên một đâm bụng anh một dao, trực tiếp cắt tiểu jì thì tốt rồi.

(Tiểu jì: tên thường gọi tiểu huynh đệ.....quá thật editor k thể nghĩ ra từ văn nhả nên để z nhé ><)

Nghĩ đến đây cô liền theo bản năng cúi đầu. Nghiêm Túc mặc một cái quần bơi màu đen, trên cơ bản là trừ vị trí quan trọng thì tất cả đều lộ thịt. Phuong Chăm không phải là thiếu nữ ngây thơ, vật kia của đàn ông cô không chỉ từng dùng mắt nhìn qua, nhìn thấy đường con của nó đi vào chỗ kia cô liền bị dọa đến nghiêng đầu lại yên lặng lắc đầu.

thật không nên, cứ như vậy nữa cô sẽ thành sắc nữ mất.

Dưới ánh mắt Nghiêm Túc, Phuong Chăm cởi bỏ quần áo bên ngoài, lộ ra áo tắm màu vàng sáng bên trong. cô vẫn phải cảm ơn Nghiêm Túc xuống tay

lưu tình, chọn đồ tắm cho cô giống như là váy ngắn, phía trên là dây đeo, phía dưới thì có một cái váy ngắn che, cảm giác giống như mặc chiếc váy mùa hè.

Nhưng dù là như vậy, trong nháy mắt cởi quần áo ngoài ra cô vẫn có chút mất tự nhiên, hai tay ôm ngực,, cảm thấy tất cả ánh mắt đều dán lên người mình.

thật ra nhiều người ở đây lúc đầu đều là nhìn Nghiêm Túc, gương mặt đáng vẻ xuất chúng thì đi đến đâu cũng sẽ khiến người khác chú ý. Cuối cùng ánh mắt mọi người liền rơi lên người Phương Châm. Bởi vì tất cả bọn họ thật tò mò người đàn ông xuất sắc như vậy sánh đôi với cô gái như thế nào.

Hầu như tất cả mọi người khắp người đều là bùn, trét đến cha mẹ họ đều nhận không ra. Cho nên những ánh mắt kia liền vô cùng can rở, trong ánh mắt các cô gái đều là soi mói, đàn ông đa phần là nghiêng ngả. Tất cả đều chờ Phương Châm cởi quần áo ngoài ra, muốn nhìn một chút dưới gương mặt tươi trẻ này cất dấu một thân hình nóng bỏng thế nào.

Kết quả khi quần áo được cởi ra thì mọi người không khỏi có chút thất vọng, thân hình phương châm không thể nói là rất kém cỏi, eo nhỏ, chân thon tỷ lệ rất tốt, chính là ngực hơi nhỏ chút, người thông hiểu đều đoán là cỡ B. Thân hình như vậy cùng với gương mặt cô thật ra thì rất hài hòa, nhưng đây vào trong đám người thì cực khó tìm thấy, cùng với Nghiêm Túc thân hình cực kỳ xuất sắc đứng chung một chỗ liền chênh lệch thật lớn.

Cho nên trong lòng mọi người lại nổi lên nghi ngờ. một cô gái thoát nhìn cũng không quá chói mắt làm sao có thể câu dẫn một người giàu có đẹp trai như Nghiêm Túc.

Lúc mọi người nhìn Phương Châm, Nghiêm Túc cũng đang nhìn, anh mang Phương Châm đến đây không thể nói là cố ý, nhưng tắm bùn thật sự rất tốt. anh đối với thân hình phụ nữ cũng không có yêu cầu cao, giống phụ nữ là được rồi (ý anh là không khác người là được +.+). Thân hình Phương Châm nhỏ nhưng eo ra eo mỏng ra mỏng, mặc dù không nóng bỏng nhưng nhìn cũng rất tốt.

Phụ nữ nha, anh vẫn là nên coi trọng cảm giác của họ. Nếu theo đuổi một người thân hình nóng bỏng thì anh có thể tìm những cô gái kia hàng đêm ca thú.

Phương Châm bị mọi người nhìn như vậy rất không thoải mái, không có cách nào liền phát giận với người bên cạnh, trừng trừng Nghiêm Túc nói: “Nhìn cái gì?”

“Tôi đang suy nghĩ, lời nói vừa rồi của tôi rất có lý. Cùng em lên giường người chịu thua thiệt là tôi.”

Phương Châm lườm cái với anh, cũng thừa nhận thân hình Nghiêm Túc vô cùng có tính gợi cảm. cô mang theo bất mãn nho nhỏ cho anh một cái nhìn xem thường, sau đó nhanh chóng nhảy vào bãi bùn, đem mình từ đầu đến chân bôi trét một lần.

Như vậy cũng tốt, so với lúc này mặc một bộ quần áo đặc biệt tốt hơn, loại quần bách vừa rồi cũng lập tức liền biến mất.

Vương Tử không khác gì tượng đất Châu Phi, bởi vì đuổi theo chơi với những người khác cậu còn té ngã, miệng ăn đầy bùn. Nghiêm Túc xem thường vỗ vỗ mông cậu: “Được rồi, ăn no có thể tiết kiệm cơm tối rồi.”

Vương Tử cũng không để ý, phun bùn ra rồi lại tiếp tục chơi đùa.

Phương Châm nhìn cả người toàn bùn thỏa mãn im lặng tựa vào thành hồ. thật ra thì cô có chút ngại ngùng, cảm thấy mọi người thỉnh thoảng lại nhìn chăm chăm cô. Thế nên cô mới muốn bôi bùn lên mặt để người khác nhận không ra cô.

Nghiêm Túc cũng tựa thành hồ vào gần cạnh cô, không nói lời nào. Có vài người đẹp mượn cớ đến chào hỏi, Nghiêm Túc vừa khách sáo vừa hơi hờ hợt đuổi đi, cũng không nói nhiều hơn một câu.

Phương Châm cảm thấy không khí bây giờ thật có chút lúng túng, liền chủ động nói chuyện với anh: “Tại sao lại từ chối, rõ ràng là rất xinh đẹp.”

“Bên cạnh tôi không thiếu nhất chính là người đẹp. Em không chơi nữa sao? Đừng nói với tôi em đang ở đây xấu hổ.”

“không sai, quả thật tôi thấy không được tự nhiên lắm.”

“Tất cả mọi người đều như vậy, có cái gì mà xấu hổ.” Nghiêm Túc suy nghĩ một chút, nắm một khối bùn bôi lên mặt Phương Châm, “Như vậy là được, em cũng đừng khấn trương quá. Em nhìn xem, ngay cả quần áo người ta cũng không mặc, em hoàn toàn không cần xấu hổ.”

Phương Châm vuốt bùn trên mặt, nhìn không được nhe răng ra: “Người nào không mặc quần áo?”

“Đó, là người đó.”

Phương Châm cho là Nghiêm Túc nói là một người đẹp nào, kết quả nhìn theo tay anh lại là một người đàn ông vạm vỡ, giống như ngọn núi đứng sừng sững ở chỗ đó, đang nắm bùn bôi lên người. Phương Châm vừa xoay qua đúng lúc nhìn thấy nửa người dưới của đối phương, cái thứ nhất nhìn thấy được hẳn là....không mặc cái gì.

cô phản xạ theo bản năng, giơ tay lên che mắt, nghiêng răng: “anh là đồ khốn kiếp, anh có ý.”

“đi chơi nên thả lỏng một chút, đều cởi hết đồ ra thì còn cái gì mà căng thẳng.”

Phuong Châm thử suy nghĩ một chút, cảm thấy rất có lý: “không sai, anh nói rất đúng, ngay cả nhà tù tôi cũng đều đi qua, còn có gì mà sợ hãi.”

cô vừa nói vừa nắm một khối bùn lên, không khách sáo bôi lên khuôn mặt Nghiêm Túc. Khuôn mặt trắng rõ nét của Nghiêm Túc lập tức thay đổi thành một người nhà nông.

anh cũng không ngại hình tượng bị phá hủy, đồng bùn trong tay cũng bôi lên mặt Phuong Châm. Phuong Châm cũng không chút yếu kém, bắt đầu tấn công alij anh. Cho nên, hôm nay hai người ở trong đồng bùn chơi đùa thật sảng khoái, đến cuối cùng Phuong Châm đùa đến đầu óc có chút mơ hồ rồi, lúc cầm bùn bôi lên Nghiêm Túc không chỉ tấn công mặt, cánh tay mà trên người trên đùi tất cả đều tấn công đến, thậm chí có lần còn tấn công vào bên dưới rốn ba tấc nữa. (Cindy: dưới rốn ba tấc là gì thimời quay sang kiểm chứng zừ ox hay gấu gì gì đó, editor còn đọc thân ngay thơ chong xáng nên chưa thể kiểm chứng được)

Lúc ấy không cảm thấy lúng túng, lúc sau cô trở về phòng tắm nhớ đến cái này liền đỏ mặt. cô gơ bàn tay từ trong bồn tắm lên nhìn chăm chăm. trên tay dường như còn lưu lại nhiệt độ của Nghiêm Túc, nóng nóng căng đầy, cô thậm chí còn tính toán vật kia của Nghiêm Túc rốt cuộc dài bao nhiêu. (>_<)

cô cảm giác mình hoàn toàn biến thành sắc nữ, sau khi nhìn thấy thân thể trần trụi không che đậy của đàn ông, bản tính sắc nữ bị chôn nén đã lâu trong cơ thể cô nhanh chóng thức tỉnh rồi.

Phuong Châm gơ tay đánh mình một tát. Kết quả lúc cô nghe một tiếng “Ba” giòn vang thì trước mắt cô tối tăm, cả phòng tắm đều rơi vào trong bóng tối vô tận.

Hình như là cúp điện?

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Nhìn không sót một cái gì

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Cindy.

Phuong Châm trầm mặc một hồi trong bóng tối, sau đó trong đầu nảy ra một ý nghĩ.

Là trò đùa sao?

Cả biệt thự đều được trang bị điều hòa, nhưng lúc này bị mất điện lò sưởi trong phòng tắm liền ngừng hoạt động. Cả người Phuong Châm ngâm trong nước, nhìn không được run rẩy, đợi ánh mắt thích ứng được với bóng tối trong phòng tắm, liền từ từ lần mò leo ra bồn tắm.

cô tìm khăn tắm lau mình qua loa, sau đó lại mò mẫm tìm đồ ngủ của mình. Áo ngủ này cũng là Nghiêm Túc chuẩn bị, áo ngủ bằng tơ tằm, ngắn đến khó khăn lắm mới có thể che đi cái mông.

Bởi vì quá tối, Phuong Châm không có tìm được dép, chỉ có thể đích thân trần ra khỏi phòng tắm. cô vốn cho là chỉ có phòng tắm bị mất điện, không nghĩ đến đèn phòng ngủ cũng không phát sáng. Cũng may căn phòng này ngay dưới tầng thượng, Phuong Châm đi đến trước cửa sổ thủy tinh kéo rèm cửa sổ ra, ánh trăng như nước chiếu vào phòng, rốt cuộc có thể mơ hồ thấy được bài trí trong phòng.

Khí ẩm trong phòng chưa tiêu tán hoàn toàn, thấm dưới chân so với gạch sàn phòng tắm ẩm áp hơn nhiều. Phuong Châm vòng vo trong phòng mấy vòng, cảm thấy dựa vào khả năng của mình không có cách nào khôi phục lại hệ thống cung cấp điện, cho nên cô cầm lấy áo khoác trên sofa, khoác lên người rồi đi ra cửa.

Vừa mới mở cửa, một cỗ hơi lạnh ập vào mặt, Phuong Châm nhìn không được co rúm lại một chút. Điều hòa trong hành lang cũng ngừng hoạt động, nhưng là đèn trong hành lang lại sáng, chỉ là hơi tối hơn một chút so với bình thường. Điều này làm cho người khác cảm giác vô cùng kỳ lạ.

Phuong Châm đang đứng tại chỗ ngăn người thì của phòng đối diện đột nhiên mở ra, còn lộ ra một chút ánh sáng ám áp phía sau. Phuong Châm không khỏi ngần ra, hỏi: “Phòng anh có điện sao?”

“không, toàn bộ thiết bị điện đều không làm việc, đó là máy tính.”

“Trong phòng tôi cũng không có điện.” Phuong Châm chỉ chỉ phòng mình, bổ sung thêm một câu, “Tôi đang muốn tìm người đến xem thử.”

Nghiêm Túc khẽ nhếch miệng, lộ ra một nụ cười. Ánh mắt của anh không chút khách khí nhìn thẳng lên người Phuong Châm. Bên ngoài là một áo khoác lông màu đen, bên trong là váy ngủ tơ tằm màu hồng, hai chân đều trắng trơn. Bộ dáng này đi ra ngoài dường như là dám tặc, ngay cả “chính nhân quân tử” cũng không cảm lòng được.

“Em tính mặc như vậy đi ra ngoài?”

Phương Châm cúi đầu nhìn mình một chút, trước ngực lộ một mảng tuyết trắng. Cổ váy ngủ thật quá lớn, ngay cả hai bầu vú cũng không che kín được hoàn toàn. cô hoảng hồn, vội vàng kéo cổ áo khoác, che lại thật chặt.

Sau đó cô nói: “Vậy anh đi đi.”

Nghiêm Túc ăn mặc rất nghiêm chỉnh. Có lẽ anh cũng vừa tắm xong, trên người mặc chiếc áo sơ mi màu trắng, bên dưới là quần tây màu xám nhạt. Nút áo sơ mi chưa được cài toàn bộ, đếm từ trên xuống dưới có ba cái nút chưa cài, cổ áo mở rộng loáng thoáng có thể thấy được xương quai xanh bên trong, lồng ngực rắn chắc như rắn như hiên, Phương Châm lập tức nhớ đến một màn lúc chiều ở bãi tắm.

Đáng người Nghiêm Túc thật quá tốt. Đầu nói phụ nữ thân hình nóng bỏng dễ khiến cho người ta phạm tội, hôm nay Phương Châm mới biết được thì ra đàn ông đáng người gọi cảm cũng khiến người ta không chống đỡ nổi.

cô có chút xấu hổ, dùng sức lắc đầu, đem ý nghĩ mơ hồ này đá văng ra khỏi đầu.

“Tôi vừa tắm xong đang cài nút áo.” Đường như phát hiện ánh mắt của Phương Châm, Nghiêm Túc cười giải thích. Tay của anh đặt trên cúc áo thứ ba, cúi đầu nhìn thoáng qua lại nói, “Vẫn dĩ còn muốn cài thêm, nhưng là bây giờ tôi cảm thấy như vậy cũng rất tốt, mát mẻ.” (+,+)

Phương Châm lúng túng vô cùng, lui vào trong phòng: “anh tìm người đèn kiểm tra một chút xem, tôi vào phòng trước.”

“Chờ một chút.” Nghiêm Túc lại một lần nữa giờ tay chặn cửa phòng cô, “Hay là tôi kiểm tra trước một chút. tôi vừa mới kiểm tra phòng tôi một vòng, không phát hiện vấn đề gì. Bây giờ lại xem phòng em một chút, em có đem theo vật gì sử dụng điện thật mạnh không?” (ý là thiết bị hút điện mạnh dẫn đến quá tải thi cầu dao sẽ tự động ngắt điện.)

“không có, tôi không có mang đến, chỉ có điện thoại di động.” Phương Châm nghiêng người sang một bên để Nghiêm Túc vào phòng, đi theo sau lưng anh hỏi, “anh hiểu về điện à, không mời thợ điện chuyên nghiệp đến được không?”

“Biết một chút, không biết nhiều. Bây giờ đã trễ thế này thợ điện cũng đã sớm về rồi.” Nghiêm Túc tùy tiện tìm lý do cho mình. Thực tế, thợ điện tại Lâm du lịch hai mươi bốn giờ đều có mặt chờ lệnh, nhưng anh dám chắc là Phương Châm vừa ra tù không lâu không biết được chuyện này, liền gạt cô để dăng. Đêm khuya yên tĩnh, anh làm sao có thể tìm người đến phá hỏng không khí.

“Hay là để tôi kiểm tra một chút xem” Nghiêm Túc vừa nói vừa xoay người đến cầu thang, nhìn xuống phía dưới một chút, lại quay lại nói, “Lầu một lầu hai đều có điện, chỉ có lầu ba không có điện. đúng là thiết bị điện nào đó trong phòng làm cầu dao lầu ba bị đứt.”

Nghiêm Túc thuận miệng nói. anh là một thiếu gia sống an nhàn sung sướng làm sao có thể hiểu về điện, bị ngắt điện anh cũng cảm thấy có chút kỳ quái. Có lẽ không liên quan đến anh và Phương Châm, có lẽ là điều hòa trung tâm có vấn đề khiến đường dây này bị đứt cầu dao, cho nên lầu ba mới bị mất điện. nhưng vì trong hành lang được trang bị đèn khẩn cấp, một khi đèn điện bị ngắt thì đèn khẩn cấp sẽ tự động sáng lên.

Nhưng là những điều này đều là do anh suy đoán lung tung, trên thực tế anh cũng không quan tâm đến cái này. không quan nó là làm sao bị mất điện. hiện tại, Phương Châm và anh cùng mặc đồ ngủ, cùng đứng ngay phòng ngủ, anh nào còn có lòng dạ quan tâm đến nó.

Nghiêm Túc vào phòng, đi một vòng xong đứng lại, Phương Châm đi theo phía sau anh, bởi vì ánh sáng quá yếu trong chốc lát không thấy đối phương đứng lại, cô bước về phía trước mấy bước, kết quả thiếu chút nữa là đụng đầu lên lưng Nghiêm Túc.

Cũng may cô thoáng lại kịp thời, dừng cách Nghiêm Túc khoảng cách không đến 10cm. cô vừa đứng lại, Nghiêm túc liền xoay lưng lại, ánh sáng của đèn pin trên tay anh chiếu lên mặt Phương Châm.

Đột nhiên xuất hiện ánh sáng rọi lên mặt, Phương Châm không mở mắt được, cô giơ tay lên che hai mắt, không vui nói: “Bật đèn pin làm gì thế?”

“Tìm xem chỗ nào có vấn đề.”

Phương Châm suy nghĩ một lúc, xoay người đi ra cửa: “Được rồi, anh tìm đi, tôi ra ngoài chờ anh.”

“Lấy cho tôi cái ghế.” Nghiêm Túc gọi cô lại, “Tôi kiểm tra đèn trần một chút.”

“Có cần thiết không?”

Nghiêm Túc không trả lời vấn đề của cô, xoay đầu nhìn về hướng phòng tắm, đèn pin trong tay chiếu lên cửa phòng tắm: “Em vừa mới tắm xong đúng không? Có phải là phòng tắm có vấn đề gì hay không, nếu không thì vào xem thử một chút.”

Phương Châm vội vàng cầm ghế đầu đến: “Hay là anh kiểm tra đèn trần trước đi.” đùa sao? Trong phòng tắm đều là quần áo cô vừa thay ra, đèn tắt tối om cô cũng không thu dọn. Bây giờ để Nghiêm Túc cầm đèn pin đi vào thì chẳng phải là nhìn không sót cái gì sao.

Nghiêm Túc nhìn ghế đầu đặt trước mặt mình, cười thỏa mãn. anh nói muốn kiểm tra đèn trần chỉ là lấy cớ thôi, sau đó Phương Châm muốn ra ngoài anh liền thuận miệng nói muốn kiểm tra phòng tắm. anh biết Phương Châm vừa tắm xong, phòng tắm liền là một đồng bừa bộn.

Tiếp xúc với Phương Châm càng lâu, Nghiêm Túc lại càng có thể dễ dàng bắt bí cô. Kiên cường và lạnh nhạt từ trước đến nay của cô chỉ là nguy

trang, cô vốn là da mặt mỏng lại hay sĩ diện, còn nhạy cảm, yếu ớt. Cuộc sống lao tù chỉ là mài dũa ý chí của cô thôi, có thể có tác dụng ở những vấn đề khác cô gặp phải trong cuộc sống. Nhưng ở vấn đề tình cảm, đặc biệt là quan hệ nam nữ, cô trong nháy mắt sẽ trở về là tiểu bạch thỏ.

thật ra, Phuong Châm là người rất mềm lòng.

Nghiêm Túc âm thầm cảm thán một câu ở trong lòng, sau đó đứng lên ghế, cầm đèn pin giả vờ kiểm tra chùm đèn thủy tinh lớn treo ngược trên trần nhà.

anh chơi xấu cố ý muốn vào phòng kiểm tra thật ra thì cũng không có ý gì, chỉ là muốn Phuong Châm chờ lâu một chút. về phần chờ cái gì, tạm thời anh còn chưa nghĩ ra.

Phuong Châm ở bên dưới giúp anh vịn ghế, thật ra thì cô cũng không có vịn ghế thật, chỉ là đứng ở đó để phòng lỡ như có chuyện gì thôi. Nghiêm Túc nhìn vô cùng nghiêm túc, ánh sáng của đèn pin soi lên nửa bên mặt anh trông gương mặt anh giống như một bức điêu khắc đầy góc cạnh, kẻ cả năm giác quan cũng trở nên sâu sắc hơn.

Khoảng chừng năm phút, Phuong Châm nhin không được hỏi: “Có vấn đề gì không?”

“Tạm thời chưa nhìn ra.”

“Vậy anh xuống đây đi, đứng cao như vậy lỡ như ngã....”

Nghiêm Túc cười cười, tay cầm đèn pin rọi xuống chân Phuong Châm. Vừa mới tắt xong làn da cô gần như trong suốt, kết hợp với ngón chân mảnh khảnh của cô, thật là một bức tranh vẽ tuyệt đẹp.

Trong lòng Nghiêm Túc khẽ động, chủ động tắt đèn pin. Phuong Châm vội vàng đứng lên.

“không có chuyện gì, không có trật chân, chỉ là ngã một cái. anh đừng bật đèn pin nữa, ánh mắt tôi không chịu được ánh sáng quá chói.”

“Được, vậy thì không bật nữa.”

Trong phòng một màn đen kịt, bởi vì trước đó bị đèn pin rọi vào nên trước mắt Phuong Châm có chút mờ mịt. Chờ nửa phút sau, cô mới lần nữa nhìn thấy được, lại phát hiện Nghiêm Túc đứng trước mặt cô, chăm chú nhìn cô. Cảm giác giống như bị một cỗ lực lượng lớn mạnh vây quanh, làm cho người ta không có chỗ nào để trốn.

Phuong Châm có chút lo sợ, nhin không được liên tiếp lùi về phía sau. Kết quả vừa lùi mấy bước bỗng liền đụng phải bàn đọc sách bên cạnh cửa sổ sắt đất, trong một lúc không còn đường lùi.

Nghiêm Túc dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cho cô, từ từ tiến đến gần cô đồng thời nhanh chóng ra tay, cả người áp sát Phuong Châm đồng thời hai tay đặt hai bên người cô, mạnh mẽ chống lên bàn đọc sách.

“Mặt em sao thế?”

Giọng nói trầm thấp đầy từ tính vang lên, Phuong Châm cảm thấy đầu vầng mắt hoa: “Cái gì?”

“Dường như hơi đỏ, va vào đâu rồi sao?”

Phuong Châm lập tức nhớ ra, đó là lúc đang tắm cô tát một tát để lại vết đỏ. Bởi vì đột nhiên mất điện, cô liền quên chuyện này đi.

Bây giờ Nghiêm Túc nhắc đến.....

“không, không có gì.”

“Để tôi xem.”

Khi nói chuyện Nghiêm Túc đã giơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve trên mặt Phuong Châm, nhột nhột, cảm giác có chút thô ráp, nhưng lại vô cùng chân thật.

Phuong Châm nhin không được co rúm thân thể lại một chút, không phải bởi vì lạnh, mà là vì không không chế được dòng điện mạnh mẽ nhảy lên ở trong thân thể.

Dường như Nghiêm Túc cũng cảm thấy giống như cô vậy, sờ một chốc lát, anh rốt cuộc không thỏa mãn với hành động này nữa, thân hình nghiêng về phía trước, một tay ôm eo Phuong Châm, kéo cả người nàng vào trong ngực, sau đó lại hướng về đôi môi của cô, mạnh mẽ lại xuống hôn xuống.

--- --- ---

Máu cả người Phuong Châm sôi lên, không chút suy nghĩ liền giơ tay đánh lên ngực Nghiêm Túc.

Dường như Nghiêm Túc đã lường trước được hành động này của cô, anh sớm phòng bị, trực tiếp nắm lấy cổ tay cô, dùng sức mạnh mẽ ấn tay cô xuống bàn đọc sách, mặc cho Phuong Châm dùng sức thế nào cũng đều tránh không thoát.

Phương Châm giận đến mắt nỏ đom đóm, đôi môi lại cứ bị người ta cắn nát chặt chẽ, cô há miệng mấy lần muốn cắn lưỡi Nghiêm Túc, tuy nhiên cũng bị đối phương tránh được, còn để đối phương hút hết phần nửa không khí trong miệng. Trong phút chốc, Phương Châm vừa giận vừa gấp, trong ngực vô cùng khó chịu, lại còn có chút choáng váng.

cô âm thầm ra sức gọi tên La Thế ở trong lòng, để giữ lại một tia tinh táo cuối cùng cho mình. Vùng vẫy hồi lâu cũng không có kết quả, cuối cùng Phương Châm bắt đầu đi ra đòn hiểm cuối cùng.

cô dùng hết sức lực cuối cùng còn lại trên người, cong nhẹ đầu gối, hướng về dưới lỗ rốn ba tấc đập tới. Lần này Nghiêm Túc không có lường trước được nên một chút phòng bị cũng không có. Phương Châm ra đòn không thể nói là vô cùng mạnh dù sao thân thể bị quản chế không phát huy được hết sức lực, nhưng tất nhiên vẫn không thể tránh được cảm giác đau đớn.

Nghiêm Túc rên lên một tiếng, cắn lên môi Phương Châm, trong chốc lát một cổ máu tươi tràn ra trong miệng hai người.

Phương Châm cũng bị đau đến rên nhẹ một tiếng, Nghiêm Túc buông tay cô ra, đem môi dời khỏi môi của cô.

“Ra tay thật ác độc.” Bảo đao ba mươi năm còn chưa xuất động, cô dự định hại anh không thể dùng luôn đúng không.

Cả người Phương Châm bủn rủn, không còn chút khí lực để nói. cô mệt mỏi tựa vào bàn đọc sách, bàn tay run rẩy lau đi vết máu trên môi. Lần này Nghiêm Túc cắn không mạnh lắm, chỉ rách da một chút.

Nhưng mùi máu tươi trong phút chốc làm hai người tỉnh táo lại, thân thể Nghiêm Túc hơi nghiêng về phía sau giữ khoảng cách khoảng nửa bước với Phương Châm. Sau đó anh cười khẽ một tiếng nói: “Đường như em chẳng hề ghét anh giống như em nói?”

Ý tứ trong lời nói quá rõ ràng. Phương Châm không phải là cô gái chưa hiểu cuộc sống, cô đương nhiên biết mới vừa rồi thân thể cô có phản ứng như thế nào. Từ phản ứng này cũng có thể nhìn ra tình cảm trong lòng cô đối với Nghiêm Túc cũng gần giống như vậy. Đó không đơn thuần là hận ý, mà thay thế bằng gì đó cô không dám nghĩ cũng không muốn nghĩ đến. hiện tại cô làm một con đà điểu vui vào trong cát vĩnh viễn cũng sẽ không giờ đầu lên.

cô muốn thoát ra khỏi vòm ngực của Nghiêm Túc, nhưng cả người từ trên xuống dưới không có một chút khí lực nào, cảm giác khó chịu trong ngực càng lúc càng mãnh liệt, gần như là đè nén hơi thở của cô. cô ôm ngực hít thở hai cái thật mạnh, không những không có cảm thấy dễ chịu hơn một chút mà ngược lại càng khó chịu hơn.

Nghiêm Túc nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của cô, vội vàng giờ hai tay đỡ cô: “Em lên giường nghỉ ngơi chút đi.”

“không, không cần.”

Nghiêm Túc giờ tay sờ gò má cô: “Rốt cuộc là làm sao lại ngã như vậy?”

Phương Châm tránh né giống như chim sợ cành cong, lập tức nghiêng đầu sang một bên nói: “không có gì, không cần thận trọng phải thôi, anh nhanh chóng tìm người đến sửa đèn đi.”

“Làm sao lại sợ tôi như vậy, tôi ở đây làm em khó chịu sao?”

“Nghiêm Túc.....”

“Phương Châm, anh hỏi em, cuối cùng là vì sao em không chấp nhận anh? Chỉ là vì La Thế sao?”

Phương Châm bị cắt ngang lời, im lặng không nói nhìn Nghiêm Túc. Trong phòng tối đen, chỉ có chút ánh sáng từ ánh trăng xuyên qua kính thủy tinh xuyên vào trong phòng. Gương mặt Nghiêm Túc biến mất hơn phân nửa trong ánh sáng của ánh trăng, chỉ có đôi mắt kia phát ra ánh sáng kiên nghị, mang theo một cảm giác bức bách không lồ.

Phương Châm không dám nhìn vào mắt Nghiêm Túc, cô rất sợ mình sẽ nói ra tất cả những gì chôn giấu trong lòng. cô chỉnh đốn tâm tình một chút, sau đó nói dối cho qua: “Đúng, là bởi vì La Thế. Tôi với La Thế đã làm tiệc cưới, chỉ thiếu giấy kết hôn hợp pháp. trên thực tế, trong lòng tôi anh ấy không khác gì người chồng, tôi yêu anh ấy, anh ấy cũng yêu tôi, tôi còn từng có thai đứa con của anh ấy. anh ấy bởi vì anh mà chết, Nghiêm Túc, cho dù thế nào tôi cũng không thể tiếp nhận được anh. Cho dù anh tài giỏi đến cỡ nào, tôi đều không thể có loại tình cảm đó với anh được.”

Nghiêm Túc hơi cúi đầu, đem cả khuôn mặt chôn vào bóng tối. ở góc độ này Phương Châm chỉ có thể thấy được đỉnh đầu của anh, đang lúc cô nghĩ có phải mình đã nói những lời làm đối phương tổn thương hay không thì Nghiêm Túc đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt thâm trầm nhìn cô: “anh sẽ chứng minh cho em thấy, La Thế không phải anh hại chết.”

“Sao?”

“Nếu em đối với chuyện này mà canh cánh trong lòng anh liền tháo cái nút thắt này. không nhổ được cây kim trong lòng em, anh nghĩ em mãi mãi cũng không thể tiếp nhận anh. Phương Châm, anh sẽ làm rõ chuyện năm năm trước, em chờ đi.”

“Còn có cái gì mà tôi không hiểu, chuyện rất rõ ràng.”

“Chưa chắc.”

Nghiêm Túc thong thả phun ra hai từ này, lại duỗi tay nắm tay Phương Châm. anh cầm tay cô vào trong vạt áo, đem cả lòng bàn tay Phương Châm áp lên trên da anh.

Vào khoảng khắc chạm vào da thịt ấm áp của Nghiêm Túc, Phương Châm nhìn không được run lên. cô cố gắng rút tay của mình về, lại nghe Nghiêm Túc nói: “Sờ kĩ chút, đây chính là vết sẹo năm đó do một dao của em để lại. Phương Châm, cuộc chiến này là em tạo nên. Nếu như không có chuyện năm năm trước, anh căn bản là không nhớ được em, thậm chí còn không nhận ra em. Em chọn lựa bắt đầu như thế chuyện cũng không phải của mình em nữa. Ngọn lửa này là do em đốt lên, thì em phải chịu trách nhiệm dập tắt nó mới đúng.”

Phương Châm cảm thấy Nghiêm Túc trước mắt hoàn toàn không giống lúc trước, anh giống như Tu la (quỷ thần) bước ra từ địa ngục. không phải trước kia Phương Châm chưa từng thấy người hung hãn, trước kia, lúc ở trong tù, có vài cô gái dám đánh nhau công khai trước mặt giám ngục, cũng mặc kệ cả người đầy máu, bị đánh rớt vài cái răng liền khí phách xoay sang chỗ khác phun ra, trên mặt đất đầy những vụn răng nhỏ, tinh thần quả cảm làm cho đến bây giờ Phương Châm cũng không quên.

Nhưng hôm nay sau khi cô nhìn thấy vẻ mặt của Nghiêm Túc, liền cảm thấy những gì nhìn thấy trước kia cũng chưa là gì. Nghiêm Túc so với cô gái trong tù còn nguy hiểm hơn gấp trăm ngàn lần, sức lực của anh mạnh hơn nhiều so với cô, quyền thế, tiền tài, tất cả mọi thứ của anh Phương Châm đều không thể sánh bằng.

anh muốn có được một người phụ nữ rất dễ dàng, đừng nói là yêu, chỉ sợ anh không thích nhưng chỉ cần anh ra tay đối phương liền nhất định sẽ thần phục dưới chân anh.

Mặc dù từ đầu đến cuối Nghiêm Túc cũng không có lấy quyền thế áp chế người khác, nhưng loại ý niệm này lại xuất hiện trong đầu Phương Châm, thậm chí càng ngày càng mãnh liệt.

cô rất cuộc có chút sợ người đàn ông này, bị anh giam cầm chừng mười mấy phút, sợ hãi trong lòng Phương Châm càng ngày càng mạnh mẽ. Tất cả nguy trạng của cô đều bị vỡ tan trong nháy mắt, lộ ra thể giới nội tâm yếu ớt. cô kinh ngạc nhìn Nghiêm Túc một lúc, sau đó lạnh lùng nói: “Nghiêm Túc, xem như là tôi cầu xin anh, xin anh bỏ qua cho tôi đi.”

“Muốn anh bỏ qua cho em thế nào?”

“Chúng ta đừng gặp mặt nữa. Tôi rời khỏi Thâm Lam, từ đó không xuất hiện trước mặt anh nữa. anh cũng không cần có ý đến tìm tôi, xem như cho đến bây giờ cũng chưa từng xuất hiện trong thế giới lẫn nhau đi, có được không?”

Nghiêm Túc khé nhếch môi, lông mày từ từ nhú lại. anh cười mang theo một chút giễu cợt hỏi Phương Châm: “Em cảm thấy có thể không?”

Phương Châm không phản bác được anh, yêu cầu của cô quả thật rất ngây thơ. Đối với Nghiêm Túc mà nói, cho dù gặp cô hay không cũng không có bất kỳ tổn thất gì, như vậy làm sao anh có thể dễ dàng bỏ qua cho cô, chỉ vì để cô sống tốt hơn một chút.

Cảm giác tuyệt vọng xẹt qua trong lòng cô, Phương Châm bắt đầu đi nhắm mắt lại, đầu óc trống rỗng. cô cảm giác được hơi thở của Nghiêm Túc đang từ từ đến gần, thậm chí thân dưới của anh đã áp lên trên người cô.

Tối nay, có lẽ cô chạy trời không khỏi nắng (không tránh được tai vạ) rồi.

Nghĩ vậy, mắt Phương Châm lại có chút ê ẩm. đang khi cô không biết nên làm thế nào cho phải thì một giọng nói hơi có chút trẻ con vang lên: “Phương Châm, trong phòng chị có.....”

Giọng nói của Vương Tử như một thanh dao nhọn, một dao cắt đứt không khí mập mờ giữa Phương Châm và Nghiêm Túc trong nháy mắt. Cả người hai người đều cứng đờ, tuy nhiên Nghiêm Túc phản ứng rất nhanh, cả người vẫn bao phủ lên người Phương Châm như cũ, ngay cả đầu cũng không quay lại hỏi: “Thế nào, phòng của con không có điện sao?”

“không phải, đèn sáng, chỉ là không có điều hòa thôi.”

Mặc dù không nhìn thấy mặt Vương Tử, nhưng Phương Châm có thể tưởng tượng được vẻ mặt của cậu lúc nói chuyện. quả nhiên là anh bạn nhỏ còn rất nhỏ nhưng cái gì cũng biết, sau khi nói câu đó, lại “tốt bụng” bổ sung thêm một câu: “không có chuyện gì, con đi ngủ, hai người tiếp tục đi, nhỏ tiếng thôi.”

nói xong Vương Tử xoay người đi, còn tốt bụng đóng cửa lại giúp họ. Trong khoảng khắc cánh cửa đóng lại, Phương Châm cuối cùng cảm thấy xong rồi. một luồng sức mạnh không biết từ đâu đến khiến cô dùng sức thừa dịp Nghiêm Túc còn đang sững sờ đẩy anh ra, sau đó như cô nhanh như chớp chạy vào phòng tắm, khóa cửa lại.

Nghiêm Túc chỉ cảm thấy thật muốn cười, vuốt vuốt môi nhớ lại cái hôn lúc này. Sau đó anh đi đến trước cửa phòng tắm, giơ tay lên gõ cửa: “Phương Châm, anh đi xem một chút, chắc là điều hòa hỏng rồi.”

Trong phòng tắm im ắng, một chút tiếng động cũng không có. Nghiêm túc lại gõ hai cái: “Em sao thế, có nghe không? Đầu choáng váng muốn hôn mê sao?”

Phía sau cánh cửa, Phương Châm giận đến mức cắn môi, lời của Nghiêm Túc căn bản không phải là quan tâm mà là trêu chọc cô.

“Tôi không sao, anh đi đi.”

“Được.”

Nghiêm Túc không lưu luyến bước nhanh khỏi phòng Phương Châm. Phương Châm ở trong phòng tắm ngừng thở lắng nghe, cho đến khi vang lên tiếng đóng cửa cô mới thở phào nhẹ nhõm, cả người mềm nhũn xụi lơ trên sàn, trong phút chốc không đứng lên nổi.

May nhờ có Vương Tử, nếu không tối nay sẽ phát sinh chuyện đó. Nhìn biểu hiện vừa rồi của Nghiêm Túc, rất có ý muốn tính toán lại sổ sách lúc trước. nam nữ đơn độc trong một phòng, cô lại mặc có chút đồ như vậy thực là câu dẫn đối phương. Chỉ sợ lúc đầu Nghiêm Túc chỉ muốn trêu chọc cô, nhưng sau đó Phương Châm nhận thấy rõ ràng phản ứng sinh lý của anh.

Đàn ông một khi hứng tình, cho dù phụ nữ có phản kháng thế nào cũng không có tác dụng.

Nhưng tại sao Vương Tử không đến sớm một chút nha? Phương Châm có chút ai oán. Nghiêm Túc nói, lần một lần hai đều có điện, hiển nhiên là phòng ngủ của Vương Tử cũng có điện. hửn là cậu đang xem phim hoạt hình, điều hòa ngưng hoạt động lúc nào cũng không biết. Mãi cho đến khi trong phòng càng lúc càng lạnh cậu mới kịp phản ứng.

Nếu như cậu đến chậm hơn vài phút thì sẽ nhìn thấy cảnh gì đây?

Phương Châm vừa nghĩ đến hình ảnh kia liền không nhịn được muốn thét lên, đòi người còn có thể máu chó hơn một chút không?

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35-1: Khẩu vị nặng (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35-2: Khẩu vị nặng (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

---HẾT CHƯƠNG 35---

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36-1: Không được như ý (1)

Edit: Cindy

Sau khi từ Làng du lịch về, Phuong Châm cho rằng tất cả đều đã qua, không nghĩ đến chuyện máu chó vẫn tiếp tục kéo đến.

Ngày hôm sau, sau ngày Nghiêm mẹ đưa cô về Thâm Lam, Phuong Châm nhận được một thông báo, là Quản lý bên công ty vệ sinh nói cho cô. Đó là thông báo đuổi việc, không có giải thích nhiều, chỉ một câu “cô không cần đến nữa” là kết thúc.

Quản lý công ty vệ sinh là bạn của mẹ Từ Mỹ Nghi còn có chút chiều cô. nói xong lại phát tiền lương cho cô. rõ ràng cô không có làm hết tháng, nhưng Quản lý vẫn đưa cho cô tiền lương một tháng.

Phuong Châm đối với tất cả chuyện này không khỏi mờ mịt, mặc dù biết mình phải đi là chuyện không thể nghi ngờ, nhưng trước khi đi cô nhận không được hỏi Quản lý: “Có thể nói cho tôi biết vì sao không?”

Bởi vì có chút quan hệ, Quản lý cũng tỏ vẻ rất khó xử: “Tiểu Phuong, cô đừng trách tôi, cô thấy chỗ này tôi làm ăn thật không sai, thật ra thì công ty tôi cũng chỉ là cái miếu nhỏ, không đắc tội được với nhân vật lớn. Bên Thâm Lam kia muốn cô đi, tôi cũng không có cách nào. Tôi không thể vì cô mà đắc tội với tập đoàn lớn như vậy, cô thông cảm cho tôi một chút.”

“không sao, Quản lý, tôi hiểu.”

không nghĩ đến lại là Nghiêm Túc. Xem ra ngày đó lời nói kia của cô làm cho anh ta tức giận, đoán là anh ta đã nghĩ thông suốt, không dây dưa với cô nữa, cho nên không chọc ở lại Thâm Lam nữa.

không sao, đi cũng tốt, hiện tại cô có gửi không ít tiền ở ngân hàng, thất nghiệp một hai ngày cũng không đói chết. cô cảm tiền Quản lý đưa xoay người muốn rời đi, Quản lý còn đưa cô một đoạn đến cửa lớn, tốt bụng nhắc nhở cô: “Tiểu Phuong, sau này ra ngoài làm việc phải thông minh một chút, ngàn vạn lần không được đắc tội đến người không thể đắc tội. Bản chất cô rất tốt, lòng dạ cũng không tồi, cũng có chút kiêu ngạo. cô phải học được cúi đầu trong công việc, lúc cần khéo léo phải khéo léo một chút. có đôi khi một hai câu cũng làm hỏng tất cả. cô hiểu ý tôi không?”

“Tôi hiểu, cảm ơn Quản lý.” Phuong Châm tạm biệt Quản lý sau đó xoay người rời khỏi công ty vệ sinh, ngồi xe điện của cô về nhà.

Bị Nghiêm Túc khai trừ, cũng không làm bản thân cô khó chịu gì, có chút tiếc nuối là kế hoạch mua nhà của cô lại phải hoãn lại. Vốn dĩ cô muốn làm ca đêm để ban ngày có chút thời gian làm thêm việc gì đó, hiện tại mua một căn nhà nhỏ là gánh nặng của cô, kết quả như vậy cô chỉ có thể tìm công việc mới, hơn nữa không cần thiết phải tiếp tục làm công việc làm thêm đó nữa.

Phuong Châm ngồi xe điện xuyên qua dòng xe cộ tấp nập, trong lòng vừa buồn bực vừa buồn cười. Bởi vì tâm tình không tốt nên cô cũng không có lòng dạ nấu cơm, định mua vài loại thức ăn đã làm sẵn, lại mua mấy lon bia, một mình về nhà uống bia dùng cơm.

Kết quả cô vừa về đến nhà liền nhận được điện thoại của Từ Mỹ Nghi. Phuong Châm cũng không bắt nghe, công việc kia là mẹ Từ Mỹ Nghi giới thiệu, hẳn là Quản lý nói với mẹ cô ấy.

Từ Mỹ Nghi vô cùng tức giận nói: “Cậu đang ở đâu?”

“Mình vừa về đến nhà.”

“Cậu chờ mình, mình qua ngay.”

Phuong Châm nhìn một túi thức ăn trong tay một chút, thầm nghĩ Mỹ Nghi cậu cũng đuổi đến giờ cơm sao. Vào nhà, Phuong Châm nhìn sang phòng bếp, trước mắt dường như xuất hiện Nghiêm Túc buộc tạp dề cầm lấy cái chảo. Thậm chí trong phòng còn xuất hiện mùi thơm của thịt xào tỏi, làm Phuong Châm nghĩ đến có chút say.

cô cười gượng mình điên rồi, đem túi thức ăn trong tay đặt lên bàn, sau đó mở TV. Trong phòng có âm thanh nói chuyện cô sẽ không nghĩ đến Nghiêm

Túc.

Sau đó cô xoay người vào phòng bếp, cầm chén đĩa ra ngoài, đem thức ăn đổ ra đĩa. Bởi vì còn phải đợi Từ Mỹ Nghi nên cô không ăn trước, chỉ lấy lon bia, từng ngụm từng ngụm uống xuống.

Thời gian trôi qua rất nhanh, nửa tiếng sau Từ Mỹ Nghi liền vội vàng vàng chạy đến. chỉ là cô không phải là đến một mình, phía sau còn có thêm một người. Phương Châm uống hơn nửa lon bia, đầu có chút say, sau khi mở cửa thấy Thẩm Khiên đến cùng Từ Mỹ Nghi, cô ngây người trong chốc lát.

Hai người kia cũng không khách sáo, trực tiếp đi vào nhà. Từ Mỹ Nghi nhìn thức ăn trên bàn, lại nhìn lon bia bên cạnh, nói với Phương Châm: “Tâm tình cậu cũng không tệ nha.”

“không có gì. Thẩm Khiên, anh cũng đến rồi.”

Mãi đến lúc này cô mới nhận ra Thẩm Khiên, sau đó cô liền buồn bực: “Sớm biết anh cũng đến thì tôi sẽ mua nhiều thức ăn một chút, lúc Mỹ Nghi gọi điện tôi cũng vừa về đến nhà.”

“không sao, anh không phải là đến dùng cơm. anh nghe nói em mất việc, sợ tâm trạng em không tốt nên cố ý ghé thăm em một chút.”

“Tâm trạng tôi không có gì không tốt, anh nhìn xem tôi còn cố ý mua rượu với thức ăn, tâm trạng tôi rất tốt nha.”

cô nói vậy, Từ Mỹ Nghi và Thẩm Khiên lại cảm thấy cô đang mượn rượu giải sầu. Từ Mỹ Nghi nhìn căn phòng nhỏ nhỏ, cảm thấy ba người ở trong này thật ngột ngạt, liền đề nghị: “không bằng đến nhà mình đi, nếu muốn uống rượu thì ba người chúng ta cùng uống cho sáng khoái.”

“không cần đâu, mình uống ở nhà là được rồi. Có phải cậu ngại chỗ này quá nhỏ hay không? Mình đã nói với cậu, nhỏ thì mới ấm áp. Mùa đông đến, phòng quá lớn, nếu không có khí ấm thì rét chết người nha.”

nói xong lời này cô không khỏi nhớ đến tình cảnh tối hôm đó ở Làng du lịch. Gian phòng kia khá lớn, so với chỗ này còn lớn hơn rất nhiều, điều hòa ngưng hoạt động vài tiếng thì trong phòng càng lúc càng lạnh, cô cuộn mình ở trong chăn dày còn chịu không nổi. May nhờ Nghiêm Túc tìm người....

Khụ, sao cô lại nhớ đến Nghiêm Túc rồi. Phương Châm có chút giận mình, nói với Từ Mỹ Nghi: “Hai người tùy tiện ngồi đi.” sau đó cô cầm lấy lon bia uống hơn phân nửa tiếp tục uống.

Thẩm Khiên nhìn không được, muốn ngăn cản Phương Châm, Từ Mỹ Nghi lại kéo anh, trừng mắt với anh. Về mặt kia rõ ràng là nói: mặc kệ cô ấy đi, trong lòng cô ấy khó chịu thì cứ để cô ấy uống đi.

Lúc này Thẩm Khiên mới thôi, tìm cái ghế ngồi xuống. Từ Mỹ Nghi cầm lấy một lon bia đưa cho anh họ mình, chính mình cũng khui một lon, sáng khoái giờ lên nói: “Chúng ta uống đi! CMN công việc, ngày mai sẽ tìm cái khác tốt hơn.”

Phương Châm biết họ nghĩ cô vì mất việc nên tâm trạng không tốt, cô dứt khoát đâm lao thì theo lao cũng không muốn giải thích, cụng lon với Từ Mỹ Nghi xong cô uống một ngụm lớn. uống hết một lon cô mới ăn thức ăn, vừa ăn vừa xem TV.

Lúc đầu cô còn nhìn rất rõ ràng, TV đang phát cái gì cô cũng biết. Nhưng từ từ, có thật nhiều hình ảnh xuất hiện trước mắt cô, TV từ một thành hai, từ hai lại thành bốn. Phát cái gì cô cũng không biết nữa, mí mắt dần dần nặng xuống.

Từ Mỹ Nghi và Thẩm Khiên bên cạnh dường như muốn nói cái gì nhưng cô không nghe được nữa, cả người từ từ ngã xuống, cuối cùng gục lên bàn ngủ.

Phương Châm ngủ rồi Thẩm Khiên mới thở phào một cái. anh liếc mắt nhìn Từ Mỹ Nghi hỏi: “Làm sao đây?”

Từ Mỹ Nghi cười, về mặt cứ như tên trộm: “anh hỏi em, em làm sao biết nha. Nếu không em tránh đi, sau đó anh làm gì thì làm?”

Thẩm Khiên giờ tay lên đánh em họ mình một cái: “Lúc nào rồi mà còn đùa kiểu này. Nhanh nghĩ cách xem. cô ấy say đến như vậy, nếu không tối nay em ở đây với cô ấy đi.”

“Tại sao lại là em, anh vội vã chạy đến an ủi cô ấy, cái gì cũng chưa nói liền đi à?”

“Vậy làm sao đây, chỗ nhỏ như vậy, ba người không thể ở cùng được nha.”

Thẩm Khiên đúng là chính nhân quân tử, mặc dù trong lòng thích Phương Châm, nhưng tuyệt đối không có ý thừa dịp người ta say mà giờ trò. Nhưng anh thật không yên lòng, Phương Châm một mình ngủ ở đây, cho nên mới đề nghị em họ ở với cô.

Từ Mỹ Nghi một bụng đầy ý nghĩ tình quái. một lòng muốn tác hợp Phương Châm cùng anh họ mình. Như loại cơ hội quan tâm này cô dĩ nhiên không thể bỏ qua một cách vô ích, cho nên cô đảo mắt đề nghị: “Nếu không thì vậy đi, mang Phương Châm về nhà em. Ba mẹ em đi du lịch rồi, trong nhà chỉ có một mình em, em cũng sợ. anh họ cũng đến đi, làm bảo vệ cho bọn em.”

Thẩm Khiên có chút xấu hổ, anh nghe hiểu ý ở trong lời của. anh đang suy nghĩ muốn nói tiếp thế nào, liền nghe Từ Mỹ Nghi nói: “Ngày mai em phải đi làm, nhưng Phương Châm thì không, không phải là anh cũng đúng lúc được nghỉ sao. Ban ngày em đi làm để Phương Châm ở nhà một mình cũng không được, có anh ở đây thì sẽ không lo lắng nữa.”

cô vừa nói vừa nháy mắt với Thẩm Khiên, cũng không đợi đối phương đồng ý đã trực tiếp đi đỡ Phương Châm. Thẩm Khiên cũng không nói gì, giúp em họ cùng đỡ Phương Châm xuống lầu, sau đó nhét vào trong xe mình.

Cả một đường, Phương Châm tựa vào Từ Mỹ Nghi say ngủ, lúc đến Cur xá Từ gia xe bị cản một cục đá trên đường, cú xóc làm Phương Châm giật mình tỉnh lại.

cô có chút mơ hồ nhìn bốn phía: “Mỹ Nghi, đây là chỗ nào?”

“Ở trong xe mình.”

“Sao mình lại ở trong xe cậu?”

“Cậu say rượu, mình không yên lòng cậu ở nhà một mình liền đưa cậu về nhà mình. Cậu yên tâm, ba mẹ mình không có ở nhà, hai chúng ta cùng ngủ, cậu đến trò chuyện với mình nha.”

Phương Châm vừa uống là sẽ say, từ lượng thật có chút kém. Mặc dù lúc này miễn cưỡng tỉnh lại, nhưng đầu óc một chút cũng không được tỉnh táo. cô không có khả năng phân tích lời của Từ Mỹ Nghi, thậm chí nghe vào tai này lại ra bằng tai kia.

cô vỗ vỗ Từ Mỹ Nghi: “Cám ơn cậu.”

“Đừng khách sáo, hai chúng ta là gì nha, chúng ta là bạn bè tốt nhất.” Hơn nữa mình hết sức hi vọng cậu có thể thành chị dâu họ của mình nha. Từ Mỹ Nghi yên lặng thêm một câu ở trong lòng.

Lúc ba người đến Từ gia đã sắp chín giờ. Từ Mỹ Nghi dìu Phương Châm vào phòng xong, đỡ cô lên giường nằm. Sau đó cô mở điều hòa, muốn thay quần áo. Ngay lúc đó thì Thẩm Khiên gõ cửa, cô mở cửa nhìn ly nước đối phương cầm trên tay.

Thẩm Khiên đưa ly nước cho cô: “Đây là nước ấm, một chút cô ấy tỉnh thì cho cô ấy uống.”

“anh, anh thật biết quan tâm chăm sóc nha, em cũng uống bia nha, vậy mà anh lại chỉ lấy một ly nước nha.”

“Vậy thì em uống đi.”

Từ Mỹ Nghi cười tròng mắt liếc anh một cái, đột nhiên nổi lên ý xấu. cô gọi lại Thẩm Khiên đang muốn đi xuống: “anh, em muốn lau mình cho Phương Châm, một mình làm không được, hay là anh vào giúp đỡ đi?”

“Từ Mỹ Nghi!” Thẩm Khiên nâng cao âm lượng, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm cô em họ, “Ngủ đi. lại giờ trò cấn thận anh đánh mộng em!”

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36-2: Không được như ý (2)

Mặc dù Thẩm Khiên chính trực thẳng thắn cảnh cáo cô em họ, nhưng sáng hôm sau lúc Từ Mỹ Nghi chuẩn bị đi làm lặng lẽ kể tai anh nói nhỏ.

“Ban đêm em nghe thấy Phương Châm ho khan, chắc chắn là bị cảm. anh nhanh chóng vào phòng bếp hầm chút cháo. Em nhớ trong tủ lạnh có con gà, nếu anh biết làm thì thêm nẫu. Làm cháo gà cho cô ấy ăn. Em nói anh nghe, phụ nữ bệnh là dễ nịnh nọt nhất, thừa dịp trong lòng cô ấy yếu ớt cần người dựa vào thì phải mạnh tay bắt lấy.”

Từ Mỹ Nghi vừa nói vừa mang giày, ra đến cửa còn vẫy vẫy tay với Thẩm Khiên: “anh họ, em chỉ có thể giúp anh đến đây, tiếp theo liền xem biểu hiện của anh.”

Thẩm Khiên trừng mắt nhìn em họ mình một cái, anh mắt kia rõ ràng là bảo cô nhanh chóng “Cút” đi. cuối cùng Từ Mỹ Nghi vừa đóng cửa lại thì Thẩm Khiên liền chạy vào phòng bếp.

Tất nhiên là anh biết nấu cháo. Nồi cơm điện cũng có chức năng nấu cháo, anh lấy gần nửa chén gạo từ trong thùng đem đi vo sạch sẽ, sau đó anh ước lượng đủ lượng nước rồi cắm điện, nói đến nấu cháo thì như vậy là nhanh nhất.

Bật điện nồi cháo xong anh đứng trong phòng bếp do dự một lúc lâu. Rốt cuộc có nên nấu thêm con gà như em họ nói không? anh học tập rất tốt, khi làm bác sĩ thì trình độ cũng không tệ, nhưng cũng không có nghĩa là anh có thể vào được phòng bếp.

Từ nhỏ gia cảnh tốt hơn hẳn những người khác, cho đến bây giờ anh chưa từng đi vào phòng bếp qua, trong nhà có thuê người giúp việc, muốn ăn gì thì chỉ cần nói là được. Trước kia Thẩm Khiên cũng từng yêu đương vài lần, mặc dù thời gian đều rất ngắn. những cô gái kia cũng không có yêu cầu gì

cao, cũng không cần anh tự mình xuống bếp, chỉ cần ngày lễ tết, sinh nhật, ngày kỷ niệm vân vân mua quà tặng là được.

Cho nên thật ra anh cũng không hiểu lắm dùng cái gì ngoại trừ vật chất để lấy lòng một cô gái. Nhưng Phuong Châm hiển nhiên là người không thể dùng một hai phần quà là có thể đã động được, theo đuổi cô phải thật dụng tâm mới được.

Thậm chí yên lặng suy nghĩ trong chốc lát, vẫn là mở tủ lạnh lấy con gà kia ra ngoài. Sau đó anh cầm điện thoại lướt web, tìm xem trên website dạy nấu ăn dạy nấu cháo gà như thế nào. Nhìn xong anh cảm thấy cũng không có gì là khó khăn, đem gà bỏ vào lò vi sóng để rã đông, căn cứ theo từng bước làm theo.

Vì sợ lúc làm gà sẽ làm dơ quần áo, anh còn cố ý tìm tạp dề mặc lên người. Mặc dù tay chân có chút luống cuống, nhưng nghĩ đến Phuong Châm vẫn còn ngủ say trong phòng, tinh thần của Thẩm Khiên lại hăng hái lên.

Cho nên sáng hôm đó, Thẩm Khiên bận rộn trong phòng bếp đến gần mười một giờ. Nấu nồi cháo trắng vừa mềm lại vừa thơm, cùng với một tô cháo gà, anh còn biết suy nghĩ ba, trên website dạy nấu ăn nói cho thêm chút nấm hương, anh thấy nhà em họ không có nấm hương chỉ có chút mộc nhĩ (nấm mèo) nên lấy ngâm nước nóng một lúc lại cho vào trong cháo. Còn có cầu kỳ tốt cho sức khỏe anh cũng cho vào một chút.

(Cầu kỳ <枸杞>: cầu kỳ có hàm chứa muối ôxineurin, chất caroten, vitamin PP, vitamin B1 vitamin B2, vitamin c, cha't thiamine v.v... Chứng bệnh eo lưng tê mỏi, hai đùi yếu mỏi, ù tai, nặng tai, chóng mặt hoa mắt, thị lực giảm sút, mắt mờ chảy nước miệng khô lưỡi đắng do gan thận có vấn đề gây ra, hay bệnh đái tháo đường ở người già, chứng liệt dương, di tinh đều có thể thường xuyên sử dụng cầu kỳ để chữa trị.) thường được nấu chung với các món ăn như là cháo... rất tốt cho người bệnh.

anh nấu thêm khoảng nửa tiếng, càng nấu nước cháo càng vàng, mùi thơm tràn đầy phòng bếp. Thẩm Khiên nghĩ đã sắp chín nên cho chút muối vào, đang chuẩn bị nếm thử chút mùi vị liền nghe thấy giọng nói có chút mệt mỏi của Phuong Châm ở phía sau: “anh đang làm gì ở đây?”

Thẩm Khiên hơi ngẩn ra, điều chỉnh vẻ mặt một chút mới xoay người nói: “anh đang làm cơm trưa. Em tỉnh rồi sao, ngủ đủ rồi sao?”

Đúng là ngủ đủ rồi, chỉ là không thoải mái lắm. Đây không phải là lần đầu Phuong Châm say rượu, cảm giác khó chịu này cũng không xa lạ lắm. Nhưng khó chịu thì cũng không thể làm gì được, tự cô muốn uống, cũng không phải là người ta ép cô uống, cô muốn mắng cũng chỉ có thể mắng mình.

“Khát nước không, có muốn uống một chút không?”

Thẩm Khiên vừa nói vừa rót một ly nước ấm đưa đến. Phuong Châm cười cảm ơn anh, cầm lấy ly nước uống hơn nửa ly, quả nhiên là tốt hơn nhiều.

Nhìn bộ dáng yên lặng uống nước của Phuong Châm, trong lòng Thẩm Khiên âm áp, theo bản năng liền nhìn thoáng qua nồi cháo gà kia: “anh nấu chút cháo, sợ em tỉnh rượu sẽ không có khẩu vị. Đây cũng là lần đầu tiên anh nấu cháo, cũng không biết nó thế nào.”

“thật xấu hổ, hôm qua tôi thật quá đáng, lại làm trò trước mặt hai người.”

“không sao, tâm trạng không tốt uống một chút cũng bình thường. Lúc anh mới vào bệnh viện, có đôi lúc làm không tốt liền bị các tiền bối mắng, cũng sẽ mua hai lon bia uống, giảm bớt chút áp lực. có lần uống say về nhà suýt bị mẹ anh đánh.”

Phuong Châm bật cười, cậu con ngoan như Thẩm Khiên cũng có lúc say rượu, điều này làm trong lòng cô dễ chịu hơn rất nhiều.

Hai người đứng nói một chút, Phuong Châm có chút đói bụng, cô nhìn nồi cháo gà kia, nhẹ nhàng ngửi hai cái: “Vừa ngửi liền biết ăn thật ngon, thật thơm nha.”

“Vậy để anh bưng ra bàn ăn, em ngồi xuống từ từ ăn. anh đi lấy chén cho em”

Phuong Châm không có từ chối, xoay người đi khỏi phòng bếp, ngoan ngoãn ngồi bên bàn ăn chờ. Chốc lát Thẩm Khiên liền bưng nồi đến, nhìn bộ dáng anh mặc tạp dề giống như người đàn ông của gia đình, Phuong Châm liền lại nghĩ đến Nghiêm Túc. Người đàn ông kia lúc vào bếp cũng là bộ dáng này, rõ ràng là không thành thạo lại già và rất điều luyện, dường như chuyện gì cũng đều đã dự tính trước.

Tại sao lại nhớ đến tên đó nữa rồi. Phuong Châm cảm thấy nhất định là mình còn chưa tỉnh rượu, ngẩng đầu đem nửa ly nước còn lại uống hết. Thẩm Khiên bưng cháo lên lại vòng lại phòng bếp, vòng vèo vài lần mới đem bát đĩa với hai chén cháo trắng cũng đặt lên bàn.

Sau đó anh nói với Phuong Châm: “Nhanh ăn đi, nhân lúc còn nóng mùi vị sẽ ngon hơn.”

Phuong Châm nếm thử một muỗng cháo, có một mùi thơm nhàn nhạt của gạo, mùi vị thật tốt. Cho nên cô khen: “Tay nghề nấu cháo của anh rất tốt nha.”

Thẩm Khiên thành thực nói: “Là nồi cơm điện nấu, không phải công lao của anh.”

“Nước là anh cho vào, cho nhiều nước hoặc ít nước cũng sẽ ảnh hưởng đến hương vị của cháo. Xem ra ở phương diện này anh cũng rất có thiên phú.”

Kết quả lời này vừa nói không bao lâu, năm phút sau Phuong Châm thử chén cháo gà, cảm thấy thật muốn thu hồi khen ngợi vừa rồi. Cháo gà nhìn qua rất ngon, phối hợp các loại nguyên liệu cũng rất tốt, thịt gà cũng nấu như, khuyết điểm duy nhất chính là: QUÁ MẶN!

Nhìn nồi cháo cũng có thể thấy được, Thẩm Khiên cũng chỉ là người bình thường thôi, thật ra webside dạy nấu ăn dạy đúng, chỉ là nấu cháo cần thận một chút sẽ không kẹo lại như thế, hơn nữa cho ít muối hơn mới là quan trọng.

Ánh mắt Thẩm Khiên hết sức sắc bén, nhìn thấy Phương Châm nhú mày, nghĩ thầm hẳn là cháo này mùi vị rất tệ. anh cũng không hỏi Phương Châm mà tự mình múc một chén, vừa húp được một ngụm liền thiếu chút nữa là phun ra, anh miễn cưỡng nuốt xuống, nghi hoặc hỏi: “Làm sao lại mặn như vậy, anh cũng không có cho hơn chút muối nào nha?”

“không sao, lần đầu tiên đều bị như vậy. Trước kia tôi cũng vậy, rõ ràng là cảm thấy muối không nhiều lắm, nhưng thức ăn lần nào cũng bị mặn.”

Thẩm Khiên lại húp một hớp, chân mày càng nhíu chặt, anh lắc đầu: “không thể nào, anh là sợ cho bị mặn nên mới cho hai muỗng nhỏ.” anh vừa nói vừa khoa tay múa chân một chút ước lượng cái muỗng nhà Từ Mỹ Nghi: “Cái muỗng đó chỉ lớn nhưa vậy, hai muỗng thì làm sao lại có thể mặn như vậy?”

Phương Châm tin lời Thẩm Khiên, anh là bác sĩ, độ chính xác của liều lượng chắc chắn cao hơn so với người bình thường. Hơn nữa nấu cháo không giống như nấu món ăn, nhiều nước như vậy muốn mặn cũng không dễ nha.

“Lúc bỏ muối anh có nếm qua không?”

“Chưa kịp thử em đã đến. anh vốn còn nghĩ ít như vậy là chưa đủ, còn muốn cho thêm một chút nữa. trên webside dạy nấu ăn viết phải cho 2gram muối, cái muỗng kia nhỏ như vậy ngay cả một gram còn chưa bằng nữa.”

Phương Châm im lặng không nói lời nào, ánh mắt vô tình nhìn đến thịt gà trong chén. Sau đó cô hơi mỉm cười, cảm thấy mình đã hiểu ra rồi: “Thịt gà này anh có rửa quak hông?”

“Có rửa sơ sơ, không rửa kỹ lắm.”

“Tôi biết vì sao cháo lại mặn rồi.” Phương Châm múc miếng thịt gà từ trong chén lên giải thích, “Thịt này đã được ướp muối, vốn dĩ đã rất mặn rồi. Cho nên trước khi cho vào nồi phải rửa thật sạch cho hết muối, Tốt nhất nên xé đôi ra, như vậy cũng có thể rửa hết muối bên trong. Nếu không thì cho dù anh không thêm một chút muối thì cháo cũng sẽ mặn.”

“thì ra là vậy. Xem ra muốn làm đầu bếp cũng cần phải học cẩn thận, có một số việc nhìn bên ngoài thật đơn giản, nhưng khi làm lại thật khó. anh còn tưởng rằng nấu cháo thật đơn giản, không ngờ so với giải phẫu còn phức tạp hơn.”

Phương Châm vừa cười vừa gấp thịt gà trong cháo ra. Thẩm Khiên vội vàng ngăn cô lại: “Đừng ăn, mặn như vậy ăn vào sẽ không tốt.”

“không sao, thịt gà cũng còn không mặn lắm, vừa vặn có thể bỏ vào cháo, dù sao cháo trắng cũng không có vị gì.”

cô vừa nói vừa ăn miếng thịt gà, mặc dù hơi mặn nhưng vẫn có thể chấp nhận được. Thẩm Khiên thấy cô ăn cũng tự gấp một miếng ăn, vừa ăn vừa cảm thán: “Khó trách đàn ông phải cưới vợ, nếu không phải sống cùng ba mẹ cả đời. Nấu ăn rắc rối như vậy, anh nghĩ không mấy người đàn ông chịu học. cho dù có lòng muốn học cũng không phải trong thời gian ngắn là có thể nắm giữ được tinh túy của nó.”

“Vậy thì nhanh tìm một người đi, tuổi của anh cũng không còn nhỏ nha. Tôi nghe Mỹ Nghi nói cậu ấy muốn ôm cháu, còn nhắc mấy lần trước mặt tôi nữa.”

“anh cũng muốn tìm, nhưng người ta không cho anh cơ hội, anh cũng không có cách nào khác. Chuyện kết hôn không phải là tìm bảo mẫu hay người giúp việc, vợ có thể nấu nướng được không cũng không quan trọng, quan trọng là mình phải thích mới được. một thanh niên tốt, bề ngoài cũng không xấu, năng lực cũng tốt, còn có thể kiếm tiền nuôi gia đình như anh, làm thế nào cũng phải tìm một người mình thích, cũng không thể vì một ngày ba bữa ăn mà tùy tiện tìm vợ được.”

Phương Châm vui đầu ăn cháo, không có tiếp lời Thẩm Khiên. Lời này rõ ràng là nói cho cô nghe, cô cũng cảm thấy rất có lý nên không phản bác được. cũng không thể bởi vì cô không thích Thẩm Khiên liền ép buộc anh đi cưới người anh không thích.

Hơn nữa điều kiện của Thẩm Khiên rất tốt, trước kia cô cũng phân tích qua, anh muốn cưới một tiểu thư nhà giàu cũng không là vấn đề. Hôm nay nhìn anh không những vượt qua thử thách bình thường, mà những điều kiện cơ bản đều có đủ. Đàn ông nguyện ý xuống bếp bây giờ không nhiều lắm, còn thật tình muốn nghiên cứu thì lại càng ít hơn.

Nếu như cô không quá tự ti thì..., chỉ sợ ban đầu không có tình yêu nam nữ gì với Thẩm Khiên thì cũng sẽ ôm chút hi vọng đồng ý anh theo đuổi.

nói đi nói lại đúng là cô làm chậm trễ Thẩm Khiên.

Thẩm Khiên thấy Phương Châm không nói lời nào cũng không cự tuyệt, trong lòng hơi động, cảm thấy có lẽ có hi vọng. Cho nên anh làm bộ như trêu chọc nói: “Phương Châm, nếu không em thử một lần xem. Xem như là nhìn vào nồi cháo gà này, thử một chút em cũng không chịu thua thiệt, em thấy được không?”

Phương Châm cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, bắt đầu dĩ cười cười.

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37-1: Hiểu lầm (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

hiện động tĩnh chỗ này lập tức chạy tới: "Đây là sao thế, tiên sinh, xảy ra chuyện gì sao?"

"Tôi tìm cô ấy có việc."

"Nhưng cô ấy đang làm việc, ngài muốn mang cô ấy đi chỗ nào nha?"

Nghiêm Túc không kiên nhẫn, móc bóp ra rút mấy tờ tiền nhét vào trong tay ông chủ: "Hôm nay cô ấy không làm, thời gian còn lại tự ông làm."

Ông chủ vừa nhìn tiền trong tay, ít nhất cũng được vài ngàn, lập tức thay đổi sắc mặt, mặt mày hớn hờ nói: "Được được, hai người từ từ nói chuyện, từ từ nói chuyện."

Bộ dáng kia giống như tú bà thu tiền đêm Hồng cô nương đưa đến trên giường khách quý.

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37-2: Hiểu lầm (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

anh liền ở chỗ đó.

Đương nhiên những lời này anh sẽ không nói trước mặt Phương Châm, hơn nữa lời này quá buồn nôn, anh cũng nói không nên lời. anh liếc mắt nhìn quanh bốn phía, bình tĩnh tự nhiên trả lời: "anh nhớ anh từng đưa cho em mượn một cây dù, màu đen, em còn giữ không?"

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Giao thừa

Phương châm tưởng bản thân mình nghe lắm, theo bản năng hỏi lại một lần: "Món đồ gì?"

"một cái ô màu đen. Hơn nửa năm trước, buổi tối hôm đó em rời khỏi nhà Anderson, anh đưa em đến phố Học Sĩ. Lúc đó trời mưa, có cho em mượn một cái ô. Trong ấn tượng hình như em không có trả lại anh."

Trong tích tắc, phương châm gần như muốn nhấc tay đầu hàng.

cô thật sự không đầu lại người đàn ông này. Nửa năm trước mượn một cái ô hồng, tối nay lại trở thành lý do để anh tới tìm cô.

So với Phương Châm đang ngạc nhiên, thì Nghiêm Túc có vẻ ung dung bình tĩnh hơn. anh đứng ở trong phòng khách đem nhìn chung quanh toàn bộ căn nhà, sau đó quay đầu hỏi Phương Châm: "Em để chỗ nào rồi, còn nhớ không"

"không nhớ rõ."

"không phải là lúc dọn nhà đã ném đi chứ?"

"Hẳn là không, nhưng không biết bị tôi cất ở đâu. Nhất định phải tìm trong tối hôm nay sao?"

"Ngày mai em đi làm?"

"Ừm, sáng sớm ngày mai chín giờ đi làm."

Nghiêm túc chăm chú suy nghĩ một chút: "Vậy em mấy giờ tan ca? Xong việc anh lại tới!"

"Ngày mai tôi về nhà, mai là giao thừa anh không đi xã giao sao?"

Trước đây Phương Châm vẫn cho rằng, người có địa vị như Nghiêm Túc phải là cả ngày bay tới bay lui, vội vã đi đi về về, bên người có một đám trợ lý và thư ký, chút là tiệc tùng, chút là tiệc rượu. Nhưng anh nhìn qua hình như rất rảnh rỗi, cả ngày đều rảnh rỗi tới mức "quấy rầy" cô, thậm chí cả đêm giao thừa cũng không tha?

Phương Châm chính là không biết, Nghiêm Túc đương nhiên rất bận. Lúc không ở cạnh cô, Nghiêm Túc vẫn luôn cực kỳ bận rộn. một ít thời gian nghỉ ngơi đều dùng trên người Phương Châm. Như hôm nay anh vừa dự xong một bữa tiệc, tranh thủ đến chỗ của Phương Châm, sau đó về nhà ngủ một giấc sáng sớm ngày mai phải đi Nhật Bản, buổi tối trở về cùng người nhà ăn một bữa cơm tất niên.

Vừa nghĩ tới cơm tất niên Nghiêm Túc lại cau mày. Dù cho cả nhà lớn nhỏ bốn đời của anh cảm tình đều rất lạnh nhạt, nhưng cuối năm không thể không cùng ở chung một chỗ họp mặt. anh không thích cảnh cha mẹ ở trước mặt mình diễn kịch, diễn một màn vợ chồng tình cảm ân ái ái.

Lúc nhỏ Nghiêm Túc nhìn thấy cảnh này trong lòng còn có thể có chút kích động, cảm thấy cha mẹ có thể lại tái hợp. Nhưng càng lớn, lúc anh 7, 8 tuổi cũng đã rõ ràng. Ba mẹ anh đời này xác định như vậy, bọn họ từ lâu không yêu thương nhau, cũng sẽ không có khả năng giống như một cặp vợ chồng bình thường sống chung một nhà.

Có lúc anh thậm chí tình nguyện để họ họ đường ai nấy đi suốt đời không gặp, cũng tốt hơn là đêm giao thừa nhìn hai người họ một màn "vợ chồng ân ái" đến buồn nôn.

Vừa nghĩ tới bữa cơm tất niên, Nghiêm Túc ngay lập tức thấy đau đầu. anh suy nghĩ một chút nhìn Phương Châm nói: "Tối mai phải ăn cơm cùng ba mẹ, như vậy đi, Mừng một anh đến nhà em chúc tết, nhân tiện lấy lại ô?"

Phương Châm đột nhiên rất muốn đáp anh: "anh thiếu một cái ô sao? Quên đi, cái ô kia bao nhiêu tiền tôi lập tức đền cho anh?"

"Ồ không đáng giá, có điều là bà nội anh cho anh, có ý nghĩa quan trọng, vì vậy anh hi vọng em có thể tìm ra nó, được không?"

Thái độ và giọng điệu của Nghiêm Túc tuy ôn hòa nhưng rất kiên quyết, không ngờ lại sử dụng chiêu tình thâm này, để Phương Châm nhất thời không biết làm sao từ chối.

cô suy nghĩ một chút rồi nhìn Nghiêm Túc nói: "Nếu đã như thế, bây giờ tôi tìm nó cho anh?"

"Ngày mai em không đi làm hay sao? Hôm nay nghỉ ngơi trước, ngày kia mừng một Tết anh đến tìm em. Đầu năm mà em cũng đi làm ư?"

"Ừ, làm ca ngày, năm giờ chiều tan ca."

Nghiêm Túc hơi nhũn nhũn mày, muốn khuyên cô vài câu, nhưng cuối cùng vẫn là không nói. anh đưa tay vò vò đầu Phương Châm: "Vậy thì đi ngủ sớm một chút đi, tối ngày một gặp."

Sau khi Nghiêm Túc vò đầu Phương Châm giống như tổ chim, mới hài lòng rời đi, chỉ để lại mình Phương Châm ở trong phòng yên lặng chờ ra.

Sửng sốt sau năm phút cô mới nhớ tới chuyện cái ô, tìm kiếm nửa ngày, rốt cục ở trong một đồng hồ linh tinh trong góc phòng tìm thấy một cái ô màu đen.

cô cầm ô không nhận được cười, lúc trước, khi cô cầm chiếc ô này, không nghĩ tới cô cùng chủ nhân của chiếc ô lại đây đưa không rõ đến vậy. Còn tưởng rằng ngày đó sau khi Nghiêm Túc lái xe rời đi hai người nhất định đời này không gặp lại, nhưng kết quả lại là hết lần này tới lần khác chạm mặt, mỗi lần gặp mặt thì y như rằng quan hệ lại trở nên gần gũi, không để ý nó đã thành ra như thế này.

Cho nên nói giữa người và người thật sự tồn tại cái gọi là duyên phận chăng. Bởi vì duyên phận mới có thể gặp mặt, gặp mặt mới có thể nuôi dưỡng tình cảm. Phương Châm đột nhiên rất muốn đi đến miếu bái tế một phen, cầu xin Bồ Tát nhất quyết đừng để cô cùng Nghiêm Túc có cái loại duyên phận kỳ quái này. cô thật sự không chịu được.

không chịu đựng nổi vận đào hoa xán lạn, Phương Châm sau khi tìm thấy ô liền cảm thấy choáng đầu nằm dài xuống giường ngủ thiếp đi, hôm sau dậy thật sớm đi làm, sau khi tan tầm dứt khoát đi xe về nhà ăn cơm tắt niên.

Lúc cô về đến nhà khoảng chừng sáu giờ rưỡi, mẹ đang ở trong phòng bếp nấu ăn, trên bàn đã bày biện vài món. Ba đang uống trà xem tivi, Phương Châm tìm một vòng không thấy bóng dáng em trai đâu đâu, liền hỏi: "Ba, em trai con đâu rồi?"

"không biết, nói là đi ra ngoài gặp mặt bạn bè. Đúng là, đêm 30 còn không cố gắng ở nhà đợi, thật không hiểu chuyện."

Trách móc thì trách móc, trong lòng Phương Châm biết trong lòng ba em trai so với cô vẫn quan trọng hơn hết. Có điều cô không có người mẹ thiên vị nghiêm trọng vậy, cân cân trong lòng không nghiêng đến mức không còn gì để nói.

Đôi lúc Phương Châm nghĩ, mọi người luôn nói đàn ông trọng nam khinh nữ, nhưng dựa vào kinh nghiệm của cô, dường như phụ nữ thành thạo so với đàn ông lại càng nghiêm trọng, rõ ràng đều là phụ nữ, nhưng lại có một số người xem con trai là mạng sống, còn con gái trong mắt họ thì lại như một món hàng lỗ vốn.

Sau khi Phương Châm tự nhận định mình là một "món hàng lỗ vốn", liền cởi áo khoác vào phòng bếp phụ mẹ mình một tay. Mẹ Phương đang ở đó bận tới tấp tới tấp, vừa thấy con gái như thấy cứu tinh, thay vì thăm hỏi thì lại nhanh chóng đưa con sửa cho cô, trong lòng cô liền dâng lên một cỗ nguội lạnh.

Loại chuyện nhỏ này Phương Châm chừng mười tuổi đã bắt đầu làm, riết rồi thành quen, chỉ một lúc đã làm xong con sửa rồi. cô đem món sửa này cùng với vài món khác mẹ đã làm ra ngoài, đang chuẩn bị trở lại nhà bếp thì nghe có tiếng người dùng sức gõ cửa.

Tiếng gõ cửa dồn dập đáng sợ, Phương Châm sững sốt một chút liền nhanh chóng tới mở cửa. Vừa mới mở ra thì thấy Phương Pháp mặt cắt tức đứng ở đó, trừng cô hét lên: "Làm gì giờ mới mở cửa!"

Phương Châm không muốn so đo với em trai mình, xoay người trở lại phòng bếp. Ba Phương vốn đang ngồi trên ghế sofa, nghe thấy con trai về thì đứng dậy, toan hỏi vài câu bỗng dừng bật thốt lên: "Con như thế này là sao, xảy ra chuyện gì?"

Phương Châm vừa nghe lập tức quay đầu lại. Vừa nãy đứng ở cửa ánh sáng quá yếu làm cô không nhìn rõ, lúc này trong phòng đèn điện chiếu rõ mồn một, bộ dạng của em trai cô làm cô sợ hết hồn.

trên mặt Phương Pháp đều là vết máu, trên người cũng có nhiều vết máu đỏ, chắc là bị bắn lên, quần cũng có một lỗ rách thật lớn. trên người ngoại trừ bị dính máu thì còn lại đều là bùn.

Xem bộ dạng như vậy hẳn là vừa cùng với người khác đánh nhau một trận rồi.

Mẹ Phương từ trong phòng bếp nghe thấy tiếng động đi ra xem, vừa thấy con trai bảo bối như vậy lập tức nhảy lên, xông tới kéo con trai nhìn thật kỹ một lượt, trong miệng thét to: "Con làm sao lại thành như vậy, con bị người ta đánh sao?"

Phương Pháp mặt cắt tức giận, lúc này thấy người nhà liền đem toàn bộ phát tiết ra: "Con mẹ nó lại bị cái thứ khốn kiếp đánh. Thằng khốn đó khôn hồn đừng để ông thấy mặt, nếu không lần sau ông dùng viên gạch ném chết hắn!"

"đang yên đang lành làm sao lại bị người khác đánh?" Trong ba người Phương Châm vẫn là bình tĩnh nhất, hỏi vấn đề cũng chủ chốt nhất.

"Cái thằng khốn kia là bạn trai mới của Jenny, tôi đi tìm Jenny gặp được hắn. Còn có gì để nói, đương nhiên là dùng nắm đấm nói chuyện rồi."

nói nửa ngày té ra không phải bị đánh mà là hai bên đánh nhau. Phương Châm không nhận được khuyên em trai: "Em làm gì phải đánh nhau, đánh nhau cũng chẳng được ích lợi gì, bị thương lại khiến cả nhà lo lắng."

"Tôi tìm Jenny nói chuyện nói lại tình cảm, thằng khốn kia lại ở giữa chế giễu. Là đàn ông ai lại không tức giận?!"

"Em tìm cô ấy nói lại tình cảm?"

không nghĩ tới em trai cô lại là người chung tình, đã chia tay mấy tháng, vậy mà vẫn nhớ tới Jenny. Phương Châm không biết nên nói gì.

"Đương nhiên, tôi bây giờ đi mua nhà, không phải là người nghèo rớt mồng tơi nữa, Jenny dựa vào cái gì không trở lại bên cạnh tôi. Tôi dĩ nhiên nên nói với cô ấy rồi!"

Mẹ Phương vốn đang ở bên cạnh lo lắng vết thương của con trai, vừa nghe nhắc đến hai chữ "Nhà" lập tức dùng tay xà ống tay áo của hắn, ngăn không cho hắn nói. Ai dè Phương Pháp nhanh miệng đã nói ra, mẹ Phương cũng chỉ có thể ngượng ngùng nhìn Phương Châm cười cười: "Em trai con muốn lấy vợ, không thể không có nhà."

"Con biết, nhưng trước tiên khoan đề cập đến chuyện nhà cửa, em cứ nhiên đánh nhau với người khác, lại còn bị đánh ra thế này?"

Phương pháp ở trước mặt chị gái không không ngại ngần thừa nhận bản thân mình chịu đòn, ương ngạnh bĩu môi nói: "Đừng thấy tôi bị thương, tên kia so với tôi bị thương cũng không ít. Tôi đâm vào đầu hắn mấy đấm, cả người không còn sức lực, rốt cuộc hắn bị đánh đến nổi răng rơi đầy đất."

"Con vì sao lại kích động như vậy? Con đánh người khác bị thương, chốc nữa nhà họ tìm đến thì biết làm sao?"

"Tên đó dựa vào gì tìm tới đây, hắn cướp Jenny của con, con chưa giết hắn là đã nể mặt lắm rồi."

Em trai vì chuyện tái hợp không thành lại bị chế nhạo, chẳng trách lại tức giận như thế. Phương Châm hiểu rõ em trai mình, biết hắn nói chuyện thích khoe khoang, xem chừng người bạn trai mới của Jenny cũng không bị thương nhiều lắm, nếu không em trai sẽ không bức như vậy.

Bạn gái đi theo người khác, bản thân lại còn bị đánh, mặt mũi mất hết, không bức mới là lạ.

Phương Pháp ngồi trên ghế, dùng sức vỗ bàn một cái: "Mẹ nó, phụ nữ đều là như vậy, lúc không có tiền thì chê không có tiền, khi có tiền lại chê tiền không đủ. Tên kia có cái gì tốt, không phải là toàn bộ tiền của hắn chỉ đủ mua một căn hộ nhỏ thôi sao? Giấy tờ lại không để tên của cô ấy, vậy mà đã nhanh chóng ở cùng hắn."

nói tới chỗ này hắn lại đưa mũi nhọn về phía Phương Châm: "Chị, đều là chị không tốt, không giết người thì tốt rồi. Nếu chị không giết người thì hiện tại tôi đã có đủ tiền mua nhà, còn phải bị người ta chế giễu sao?"

Nếu như là nửa năm trước, Phương Châm bị em trai oán trách như vậy, quả thật sẽ xấu hổ khó chịu. Nhưng cô bây giờ đã khác trước, từ không phân biệt được phải trái đã trở nên càng ngày càng lý trí.

Nghe Phương Pháp nói xong cô không những không tự trách mình, ngược lại bình tĩnh nói: "Là đàn ông thì nên dùng chính năng lực của mình cưới vợ. Chị không phải cha mẹ của em, dựa vào đâu lại kiểm tiền để em mua nhà. Chị dù thật sự có tiền cũng sẽ không đưa cho em, Phương Pháp, chị không phải vì em mà sống, chị là vì chính mình mà sống. Em không lấy được vợ chỉ có thể trách chính bản thân em, chuyện này không ai có lỗi với em cả."

Lần đầu tiên ở nhà, ngay ở trước mặt cha mẹ Phương Châm mừng em trai mình như vậy.

Trong phòng ba người kia nhất thời sững sốt, mẹ Phương ngạc nhiên đến mức trong đầu có suy nghĩ: Con bé này sao thế, đủ lông đủ cánh thì liền muốn bay ư?

Trong lòng bà từ trước giờ luôn coi con gái chỉ dùng để sai bảo, làm việc, dù cho Phương Châm lúc trước kiếm ra không ít tiền, nhưng bà luôn cho rằng con chính là con, là con thì phải nghe lời mẹ. Cho nên bà muốn Phương Châm như thế nào thì Phương Châm nhất định phải như thế ấy, bao nhiêu tiền cô kiếm được nhất định đều phải đưa về cho gia đình, việc cô cung đường em trai là đạo lý hiển nhiên. Bởi vì em trai còn nhỏ, cô làm chị gái nhất định phải chăm lo cho em trai mình.

Mẹ Phương hoàn toàn không nghĩ tới, con gái sớm đã lớn rồi, Cánh cũng cứng hơn nhiều. Phương Châm sợ dĩ không phải vì rũ bỏ tình thân mà nói nặng nhẹ với người nhà. Có thể là vì con người khi trưởng thành suy nghĩ cũng khác đi. Trước kia cô suy nghĩ tương đối đơn giản, đều là tự mình gạt mình. Nhưng năm năm trong tù khổ sở làm cho cô hiểu rõ rất nhiều điều, suy nghĩ cũng trưởng thành hơn.

Khi cô ở trong nhà người khác rửa chén, quét rác, xát từng sợi đay, cha, mẹ, em trai cô ở nhà ăn trái cây, uống nước quả xem tivi vô cùng nhàn nhã. Khi cô lẫn lộn ngoài xã hội chui cửa kính, lau bậc thang kiếm tiền, ăn chỉ dám ăn cơm nguội, cha mẹ em trai lại vội vàng đi khắp nơi vay tiền làm nhà, bận rộn trang trí. Hôm nay là giao thừa, cô tăng ca làm một đến eo rã rời như mọi, về nhà chuyện đầu tiên chính là vào bếp giúp đỡ, mẹ cũng không có lấy một câu hỏi thăm cô có vất vả không. Thế nhưng em trai ở bên ngoài tranh giành bạn gái bị đánh cho vỡ đầu chảy máu trở về, cha mẹ đều không hề che giấu bộ mặt lo lắng quan tâm.

Phương Châm đột nhiên cảm thấy, mình sống như vậy thực quá thất bại. cô rốt cục hiểu rõ được đạo lý, có một số người mình yêu không phải cô liều mạng trả giá thì nhất định có thể được vị trí trong lòng họ. Trong lòng cha mẹ, em trai so với cô quan trọng hơn rất nhiều, dù cho cô móc tim móc phổi, bọn họ vẫn sẽ mãi dành tình yêu thương cho riêng em trai cô.

Nhưng việc này cô cũng không cần nhắc đến, mấy tháng về nhà một lần cô không nhất định phải trở mặt với cha mẹ. Có lẽ là do cô không muốn tiếp tục để em trai chỉ trích mình, kể từ lần trước ở cửa hàng châu báu Phương Pháp cưỡng ép lấy thẻ ngân hàng của cô buộc cô mua nhẫn, Phương Châm đối với người em trai này đã hoàn toàn thất vọng, thậm chí là tuyệt vọng.

Cho nên cô rút cuộc bày ra bộ dạng của người chị gái, thuận tiện mắng em trai mình một chút.

Phương Pháp lớn như vậy lần đầu tiên bị chị gái quở trách, tức muốn bẻ phở. Hướng chi hôm nay bên ngoài hán đã ôm một bụng tức, giận càng thêm giận, đập bàn một cái nhảy dựng lên: "Con mẹ nó chị là cái thá gì, dám nói tôi như vậy."

"Phương Pháp, em hãy chú ý cách ăn nói." Phương Châm không hề yếu thế, lập tức rống lại: "Em cho đây là đâu, ngoài đường ngoài phố, tùy em thích mắng thế nào thì mắng sao? Chị là ai, chị không phải kẻ tranh giành bạn gái với em, chị là chị gái em. Chị tại sao không thể mắng em như vậy? Em có gì đặc biệt, có địa vị được người khác tôn trọng sao? Em có việc làm, có năng lực xuất sắc sao, không có tiền lại còn làm ra bộ dạng khoác lác? Em không có thứ gì ngoại trừ tự cho mình là giỏi. Em chỉ là dựa vào số tiền bồi thường sau khi bị người khác đánh một trận để mua nhà, có phải cảm thấy mình rất ghê gớm rất vẻ vang, có phải định nói cho mọi người đều biết không? không biết hối lỗi, lại còn gây sự đánh nhau, em cảm thấy như vậy là rất đàn ông, sẽ có cô gái nào đồng ý theo em sao? Em đến cả việc tôn trọng người khác cũng không biết!"

Cha mẹ Phương lần này thật sự sững sờ. Đây là đứa con gái ngoan ngoãn hiểu chuyện bảo gì làm nấy của họ sao? Trước kia Phương Châm chưa bao giờ nói chuyện lớn tiếng như vậy, không nghĩ đến hôm nay lại cùng em trai cãi nhau, Phương Pháp nói một câu cô liền đáp lại mười câu, giọng điệu sắc bén thái độ ác liệt, chuyện này quả thực là phản, phản rồi.

Mẹ Phương ngay lập tức đứng phắt dậy, mặt tối sầm lại mắng Phương Châm: "Mày dựa vào cái gì mà nói em mày như vậy? Em mày dù không tốt chẳng nữa nó cũng không đi giết người, cũng không ngồi tù, em mày so với mày không biết tốt hơn bao nhiêu lần. Nhà họ Phương có đứa con gái bất hiếu như mày quả thực đen đủi, bởi vì mày mà mẹ mày xấu hổ không còn mặt mũi đi gặp người khác. Mày dựa vào cái gì lại mắng em trai mày như vậy?"

Lời này quả thực là một nhát dao cứa vào tim Phương Châm. Phương Pháp vừa nghe liền lấy lại tinh thần, đặc ý nhìn cô. Dưới cái nhìn của hán chị gái mình hoàn toàn không thể phản bác lại, còn không thể nhận sai hay sao, nếu không hán còn có thể từ chị mình đòi một chút "tiền bồi thường".

Ngoài dự đoán, Phương Châm nghe xong mấy lời này về mặt hết sức bình tĩnh, mí mắt hạ xuống một lúc. cô điềm tĩnh nhìn mẹ Phương, lạnh nhạt nói: "Mẹ cứ như thế dung túng cho con trai mình, rất nhanh nhà chúng ta lại có thể ăn cơm tù lần thứ hai. không tin mẹ cứ chờ xem."

"Mày nói láo!" Mẹ Phương nhất thời nổi giận, liền đưa tay định cho Phương Châm một cái tát. Phương Châm nhanh mắt tránh được, mẹ Phương vì dùng sức quá mạnh mà không đứng vững được, lao đảo xông về phía trước vài bước, rốt cuộc vẫn là ba cô cản bà lại.

Ba Phương vẫn còn ít nhiều quan tâm đến con gái, lúc này liền mắng vợ mình nói: "Bà đây là làm gì, còn muốn ra tay đánh con? Có chuyện từ từ nói không được sao, để người ngoài nghe thấy thì làm thế nào?"

"Ông nghe nó nói những lời đó không, có loại chị gái như nó sao? Chính mình ngồi tù còn chưa đủ, còn muốn rủa em trai cũng ngồi tù theo. Nó đây là cố ý không để cho tôi sống yên, muốn chọc cho tôi tức chết!"

Ba Phương đỡ vợ mình ngồi xuống ghế sofa, dùng ánh mắt trách cứ nhìn con gái: "Phương Châm, những lời con vừa nói quả thực rất quá đáng rồi, con làm sao có thể nói em con như vậy?"

"Ba, con nói đều là sự thật. Ban nãy nó nói những gì ba cũng đều nghe thấy, nó đánh bạn trai mới của Jenny bị thương, hơn nữa ra tay không nhẹ. Lỡ như người đó có chuyện gì xấu xảy ra gia đình họ nhất định tìm đến đây tính sổ. Nếu như bọn họ báo cảnh sát thì làm sao, cảnh sát dĩ nhiên sẽ tìm đến em con, trong lúc xét đến mấy chuyện như vậy đặc biệt quản lý nghiêm khắc, ấu dâm đánh nhau bị tạm giam là chuyện nhỏ, ngồi tù cũng không phải không thể. Hôm nay con nói như vậy là vì muốn tốt cho nó, con biết ở trong đó như thế nào, chính vì con quá sợ những tháng ngày đó, nên không hy vọng em trai lại chịu khổ. Vì vậy con mới mắng nó, con mắng nó là hi vọng nó có thể tiến bộ, đừng tiếp tục đi vào vết xe đổ của con. Hai người cùng chiều nó như vậy nghĩ là tốt cho nó sao? Nó chỉ biết y vào trong nhà có người xử lý tàn cục do nó gây ra. Gặp người yếu hơn nó, nó đánh người kết quả xấu nhất là ngồi tù. Hai người có nghĩ tới hay không, nếu như gặp phải người lợi hại hơn nó, cuối cùng xui xẻo cũng chỉ là nó gánh lấy. Hai người xem tin tức báo chí, hàng năm bởi vì đánh nhau ấu dâm chết người còn thiếu sao?"

Phương Châm không phải là người không biết nói chuyện, cô là người khéo ăn nói, lúc đi học miệng lưỡi cũng rất lưu loát. Chỉ có điều đều cô không để ba mẹ phát hiện. Ngày hôm nay cô thoải mái nói một trận, cũng có kiềm chế một chút.

Ba Phương vừa nghe lời nói của Phương Châm liền thông suốt dạy dỗ con trai: "Chị gái con nói không sai. Cuối năm ra ngoài đánh nhau, mặc kệ lý do tại sao đều là con không đúng. Trong mọi mối quan hệ đều phải lựa lời mà nói, con lại dựa vào nắm đấm, con ở ngay trước mặt Jenny đánh người, con cảm thấy Jenny còn dám quay lại với con không? Chỉ sợ sau này xảy ra xích mích con lại đem nó ra làm bao cát để trút giận?"

Phượng Pháp vẫn còn biết nghe lời ba, bị người khác liên tục mắng cũng có chút nhụt chí, lầm bầm nói: "Con vừa rồi chỉ là phóng đại lên, con không đánh hán đến mức đó, tên đó so với con chỉ bị trầy xước nhẹ, khẳng định không có chuyện gì."

Phương Châm cũng suy đoán như vậy, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Phương Pháp vẫn chưa nuốt trôi con giận, tiếp tục lớn tiếng: "Nhưng con biến thành bộ dạng này không lẽ chị đều không có trách nhiệm sao? Nếu chị ta trước kỳ thi tốt nghiệp trung học của con không làm ra chuyện xấu, khiến tâm trạng con không tốt, mất tập trung mới thi vào cái trường đại học rác rưởi đó sao."

Vừa nghe đến đây mẹ Phương cũng mạnh miệng, nhân cơ hội "Công kích" con gái: "không sai, mày còn dám nói mày một chút trách nhiệm đều không có? Biết rõ em trai muốn thi đại học lại còn đi giết người, tao xem mày là bị hồ đồ rồi. Tương lai của em mày đều bị hủy trong tay mày, mày có đền bù bao nhiêu tiền cũng không đủ!"

Phuong Châm lại một lần nữa bị uy hiếp, nếu là ngày trước, mẹ Phuong nói như vậy nhất định có hiệu quả ngay nhưng hôm nay liền trở nên vô dụng. Phuong Châm nghe xong lời này vẫn không trợn mắt lên, trái lại khinh thường cười lạnh một hồi: "Phuong Pháp, em cho rằng mọi chuyện em làm người khác đều không biết sao? chị đã hỏi qua những bạn học cao trung của em, từ trung học đến lớp 12 thành tích của em luôn rất kém cỏi, căn bản đều xếp cuối lớp. Em mọi năm đều đem sổ thành tích về lừa gạt cả nhà, nhưng chị nghe nói khi đó mỗi lần giữa kỳ hay cuối kỳ trường học đều sẽ đóng dấu toàn bộ thành tích, làm thành bảng đưa về cho gia đình. Nhưng mấy tấm bảng đó một tấm chị cũng chưa từng thấy, bởi vì em trước giờ không hề đem ra. Đó mới là thành tích thực sự của em, sổ thành tích mà em đem về cao hơn bình thường một vài phết, so với thi cuối kỳ cũng cao hơn. hiện tại chị nghi ngờ sổ thành tích em đem về cũng là giả."

Phuong Châm nói rõ từng câu từng chữ, nghe mỗi một câu nói của cô mặt Phuong Pháp liền trầm xuống một phần, cuối cùng hoàn toàn là màu đen.

Bởi vì lời chị gái nói đều là thật, trường học của bọn họ lúc cao trung sổ thành tích chỉ là trang trí, bình thường phụ huynh đều không cần nhìn đến, chỉ cần trực tiếp xem bảng xếp hạng của trường, đó mới thực sự thể hiện rõ thành tích của học sinh. Nhưng với thành tích của hân căn bản là không dám đem về nhà, sợ ba mẹ mắng hân liền mượn bạn học sổ thành tích, viết tên lớp lên trang thứ nhất rồi nhét bìa ngoài vào trong. Ba mẹ khi xem sổ cũng sẽ không kiểm tra đó có phải của hân hay không, nhìn thành tích bên trên thì sẽ rất vui mừng không đụng tới hân. Mà ba năm cao trung, hân một lần cũng không đem bảng thành tích về nhà, ba mẹ vẫn đối chiếu vào sổ thành tích ước định lực học của hân, cho nên năm đó hân thi vào đại học mọi người đều không ngờ rằng hân sẽ thi trượt.

Mà trên thực tế với khả năng của hân, có thể thi đậu trường đại học mới là lạ. Lúc đó Phuong Pháp còn âm thầm vui mừng, chị gái xảy ra chuyện, trong nhà thành một đồng hồ hỗn loạn, hân thi trượt cũng không ai mắng hân, thậm chí còn có thể lấy chị gái làm cớ, nhận được sự đồng tình.

hân chẳng thể nghĩ tới, sự việc trải qua nhiều năm như vậy, có một ngày lại bị vạch trần trước mặt mọi người.

Phuong Châm đem lời trong lòng nói ra hết, tâm trạng rốt cục tốt hơn rất nhiều. Nhưng cô nhìn trong nhà một cảnh lộn xộn như vậy, thực sự không còn bụng dạ ở lại ăn cơm tất niên. cô biết em trai nhất định có cách xử lý chuyện này, dựa vào miệng lưỡi của mình nói ngọt vài câu. Mà ba mẹ lại đối với Phuong Pháp hết mực cưng chiều, loại chuyện xưa xưa này bọn họ căn bản sẽ không để ý.

Bản thân kẹp ở giữa ngược lại có chút không thích hợp, còn có thể khiến người khác oán giận.

Nghĩ tới đây Phuong Châm cầm túi xách lên, đi tới cửa mang giày, khoác áo khoác mở cửa, vừa ra đến trước cửa hướng về phía ba mẹ nói: "Con đi về trước, hai ngày nữa trở lại thăm mọi người."

nói xong lời này cô vội vã xuống lầu, khởi động xe điện chuẩn bị rời đi. Trong lòng cô, căn phòng nhỏ hai mươi mấy mét vuông đó không còn là nhà cô, mà chỉ là nhà của ba mẹ cùng em trai cô thôi.

nói không buồn là giả, Phuong Châm vừa khởi động xe điện nước mắt không nhịn được rơi xuống. Giờ phút này chính là đêm giao thừa, người người nhà nhà đốt đèn ăn mừng thời khắc gia đình sum họp, trên đường hầu như không một bóng người, tình cờ một chiếc xe từ phía sau lái qua, nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Ban đêm rét lạnh, Phuong Châm đơn độc ngược hướng gió rét đi về nhà, trong nhà nôi lạnh bếp lạnh không có thứ gì, đến bát mì sợi cũng không có mà ăn.

Phuong Châm chợt có cảm giác như mình là người dư thừa, nước mắt oan ức đều không biết làm sao thu lại được.

Khi nước mắt bắt đầu ngừng tuôn ra, tầm mắt không tránh khỏi trở nên mờ nhạt. Phuong Châm cố gắng mở to mắt nhìn muốn nhìn rõ con đường phía trước, lại bị ánh sáng chiếu tới làm hai mắt nheo lại.

Bởi vì không thấy rõ đường trong lòng cô có chút hoảng sợ, bắt đầu mất phương hướng, thêm vào trên đường có tuyết đọng lại thành những miếng băng mỏng, Phuong Châm lúc này chệch tay lái khiến cả người và xe điện té xuống, âm một hồi đã ngã trên nền băng.

Cú ngã này đau đến mức Phuong Châm lại muốn khóc, trong nháy mắt nước mắt dâng trào ra. cô giãy giụa muốn từ dưới đất bò dậy, kết quả bàn tay trượt thử mấy lần đều không thành công.

đang lúc lúng túng, cô đột nhiên cảm thấy thân thể mình bị người khác ôm lên, trước mắt chỉ thấy duy nhất ánh đèn pha màu vàng chói, tia sáng đó chiếu vào cô cùng khuôn mặt của người kia, cô lập tức đã thấy rõ.

Lại là Nghiêm Túc.

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Cầu hôn

Edit: Uki

Phuong Châm không nhận được nghĩ, tại sao mỗi lần cô mang bộ dạng lúng túng khó xử đều gặp phải Nghiêm Túc?

Kỳ thực Nghiêm Túc trong lòng cũng đang nghĩ, tại sao mỗi lần anh gặp được Phuong Châm đều là về mặt bất lực mềm yếu như vậy. anh càng nhìn càng cảm thấy đau lòng, cũng là càng không cách nào bỏ mặc cô.

Hơn nữa anh luôn cảm thấy giữa hai người như có một sợi dây vô hình, mỗi khi Phuong Châm xảy ra chuyện gì, không biết vì sao anh ngay lập tức đều có mặt.

Cũng như hôm nay, đêm 30 trên đường thừa thốt bóng người, bọn họ còn có thể chạm mặt nhau, cũng là do ý trời đi. Ban đầu anh hận người phụ nữ này thương tổn anh, nhưng cuối cùng vận mệnh an bài lại để cho anh đối với cô không ngừng quan tâm.

Nghiêm Túc ôm Phuong Châm vào trong ngực, cẩn thận từng li từng tí như đang ôm một con búp bê sứ. anh đặt cô vào ghế sau không vội bảo tài xế cho xe chạy, mà trước tiên kiểm tra Phuong Châm có bị thương không.

"Em sao rồi, có cảm thấy đau chỗ nào không?"

Phuong Châm nằm trong lòng ngực của anh ngay lập tức nước mắt trên mặt đều biến mất, sờ soạng toàn thân một hồi, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm: "không có gì, mặc rất nhiều lớp áo, chắc là không bị thương, nhưng mà khuỷu tay có hơi đau?"

Nghiêm Túc nhớ lại tư thế lúc cô ngã xuống, cách lớp áo cảm tay trái của cô lên xem xét tỉ mỉ: "Nếu như đau lập tức nói với anh."

anh vừa cảm tay vừa để ý về mặt của Phuong Châm, khi chạm đến khuỷu tay thì thấy Phuong Châm khẽ cau mày, liền mở miệng nói: "Hắn là lúc ngã xuống mặt đường thì cơ thể của em tự sinh ra phản xạ, cho nên lúc đó em vô tình chống khuỷu tay xuống đất trước, trọng lượng toàn thân đều dồn về một chỗ. Em nói thật đi, rất đau có phải không?"

Phuong Châm vốn muốn nhăn nhó, có lẽ do Nghiêm Túc ở chỗ đó hơi dùng sức, cô liền không nhận được, khẽ rên một tiếng hít vào: "Rất đau."

"Chắc là bị gãy xương rồi, đến bệnh viện mới được."

"Quên đi, muộn như vậy. Đêm 30 cũng đừng làm phiền tới bác sĩ."

Nghiêm Túc không để ý lời cô nói, trực tiếp dẫn dò tài xế. Phuong Châm vừa nghe đến bệnh viện trong đầu liền nghĩ tới bệnh viện của Lý Mặc, liền lại khuyên nhủ: "anh không phải định tìm đến Lý Mặc đấy chứ? anh không phải ăn com tất niên sao, tôi không muốn làm phiền đến anh."

"anh không thấy phiền. Đêm 30 nhất định cũng có bác sĩ khác làm việc, chỉ cần họ khám qua là được. Chuyện như vậy không nên để lâu, kéo dài thì bệnh nhẹ ắt cũng thành nặng. Ngày mai mừng một ngày kia mừng 2, dựa vào tính cách của em chắc chắn sẽ không đi, vì vậy không bằng đêm nay đi khám xem."

"anh không phải ăn com tất niên hay sao? "

Phuong Châm gờ tay nhìn đồng hồ, đã sắp tám giờ, cũng không biết Nghiêm Túc muộn như vậy ở bên ngoài làm cái gì, lẽ nào cũng giống như cô cãi nhau với ba mẹ, com tất niên không ăn liền ra ngoài?

Nghiêm Túc cười với cô: "anh đã ăn rồi."

"Xong sớm vậy? không ngồi lại trò chuyện với bà nội, với ba mẹ sao?"

"Bà nội theo Phật, com tất niên nhà anh mọi năm đều bắt đầu rất sớm, phần lớn cũng vì bà nội. Bà ăn com xong liền đi đến miếu làm lễ, còn phải đợi đến sáng sớm mừng một liên thấp hương cầu may, không có thì giờ để ý đến bọn anh. Ba mẹ anh mỗi người đều có tiệc vui riêng, ở nhà nói qua nói lại vài câu liền rồi đi."

"Vậy còn Vương Tử? Mọi người đều đi rồi thằng bé phải làm sao, nó hẳn sẽ buồn lắm."

"Vương Tử..." Nghiêm Túc nói tới chỗ này mím mím môi, hơi hơi trầm tư, " Mẹ của nó dẫn đi rồi."

Phuong Châm trong lòng hơi hồi hộp một chút, theo bản năng liền nhích người ra xa một chút, muốn cùng Nghiêm Túc duy trì khoảng cách. cô cúi đầu nhìn chiếc quần jean màu lam của mình, trầm mặc một hồi hỏi: "Mẹ của Vương Tử trở về?"

"không có, đưa thằng bé sang Mỹ thôi." không biết tại sao, khi được câu trả lời này Phuong Châm liền thở phào nhẹ nhõm, cảm giác tội lỗi trong lòng cũng ít đi rất nhiều. Giữa cô và Nghiêm Túc rõ ràng không xảy ra chuyện gì, bạn tốt cũng không phải, không biết tại sao cô luôn cảm thấy có lỗi với mẹ của Vương Tử. Cho dù bọn họ chỉ là cùng ngồi trên một chiếc xe đến bệnh viện khám bệnh mà thôi.

Nghiêm Túc vừa nhìn đã biết Phuong Châm đang nghĩ gì, chủ động an ủi cô: "anh nói rồi, anh cùng với mẹ Vương Tử là không thể, em không cần phải thấy có lỗi với cô ấy. Em nhìn cách cô ấy hành xử cũng biết, nếu như có tình cảm với anh, sẽ không mấy ngày cuối năm liền đem con sang Mỹ mà không về đây ăn Tết. anh và mẹ thằng bé chỉ là bạn bè mà thôi, em không cần để trong lòng."

"Tôi... tôi... Tại sao tôi phải để trong lòng chứ?!" Phuong Châm lập tức phủ nhận, sau đó giọng nói liền thấp xuống, "Hơn nữa, giữa tôi

và anh đều không phải là mối quan hệ gì, chúng ta bất quá chỉ tính là có quen biết thôi."

"không sai, chúng ta chỉ là có quen biết thôi, vì thế em hoàn toàn không cần thiết phải chột dạ."

"Ai nói tôi chột dạ?"

"Phản bác nhanh như vậy không phải chột dạ thì là cái gì?"

"Nếu như tôi phản bác chậm, chẳng phải lại bị anh nói là tôi ngậm thừa nhận?"

Nghiêm Túc sừng sốt một chút, lập tức lại nở nụ cười: "Rất tốt, phản ứng rất nhanh, không giống như bị té ngã đến choáng váng đầu óc. Có điều sau này đi xe em nên chú ý, mũ bảo hiểm nhất định phải mang theo. Phương tiện đi lại này vốn không an toàn, không thể xem thường, hôm nay may mà ngã không nặng lắm, nếu không cũng không biết xảy ra chuyện gì."

"Còn không phải do đèn xe của anh quá chói à. Đây coi như là anh cố ý?"

"Tài xế của anh từ trước đến giờ đều không làm loại chuyện thất đức như vậy, chỉ đơn giản là mở đèn xe để chiếu sáng mà thôi. Em thật sự rất bất cần, lại không nhìn thấy phía trước có xe? Phương Châm, em muốn như vậy lại một mình đi xe điện về nhà, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?"

Phương Châm này giờ vẫn sợ anh sẽ hỏi đến việc này, đúng là cái gì càng sợ càng không thể tránh. Nhà bọn họ như thế nào dù sao lần trước đều bị Nghiêm Túc nhìn thấy rõ, có lẽ do da mặt cô không đủ dày, làm sao cũng không thể dễ dàng kể với anh chuyện cả nhà cô bốn người cãi và âm ỉ, em trai thì lại đánh nhau với người khác.

cô bèn suy nghĩ một chút rồi đáp: "Nhà của tôi tan tiệc cũng tương đối sớm."

Nghiêm Túc vốn định hỏi tiếp: Ba mẹ em vậy mà cũng mở tiệc sao? Nhưng nghĩ lại vẫn là thôi đi, không cần phải nhắc tới người nhà lại làm cô thấy đau lòng. Lúc này anh thực sự yêu thương, xem trọng cô như báu vật, không nhất thiết phải đụng tới những chuyện buồn của cô.

anh chỉ "Ừ" một tiếng, sau đó không nói gì thêm, trong xe nhất thời trở nên yên tĩnh.

Khoảng chừng nửa giờ sau, xe đã đứng trước cửa phòng cấp cứu của bệnh viện. Vì đang là đêm 30, trừ phi có việc khẩn cấp nếu không thì sẽ không có ai đến đây. Lúc Phương Châm đi vào thì thấy phòng cấp cứu cực kì vắng vẻ, chỉ có một bác sĩ trực ca ngồi đó buồn chán ngủ gà ngủ gật, ngay cả hộ sĩ cũng không có ai.

Vị bác sĩ kia vừa nhìn thấy có người tới khám bệnh lập tức trở nên phấn chấn tinh tảo, nhiệt tình bắt chuyện mời Phương Châm ngồi xuống. Phương Châm từ nhỏ đến lớn đi khám bệnh rất nhiều lần, hôm nay là lần đầu tiên cô được đối đãi tốt như vậy. Cô đoán chừng vị bác sĩ này chắc là buồn chán đến khó chịu rồi, hai người bọn họ vất vả đến đây lại có thể để anh ta có người trò chuyện cũng tốt.

Bác sĩ cẩn thận kiểm tra cánh tay của Phương Châm, tiếp đó hỏi cô một vài vấn đề, cuối cùng có phần không thể chẩn đoán chính xác được: "Trường hợp của cô hiện tại chắc không phải gãy xương hay nứt xương gì cả, đoán chừng chính là sau khi va chạm tay bị bầm tím một chút. Nhưng để chính xác hơn vẫn nên đi chụp phim."

"Vậy thì chụp đi." Nghiêm Túc ở bên cạnh nói xen vào.

Vị bác sĩ ấy này nhìn anh cười: "thật ngại quá, hôm nay là ngày gì hai người cũng biết rồi. Đêm 30 bên khoa chụp phim X-Quang không có ai trực ban cả, nên bây giờ không tiện để chụp phim. Chi bằng hai người sáng sớm ngày mai lại đến, lúc đó có thể chụp phim được rồi."

Nghiêm Túc xoa xoa thái dương, đang nghĩ xem có nên gọi cho Lý Mặc không. Nhưng vẫn quên đi, làm người vẫn là nên nghĩ cho người khác một chút, không thể chỉ vì anh mà làm phiền đến người khác.

Quan trọng là Lý Mặc cũng không phải người chụp phim, anh ta nhất định sẽ gọi cho bác sĩ khác đến. Ngày tết đoàn viên này anh và Phương Châm không sum họp bên gia đình nhưng vậy cũng không thể cản trở người khác vui vẻ bên người thân.

anh nhìn Phương Châm hỏi: "Em sao rồi, có thấy đau lắm không?"

"không việc gì, anh không cần lo lắng, tôi cảm thấy khá hơn nhiều rồi, không còn đau nữa. Chúng ta về thôi, đừng làm phiền bác sĩ nghỉ ngơi."

"không phiền không phiền." Vị bác sĩ này quả thực rất nhiệt tình, "Ngược lại tôi cũng đang rảnh rồi không có việc gì làm, khám bệnh cho cô tôi còn có thể trò chuyện một chút."

nói tới đây đột nhiên anh ta nheo mắt lại, quan sát tỉ mỉ Phương Châm vài lần: "Nhưng tôi nhìn cô thật sự rất quen mặt, giống như đã từng gặp qua rồi? Có phải trước đây cô từng tới bệnh viện của chúng tôi rồi không?"

"Ừm, cách đây mấy tháng có tới, lúc đó tôi bị thương nhẹ ở đầu, nhập viện mấy ngày."

Vị bác sĩ lập tức mắt sáng lên: "Tôi nhớ rồi, cô là bạn gái của bác sĩ Thẩm đúng không?"

Lời này vừa nói ra cả ba người đều có chút lúng túng, đặc biệt là vị bác sĩ kia, sau khi đánh giá Nghiêm Túc một lượt, anh ta nhìn phương châm giật giật

khỏe miệng: "Được rồi, không có chuyện gì cô nhanh về nghỉ ngơi đi, nhớ kỹ tay trái đừng dùng sức quá. Buổi tối ngủ để ý một chút, nếu như đau thì ngay lập tức đến bệnh viện."

Phuong Châm sau khi cảm ơn vị bác sĩ đó, vội vàng vàng đi ra ngoài. Nghiêm túc im lặng theo sau cô, sắc mặt u ám chẳng khác gì khí trời mùa đông tuyết rơi dày đặc.

Phuong Châm đi ở trước mặt anh, không nhìn thấy vẻ mặt của Nghiêm Túc. Nhưng trong lòng cô biết rõ, Nghiêm Túc chắc chắn đang nghĩ tới câu nói của vị bác sĩ kia.

Hai người lần lượt ngồi vào trong xe, Phuong Châm nhìn đồng hồ đã chín giờ, bèn nói với Nghiêm Túc: "Có thể đưa tôi về nhà được không? Đứng rồi chiếc xe điện của tôi phải làm sao bây giờ?"

"anh đã gọi điện sắp xếp rồi, sẽ có người đến đem về. Dù gì đi chẳng nữa anh cũng sẽ mua một chiếc xe khác cho em, ngã nặng như thế e rằng cũng hỏng rồi, không thể dùng được nữa."

Phuong Châm nghĩ thấy cũng hợp lý, cô bị ngã như vậy một phần cũng do anh mà ra, đây coi như là phí điều trị. cô không có ý kiến gì chuyện mua xe của Nghiêm Túc, gãi gãi đầu nói: "Vậy thì anh đưa tôi về nhà đi."

Nghiêm Túc không trả lời, chăm chú nhìn Phuong Châm: "Buổi tối em còn bận việc gì không?"

"không bận, có chuyện gì sao?"

"Cùng đi ăn cơm đi? Nhà anh mở tiệc sớm, anh ăn cũng không được bao nhiêu, hiện tại cảm thấy hơi đói bụng."

"Bây giờ đi ăn?"

"Ừ, anh nhìn em hình như cũng chưa ăn được gì nhiều, đi tới đi lui nửa ngày chắc cũng đói bụng rồi."

Phuong Châm thật tình rất muốn hỏi anh, người như anh đêm nay không lẽ không phải dự bữa tiệc nào hay sao, nhưng cô biết nếu hỏi như vậy Nghiêm Túc chắc chắn sẽ nói là không có, nên tự biết im lặng không hỏi tới nữa. cô cười cười xin lỗi: "hiện tại tôi không thấy đói, chỉ muốn về nhà thôi."

Vừa dứt lời, bụng cô bất ngờ kêu lên mấy tiếng. không khí trong xe đột nhiên im lặng, nên âm thanh đó cũng nghe được rất rõ ràng, Phuong Châm thật sự hận không thể lập tức xuống xe rồi đi.

Khỏe miệng Nghiêm Túc hơi nhếch lên, cố nhịn không cười thành tiếng.

Sau đó anh dặn dò tài xế vài câu, chiếc xe chạy về phía trước, một lúc sau đã quẹo vào một con đường khác.

Phuong Châm ngồi trong xe đưa mắt nhìn ra bên ngoài thấy xe chạy ngang qua rất nhiều ánh đèn đường, không nhận được hỏi Nghiêm Túc: "Muộn như vậy còn có chỗ để ăn cơm không?"

"Đương nhiên là có, hôm nay là giao thừa, nhà hàng có lẽ đều đã đóng cửa, nhưng khách sạn chắc chắn mở cửa rất nhiều."

"Cơm tất niên không lẽ không phải đặt trước sao, bây giờ đi liệu còn bàn không?"

Hỏi ra lời này ngay lập tức cô liền cảm thấy mình có chút không đúng, khoát tay cười nói: "Nhìn xem tôi thật hồ đồ. Nếu tôi đến đó nhất định không còn chỗ ngồi, nhưng đổi lại là anh thì sẽ khác."

nói tới chỗ này cô dừng một chút, liền hỏi tiếp: "Vừa nãy xảy ra nhiều chuyện quá tôi quên không hỏi anh. Buổi tối như thế này anh đi ra ngoài làm gì, bạn xã giao ư?"

"không có, định là cùng bạn đi uống rượu, tình cờ lại gặp được em nên rủ em đi ăn thôi." Nghiêm Túc nét mặt không thay đổi nói dối. trên thực tế anh cũng vừa mới bảo tài xế hủy lịch hẹn đến bữa tiệc kia.

Những sự kiện như vậy Nghiêm Túc cũng không thường đi, có lúc vì công việc làm ăn nên đến, về cơ bản anh cũng có thể từ chối. Đêm nay trong nhà không có ai, anh cũng không muốn đêm giao thừa để người khác đợi, nên đành phải nể mặt họ một chút mà tới. Kết quả nửa đường tình cờ gặp Phuong Châm, đúng là bất ngờ.

anh không quan tâm đến việc địa vị, tiền bạc cùng danh tiếng giữa cô và anh chênh lệch bao nhiêu, một chút anh cũng không để ý. Đêm 30 cả hai đều rất rảnh rỗi, vừa hay có thể cùng nhau nói chuyện.

anh ngồi dựa vào một bên yên lặng đưa mắt đánh giá gương mặt của Phuong Châm, da vừa trắng vừa mịn, hiện tại nhìn giống như một miếng đậu hũ non mềm. Đôi môi mỏng manh nhưng lại có chút hồng, không so được với màu hoa anh đào nhưng cũng là màu hồng phấn dễ khiến cho người ta yêu thích.

Mùa đông khắc nghiệt, bên ngoài hiện tại đang là âm độ, Nghiêm Túc nhìn khuôn mặt của Phuong Châm lại cảm thấy có chút khô nóng, nếu không phải anh biết Phuong Châm da mặt mỏng sợ tài xế nhìn thấy, e rằng anh đã không ngần ngại mà tiến tới rồi.

Phuong Châm không để ý đến ánh mắt trần trụi của đối phương, này giờ chỉ nhìn phong cảnh bên ngoài. Cảm thấy hai bên đường trở nên hơi hoang vu, hình như đã chạy ra khỏi trung tâm thành phố.

Trong lòng cô hơi hồi hộp một chút, vội vàng hỏi Nghiêm Túc: "hiện tại chúng ta đang đi đâu, không phải là làng du lịch đấy chứ?" cô thật sự có chút sợ chỗ đó, vừa nghĩ tới không hiểu vì sao tim liền đập nhanh lên.

Nghiêm Túc lắc đầu nói: "không, đến một khách sạn ở ngoại thành, nơi đó phong cảnh không tệ."

đang buổi đêm nói phong cảnh không tệ là ý gì đây? Phuong Châm trong lòng nghi hoặc, khoảng chừng nửa tiếng sau, cuối cùng cũng hiểu rõ Nghiêm Túc nói đến phong cảnh là ý gì.

Hóa ra khách sạn mà Nghiêm Túc nói tới không phải xây trên mặt đất, mà giống như một chiếc thuyền lớn ở giữa hồ. Chiếc thuyền đó ngày thường hay chở du khách đi xung quanh ngắm cảnh, trên thuyền từ thức ăn, nước uống đến các phương tiện giải trí đều không thiếu thứ gì. Vì hôm nay là đêm giao thừa nên thuyền đậu lại bên hồ, phòng ăn trên thuyền bàn trống không còn nhiều, nhìn xung quanh toàn bộ đều là các gia đình già trẻ lớn bé đến ăn cơm tất niên.

Lại nhìn phong cảnh ở trên hồ, hiện tại có không dưới mười chiếc thuyền cũng đang đậu ở đây, trên thuyền trang trí rất nhiều đèn màu sắc khác nhau, đang buổi đêm đèn thấp sáng cả một vùng, từ xa nhìn tới cảm thấy mọi thứ trên hồ đều trở nên sống động. Cách đó không xa là hình ảnh của những toà nhà cao tầng, ánh đèn điện đều bị phản chiếu lên mặt nước.

Ở trong thành phố ngày nào cũng phải nhìn những tòa nhà cao tầng chen lấn nhau mọc lên, hiếm khi được nhìn ngắm cảnh đẹp như vậy, Phuong Châm thực sự cảm thấy rất thích thú. cô lớn từng tuổi này đây là lần đầu tiên đi ăn ở trên thuyền, trước phong cảnh đẹp như vậy, cô cho rằng thức ăn ở trên thuyền này nhất định cũng không tầm thường nên càng cảm thấy đói bụng.

cô theo Nghiêm Túc lên thuyền, quản lý đi tới nhiệt tình phục vụ. Nghe Nghiêm Túc nói với anh ta là không có đặt bàn trước, nhưng quản lý vẫn không để ý, đêm nay những vị khách đến nơi này ắt hẳn đều là những người có địa vị không tầm thường, rất nhanh liền sắp xếp cho họ một bàn trống trong phòng khách trên sân thượng.

Hai người đi vào phòng khách, ngồi vào bàn ăn, Nghiêm Túc cho gọi món, Phuong Châm ở một bên cố gắng trấn tĩnh dạ dày của mình. cô cả tối nay chưa ăn gì, lại bị té ngã phải đến bệnh viện, lúc này cô thật sự rất rất đói bụng.

Vì quá đói nên cô cảm thấy hơi chóng mặt, cả người mệt mỏi ngồi lệch qua một bên. Nghiêm Túc cũng không hỏi cô muốn ăn gì, gọi một bàn món ăn để quản lý nhanh chóng chuẩn bị, nhưng gọi trước một vài món khai vị lót dạ.

Nhìn Phuong Châm đói bụng đến mức ăn ngấu ngiến, Nghiêm Túc lại thấy buồn cười. Nhìn cô như vậy biết ngay là buổi tối chưa ăn chút gì rồi, cũng không rõ trong nhà cô xảy ra chuyện gì, đang đêm 30 com cũng không ăn lại chạy ra ngoài.

Nghĩ tới đây anh có chút đau lòng, đưa ly nước đến trước mặt Phuong Châm, nói: "Ăn chậm một chút, để bụng lát nữa ăn món chính nữa. Đúng rồi, em có muốn uống tí rượu không?"

"không cần không cần." Phuong Châm nhét đầy mồm ba cái bánh ngọt, nói chuyện trở nên không rõ ràng, cô vừa nói vừa xua tay, "Tôi không uống rượu."

cô thật sự sợ uống rượu, mỗi lần uống xong lại say bí tỉ, lần nào cũng hại cô làm chuyện xấu hổ trước mặt người khác. Cho nên ngày hôm nay cô quyết định, nhất quyết không đụng tới một giọt rượu. Tránh việc lúc cô không tỉnh táo lại gây ra chuyện.

"Nhưng anh rất muốn uống." Nghiêm Túc không đứng đắn cười.

"Vậy anh tự mình uống đi, tôi không uống, anh cũng đừng ép tôi uống, tửu lượng của tôi không được tốt, uống say rồi chuyện gì cũng có thể làm được. Chúng ta hiện tại đang ở trên thuyền, lỡ như tôi uống say, vô tình đẩy anh xuống sông thì lớn chuyện. Trời cũng đang rất lạnh anh cũng không muốn mình bị đông thành băng đúng không?"

Nghiêm Túc nghĩ thầm với bộ dạng tay chân mềm yếu như cô lại có thể đẩy anh xuống nước? Phuong Châm em đang đánh giá cao bản thân mình rồi.

Tuy nhiên lời này anh cũng chỉ nghĩ trong đầu, nghe theo lời của Phuong Châm, chỉ ăn một chút thức ăn, còn lại ngồi thưởng thức rượu, trông có vẻ thong dong tự tại.

Rất nhanh các món chính đều được chuẩn bị xong, sắp đầy trên mặt bàn. Phuong Châm ban nãy ăn mấy món khai vị chỉ mới no một nửa, lúc này nhìn trên bàn đầy ắp những món ăn nóng hổi bụng cô lập tức lại réo lên, cô cũng không khách sáo với Nghiêm Túc, bắt đầu cặm cụi ăn.

Phuong Châm không phải là người kén ăn, đặc biệt khoảng thời gian ở trong tù đã rèn luyện cô bất cứ món gì ngon hay dở cũng có thể ăn. Nghiêm Túc thử món ăn một hồi, so với những món Phuong Châm làm còn thua xa. cô hẳn là đang cực kì đói bụng, có lẽ những người lao động chân tay khẩu vị đều dễ chiều như vậy. Vì thế mà trước mặt cô rất nhanh đã có một đống xương vụn, nước cũng rất nhanh đã uống liền tù tì hai ly lớn.

Nghiêm Túc nhìn cô ăn như vậy cảm thấy đau lòng, rốt cuộc không nhịn được hỏi: "Phuong Châm, tối nay có phải chưa ăn gì đúng không?"

Tay Phuong Châm đang cầm đũa dừng lại một chút, bản khoản không biết có nên nói hay không. Sau đó nghĩ lại tính cách của người nhà cô thế nào

Nghiêm Túc không phải là chưa thấy qua, cô cũng không giấu diếm: "Ừ, tôi vừa tranh cãi vài câu với em trai. Tôi vì giận nuốt com không nổi nên chạy ra ngoài. Nghĩ kỹ lại quả thật đứa em trai này đã bị chiều hư rồi, lớn chừng này rồi mà vẫn ấu trĩ như vậy."

Nghiêm Túc bật cười: "Em cũng rất ấu trĩ, cãi vã với em trai mấy câu liền không chịu ăn com. Hôm nay dù gì cũng là giao thừa, ba mẹ em tốt xấu gì cũng không nên làm vậy."

"Quên đi, bọn họ thích nghĩ như thế nào thì cứ nghĩ như thế đi, ngược lại tôi ở nhà cũng là dư thừa, bọn họ chỉ cần có em trai tôi là đủ. Quên nói với anh, chiếc nhẫn mà anh đưa cho em tôi thực sự bị nó đem bán, ba mẹ tôi cũng bù thêm ít tiền để nó mua nhà, xem chừng là nhà để lấy vợ. thật buồn cười, nói nửa ngày thì ra nhà tôi lấy tiền của anh để mua nhà tân hôn cho nó, quả thực không biết xấu hổ."

"không quan trọng là tiền của ai, có mua là tốt rồi, sau này cũng đỡ làm em bận tâm đến chuyện đó nữa."

"Đúng vậy, tôi cũng đã nghĩ thông rồi, bây giờ em trai nhà cửa đầy đủ, chỉ là chưa lấy vợ. Sau này chuyện trong nhà đều không cần tôi quan tâm nữa, người thừa như tôi cuối cùng cũng bị đuổi khỏi nhà rồi."

Phuong Châm vốn đã định đem chuyện này giấu kín trong lòng, nhất định không kể với ai. Thậm chí cả Từ Mỹ Nghi cô cũng chưa từng nói qua. Nhưng đêm nay Nghiêm Túc vừa hỏi, mọi thứ cô đều nói ra không sót một chữ, tích lũy nhiều năm như vậy mọi ám ức của cô cũng đến lúc phải xả ra hết một lần. Nếu như Nghiêm Túc đã biết được một chút, cô cũng không ngại nói cho anh biết hết.

Hơn nữa hôm nay là ngày đặc biệt, một năm cũng chỉ có một lần. Con người cũng có lúc kì lạ như vậy, bình thường không có chuyện gì, đến ngày lễ mọi tâm tình lại bộc phát hết ra. Giống như cô gái độc thân ngày thường lúc nào cũng vui vẻ, nhưng vừa đến lễ tình nhân, nhìn thấy các cặp tình nhân tay trong tay tặng hoa tặng quà, trong lòng ít nhiều cũng cảm thấy tủi thân.

Phuong Châm cũng là người như vậy, thường ngày giả bộ kiên cường, đến ngày giao thừa cũng chịu không nổi, mặc dù không uống rượu nhưng lời trong lòng đều lần lượt nói ra. Vừa hay lại có Nghiêm Túc ở bên cạnh, cũng biết chút chút chuyện nhà cô, cô liền không ngần ngại nói ra hết toàn bộ oan ức trong lòng.

Nghiêm Túc vừa đau lòng vừa động viên cô giải tỏa hết buồn bực. Vì để cho Phuong Châm càng không kiêng dè, anh để cho cô uống thêm một chút rượu.

Lần này Phuong Châm càng nói nhiều hơn, bắt đầu ngà ngà say, ánh mắt nhìn Nghiêm Túc cũng khác hẳn, trở nên dịu dàng, chứa đầy vẻ quyến rũ nữ tính.

Những oan ức trong lòng vì có rượu tác động vào càng dễ dàng nói ra hết. Những rắc rối khi còn nhỏ, đến những phiền phức khi cô đi học, đến khi thi đại học cô cũng bị ra sức ngăn cản, thậm chí đến việc cô hẹn hò với La Thế, nhà cô cũng cố gắng toàn lực vợ vệt về chăm lo cho con trai, mọi chuyện cô kể ra Nghiêm Túc đều nghe đủ không sót chữ nào.

Đến hôm nay Nghiêm Túc mới thực sự hiểu rõ, Phuong Châm từ nhỏ đến lớn đều phải trải qua những ngày tháng như vậy. anh chưa từng nghĩ tới trên thế giới này lại còn có một gia đình giống như gia đình cô, cũng là con do mình sinh ra, chỉ vì là con gái mà lại bị xem nhẹ.

Người Trung Quốc luôn nói cha mẹ không phải là trời, nhưng khi Nghiêm Túc nhìn thấy gia đình của Phuong Châm, lại nghĩ tới gia đình mình, đối với câu nói này ngoại trừ xem thường ra anh không còn thái độ nào tốt hơn cả.

Cả buổi tối hai người cứ như vậy uống rượu trò chuyện, không để ý đã tới nửa đêm. Phuong Châm vẫn còn một chút tỉnh táo, ngăn không cho bản thân uống thêm, cô không muốn lại giống như lần trước uống say đến bất tỉnh nhân sự.

Thời gian vừa điểm 12 giờ tiếng chuông liền vang lên, trên mặt hồ đột nhiên phát ra rất nhiều tiếng vang. Hai người quay đầu lại nhìn thì thấy từng đợt pháo hoa đang phóng lên bầu trời, dần dần tỏa ra trong màn đêm, trên nền trời bây giờ nhìn giống như đang có một cơn mưa ánh sáng lung linh đầy màu sắc.

Phuong Châm nhìn thấy cảnh tượng này, cô nhất thời sững sờ. Nghiêm túc nhân cơ hội kéo cô ra bên ngoài boong thuyền xem pháo hoa. Khắp nơi đang bao trùm trong ánh sáng rực rỡ, ngay lúc này Phuong Châm lại nghe giọng nói trầm thấp của Nghiêm Túc: "Phuong châm, chúng ta kết hôn đi."

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40-1: Nhạc văn tiểu thuyết võng lòng tự ái

Dưới một bầu trời đêm đầy pháo hoa, lần đầu tiên Phuong Châm được người khác cầu hôn.

Từ sau khi ra tù Phuong Châm uống rượu không phải chỉ một hai lần, lần nào uống cũng miễn cưỡng giữ lại chút lí trí. Nhưng hôm nay không giống vậy, cô vẫn chưa say đến mức đó, nhưng ngay lúc này không thể không giả vờ say, nghĩ tới đây cô buông lỏng tay ném ly rượu vào trong hồ nước lạnh lẽo.

"Thôi chết, làm rơi mất rồi." Phương Châm tự trách một câu, mặc kệ đang là đêm giao thừa nhiệt độ dưới 0 độ C, hai tay cô nắm lan can định nhảy xuống hồ.

"Phương Châm!" Nghiêm Túc nhanh tay ôm eo ngăn cô lại, trực tiếp ôm cô đi vào trong phòng khách, sau đó ném lên sofa, nói: "Em say rồi."

"Ai nói? Tôi đang rất tỉnh táo." Phương Châm giãy giụa muốn từ sofa đứng dậy, nhưng bị Nghiêm Túc đẩy trở về.

"Quên đi, tốt hơn là em nên đợi ở đây đi. nói xong Nghiêm Túc xoay người, cầm ly rượu đưa tới trước mặt cô, "Nếu không chúng ta lại tiếp tục?"

anh ý đồ xấu xa nhìn chằm chằm Phương Châm, hơi cắn răng. cô gái nhỏ này bày trò diễn kịch với anh, muốn đem chuyện say rượu ra làm bia đỡ đạn tránh chuyện cầu hôn, sau đó xem như chưa có gì xảy ra.

Đây không chỉ là lần đầu Phương Châm được người khác cầu hôn, Nghiêm Túc cũng là lần đầu tiên chủ động cầu hôn người khác. anh sống tới bây giờ đã hơn ba mươi năm, chưa từng nghĩ tới một ngày mình sẽ chủ động cầu hôn một cô gái, mà đối phương lại từ chối anh.

Nếu như là từ chối thì còn có thể chấp nhận, người phụ nữ này thậm chí còn không muốn nhắc đến nó, hơn nữa còn làm bộ không nghe thấy. Lòng kiêu hãnh của Nghiêm Túc cư nhiên bị tổn thương.

Phương Châm quả thật so với những người phụ nữ khác hoàn toàn không giống nhau, từ ngày đầu tiên gặp mặt cô không ngừng nảy sinh mâu thuẫn với anh. Ngay lúc này đây, cô đã chạm đến nơi sâu nhất trong lòng anh. Nghiêm Túc cảm thấy anh đã không thể lui nữa, nhất định phải vững vàng mà ở bên cạnh cô, kiên quyết không rời.

Nếu như nói vừa nãy anh cầu hôn chỉ là nhất thời hứng khởi, vậy thì hiện tại anh đã quyết định rồi. Mặc kệ phải đối mặt với những chuyện gì, anh nhất định sẽ cưới được Phương Châm.

anh lắc ly rượu trong tay, ánh mắt sắc bén như là một cái dao nhọn nhìn Phương Châm, thanh âm mang theo chút mê hoặc dụ dỗ: "Nếu không say liền tiếp tục, uống hết ly rượu này đi."

Phương Châm bị anh nhìn ra trong lòng đang bồn

chồn, cũng không biết Nghiêm Túc làm vậy là có ý gì. cô rất sợ anh lại nhắc đến chuyện kết hôn, vì muốn không cho anh nói tiếp, hay có thể nói là tránh được một kiếp nạn, cô thà rằng ngay lúc này cô đang say còn hơn phải đối mặt với chuyện này.

Thế là cô lập tức cầm lấy ly rượu, cố làm ra vẻ phóng khoáng một hơi uống cạn, sau đó âm thầm đếm ngược. Như vậy chỉ cần chưa tới mười phút, cô nhất định sẽ say bất tỉnh nhân sự.

Kết quả cô mới vừa uống xong chưa tới mười giây, Nghiêm Túc liền giành lại ly rượu, nhân tiện lấy áo khoác: "Được rồi, uống xong ly này thì đi thôi, anh đưa em về nhà."

Phương Châm cảm thấy hình như có gì không đúng, như là cô bị sập bẫy, nhưng con say bắt đầu ập tới. Trong nháy mắt mọi thứ đều trở nên mờ mịt, chỉ còn sót lại một chút ý thức để bám víu vào.

Nghiêm Túc đỡ Phương Châm ra khỏi phòng khách, lúc xuống lầu có chút khó khăn. Trong đại sảnh lúc này chỉ còn lại vài người, chủ yếu ở lại ngắm pháo hoa. Khi Nghiêm Túc đỡ Phương Châm xuống tới đại sảnh thì màn pháo hoa cũng kết thúc, những người đứng ở mạn thuyền ngắm pháo hoa cũng lần lượt ra về.

Cả căn phòng đang yên ắng rất nhanh đã náo nhiệt trở lại, mọi người vội vã thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra về. Nghiêm túc không muốn chen chúc với người khác, thừa dịp bên ngoài còn chưa có người liền ôm Phương Châm bước nhanh tới cửa.

Lúc hai người vừa đi ngang qua một bàn ăn, một người phụ nữ trung niên đột nhiên đứng dậy, mở miệng kêu lên: "Phương Châm?"

Phương Châm đã say không biết trời đất gì, miễn cưỡng ngược đầu lên nhìn người vừa gọi tên mình. cô chỉ mơ hồ thấy được một người phụ nữ trung niên tầm 50, 60 tuổi. cô hé miệng ra định nói gì đó, nhưng lại không nói nổi, cuối cùng cũng không nhìn rõ hình dáng của người kia.

Nghiêm Túc xin lỗi phụ nữ trung niên: "thật ngại quá, cô ấy say rồi." nói xong anh tiếp tục đi đến cửa, trực tiếp đưa Phương Châm rời khỏi thuyền.

Vừa rời Phương Châm không nhận ra người phụ nữ kia là ai, nhưng anh lại biết. Lần trước đưa Vương Tử đi bệnh viện anh đã gặp qua bà ta rồi, anh ở cửa thang máy nhìn thấy Phương Châm, Thẩm Khiên và người phụ nữ lúc nãy nói chuyện. Lúc đó anh tưởng đó là mẹ của Thẩm Khiên, sau đó nghe Phương Châm nói đây là mẹ của La Thế.

Cứ cho là Nghiêm Túc không có lỗi với La Thế, nhưng anh cũng cảm thấy không cần thiết phải đụng mặt với mẹ La. Huống chi hiện tại Phương Châm say như vậy, để mẹ La nhìn thấy e rằng không tốt.

Nên anh nhanh chóng đưa Phương Châm ra khỏi đại sảnh, để lại mẹ La đứng đó vẫn chưa hoàn hồn lại.

Thực sự Nghiêm Túc đoán không sai, trong lòng mẹ La quả thực có ý nghĩ như vậy. cô gái ban nãy nhất định là Phương Châm, bà không thể nhìn nhầm được, còn người đàn ông ôm Phương Châm bà đương nhiên biết, là Nghiêm Túc - chủ tịch tập đoàn Thẩm Lam, con trai bà khi còn sống, công ty bị

chính anh thu mua, tuy rằng anh không tính là có thù oán với bà, nhưng mẹ La tự nhận không có cách nào này sinh thiện cảm với Nghiêm Túc.

Dù sao anh cũng gián tiếp khiến con trai bà tự sát.

La mẫu nghĩ không ra, Phương Châm làm sao có thể cùng người đàn ông này ở chung một chỗ.

Hôm nay là giao thừa, mẹ La cùng bạn bè thân thích đến đây ăn cơm tất niên. Bà có nằm mơ cũng không ngờ sẽ gặp phải Phương Châm. Nhưng gặp mặt Phương Châm cũng không có gì để nói, quan trọng chính là Phương Châm lại đi cùng Nghiêm Túc.

Mẹ La biết rõ năm năm trước Phương Châm hận người đàn ông này đến mức trực tiếp một dao đâm muốn chết hắn. Cho nên cô mới phải ngồi tù chịu biết bao nhiêu khổ sở, nhưng bây giờ tại sao lại?

Mẹ La âm thầm suy đoán, nhưng lại sợ không dám nghĩ tới.

Người bên cạnh liền kéo bà lại, tò mò hỏi thăm: "Làm sao, bà biết hai người vừa này à?"

Hôm nay mẹ La cùng bạn bè thân thích đến ăn cơm tất niên, từ khi con trai qua đời hàng năm bà đều đón Tết cùng họ. Ngoại trừ bạn bè bằng tuổi còn có mấy đứa con cháu cùng nhau ăn cơm. Trong đó một số người nhận ra Nghiêm Túc, lập tức tùm lại: "Người vừa này có phải là Nghiêm Túc - chủ tịch tập đoàn Thâm Lam không?"

đang nói chuyện là một cô gái trẻ tầm 20 tuổi, cô gái ngồi cạnh vừa nghe đến Nghiêm Túc liền nở nụ cười: "thật sự rất giống. Chị còn nhớ lần trước em đưa chị quyền tạp chí có thấy hình của anh ta trên đó."

Các cô gái trẻ nói đến chuyện này đều đặc biệt hưng phấn, hết "Nghiêm Túc" cái này rồi đến "Nghiêm Túc" cái kia. Chị dâu của mẹ La ngồi cạnh lúc này cũng không nhịn được, liền hỏi: "cô gái ban này chẳng phải là Phương Châm, bạn gái cũ của A Thế ư?"

"Ừm, đúng rồi"

"Người đàn ông kia?" Bà ta quay lại hỏi mấy đứa cháu, "Người đàn ông ban này thật sự là Nghiêm Túc - chủ tịch tập đoàn Thanh Lam sao?"

"Đúng đấy, khẳng định không sai, người đàn ông anh tuần xuất sắc như vậy tại con nhất định không nhìn lầm được."

Lần này, chị dâu của mẹ La mặt biến sắc, nhỏ giọng nhìn La mẫu nói: "Chuyện gì xảy ra vậy? Năm đó đứa nhỏ Phương Châm này không phải muốn giết chết tên họ Nghiêm kia ư? Bọn họ làm sao lại có thể đi cùng nhau được, lẽ nào tiểu Phương lại có tình cảm với hắn?"

Đây là điều mà mẹ La sợ nhất. Năm đó con trai mất người bị kích động nhất ngoại trừ người làm mẹ như bà thì còn có Phương Châm. Bà lo sợ đứa nhỏ này năm năm ngồi tù vẫn còn chưa nghĩ thông, bây giờ còn muốn tiếp cận kẻ thù. Lỡ như cô lại làm chuyện gì điên rồ thì phải làm sao.

Nghĩ tới đây mẹ La không khỏi tự trách: "Đều do em, đáng lý ra em không nên tìm con bé. Vốn là sau khi con bé ra tù muốn tìm gặp nó khuyên nó nghĩ cho thông suốt, không nghĩ tới... Em thật sự không nên đưa cho tiểu Phương món đồ mà A Thế để lại cho nó. Em cứ nghĩ chắc sẽ không sao, không ngờ lại làm cho con bé kích động như vậy."

"Em đưa cho con bé vật gì vậy?"

"Là một cái túi, bên trong có những gì em cũng không rõ lắm. Là A Thế trước khi mất để lại cho nó. Em chỉ muốn làm cho nó đừng nghĩ nhiều, đừng buồn nữa thôi, không ngờ... Đều tại em hết."

Cả buổi tối hôm đó, mẹ La liên tục tự trách mình. Từ trên thuyền đến khi về nhà, suốt đường đi bà không ngừng thở dài.

Bởi vì thật sự không yên tâm, ngày hôm sau mặc dù là mừng một Tết, bà vẫn cố gọi điện cho Thẩm Khiên, nói bóng gió hỏi thăm anh tình hình của Phương Châm. Thẩm Khiên vừa nghe liền cảm thấy nghi ngờ, gắng hỏi mẹ La cuối cùng cũng biết được tối qua Phương Châm và Nghiêm Túc cùng nhau đi ăn cơm tất niên.

Sau cú điện thoại đó Thẩm Khiên ngồi trong phòng trầm tư nửa ngày, nhiều lần muốn trực tiếp gọi điện thoại cho Phương Châm để hỏi rõ ràng. Nhưng cuối cùng lại không có dũng khí.

Người càng ưu tú thì tự ái càng cao, cũng rất sợ bị tổn thương. Phương Châm không chọn anh đã có chút khó chấp nhận, nhưng Phương Châm lại chọn ở bên cạnh Nghiêm Túc, chuyện này quả thực đối với Thẩm Khiên càng không chấp nhận nổi.

Đàn ông và đàn bà đều có tính đố kỵ như nhau, đặc biệt là đối với người mình thích.

Mới đầu năm mà Thẩm Khiên đã cảm thấy có chút chật vật, ở nhà một ngày không làm gì, đến lúc chập tối anh rút cuộc không nhịn được gọi điện thoại cho em họ Từ Mỹ Nghi.

anh và mẹ La thật giống nhau, đều đi đường vòng. Điểm khác nhau chính là mẹ La không lấy được tin tức gì từ anh, nhưng anh thông qua Từ Mỹ Nghi có thể có một số thông tin hữu dụng.

Lúc anh gọi điện hình như Từ Mỹ Nghi đang ở ngoài, trong điện thoại nghe rất ồn ào. cô cũng không nhiều lời, trực tiếp nói: "anh, bây giờ anh đến đây đi,

đến xem Phương Châm."

"Xảy ra chuyện gì sao?"

"không rõ lắm, vừa nãy em gọi điện cho Phương Châm để chúc tết, kết quả cô nói cô đang ở bệnh viện, em không yên tâm nên mới tới đây."

Trầm Khiên vừa nghe liền lập tức gọi lại, hỏi cô cụ thể bệnh viện nào, còn nói lái xe đón cô cùng đi. Sau khi Từ Mỹ Nghi để điện thoại xuống lại còn muốn gọi lại cho Phương Châm, nhưng gọi bao nhiêu lần cũng không thấy bắt máy.

Phương Châm lúc này cực kì mệt mỏi, thực sự không rảnh tiếp điện thoại của Từ Mỹ Nghi. Mừng một tết cô rảnh rồi ở nhà ngủ cho tỉnh rượu, ai dè lại ngủ thẳng đến xế chiều, nhà cô gọi không biết bao nhiêu cuộc tới. cô còn tưởng rằng ba mẹ vì chuyện hôm qua mà quở trách cô, kết quả lại nghe được giọng Phương Pháp trong điện thoại.

Phương pháp ở đầu bên kia tức giận nói lớn: "Chị mau về đi, ba bị người ta đánh rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40-2: Nhạc văn tiểu thuyết võng lòng tự ái

Edit: Uki!

Tình huống của Phương Châm hiện tại có thể nói là họa đơn vô chí đi.

Đêm giao thừa cãi nhau với ba, mẹ, em trai chỉ có thể coi là chuyện nhỏ, sau đó cùng Nghiêm Túc đi ăn cơm không hiểu sao lại bị anh cầu hôn thì nghiêm trọng hơn một chút. Nhưng khi cô chạy về nhà nhìn thấy bộ dạng của ba mình, cô liền cảm thấy chuyện lúc trước cũng không nhằm nhò gì.

Trong nhà ba của cô có thể coi là người đối với cô tốt nhất, vì lẽ đó Phương Châm cũng quan tâm ông nhất. cô vừa vào trong nhà liền thấy ba mình nằm lệch trên sofa thờ dài, một tay vỗ vỗ cái trán một tay khác thì lại vuốt chân mình. Mẹ cô ở bên cạnh đưa nước cho ông, em trai thì lại ở trong phòng đi tới đi lui.

Toàn bộ trong nhà tràn ngập không khí nặng nề, làm cho người ta cảm thấy ngột ngạt.

Phương Châm thả túi xách xuống lập tức đi tới chỗ ba mình hỏi: "Đây là làm sao?"

Chờ cô đến gần nhìn kỹ mới phát hiện, ba cô trên mặt đều là máu ứ đọng, chân trái hình như cũng bị thương. Phương Châm lập tức xoay người hỏi em trai: "Phương Pháp, đây là xảy ra chuyện gì, em mau nói rõ ra xem."

cô liền nghe được chuyện hết sức vô lý.

Vốn là ngày hôm nay ba cô giục em trai đưa ông tới gặp bạn trai mới của Jenny, bắt anh ta bồi thường tiền thuốc cho con trai mình. Lúc đó bạn trai Jenny đang đánh bài, một đám thanh niên trẻ tuổi cạy người đông bắt nạt hai cha con Phương Pháp, vừa nói hai ba câu nghe không lọt liền đánh người.

Phương Pháp tuổi còn trẻ nên chạy nhanh hơn, để lại ba mình một chọi bốn, bị người ta đánh cho một trận. Bọn họ xem tuổi tác ba cô đã cao sợ đánh xảy ra chuyện, nể tình không đánh cho chết, thế là ba cô mang trên mình bộ mặt đầy vết thương cùng cái chân què lết về nhà.

Phương Châm quả thực giận đến mức thổ huyết, trừng mắt em trai vừa định mắng nó hai câu, đối phương ngược lại nhảy dựng lên: "Cái bọn này khinh người quá đáng, không cho tiền thuốc thang thì thôi còn đánh ba thành ra như vậy. không được, nhất định phải tìm bọn nó tính sổ."

"Lúc nào rồi còn có tâm tình múa mép khua môi, mau mau lại đây giúp mẹ đỡ ba đưa đến bệnh viện."

Ba cô vừa nghe nói vậy liền liên tục xua tay, bảo không cần đi bệnh viện ở nhà nghỉ ngơi là được. Phương Châm đời nào chịu nghe, xuống lầu đi ra cửa bắt taxi, nhanh chóng đưa ba mình ra xe.

Cả nhà vội vàng chạy đến bệnh viện gần nhất.

Từ Mỹ Nghi gọi điện thoại cho cô, chính là lúc Phương Châm bận rộn. Đầu năm mồng một bác sĩ đều nghỉ, phòng cấp cứu tổng cộng chỉ có duy nhất một bác sĩ phụ trách, lại còn đang bẽ bộn xem bệnh cho một vài người khác. Phương Châm theo hộ sĩ chạy trước chạy sau muốn tìm bác sĩ khác xem bệnh cho ba mình.

Kết quả người không tìm được cuối cùng lại phải nhờ tới Thẩm Khiên.

Thẩm Khiên vừa nhìn tình huống này lập tức bảo Phương Châm chuyển ba cô tới bệnh viện của mình. Phương Châm không chút suy nghĩ trực tiếp từ

chối. Đó là bệnh viện tư nhân, tốn kém bao nhiêu cô cũng biết. cô không phải sợ tốn kém không chữa trị cho ba mình, mà trước sau gì Thẩm Khiên cũng không nhận tiền của cô. Vậy chẳng khác gì cô lại nợ anh một ân tình sao.

Thẩm Khiên thấy thế đang định khuyên cô vài câu, một vị bác sĩ khác vừa rảnh tay lập tức chạy tới, lập tức cũng không đề cập đến chuyện chuyển viện, mà là chờ bác sĩ chẩn đoán bệnh cho ba cô xong mới tính tiếp.

Phương Châm cùng Từ Mỹ Nghi vội vàng đi làm thủ tục nhập viện, mẹ Phương thì ở lại chăm sóc cho chồng mình. Thẩm Khiên quay người đi ra ngoài, hơn nửa tiếng sau mưa về một đồng đồ ăn.

Chờ Phương Châm làm xong thủ tục nhập viện, Thẩm Khiên lại đi mượn xe lăn, đẩy ba cô trở về phòng bệnh. Sau một trận rồi ren bận bịu, Phương Châm mới chú ý tới một chuyện.

cô hỏi mẹ mình: "Mẹ, em con đâu?"

Mẹ Phương sững sờ: "Mới vừa bảo trong người khó chịu ra ngoài hút thuốc, thế nào mà cả nửa ngày vẫn chưa thấy trở lại."

"Quên đi, hiện tại mặc kệ nó."

Phương Châm đối với người em trai này đã tuyệt vọng rồi, cuối năm gây ra chuyện lớn như vậy, chính mình chịu đòn không nói lại còn kéo theo cả ba vào. cô ngoại trừ thờ dài còn có thể làm cái gì? Ba mẹ đều không trách nó, cô thân làm chị gái cũng không thể một tát đánh chết nó.

Cũng may có Từ Mỹ Nghi và Thẩm Khiên hỗ trợ, Phương Châm cuối cùng cũng coi như dàn xếp mọi việc ổn thỏa. Thẩm Khiên ở bệnh viện này có vài bạn học cũ, nhờ họ đối với ba của Phương Châm chăm sóc kỹ lưỡng một chút. Từ Mỹ Nghi còn kéo Phương Châm qua một bên, nhất quyết phải nhét 1 vạn tệ cho cô.

Phương Châm bảo sao cũng không chịu nhận, liên tiếp bảo mình vẫn còn tiền, kiên quyết nhét số tiền kia vào lại trong túi xách của Từ Mỹ Nghi. Sau khi tiễn bạn mình Phương Châm trở về phòng bệnh, cùng với mẹ mình hai người mắt to trừng mắt nhỏ, cả hai đều không nói chuyện.

Mẹ Phương bây giờ có chút cũng không dám trêu chọc con gái, bà luôn cảm thấy nửa năm gần đây con gái mình thay đổi rất nhiều, càng hung hăng cũng càng sắc nhọn. Ngày hôm nay, thấy cô làm việc rất có chủ kiến cũng rất có trật tự, quả thực không có chỗ để cho bà coi thường đứa con này. Bà đột nhiên ý thức được con gái kỳ thực cũng rất có tiền đồ.

Hướng chi tiền viện phí của chồng bà cũng là do con gái trả, bà cũng không nói thêm cái gì, dù trong lòng vẫn chỉ có đứa con trai bảo bối, trên mặt cũng không có bất kỳ cảm xúc gì.

Phương Châm nghĩ rằng mẹ mình mệt mỏi liền để bà về nghỉ ngơi trước, đêm nay cô ở lại chăm sóc ba mình. Mẹ Phương từ chối hai câu đến cuối cùng vẫn phải về nhà, vừa ra khỏi cửa bà liền gọi điện cho con trai, kết quả là không gọi được.

Phương Pháp một đêm không về, giống như bốc hơi khỏi thế giới. Mãi đến tận ngày thứ hai khi cảnh sát tìm tới cửa, mẹ Phương mới biết con trai mình tối hôm qua lại gây ra họa lớn.

Bà lập tức gọi điện cho Phương Châm, khóc lóc đứt quãng đem chuyện nói cho cô: "Có hai cảnh sát tìm, tìm đến nhà rồi. nói em trai con tối hôm qua... đánh người ta bị thương."

Phương Châm nghe được quả thực vô cùng đau đầu. Năm nay nhất định không tốt, em trai cô có thể gây ra chuyện như vậy, cô còn có thể thanh nhàn nằm ở nhà ngủ không?

Lúc đó có lẽ là bây giờ sáng, cô vốn chuẩn bị dọn dẹp một chút chờ mẹ mình đến liền đến trạm xăng làm việc, nhưng hiện tại lại xảy ra chuyện, bây giờ không đi làm thì không được, không làm thì ngay cả bát cơm cũng rơi mất.

Trong lúc nhất thời Phương Châm đối với cuộc sống càng nảy sinh một luồng tuyệt vọng. Mọi chuyện rõ ràng đang phát triển thuận lợi, tại sao chỉ là ăn tết thì hết thấy đều thay đổi. cô có cảm giác việc làm và gia đình đều đang dần dần cách xa cô, cô lại muốn vì cái nhà này liều sống liều chết không màng mọi chuyện.

Nghĩ tới đây cô không khỏi có chút nhụt chí, nhưng hiện tại cũng không phải lúc nghĩ đến vấn đề tiền bạc. cô sợ ba mình lo lắng nên không đem chuyện này nói với ông, chỉ nói có chút việc muốn đi ra ngoài, lập tức trở về.

Sau đó cô trực tiếp đi tới cục cảnh sát tìm hiểu tình hình. Mẹ Phương trong điện thoại nói không rõ lắm, Phương Châm đến nơi nghe cảnh sát nói chuyện mới rõ đầu đuôi sự tình.

Vốn là em trai cô tối hôm qua đi tìm bạn trai mới của Jenny tính sổ. Nó có lẽ là do không nuốt trôi cục tức này thừa dịp bọn họ không để ý cầm một cục gạch, suýt chút nữa đánh người ta chết tươi.

Cảnh sát còn nói: "... Lúc ấy có hai người chứng kiến toàn bộ quá trình, hai người bọn họ đều nói Phương Pháp trên người dày đặc mùi rượu. anh ta hiện tại không biết đã trốn đi đâu, chúng tôi muốn bắt anh ta về thẩm vấn, hi vọng cô có thể cung cấp manh mối."

Phương Châm chỉ có cười khổ. cô đối với em trai một chút cũng không biết, không biết nó có bạn bè là ai, cũng không rõ nó ngoại trừ nhà còn có chỗ nào để đi. cô hiện tại chỉ mong trông em trai mình có thể mau mau đến đồn tự thú, còn có thể được khoan hồng.

Phuong Châm cũng khá quan tâm đến tình trạng của người bị thương, hỏi tới: "Cái kia... người bị thương thế nào rồi, hiện tại có gì đáng ngại không?"

"Người bị thương còn ở bệnh viện, không có nguy hiểm tính mạng, nhưng vẫn còn hôn mê. Em trai cô dùng viên gạch này tấn công thực rất tàn nhẫn, thực sự là muốn đánh chết người ta."

"không không không, em trai tôi tuyệt đối không có ý muốn giết người, tôi cam đoan."

Phuong Châm là người từng ngồi tù, biết hiện tại tình huống này khá phức tạp. Có ý định hại người cùng có ý định giết người hai tội danh mức hình phạt khác nhau một trời một vực, cô đương nhiên không thể nói với cảnh sát là Phuong Pháp cố ý đi giết người.

Hơn nữa Phuong Pháp xác thực không thể đi giết người, bất quá chính là trẻ tuổi nóng tính nuốt không trôi cơn giận này, thêm vào uống một chút rượu nhất thời kích động đánh người ta một trận. Bởi hai lần trước bị đuổi đánh nên Phuong Pháp liền cầm theo cục gạch làm vũ khí, phòng chừng là do rượu làm rối rắm đầu óc, cho nên mới gây ra họa lớn như hiện tại.

Lúc đi ra khỏi cục cảnh sát, Phuong Châm nhất thời cũng không biết nên đi đâu. cô gọi điện cho mẹ mình, biết bà đã đến bệnh viện chăm sóc phụ thân, đáng lý phải thông thả chạy về, thế nhưng một thân một mình đi dạo lung tung trên đường.

Phuong Châm đang nghĩ nên làm thế nào. hiện tại xảy ra chuyện như vậy, muốn che giấu quá khứ là không thể. Bây giờ trước mắt cô có hai việc quan trọng cần phải làm, một là nhanh chóng tìm em trai mình, khuyên bảo nó đi tự thú để được giảm nhẹ tội. Hai là nghĩ biện pháp tận lực bồi thường cho gia đình người bị hại, cầu xin họ tha thứ.

Nếu có thể làm được hai việc này, nói không chừng có thể lén lút hòa giải hoặc tri hoãn phiên tòa. Bản thân nàng ở tù lâu như vậy, em trai thì lại hư không chịu nổi. cô cũng không hy vọng em trai mình đi vào đó.

Nhưng mà bên người mệnh mông cô phải đi đâu để tìm em trai? Điện thoại đã gọi không biết bao nhiêu cuộc, nó đã sớm tắt điện thoại, nói trắng ra chính là muốn trốn tránh. Nhưng Phuong Châm trong lòng biết rõ, cảnh sát sớm muộn sẽ tìm được em trai mình. Phuong Pháp trong người không mang nhiều tiền, anh còn phải ăn cơm. Đợi đến lúc trên người tiền mặt xài hết bắt buộc phải quẹt thẻ.

Cảnh sát hiện tại theo dõi anh gắt gao, chỉ cần quét thẻ một cái lập tức có thể nắm rõ vị trí của anh, bắt được anh chỉ là vấn đề thời gian.

Đáng tiếc em trai lại không hiểu chuyện này, còn ngây thơ cho rằng có thể thoát được một kiếp.

Màn đêm dần dần buông xuống, Phuong Châm đi một mình dưới ánh đèn rực rỡ trên con phố náo nhiệt, nhất thời có chút không biết phải làm sao. Đúng lúc cô đang mải mê suy nghĩ không chú ý ở phía trước, một chiếc xe hơi màu đen chạy song song bên cạnh cô.

Người ngồi ở trong xe ở phía xa khoảng mười mét đã nhìn thấy cô, tầm mắt vẫn cố định rơi trên người cô, Phuong Châm nhưng lại hồn nhiên không biết, chỉ một hồi hướng về trạm xe buýt ngồi xuống trên ghế dài, một hồi cúi đầu.

Cả buổi hứng gió lạnh, hiện tại đều cô đau muốn nổ tung. đang lúc này điện thoại di động đột nhiên reng lên, cách đó không xa trên chiếc xe màu đen dài Nghiêm Túc cũng vừa mới bấm số của cô.

Phuong Châm nhìn màn hình hiển thị tên người gọi tới, trước mắt đột nhiên hiện lên một chút hy vọng. Bàn tay lúc này đã đông cứng của cô nhận điện thoại, người bên kia chưa kịp mở miệng liền chủ động hỏi: "anh hiện tại đang ở đâu? Tôi có thể gặp anh một chút được không?"

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Hù dọa

Edit: Uki!

Phuong Châm ngồi vào trong xe của Nghiêm Túc, nhiệt độ nóng lạnh luân phiên làm cô không tránh khỏi hắt hơi một cái.

"Xin lỗi." cô nói một câu, vừa dứt lời Nghiêm Túc đã đưa khăn tay cho cô.

Phuong Châm xoa xoa mũi rồi cũng không vòng vo, nói ngay vào điểm chính: "Tôi không tìm thấy em trai tôi."

"Em trai em, chính là người lần trước bị anh đánh?"

"Phải, là người được anh đền cho một chiếc nhẫn kim cương."

Nghiêm Túc ngắt một chút gặt đầu: "Vậy em tìm anh là muốn anh giúp em tìm em trai về?"

"Ừm."

Phuong Châm hít vào một hơi, mũi vì bị chà xát nên có chút đỏ, trước hết kể lại mọi chuyện. Từ chuyện Phuong Pháp bán nhẫn mua nhà, đến lúc anh đi tìm Jenny hợp lại cùng từ đó gây ra một loạt chuyện sau này.

Nghiêm Túc chăm chú nghe, từ đầu tới đuôi đều không có nói chen vào, mãi đến khi Phuong Châm nói xong anh mới mở miệng nói: "không nghĩ tới chỉ vì một chiếc nhẫn của anh lại hại cả nhà em thành ra như vậy. Xem ra là anh suy nghĩ không chu đáo, chuyện em trai em anh sẽ chịu trách nhiệm, em yên tâm, cho anh thời gian nửa ngày, nhất định giúp em tìm được."

Phuong Châm nói chuyện với Nghiêm Túc một hồi tâm tình tốt hơn rất nhiều, trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn nhiều. Có Nghiêm Túc giúp đỡ cô tin tưởng rất nhanh có thể tìm thấy em trai mình. Nhưng cô vẫn có chút lo lắng: "Có thể tìm thấy nó trước khi bị cảnh sát bắt không, tôi muốn khuyên nó đi tự thú."

"không thành vấn đề." Nghiêm Túc lúc đang nói chuyện đã gọi điện thoại, đem chuyện này dặn dò lại. nói được một nửa anh lại hỏi Phuong Châm, "Điện thoại di động của em có bức ảnh nào của em trai em không?"

Phuong Châm suy nghĩ một chút lấy điện thoại di động ra tìm kiếm, điện thoại này cô vừa mới mua, bên trong không có bao nhiêu tấm hình, tìm nửa ngày cũng không tìm được. Nghiêm Túc liền bảo tài xế lái xe, nhìn Phuong Châm nói: "nói địa chỉ nhà em với tài xế đi, ngay bây giờ đến nhà em tìm ảnh."

Chiếc xe lập tức quay đầu lại, trực tiếp đi về nhà Phuong Châm. Khoảng chừng nửa giờ sau, chiếc xe đã dừng ở trước cửa nhà cô. cô do dự có nên để Nghiêm Túc đi vào hay không, cuối cùng vẫn là quyết định dẫn anh cùng nhau lên lầu.

Mẹ cô đang chăm sóc ba cô nằm viện, bây giờ trong nhà không có người. Hai người bọn họ sau khi lên lầu, Phuong Châm đi thẳng đến phòng em trai, mở máy tính ra tìm. Nghiêm Túc thì lại kết nối điện thoại của mình với máy tính, chờ Phuong Châm tìm thấy trong máy tính một số hình ảnh sinh hoạt thường ngày của Phuong Pháp, anh chọn một tấm nhìn thấy rõ mặt nhất rồi ra khỏi phòng, chuyển ảnh qua điện thoại của mình, tiếp đó gửi ảnh đi, phân phó công việc.

Phuong Châm này giờ đứng ngồi không yên, đợi sau khi được bức ảnh phát ra ngoài cô rất cực thờ phào nhẹ nhõm, cả người nhìn có vẻ hơi chán nản. cô chậm rãi ngồi xuống ghế, vuốt cái trán hai mắt nhắm nghiền, cuối cùng thờ phào một hơi.

Nghiêm Túc đứng bên cạnh, vỗ vỗ bả vai cô: "Có anh ở đây em không cần lo lắng, chờ khi anh tìm được em trai em, trước tiên sẽ đưa đến trước mặt em để em đánh nó một trận."

Phuong Châm không nhịn được cười khò: "hiện tại tôi đang nghĩ không biết làm sao khuyên nó đi tự thú đây. Tính tình của nó như vậy, lại bị ba mẹ làm hư, tôi thật không biết làm sao để khuyên bảo nó."

"Em trai em từ nhỏ đã như vậy?"

"Cũng không phải. Lúc trước nó cũng tốt lắm, tuy rằng bướng bỉnh nhưng bụng dạ không xấu. Mấy năm qua cũng không biết vì sao, giống như từ khi quen bạn gái, cả người nó liền thay đổi. Trước đây nó không phải dạng vừa thấy tiền là sáng mắt, từ nhỏ đến lớn tuy rằng ba mẹ rất cưng chiều nó, nhưng về phương diện vật chất nó không có đòi hỏi gì quá đáng. Nhưng bây giờ thì sao? anh cũng thấy rồi, không nói hai lời liền lấy nhẫn của anh, vừa mua nhà đã tìm bạn gái muốn tái hợp, còn luôn trách tôi không cho nó tiền. hiện tại trong mắt nó chỉ biết có tiền."

Nghiêm Túc suy nghĩ một chút, nói ra một câu: "Ai cũng sẽ thay đổi, em trai em rồi cũng trưởng thành thôi."

Tuy rằng Nghiêm Túc nói giọng điệu rất đang hoàng nghiêm túc không có chút đùa cợt, nhưng Phuong Châm vẫn không nhịn được cười một tiếng. Sau khi cười xong tâm tình cũng khá hơn, sau đó trước mặt Nghiêm Túc lần thứ hai bụng cô phát ra âm thanh "vườn không nhà trống" (đối bụng).

Phòng của Phuong Pháp không lớn, trong không gian hơn mười mét vuông một chuỗi tiếng động vang lên, nghe đặc biệt rõ ràng. Phuong Châm thực sự không biết nói gì, sau đó mới nhớ tới cả ngày nay mình vẫn chưa ăn gì. Chính xác mà nói, từ sau bữa cơm tối hôm qua đến hiện tại, cô vẫn chưa có gì vào bụng.

Lúc này đã sắp bảy giờ!

Nghiêm Túc bất đắc dĩ lắc đầu: "Em thế nào có mỗi chuyện ăn cơm cũng không nhớ. Trong nhà có gì ăn được không? "

Phuong Châm đứng dậy đi vào bếp, mở ra tủ lạnh ra thấy đồ ăn cũng còn không ít, đều từ bữa cơm tất niên sót lại. Trong tủ lạnh đồ ăn thức uống bị nhét vào nhìn có chút bất mãn, nhìn qua rất là bừa bãi, cô ở trước mặt Nghiêm Túc xấu hổ mặt đỏ lên.

"Em định ăn những thứ này?"

"Đúng vậy, đều là mẹ tôi làm, không được sao?"

"Những món này được nấu từ lúc nào?"

"Có lẽ là ngày mấy ngày trước, đêm 30 còn sót lại."

Phuong Châm vừa nói vừa đi lấy mâm, lại bị Nghiêm Túc khoát tay ngăn lại: "Đề lâu như vậy rồi, em không sợ bị đau bụng sau. hiện tại nấu cái

khác đi..."

"Tôi đói. Lúc này bảo tôi làm cái gì cũng không làm nổi, vẫn là đồ ăn sẵn có tốt nhất."

"Phương Châm, em là phụ nữ..."

Phương Châm không hiểu rõ nhìn anh: "Vậy thì sao, có pháp luật nào quy định phụ nữ không thể ăn đồ ăn thừa không?"

"Phụ nữ nên biết chăm sóc cho bản thân mình một chút. Mỗi lần ăn đồ ăn thừa sẽ lão hóa rất nhanh." Nghiêm Túc đang lúc nói chuyện tầm mắt rơi xuống mấy quả trứng gà trong tủ lạnh, thuận lợi lấy ra, "Rán hai cái trứng ăn đi, so với đồ ăn thừa vẫn có dinh dưỡng hơn."

Phương Châm còn chưa kịp từ chối, Nghiêm Túc đã kéo tay cô, cầm trong tay ba cái bốn trứng gà, dùng cùi chỏ đóng cửa tủ lạnh lại.

Sau đó anh đặt trứng gà xuống, lục lọi tìm chảo rán. Phương Châm nhìn anh như vậy buột miệng hỏi: "anh sẽ rán trứng?"

"sẽ không, có điều anh không ngại bây giờ học."

anh đem chảo đặt trên bếp ga, bật lửa cho dầu vào, quay đầu hỏi Phương Châm: "Có tạp dề không, anh muốn mang."

Phương Châm nghĩ thầm người này cũng thật là tự nhiên, ở nhà người khác mà cứ như ở nhà mình, cũng không biết khách sáo một chút. cô lăm bằm hai lần, nhưng nghĩ lại bây giờ cô có chuyện nhờ vả anh nên không tiện nói gì, chỉ có thể làm bé ngoan đưa tạp dề tới trước mặt Nghiêm Túc.

Nghiêm Túc không nhận lấy, tay quơ quơ cái xẻng gỗ: "anh đang rán trứng không rảnh tay, em đeo giúp anh đi."

Phương Châm âm thầm lườm một cái, cẩn thận giúp anh trông tạp dề. Lúc đeo tạp dề hai người không tránh khỏi cơ thể áp sát vào nhau, mặt đối mặt khoảng cách chỉ tầm mười cm. Phương Châm so Nghiêm Túc thấp hơn nhiều, chỉ có thể hơi kiễng hai chân.

Sau khi cô trông tạp dề qua đầu Nghiêm Túc, đôi phương đột nhiên đưa tay đặt nhẹ vào eo cô, Phương Châm liền bị mất trọng tâm, trực tiếp ngã vào trong lòng ngực của Nghiêm Túc.

Miệng của cô đánh vào nút áo của anh đau đến mức muốn mở miệng ra mắng, cô không vui hỏi: "anh làm gì thế?"

"thật xin lỗi, vốn là muốn đem cái xẻng thả trong chảo dầu thử xem nhiệt độ, không cẩn thận đụng tới em"

Phương Châm xoa miệng ngẩng đầu, thận trọng quan sát kỹ về mặt Nghiêm Túc. Tâm lý của người đàn ông này thực quá tốt, bộ dáng nghiêm chỉnh như vậy, hoàn toàn không nhìn ra là đang nói láo. thật không biết anh vừa nãy là vô tình hay là cố ý.

Nghiêm Túc chú ý tới miệng của Phương Châm, chạm vào: "Miệng làm sao, có phải bị đập rồi không?"

"không có không có, anh mau mau rán trứng đi, để dầu nóng quá không tốt." Phương Châm cười ha hả chuyển đề tài, cầm trứng đưa cho Nghiêm Túc, lại hỏi, "Biết đánh trứng không?"

"Chưa từng ăn thịt heo tốt xấu còn gặp trư chạy." (ý bảo chưa từng làm nhưng ít nhất cũng từng nhìn người khác làm qua). anh vừa nói liền đập trứng vào mép bát, sau đó vỏ trứng tách ra làm hai, lòng đỏ trứng lòng trắng trứng liền từ trong vỏ trứng rơi ra ngoài, hoàn hảo lọt vào trong chảo

Trong phòng bếp nhất thời vang lên những tiếng xèo xèo. Nghiêm Túc đứng trước chảo trứng có vẻ rất tự tin, thỉnh thoảng Phương Châm lên tiếng chỉ đạo vài thứ nhưng phần lớn đều do anh độc lập hoàn thành.

Nhìn động tác của anh, Phương Châm còn tưởng rằng dạo gần đây anh khẳng định là có ở nhà luyện tập làm cơm, kết quả Nghiêm Túc liếc nhìn cô một cái, cười nhạt nói: "Từ lần trước ở nhà em luyện tập qua một lần, anh cảm thấy anh bây giờ tay nghề cũng dần tiến bộ. Xem ra anh ở phương diện này cũng có chút tài năng."

Người này da mặt trước sau thật sự rất dày. Phương Châm ở trong lòng yên lặng nhỏ nước bọt, ngoài miệng lại nói: "Mau lật trứng lại đi, không kéo lại cháy bây giờ."

Tầm gần mười phút sau, Nghiêm Túc liền rán bốn cái đẹp để đem ra. Ban đầu Phương Châm có cho chút ý kiến, lúc sau cô thậm chí còn không nói lời nào. Dạy dỗ những học trò như Nghiêm Túc đối với thầy giáo quả thực rất dễ dàng, bởi vì bất luận cô nói với anh cái gì, chỉ cần nói một lần anh liền nhớ kỹ, thật sự khiến người khác yên tâm.

Trứng rán vàng với nước tương đều được đem ra bàn. Xong xuôi cô mở nồi cơm điện ra, thừa dịp đem đồ ăn thừa bỏ vào lò vi sóng hâm nóng.

Nghiêm Túc không ngừng nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Phương Châm, trong ánh mắt lộ ra một chút phức tạp. Phương Châm lúc xoay người vừa vặn nhìn thấy bộ dạng của anh, liền giải thích một câu: "hiện tại nấu cơm quá phiền phức, để tôi ăn tạm tối nay đi."

nói ra lời này cô cảm giác mình thật sự rất đáng thương, mình ăn cơm mà còn phải để Nghiêm Túc đồng ý.

"Em trước đây cũng thường ăn như thế?"

"anh đang nói tới com thừa, đồ ăn thừa sao?" Phương Châm cười gật đầu, "Đúng vậy, tôi trước giờ vẫn hay ăn như thế. Thực sự có rất nhiều người đều giống tôi, không chắc mỗi ngày đều có thời gian nấu com. Bận bịu cả ngày về nhà còn phải nấu com, nghĩ tới đây tôi liền cảm thấy không ngon miệng, anh không cần ngạc nhiên, chuyện này thật sự rất bình thường, anh đại khái từ nhỏ sống sung túc quen rồi, cho nên mới không chịu được. Có điều rất nhiều người bình thường như tôi đều như vậy, chuyện này rất dễ gặp."

Vừa mới dứt lời là vì sóng liên ngừng, Phương Châm đem com ra ngồi ở phòng ăn ăn com. Nghiêm Túc thể nhưng còn đứng ở trong phòng bếp không cùng đi ra, anh nhìn xung quanh, tường tượng đây chính là nơi Phương Châm sống từ nhỏ đến lớn.

Hai người bọn họ hoàn cảnh gia đình thực sự khác nhau một trời một vực nhưng dù vậy anh vẫn nhất quyết không bỏ đi ý nghĩ muốn kết hôn với Phương Châm. Người con gái này ở trước mặt anh biểu hiện càng "Đáng thương", anh liền càng muốn làm cho cô hưởng thụ qua hạnh phúc.

Nghiêm Túc đột nhiên cảm thấy run rẩy vì chính mình có chút thiên về khuynh hướng M.

anh không nhìn được nở nụ cười, đi tới cửa phòng bếp nhìn về phòng ăn, Phương Châm đang ngồi nơi đó ăn com, ăn tương không tính là khó coi, nhưng cũng không giống những danh môn thực nữ chú trọng hình tượng. cô hiện bày ra hẳn một mặt chân thật nhất.

Ngay lúc anh đang trầm tư nhìn cô, điện thoại di động đột nhiên vang lên. anh nói với đối phương vài câu liền đi ra ngoài, vừa đi vừa nhìn Phương Châm nói: "Em mau mau ăn đi, tìm thấy Phương Pháp rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42-1: Ân tình (1)

Edit: Uki

Chiều tối, một chiếc Freelander màu đen dừng ở trước cửa bệnh viện, Thẩm Khiên mang theo rất nhiều đồ bước xuống xe.

anh đứng ở đại sảnh gọi điện thoại, rất nhanh có một vị bác sĩ trẻ tuổi đi tới. Hai người nói với nhau vài câu liền đi vào thang máy, trực tiếp đi đến một phòng bệnh ở tầng bốn.

Hai người bọn họ vừa vặn đi tới trước cửa phòng bệnh thì cửa phòng liền mở. Bên trong đúng lúc có hai người đi ra, một người trong đó vừa nhìn thấy vị bác sĩ lập tức nhiệt tình chào hỏi: "Bác sĩ Lâm tới rồi sao, mời bác sĩ vào."

Bác sĩ Lâm gật đầu cười với họ, sau đó dẫn Thẩm Khiên vào. Trong phòng bệnh là một thanh niên trẻ tuổi đang được một người phụ nữ trung niên chăm sóc. Bác sĩ Lâm giới thiệu với Thẩm Khiên: "Đây là mẹ của Trần Giai Hoa."

Ban này có hai người đứng ở cửa, một người đã rời đi, người còn lại thì vòng trở về đứng cạnh người phụ nữ trung niên. Bác sĩ Lâm lại nói tiếp: "Đây là ba của Trần Giai Hoa."

Người thanh niên trẻ tuổi đang nằm trên giường bệnh là Trần Giai Hoa. Tinh thần của anh xem ra cũng không tệ lắm, người rất tinh táo, sắc mặt cũng còn tốt. Chỉ là trên đầu quấn đầy đặc băng vải, vừa nhìn vào biết ngay là bị thương. anh chào bác sĩ Lâm rồi hỏi: "Bác sĩ Lâm, có cần làm kiểm tra nữa không?"

"Tôi tới thăm cậu một chút, hiện tại cảm thấy như thế nào, còn chỗ nào không thoải mái không?"

"Cũng khá tốt, chỉ là đầu còn hơi đau, còn lại đều bình thường."

Mẹ Trần có chút lo lắng, hỏi bác sĩ Lâm: "Bác sĩ, vết thương của con trai tôi có nghiêm trọng không, liệu có để lại di chứng về sau không?"

"Bác cứ yên tâm, chúng tôi đã kiểm tra rất kỹ, con trai của bác không có dấu hiệu bị chấn thương não, vết thương trên đầu hiện cũng đang hồi phục rất tốt, mấy ngày sau là có thể xuất viện rồi."

Sau khi nghe được con trai mình không có gì đáng ngại, gương mặt của mẹ Trần rốt cuộc cũng có thể giãn ra một chút, sau đó bà lại quay sang trách con trai mình: "Coi như lần này con gặp may, nếu không nhờ bác sĩ Lâm tài giỏi như vậy, bằng không ... Xem xem sau này còn dám kiếm chuyện đánh nhau với người khác hay không."

"Mẹ, con là bị người ta đánh chứ con không có đánh người."

"Được được, con cái gì cũng đúng hết." Bà không nói lại con trai mình, chỉ có thể cười khổ. Riêng ba Trần từ lúc bác sĩ Lâm bước vào đã sớm chú ý tới Thẩm Khiên, lúc này không nhịn được hỏi: "Bác sĩ Lâm, vị này là?"

Thẩm Khiên tiến lên một bước, không chờ bác sĩ Lâm liền tự mình giới thiệu: "Chào bác, bác Trần, cháu họ Thẩm, hôm nay thay mặt Phương gia tới xin

lỗi mọi người.”

Vừa nghe đến hai chữ Phương gia, sắc mặt Trần Giai Hoa liền biến đổi: "anh mau đi ra ngoài cho tôi, tôi không muốn nhìn thấy người của Phương gia, đừng hòng diễn trò trước mặt tôi, về nói lại với tên khốn họ Phương kia, tôi nhất định sẽ kiện cho anh ta vào tù, ai tới cũng vô dụng, thẳng đây không sợ."

Bác sĩ Lâm nhìn thấy bộ dạng lưu manh của Trần Giai Hoa liền cau mày. anh và Thẩm Khiên là bạn tốt thời đại học, tuy không cùng làm việc ở một bệnh viện nhưng quan hệ cũng không tệ. anh sợ Thẩm Khiên chịu thiệt, vừa định thay Thẩm Khiên nói lại mấy câu, Thẩm Khiên liền chủ động ngăn cản anh, cười nói: "Lâm Diệp, công việc của cậu hẳn rất bận, tốt hơn nên đi trước đi, nơi này giao cho mình là được."

Bác sĩ Lâm cũng chỉ biết vỗ vỗ vai của Thẩm Khiên, chào ba mẹ Trần rồi xoay người đi ra cửa.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại Trần Giai Hoa và ba mẹ hắn còn có Thẩm Khiên bốn người. Cả gia đình họ ba người, Thẩm Khiên chỉ có một mình, so về số lượng rõ ràng là yếu thế hơn.

Nhưng anh vẫn đứng yên ở đấy, khí thế rõ ràng ép ba người kia cả một bậc. Ba mẹ Trần đều là những người bình thường, cả đời cũng chưa bao giờ tranh chấp hay so đo lớn tiếng với người khác, chỉ là đứa con trai Trần Giai Hoa này từ nhỏ không chịu học hành tử tế, tính tình lại lưu manh, nóng nảy. Lần này tuy thấy con mình bị đánh vỡ đầu khiến họ rất tức giận, nhưng cũng tự biết rõ con mình cũng có lỗi trong chuyện này.

Hiện tại người nhà họ Phương tới xin lỗi, bọn họ cũng biết tốt xấu nên không đuổi về, mẹ Trần thậm chí còn rót cho Thẩm Khiên ly nước, bảo anh ngồi xuống có gì từ từ nói.

Thẩm Khiên đưa ly nước lên uống hai ngụm, sau đó cầm mấy cái túi lúc nãy xách trong xe ra: "một ít quà nhỏ, để Trần Giai Hoa bồi bổ thân thể. Ngoài ra cháu còn muốn bàn với hai bác chuyện bồi thường."

"Cái này..." Mẹ Trần không biết nên làm thế nào, quay đầu nhìn chồng mình. Ba Trần lúc này cũng không biết nói gì, trái lại con trai mình trực tiếp hét lên: "Tiền bồi thường cái gì, chúng tôi không cần tiền của các người, tôi chỉ muốn tên nhai ranh Phương Pháp kia ngồi tù. Tôi có nghe nói chị của tên đó cũng từng là tù nhân, quả nhiên là người một nhà, chẳng trách em trai lại hung dữ như thế. Nhìn xem đầu của tôi bị anh ta đánh ra nông nỗi này, không khiến cho anh ta ăn com tù mấy năm tôi liền không phải họ Trần."

"Con câm miệng, chuyện thành ra như vậy con khẳng định cũng có chỗ không đúng!" Trần phụ quát con trai mình, vẻ mặt cực kì tức giận.

"Cái gì không đúng, ba, con đến cùng không đúng chỗ nào. Con hôm đó đang đi trên đường, thẳng nhai kia tới liền cho con ăn một viên gạch, chuyện này hoàn toàn là do nó. Jenny đã sớm chia tay nó, là thằng khốn đó không biết xấu hổ cứ kiểm chuyện dây dưa với cô ấy, Jenny không muốn thì nó liền đồ hết lên đầu con. Người như vậy không dạy cho một bài học cũng thật uổng!"

"Tôi cũng cảm thấy Phương Pháp cần được dạy dỗ." Thẩm Khiên nhếch miệng nói, đôi mắt ác liệt quét trên người Trần Giai Hoa, "Người trẻ tuổi thực sự dễ kích động, vẫn nên được dạy dỗ một chút. Có điều tôi cảm thấy chuyện này ngoại trừ Phương Pháp, còn có một người cũng cần được dạy dỗ thì mới thỏa đáng."

"Còn ai nữa?"

"Đương nhiên là anh, Trần Giai Hoa. hiện tại ba của Phương Pháp còn nằm ở bệnh viện, anh và đồng bọn của anh đánh gãy chân ông ấy, đánh ông ấy sưng mặt mũi, khắp người đều chằng chịt vết bầm tím, so với anh bị thương cũng không ít. Phương Pháp phải ngồi tù, anh cũng chạy không thoát."

Vừa nói tới đây vẻ mặt của ba mẹ Trần hoàn toàn biến sắc. Bọn họ đến bây giờ vẫn chưa biết ẩn tình bên trong, cứ tưởng con trai mình giành bạn gái với người ta nên bị đánh. hiện tại hóa ra là Phương Pháp trả thù cho ba mình.

Trần Giai Hoa bị Thẩm Khiên vạch trần ngay tại trận, không khỏi trở nên khẩn trương: "anh, anh có chứng cứ gì nói tôi đánh ba hắn bị thương chứ?"

"Hôm đó các anh đánh nhau một số người đi đường đã ghi hình lại được, tôi cũng điều tra kĩ rồi. một đám thanh niên trẻ càn người vây đánh một người lớn tuổi, chuyện như vậy đưa lên tòa án so với Phương Pháp thì tội của anh càng nặng hơn."

"Đó là, đó là bọn họ đánh, mắc mớ gì đến tôi, anh chỉ đá ông ta một cái. Nhưng ngược lại là Phương Pháp dùng gạch đập đầu tôi!"

"Tôi đã tìm tới những người đi cùng anh ngày hôm đó, bọn họ tất cả đều xác nhận anh là chủ mưu, hai cha con Phương Pháp hôm đó tìm anh bắt đền, anh không chịu liền sai đồng bọn mình đánh họ. Phương Pháp may mắn thoát được nên không bị thương, nhưng trước hôm đó Phương Pháp cũng bị anh đánh không nhẹ. Trần Giai Hoa anh không hiểu luật pháp đúng không, tôi nói cho anh biết tội gây thương tích cho người khác bị phạt nặng nhưng tội chủ mưu thì anh nhận án phạt cũng càng nặng hơn nên điều quan trọng ngay lúc này là anh nên suy nghĩ cho kỹ."

Vóc người Thẩm Khiên cao to kiên cường, khuôn mặt cũng rất xuất sắc, thêm vào nhiều năm làm bác sĩ và làm chủ bệnh viện, toàn thân đều lộ ra cảm giác làm cho người ta ngột ngạt. anh nói rất khí phách cũng rất có sức thuyết phục, Trần Giai Hoa vốn là kẻ miệng cọt gan thô, bị anh uy hiếp như thế trong lòng cũng trở nên sợ hãi.

Trần Giai Hoa cẩn thận nhớ lại, lúc đó hình như việc lão già họ Phương đó bị đánh là do anh ra lệnh, đánh bao nhiêu anh cũng không nhớ rõ. Chỉ nhớ lão già đó bị đánh cho rất thảm, cả đám bọn họ sau khi đánh xong liền lập tức chạy đi, để lại ông ta nằm bệt dưới đất không đứng dậy nổi.

Trần Giai Hoa lăn lộn trong xã hội lâu như vậy, cũng bị tạm giam vài lần. Trong lòng anh cũng biết rõ, nếu như lão già đó thật sự kiện mình, việc anh phải ăn com tù là hoàn toàn chắc chắn. anh không sợ ngồi tù, chỉ là cảm thấy không cam tâm.

Nhìn bộ dạng của Thẩm Khiên rõ ràng là đến để đàm phán, còn nhắc tới bồi thường, nếu như mình thật sự không chịu hòa giải mà nhất định nhào lên tòa án thì kể cả làm cho Phương Pháp ngồi tù thì anh cũng không thoát được. Đây thật là cá mè một lứa mà, anh mà ngồi tù khẳng định Jenny sẽ đi theo người khác, chẳng bằng nhân cơ hội nhà họ Phương đã có thiện ý muốn bồi thường, không cần biết tên nhãi Phương Pháp kia có ngồi tù hay không, anh cầm tiền cùng Jenny tiêu xài thỏa thích chẳng phải tốt hơn sao?

Trần Giai Hoa suy nghĩ tính toán kỹ càng một hồi liền lập tức thay đổi thái độ: "Được, vậy anh nói đi, anh đến đây làm gì? Nhà họ Phương dự định bồi thường cho tôi bao nhiêu tiền? Đầu của tôi bị thương như thế này không biết chừng sẽ để lại di chứng, các người vẫn là không nên bồi thường quá ít!"

Thẩm Khiên khẽ mỉm cười, biết Trần Giai Hoa đã mắc câu. Người như thế anh hiểu rất rõ, căn bản không sợ hãi, cũng không nghĩ kỹ anh thực sự có được đoạn video hay không, thậm chí còn không thèm gọi điện cho đồng bọn của mình, trở mặt như vậy so với lật sách quả thực còn nhanh hơn.

Nhưng cái anh muốn chính là điều này, anh tiếp tục nói: "Chỉ cần anh đồng ý bỏ qua cho Phương Pháp, không làm lớn chuyện này, nhà họ Phương sẽ đồng ý bồi thường cho em một khoản tiền."

"Một khoản tiền là bao nhiêu? một triệu?"

Mấy chữ này nói ra ba mẹ Trần giật nảy mình, mẹ Trần lập tức kéo kéo ống tay áo con mình: "Giai Hoa con đừng có ăn nói lung tung." Cái gì mà một triệu, cái này không phải là dọa người ta chạy mất sao. Bà có nghe con trai mình nói qua, nhà họ Phương đến việc mua nhà cho con trai cũng phải đi vay, xem ra nhà bọn họ so với mình thậm chí còn kém hơn.

Trần Giai Hoa liền đổi giọng: "Được, vậy thì năm trăm ngàn."

Thẩm Khiên này giờ cũng không nói lời nào. Năm trăm ngàn không phải là vấn đề đối với anh, nhưng anh vẫn muốn cho Trần Giai Hoa không được quá đặc ý. Vì Phương Châm anh chấp nhận ném ra một số tiền lớn, nhưng đối với Trần Giai Hoa lòng tham không tham không đầy này thì lại khiến anh quá mức buồn nôn.

anh như vậy liền trầm mặc, vẫn hướng về cả gia đình Trần Giai Hoa nhưng lại không có động tĩnh gì. Trần Giai Hoa trong lòng cũng thấy không ổn, chỉ là chuyện một viên gạch, vừa mở miệng lại đòi người ta những năm trăm ngàn chẳng phải coi họ là người ngu hay sao.

Vì vậy anh lại nói tiếp: "Vậy thì bốn trăm, không thể ít hơn nữa."

"Giai Hoa!" Ba Trần không nhịn được trừng con trai mình.

"Được được, thế thì giảm xuống bớt một trăm, còn ba trăm không thể giảm xuống nữa. Nếu anh vẫn không đồng ý, cùng lắm thì tôi và Phương Pháp cả hai đều ngồi tù, ai sợ ai!"

Thẩm Khiên ở trong lòng suy tính một hồi, gật đầu đồng ý: "Được, vậy thì ba trăm ngàn theo ý anh. Có điều anh còn phải đáp ứng tôi một điều kiện."

"Điều kiện gì, mau nói đi!"

"Chuyện hôm nay tôi tìm đến gia đình anh nhất định không được để người nhà họ Phương biết. Hai ngày nữa gia đình họ sẽ đích thân đến xin lỗi và thương lượng với gia đình anh, bất luận bọn họ đưa ra bao nhiêu bồi thường các người nhất định không được tăng giá, nếu thấp hơn ba trăm ngàn tôi sẽ đền bù cho các người. Nếu như có thể làm được thì coi như xong, còn không thì tự các người hiểu lấy."

Thẩm Khiên vừa nói như vậy, cả ba người nhà họ Trần không khỏi hơi nghi ngờ. Trần Giai Hoa vẻ mặt không hiểu rõ: "Tại sao lại phiền toái như vậy? anh dù sao cũng vì nhà họ Phương mà tới mà."

"Nguyên nhân anh không cần biết, anh chỉ cần trả lời tôi đồng ý hay không là được. Cả ba mẹ anh cũng phải bảo đảm chuyện này. Nếu như nói lỡ miệng, ba trăm ngàn kia các người chắc chắn sẽ không có. Nhà họ Phương có bao nhiêu tiền chắc các người cũng biết, bọn họ sẽ không có nổi ba trăm ngàn, anh muốn lấy tiền tôi liền đưa cho anh. Như vậy cũng coi như giúp tôi một chuyện, anh thấy sao?"

Tuy rằng không hiểu rõ Thẩm Khiên đang tính toán cái gì, nhưng ba trăm ngàn không phải con số nhỏ, ba Trần có chút do dự, mẹ Trần ngược lại rất nhanh kéo tay chồng mình gật đầu đồng ý: "Được được, cứ làm theo lời cậu nói đi, Giai Hoa con thì sao?"

"Tôi không thành vấn đề, chỉ cần tiền một phen cũng không thiếu là được."

Lông mày Thẩm Khiên khẽ nhếch lên, phun ra hai chữ: "Thành giao." (thỏa thuận thành công)

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 42-2: Ân tình (2)

Thẩm Khiên quả thực đoán không sai, sau khi tìm thấy và khuyên Phương Pháp đi tự thú, Phương Châm bắt đầu liên hệ người nhà họ Trần thương lượng chuyện bồi thường.

Bởi vì trước đó đã được dặn dò rất kỹ, cả ba người nhà họ Trần đều rất phối hợp, quả thực không làm khó Phương Châm. Mẹ Trần sợ con trai mình dễ kích động, liền chính mình tự đi gặp Phương Châm ở một quán trà nhỏ gần ngay bệnh viện.

Trước khi đến, Phương Châm đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ, bất luận người nhà họ Trần có phản ứng với cô ra sao, cô nhất định cũng sẽ không phản bác, ngược lại cố gắng thuyết phục bọn họ chấp nhận bồi thường mà bỏ qua cho Phương Pháp.

cô thực sự không có nhiều tiền, năng lực cũng không, tiền lại càng không có, lấy cái gì mà thương lượng với họ đây.

Hai ngày nay cô đã có tính qua, cô có khoảng sáu mươi ngàn trong tài khoản, mẹ cô có khoảng hai mươi ngàn. Phương Châm dự định sẽ mượn bạn bè cô thêm hai mươi ngàn nữa. Tổng cộng cô sẽ có một trăm ngàn, trước mắt cô chỉ có thể đưa nhiều nhất là từng ấy tiền cho nhà họ Trần. Nếu như nhiều hơn nữa khẳng định phải bán nhà.

một trăm ngàn nói ít không ít nhưng cũng không phải là nhiều, nếu như gia đình họ làm khó cô, chỉ sợ việc này không cách nào hòa giải được.

Nhưng kết quả ngoài dự đoán của Phương Châm, mọi chuyện tiến hành rất thuận lợi. Mẹ Trần là người rất dễ nói chuyện, từ đầu tới cuối đều không nổi nóng với cô, khi nghe cô nói muốn hòa giải với họ bà cũng rất nhanh đồng ý. Khi cô nói sẽ đưa cho bà một trăm ngàn tiền bồi thường bà cũng không dị nghị gì khiến cho Phương Châm cảm thấy kì lạ.

Nghe theo những gì em trai cô nói thì Trần Giai Hoa không phải người tốt lành gì, nghĩ lại thấy anh ta đánh ba cô thành ra như vậy cũng hiểu rõ là người như thế nào rồi. Nếu không phải không tìm ra chứng cứ xác đáng để khởi tố anh ta, hiện tại Phương Châm cũng không cần tìm đến đối phương để cầu xin bỏ qua cho em trai mình.

Nhưng tính tới tính lui lại không nghĩ tới mẹ Trần là người hiểu lý lẽ như vậy, Phương Châm không khỏi cảm thán trên đời này người hiểu đạo lý vẫn còn nhiều lắm.

Sau khi thương lượng với mẹ Trần xong cô rất nhanh liền đưa tiền cho bà, trước tiên cô lấy tiền của cô và mẹ cô ra, sau đó liền gọi điện cho bạn bè thân thích. Kết quả trước khi cô bấm máy gọi, Từ Mỹ Nghi đã gọi cho cô trước.

Từ Mỹ Nghi vừa mở miệng liền đi thẳng vào vấn đề, hỏi Phương Châm có thiếu tiền không, có cần cô phụ thêm không. Phương Châm vốn dĩ không muốn mượn tiền của Từ Mỹ Nghi, bây giờ lại bị cô hỏi ngược lại làm cô cảm thấy có chút do dự.

Từ Mỹ Nghi nghe trong điện thoại cũng biết là bạn mình đang do dự, cười ha hả nói: "Dù sao cũng là mượn tiền, cậu mượn mình hay mượn người khác có gì khác nhau đâu, quan hệ giữa cậu và mình so ra tốt hơn những người kia nhiều. Cậu cũng đừng khách sáo với mình như vậy, chuyện của em cậu khẳng định là không bồi thường không được, hiện tại còn thiếu bao nhiêu cậu nói đi, số tiền lớn tới không có nhưng mấy chục ngàn thì có thể nha."

Phương Châm cũng chỉ cần mượn mấy chục ngàn, cô liền mặt dày hỏi mượn Từ Mỹ Nghi hai chục ngàn. Từ Mỹ Nghi ngay lập tức đáp ứng chuyển tiền qua tài khoản của Phương Châm, lại bồi thêm một câu: "Quên đi, tớ cứ đưa cậu thêm mười ngàn nữa. Ba cậu vẫn đang nằm viện, chuyện gì cũng phải chi tiền, nếu không đủ thì cậu cứ nói với mình."

Sau khi cúp điện thoại Từ Mỹ Nghi liền nhếch mắt lên nhìn Thẩm Khiên, cười xán lạn: "anh à, em gái của anh bây giờ cũng sắp trở thành bà mai rồi, đến cả vợ cũng giúp anh lấy về. Em dù muốn dù không cũng không bỏ mặc anh được. Thời đại này còn được mấy người em gái như em giúp anh trai mình bắt chị dâu về nhà chứ?"

Thẩm Khiên xoa xoa đầu em gái mình: "Biết em ngoan, em yên tâm, sau khi chuyện thành công nhất định sẽ không thiếu phần của em đâu."

"Bây giờ anh cũng có thể báo đáp em nha?"

"Bây giờ sao, em muốn gì?"

Từ Mỹ Nghi cười giảo hoạt: "Em không cần tiền cũng không cần vật gì cả, em chỉ muốn anh đưa em một dây số thôi."

"Số gì? Mật mã chi phiếu của anh sao?"

"không phải, em muốn số điện thoại của Lý Mặc, có thể đưa cho em không?"

Nụ cười trên mặt Thẩm Khiên liền cứng lại: "Mỹ Nghi, em muốn gì anh đều có thể cho em. Ở Thẩm Lam em thích cái gì anh đều có thể mua cho em cái đó. Nhưng Lý Mặc thì không được, anh ta là một kẻ đào hoa điển hình, căn bản không thích hợp với em. Nếu đổi lại là người khác anh liền rất vui vẻ mà đưa số điện thoại của anh ta cho họ, nhưng em là em gái anh nên anh không muốn hại em. Em nếu dây dưa với anh ta nhất định sẽ không có lợi, anh ta không phải là kẻ vì một người phụ nữ mà thay đổi đâu, người thiệt thòi cuối cùng chỉ có thể là em. Vì muốn tốt cho em nên anh sẽ không đưa số của anh ta cho em, việc em gặp mặt anh ta anh cũng sẽ ngăn cản."

Từ Mỹ Nghi tức giận đến mặt đỏ chót, giọng chận đạp Thẩm Khiên một cái thật mạnh: "không có nghĩa khí, quý hẹp

hỏi, anh không cho thì tự em sẽ tìm. Em không sợ không gặp được anh ấy!"

nói xong Từ Mỹ Nghi thở phò quay người đi ra ngoài, Thảm Khiên nhìn bóng lưng em gái mình rời khỏi nhà không nhịn được thở dài một cái. Cũng sắp ba mươi tuổi rồi, sao vẫn mãi chưa chịu trưởng thành chứ? Chẳng trách đến bây giờ vẫn không ai thèm lấy.

Từ Mỹ Nghi nổi giận dưng dưng đi ra ngoài nhưng vẫn nhớ rõ chuyển tiền cho Phương Châm. Phương Châm sau khi nhận được tiền liền gọi điện cảm ơn cô, Từ Mỹ Nghi nhân cơ hội liền hỏi: "Tiếp theo cậu định thế nào, vẫn còn làm việc ở trạm xăng chứ? "

"không làm nữa." Trong nhà xảy ra chuyện cô cũng không có tâm trí để đi làm, xin nghỉ mấy ngày sau thì cấp trên tỏ vẻ không vừa lòng, thông báo cô không cần đến nữa, nói cách khác là đã tìm được người thay cô rồi.

Phương Châm cũng đã trình bày rõ ràng hoàn cảnh gia đình mình, nhưng tết đến công việc bận rộn, cấp trên không thể nào giữ lại vị trí làm cho cô được. Rất may công việc này chỉ là tạm thời, kiếm được cũng không nhiều, Phương Châm cũng không quá lưu luyến. Sau khi đến trạm xăng nhận tiền lương cô cũng không còn việc gì nhanh chóng trở về nhà.

Có Từ Mỹ Nghi cho cô mượn mười ngàn, trong tay cô lập tức thừa thãi rất nhiều. Vết thương của ba cô cũng dần chuyển biến tốt, hai ngày sau là có thể xuất viện. Chỉ là đùi bị bó bột nên hoạt động có chút không tiện.

Hôm xuất viện sắc mặt ba mẹ cô đều rất khó coi, ở trên xe taxi liên tục thở dài. Về đến nhà thì lại càng tiếp tục than dài than ngắn, đặc biệt là mẹ Phương, vừa nghĩ tới con trai mình thì nước mắt tự động tuôn ra không khác gì là ông nước bị bể, không cách nào ngưng lại được.

Phương Châm sau khi đi ba mình vào phòng nghỉ ngơi, đi ra thì nhìn thấy mẹ cô trong phòng khách đã khóc ướt hết một mớ khăn giấy. Mẹ Phương vừa nhìn thấy con gái đi ra lập tức tiến tới hỏi: "Tiểu Châm, em trai con hiện giờ như thế nào rồi, mẹ muốn đi gặp một chút?"

"hiện tại vẫn còn đang trong giai đoạn điều tra, chờ đến lúc điều tra xong họ sẽ cho chúng ta gặp em ấy. Mẹ yên tâm, con đã thu xếp ổn thỏa rồi. Nhà họ Trần cũng đã nhận tiền bồi thường của chúng ta, cũng chấp nhận hòa giải. Người bị hại đã chịu bỏ qua thì Phương Pháp sẽ không bị phạt nặng. Hơn nữa em trai con cũng đã tự thú, quan tòa sẽ cân nhắc mà giảm nhẹ tội cho em ấy."

"Liệu nó có thể bị ngồi tù không? Con có thể nghĩ cách để cảnh sát không khởi tố nó không, nhà họ Trần không kiện nó, phía bên cảnh sát ai biết chừng lại không chịu bỏ qua?"

Vấn đề này Phương Châm không phải không nghĩ tới. cô biết thông thường cố ý gây thương tích cho người khác, nếu xem xét kỹ tình tiết đồng thời người bị hại cũng không đâm đơn kiện, không khởi tố cũng có thể được. Có điều lần này Phương Pháp ra tay quá nặng, nếu như là dùng nắm đấm đánh bị thương người khác thì còn có thể xem mức độ của vết thương mà xử lý. Nhưng Phương Pháp lại dùng gạch đánh vỡ đầu người ta, khẳng định là vết thương rất nghiêm trọng.

Mà như vậy thì không thể không khởi tố, chỉ có thể tìm cách để quan tòa phán nhẹ tội thôi.

Phương Châm vỗ vỗ bả vai của mẹ mình, cười cười an ủi bà: "Mẹ yên tâm, chuyện này con sẽ hỏi ý kiến của luật sư. Chúng ta sẽ nghĩ cách để Phương Pháp nhận án treo, tuy rằng án cũ không thể xóa được, chí ít không cần ở trong tù chịu khổ. Sau đó cố gắng khuyên nhủ nó cố gắng sống tốt hơn một chút, đừng nên tiếp tục phạm sai lầm thì cuộc sống sau này mới có thể dễ dàng được."

Mẹ Phương vừa nghe đến việc bị phán án thì lại bắt đầu khóc lóc nỉ non, trong lòng bà thực sự rất giận con gái mình, bởi vì theo cách nghĩ của bà mọi chuyện đều bắt nguồn từ Phương Châm mà ra. Lúc mua nhẫn nếu Phương Châm thoải mái chi tiền, Jenny sẽ không chia tay với Phương Pháp, tất cả mọi chuyện như hiện tại đều sẽ không phát sinh.

Nhưng hiện tại bà cũng không dám trách móc Phương Châm. Dù sao con trai vẫn còn đang bị giam, bà chỉ có thể hi vọng con gái nghĩ cách giúp Phương Pháp mau chóng được thả ra ngoài. Huống chi hôm giao thừa cô dùng thái độ cứng rắn nói chuyện cũng có chút làm bà hiểu ra vài điều, bà dần dần ý thức được mình đã không thể dùng cái gọi là công ơn dưỡng dục ra mà không chế Phương Châm nữa.

Nếu như lúc này bức Phương Châm nổi giận rồi phải tay mặc kệ, bà chỉ còn nước đi nhảy sông.

Vì vậy mẹ Phương đành phải nhịn xuống bất mãn trong lòng, đối xử với con gái cũng nhiệt tình hơn một chút, mặc dù khóc lóc nhưng vẫn nhớ đi nấu cơm, làm cho Phương Châm một mâm cơm nóng hổi, rồi tiếp tục hầm thêm một nồi canh xương, cuối cùng cũng coi như đang lần nữa chống đỡ cái nhà này lên.

Phương Châm sau khi ăn xong thì trở về căn phòng thuê của mình. cô chuẩn bị vài bộ quần áo để về nhà ở mấy ngày, nhân tiện chăm sóc ba. Bởi vì xe điện của cô lần trước bị ngã hư, cô chỉ có thể sử dụng phương tiện công cộng để đi lại. Ngồi ở trên xe buýt nhìn ra ngoài bầu trời đêm, cô suy nghĩ tất cả những chuyện này đến cuối cùng là bắt đầu từ lúc nào?

Ngắm lại hình như từ lần cô cãi nhau với Phương Pháp hôm giao thừa, nhà cô cứ hết lần này đến lần khác xảy ra chuyện. Chưa kể tới lúc công việc của cô đang tốt đẹp thì bị đuổi hay là lần chạm mặt mẹ Nghiêm Túc ở làng du lịch?

nói chung gần đây cô cảm thấy mọi chuyện đều không thuận lợi, lúc đó cô cũng chưa cảm thấy có gì kì quái, bây giờ nhìn lại, hơn nửa năm nay cô quả thật đã gặp phải những chuyện gì đây?

Liên tục đổi việc, mỗi lần đi làm đều xảy ra trục trặc. Mà hầu như trong những việc này lúc nào cũng xuất hiện bóng dáng của một người đàn ông: Nghiêm Túc.

Từ lúc bị đuổi việc khi làm bên Thẩm Lam, Phương Châm đã coi đây như một cơ hội để chấm dứt triệt để với Nghiêm Túc, không muốn nảy sinh thêm bất cứ mối liên hệ nào. Nhưng hôm nay xem ra tất cả đều là mơ ước hão rồi, thậm chí cô còn đang suy nghĩ lẽ nào người thật sự không đầu lại nổi vận mệnh sao? Đứng trước số phận oái ăm này, ngoại trừ thỏa hiệp cô không còn con đường thứ hai để lựa chọn ư?

Phương Châm không cam lòng cũng không muốn cúi đầu chịu thua, nhưng hiện thực vẫn là luôn tàn khốc. Ngay khi cô đang suy nghĩ mọi chuyện về Nghiêm Túc, đối phương đã chủ động gọi tới cho cô. Cuộc điện thoại này Phương Châm không thể không nhận, bởi vì Nghiêm Túc đã nói sẽ tìm luật sư bào chữa cho Phương Pháp, Phương Châm dù kiêu ngạo thế nào đi nữa cũng không thể từ chối ý tốt này của Nghiêm Túc được.

Chuyện này có quan hệ đến tương lai của em trai mình, cô không thể bỏ mặc.

Vì vậy cô rất nhanh nhận điện thoại, thì liền nghe Nghiêm Túc hỏi: "Ăn cơm chưa?"

Thanh âm kia rất trầm mà lại tràn đầy quan tâm, buổi tối ngày đông nghe được cảm thấy đặc biệt ấm áp. Phương Châm trong lòng căng thẳng, hơi khịt khịt mũi nói: "Ừm, ăn rồi."

"Hiện tại em đang ở đâu? Có ở nhà không, anh qua chỗ em một chút?"

"Tôi đang trên đường về nhà, tìm tôi có việc gì sao?"

"anh đã liên hệ được với luật sư rồi nên muốn tìm em nói chuyện."

Vừa nghe đến đó Phương Châm lập tức tỉnh táo hẳn: "anh đang ở đâu, vẫn là tôi đến gặp anh đi. hiện tôi đang ở trên xe buýt, anh đợi một chút tôi sẽ tới ngay được không?"

"anh đang ở gần sân ga, nói địa chỉ đi, anh tới đón em." nói tới đây Nghiêm Túc dừng một chút, còn muốn nói thêm gì đó nhưng cuối cùng lại không nói.

anh không khỏi cười thầm chính mình, thì ra tâm trạng khi yêu một người là như vậy, mọi lúc mọi nơi đều muốn được gặp họ, bất kể lý do gì chỉ có thể được gặp người mình yêu là đã thấy hạnh phúc rồi.

Tác giả có lời muốn nói: Đại gia nhìn không ra, nam phụ tại sao lại không bắt được lòng của nữ chính? Bởi vì anh bất luận là làm gì cho cô nhưng chỉ làm trong âm thầm, chỉ khi nào bị lộ ra mới biết rõ, vì vậy mà dù anh làm rất nhiều việc nhưng hiệu quả lại rất nhỏ. Nam chính thế nhưng lại không giống anh, dù cho bị nữ chính đâm một dao anh vẫn ở trước mặt coi nữ chính như sao trên trời, đây chính là bí quyết của nam chính nha.

Thẩm Khiên: Tác giả không bằng nói tên đó da mặt dày đi.

Nghiêm Túc: Kẻ thua cuộc không cần nhiều lời!

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 43-1: Chiếm giữ (1)

Sau khi Phương Châm bàn luận với luật sư xong cũng đã gần mười giờ.

Ra khỏi Thẩm Lam, Nghiêm Túc chào tạm biệt với luật sư, vị luật sư cũng đã hẹn sẽ tìm ngày ghé cục cảnh sát để nói chuyện với Phương Pháp. Sau đó Nghiêm Túc quay sang hỏi Phương Châm: "Một không? đi ăn chút gì rồi mới về nhà?"

"Về nhà thôi, bây giờ tôi chỉ muốn thoải mái ngủ một giấc."

Nghiêm Túc cũng không nói gì thêm, cầm áo khoác rất nhanh liền xuống lầu lấy xe. trên đường đưa Phương Châm trở về, anh đột nhiên mở miệng hỏi: "Tiếp theo em định làm thế nào, có cần tìm đến gia đình người bị hại nói chuyện không, nếu có thì dẫn theo luật sư đi, ở phương diện này anh rất có kinh nghiệm."

"không cần, tôi đã nói chuyện với gia đình họ rồi, đã đồng ý hòa giải."

Nghiêm Túc khẽ nhướn lông mày: "Em làm việc cũng nhanh thật. anh vốn định tìm luật sư cùng đi với em. Chuyện tiền bồi thường nếu cần giúp đỡ, em đừng ngại cứ nói với anh. Chuyện này cũng coi như do anh gây ra, bao nhiêu tiền anh cũng sẽ đưa cho em."

Phương Châm khẽ mỉm cười: "thật sự không cần, mọi việc đã được sắp xếp đâu ra đấy. Người bị hại đồng ý hòa giải, tôi cũng đưa cho họ một trăm ngàn tiền bồi thường, chuyện này coi như giải quyết xong. Bây giờ chỉ cần xem luật sư sẽ biện hộ như thế nào với quan tòa, tôi đương nhiên hy vọng phán án càng nhẹ càng tốt, nếu như có thể bị phán án treo là tốt nhất. Mấy nơi như nhà tù vẫn là không nên vào."

Nghiêm Túc mỉm môi không nói lời nào, trầm mặc một lát thì hỏi Phương Châm: "Ai đi cùng với em?"

"không ai cả, tự mình tôi đi thôi. Chân của ba tôi vẫn chưa lành, mẹ tôi phải ở nhà chăm sóc ông, chỉ có mình tôi đi."

"thật sao?"

"Đúng vậy." Phương Châm cảm thấy không đúng, "Có vấn đề gì không?"

"không có, chính là cảm thấy em rất quyết đoán, năng lực làm việc cũng không tệ."

"Tôi cũng đã lớn như vậy rồi, chuyện nhỏ này vẫn có thể tự làm được. Với lại gia đình người bị hại cũng rất tốt, không phải là người không hiểu lý lẽ, không có đòi hỏi hay làm gì quá đáng."

"một trăm ngàn... Cái đó, em có đủ tiền không, gia đình em cũng vừa mới mua nhà chỉ sợ không có đủ một trăm ngàn?"

"Tập hợp tất cả các khoản lại. Tiền tiết kiệm của tôi cũng không ít, thêm vào số tiền của mẹ tôi, mượn thêm bạn bè một ít cũng vừa đủ rồi."

Phía trước đèn đỏ sáng lên, Nghiêm Túc giảm phanh chậm rãi dừng xe lại. Sau đó anh xoay đầu lại tỉnh tề đánh giá Phương Châm, ánh mắt sắc bén mà thâm trầm: "Thành thật nói với anh, em mượn bao nhiêu tiền?."

" 20 ngàn."

"Mượn của Thẩm Khiên?"

"không phải, mượn em họ của Thẩm Khiên. cô ấy là bạn thân của tôi, chúng tôi đã quen biết nhau từ nhỏ, anh không cần lo lắng cô ấy sẽ hối tôi trả tiền lại!"

nói được vài câu thì đèn hiệu chuyển sang màu xanh, Nghiêm Túc thả phanh nổ máy xe, nhất thời không nói gì.

Trong bóng đêm, dòng xe cộ cứ nối tiếp nhau mà chạy, vụt chạy ngang qua những ánh đèn đường, làm loáng thoáng hiện lên một chút lãng mạn rồi lại có cảm giác như bị đè nén ngược vào. Mỗi khi đêm tối thường làm cho người ta một loại cảm giác không yên tâm, cũng giống như tâm trạng của Nghiêm Túc lúc này vậy.

Thẩm Khiên là một quả bom hẹn giờ, tuy rằng không khó để giải quyết, nhưng cũng cần tốn chút thời gian. Để cho một người đàn ông trẻ tuổi như vậy quần lấy Phương Châm là không được, Nghiêm Túc xem ra chỉ còn cách đem Phương Châm triệt để kéo vào trong lòng ngực của mình, từ đầu đến chân đều bị anh chiếm lấy thì mới có thể làm cho anh hoàn toàn yên tâm.

rõ ràng Phương Châm không phải người phụ nữ bình thường, so với hầu hết phụ nữ ở khắp mọi nơi trên thế giới thì cô thật sự rất khác biệt. Tiền bạc không hấp dẫn được cô, bề ngoài đối với cô càng không có ý nghĩa, xuất thân, quyền thế, địa vị, danh dự, thậm chí là ôn nhu chăm sóc quan tâm đầy đủ, bất luận cái gì cũng không lay chuyển được cô.

Quả thực chính là mềm không được cứng không xong đao thương bất nhập. (ý nói cái này không được cái kia cũng không xong, không gì có thể ảnh hưởng đến.)

Nghiêm Túc có lúc thậm chí cảm thấy, mạnh bạo với cô đôi khi cô còn nghe lời một chút, nhưng ngược lại càng mềm dẻo thì cô càng không chịu đi vào khuôn khếp.

anh vừa nghĩ vừa lái xe, quẹo vào khu nhà trọ của Phương Châm. Sau đó anh mở miệng nói: "Coi như bạn em không thúc em trả tiền lại, em cũng nên nhanh chóng trả tiền lại cho cô ấy."

Hai mắt Phương Châm lúc này đã nặng trĩu, đột nhiên nghe anh nói vậy cũng không phản ứng lại, chớp mắt hai cái mới nghĩ rõ ràng: "Ha, tôi biết, tôi sẽ mau chóng trả lại."

"Làm sao trả? Dựa vào chút tiền lương ít ỏi của em ở trạm xăng, em nghĩ phải bán thêm bao nhiêu lít xăng nữa mới xong? Chờ em kiếm đủ 20 ngàn không biết là đến khi nào nữa."

Phương Châm vừa nghe lời này lập tức phản bác lại: "Mặc kệ như thế nào tôi nhất định sẽ trả lại, chuyện tiền bạc không cần anh quan tâm. Tôi biết anh có tiền, nhưng tôi cũng sẽ không cần lấy tiền của anh."

"anh cũng không có ý định sẽ đưa tiền cho em."

Phương Châm ngó người ra, lần đầu tiên cô có cảm giác mình bị tưởng bở.

"Ý của anh là tiết kiệm không bằng tìm cách kiếm thêm thu nhập. Dựa vào mấy đồng lương ít ỏi kia, dù tiết kiệm bao nhiêu cũng khó để gom đủ số tiền đó kiếm cũng tích góp không nổi tiền đến. Chẳng bằng tìm công việc khác, lương cao hơn, như vậy dù không tiết kiệm cũng rất nhanh tích góp đủ tiền."

Trong lúc nói chuyện, Nghiêm Túc đã dừng xe ở dưới khu trọ của Phương Châm. Phương Châm cũng không lập tức rời đi, mà đang mãi suy nghĩ về những lời nói của Nghiêm Túc.

cô nói với Nghiêm Túc cô chỉ mượn 20 ngàn, nhưng thực tế là 30 ngàn. 30 ngàn đối với Từ Mỹ Nghi không phải là số tiền lớn nhưng cô cũng không thể mặt dày mà không trả lại được. Huống hồ hiện tại cô quả thực là không có việc làm, không còn cách nào khác là phải nhanh chóng lên báo tìm việc.

Trước tiên cô dự định sẽ làm nhân viên thu ngân, vừa may có siêu thị gọi điện thoại đến muốn cô ngày mai tới phỏng vấn. Dựa vào kinh nghiệm và năng lực của cô thì làm công việc này không có vấn đề gì, nhưng mức lương mà siêu thị đưa ra thực sự không cao, một tháng nhận được khoảng 2, 3 ngàn, trừ các khoản chi tiêu ra thì cô cũng có thể tiết kiệm được nhiều nhất là 1 ngàn.

Điều này có nghĩa là cô ít nhất phải làm việc khoảng hai năm rưỡi mới có thể tiết kiệm đủ tiền để trả cho Từ Mỹ Nghi, dĩ nhiên là không được rồi. Thời gian làm việc một ngày ở siêu thị khá dài - từ 5h sáng đến 9h tối, nên cô cũng không thể làm thêm công việc khác, vì vậy cũng không thể kiếm thêm thu nhập được.

Nghĩ tới đây Phương Châm không khỏi thấy đau đầu..

Nghiêm Túc ngồi bên cạnh chăm chú quan sát vẻ mặt của cô, thấy vẻ mặt cô đăm chiêu khẽ nhíu mày, biết cơ hội đến rồi, rất nhanh mở miệng: " anh có thể giúp em tìm việc làm, vừa có thể giúp em có thêm thu nhập, vừa có thể để em phát huy năng lực của mình, với tình hình hiện nay của em, anh cảm thấy em không nên từ chối."

"Việc làm? Đến Thâm Lam làm việc cho anh?"

"Em có biết trong thành phố này có rất nhiều người trẻ tuổi so với em còn ưu tú hơn đều muốn làm công cho anh không?"

"Tôi biết, nhưng mà..."

"anh biết em lo lắng, nhưng Phương Châm em vẫn nên cẩn thận suy nghĩ, mặc kệ em có làm việc ở Thâm Lam hay không, đối với anh đều không có sự khác biệt. Nếu như anh muốn theo đuổi em, đừng nói là em làm việc ở trạm xăng, kể cả khi em lên mặt trăng làm việc anh cũng hoàn toàn có thể tìm được em. Vì vậy em không cần để ý có hay không vì anh mà đến Thâm Lam làm việc, đây căn bản không có sự khác biệt."

Phương Châm nghe xong thì trên mặt nổi lên vài đường hắc tuyến. Người đàn ông này cũng thật là quá mức tự tin, chỉ còn thiếu chưa chỉ tay vào cô rồi nói: "Em là của anh."

Có điều tỉ mỉ suy nghĩ lại quả thực lời anh nói rất có lý, cô có bản lãnh gì mà thoát khỏi bàn tay anh ta chứ. Giống như những gì Nghiêm Túc nói, nếu như anh thật sự muốn theo đuổi cô, mặc kệ cô có làm việc ở Thâm Lam hay không anh cũng có thể thích làm gì thì làm. Người như cô muốn trốn khỏi tầm mắt của Nghiêm Túc đúng là quá khó khăn.

Nghiêm Túc thấy vẻ mặt cô đã hơi buông lỏng, liền tiếp tục nói: "Hơn nữa đây là anh nợ em, đương nhiên phải giúp em. Chuyện công ty vệ sinh sa thải em lần trước là mẹ anh sai. Bà ấy không nên tùy tiện ép họ đuổi việc em. Cái gọi là mẩu trái tử thường*, bà ấy mắc nợ em thì anh nên trả. Nếu như em chấp nhận làm việc ở Thâm Lam thì coi như giải quyết xong. Còn nếu em không chấp nhận anh sẽ nghĩ cách khác để bồi thường cho em."

**mẩu trái tử thường: tạm giải thích là nợ bố mẹ thì con trả hay bố mẹ làm sai thì con chịu.*

Giọng điệu của Nghiêm Túc rất thản nhiên, nhưng Phương Châm lại mơ hồ nghe ra được sự uy hiếp trong đó. Câu nói của anh có thể hiểu là: " Nếu như em không đồng ý đến làm việc ở Thâm Lam, thì đừng trách anh sẽ đưa vị trí công việc đó cho người khác."

Vì vậy Phương Châm thỏa hiệp nói: "Là công việc gì?"

"Nhân viên phục vụ?"

"Nhân viên tiếp tân?"

"Cũng gần như vậy. hiện tại Thâm Lam đang cần tuyển một nhân viên tư vấn, nhưng anh cần nhân viên thông thạo ngoại ngữ. Lúc trước có tuyển một số người ngoại hình không tệ, nhưng khả năng anh ngữ lại dưới mức trung bình. Thành phố S là một thành phố lớn, Thâm Lam cũng đã đặt chân ở thị trường quốc tế, khách hàng đến đây không phải chỉ có mỗi người bản xứ. Mỗi ngày đều có không ít người nước ngoài đến Thâm Lam chi tiền, anh cần tăng cao ngoại ngữ của nhân viên. Nhân viên tư vấn là mặt mũi của công ty, không chỉ cần bề ngoài xinh đẹp, năng lực cũng phải cao. anh cảm thấy em rất thích hợp."

Lời này có hai tầng ý nghĩa, thứ nhất là khen Phương Châm xinh đẹp, thứ hai là đánh giá cao khả năng ngoại ngữ của cô. Mặt Phương Châm

hơi đỏ lên, nói thật từ được ra từ tới nay, chưa từng có người nào nói lời khích lệ cô. Trong lòng cô lúc nào cũng cảm thấy tự ti, dù có ra về kiên cường thế nào đi nữa thì cũng không giảm bớt sự tự ti đó được.

"anh biết chuyên ngành của em là tiếng anh, ngoài ra em còn học thêm vài ngôn ngữ khác nữa."

"Tiếng Pháp thì tôi có thể nói được, Tiếng Nhật thì lúc trước có học qua nhưng bây giờ đã quên gần hết rồi."

"không sao, chỉ cần thành thạo tiếng anh là đủ rồi. Công việc này thời gian khá ổn định, bắt đầu từ chín giờ sáng cho tới năm giờ chiều, buổi trưa được nghỉ nửa tiếng, công ty sẽ phân phát đồng phục nhưng không bao tiền cơm trưa, lương mỗi tháng là sáu ngàn, em thấy thế nào?"

Đương nhiên là cực kỳ hài lòng rồi, đây có khác gì đĩa bánh từ trên trời rớt xuống, đang buồn ngủ mà gặp chiếu manh đâu. Phương Châm có thể khẳng định, ngoại trừ công việc mà Nghiêm Túc đề nghị với cô, thì cô không thể nào tìm ra công việc khác vừa phù hợp, không quá phức tạp mà lại có mức lương cao đến vậy.

Nhưng mà...

"Sáu ngàn? Đa số nhân viên đều được trả từng ấy lương sao?"

"Em cho rằng anh nhiều tiền quá hóa rồ hay sao mà ai cũng trả nhiều như vậy?" Nghiêm Túc nói dối mà sắc mặt không thay đổi, tim không đập, trên thực tế tiền lương của nhân viên ở Thâm Lam không thấp, nhưng chỉ là một nhân viên tư vấn thì mức lương không thể là sáu ngàn được.

nói xong lời này, khóe mắt anh hiện lên tia trào phúng nhìn Phương Châm cười cười, suy nghĩ sau khi trở về phải cho người đi căn dặn, tất cả nhân viên tư vấn đều không được tiết lộ với đồng nghiệp về tiền lương của mình.

Phương Châm đã hoàn toàn bị con số sáu ngàn này hấp dẫn. Ở thành phố này mọi chi phí sinh hoạt đều cao hơn so với những nơi khác, sáu ngàn một tháng nếu tính kỹ thì không quá nhiều. Hơn nữa Nghiêm Túc còn cố ý nói rõ không bao cơm trưa, đáng vẻ khi nói còn cho rằng rất chính đáng, thì ra phúc lợi không có tốt đến tận trời.

Dù sao cô cũng đã ngồi tù năm năm, cũng biết tiền lương hiện tại so với năm năm trước cao hơn nhiều. Trước khi vào tù, công việc mà cô làm một tháng kiếm cũng không ít tiền, vì vậy khi Nghiêm Túc nói mỗi tháng sáu ngàn cô cũng không có nghi ngờ gì.

Nhìn lại tình hình nhà cô hiện này, vết thương của ba cô chưa khỏi nên chưa rời giường được, mẹ cô thì phải chăm sóc ông nên không thể làm thêm việc gì để kiếm thêm thu nhập, quan trọng nhất vẫn là đứa em trai đang bị giam giữ của cô hiện vẫn chưa rõ tình hình thế nào, Phương Châm thực sự không có can đảm để từ chối công việc này.

Nghĩ vậy nên cô rất nhanh gật đầu đồng ý, tự đáy lòng cô cảm kích nói: "Cảm ơn anh, Nghiêm Túc."

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43-2: Chiếm giữ (2)

Ngày đầu tiên Phương Châm đến Thâm Lam làm việc, không tránh khỏi việc đụng mặt các đồng nghiệp cũ ở công ty vệ sinh.

Mọi người đều dùng ánh mắt tò mò nhìn cô, trong lời nói đều thể hiện sự hâm mộ đối với việc cô bỗng dưng “một bước lên trời”.

không chỉ riêng gì họ, kể cả những đồng nghiệp ở bộ phận tư vấn cũng thế, thái độ của mọi người đối với cô đều rất ám muội. Lúc nào cũng bàn tán sau lưng cô, nhưng khi nhìn thấy cô đều nở một nụ cười thậm chí còn tươi hơn hoa. Phương Châm chỉ có thể diễn tả mối quan hệ đồng nghiệp thân thiết này bằng một chữ thôi: Giả.

Nhưng cô đến đây là để kiếm tiền, không phải đến đấu đá với họ, vì vậy Phương Châm lúc nào cũng cố gắng duy trì vẻ mặt ôn hòa của mình, tốt xấu gì cũng phải vượt qua được nửa năm, như vậy mới có thể trả lại hết số tiền mà cô mượn Từ Mỹ Nghi.

Công việc này đối với ngoại hình cầu tương đối cao, Phương Châm và những đồng nghiệp khác đều phải mặc những bộ đồng phục sẫm màu, tóc tai lúc nào cũng phải chải chuốt thật gọn gàng. Trong túi bao giờ cũng phải mang theo những vật dụng thiết yếu như hộp phấn, son môi,... để bất kì lúc nào cũng có thể chỉnh trang lại.

Buổi trưa lúc ăn cơm Phương Châm lấy hộp phấn ra định trang điểm lại, không cẩn thận tìm thấy trong túi một chiếc kẹp tóc. Lấy ra nhìn thì nhận ra đây là do lần trước Nghiêm Túc tặng cô, màu đen đính thêm những viên đá trong suốt, tạo hình đơn giản nhưng trang nhã. Phương Châm nghĩ thầm: Người đàn ông này mắt nhìn cũng không tệ lắm.

Nhìn thấy kẹp tóc cô lại nhớ tới chuyện cái ô đen. Vốn là đã tìm ra được chuẩn bị trả lại cho anh ta, kết quả trong nhà đột nhiên xảy ra chuyện, cô tới mất tới nỗi lo xử lý mọi việc nên hoàn toàn quên đi chuyện này. Nghiêm Túc cũng không nhắc gì với cô, cô đã sớm biết cái ô này chỉ là cái cớ. Đường đường là chủ tịch tập đoàn Thâm Lam, chỉ vì một cái ô mà cuối năm phải chạy tới nhà người ta đòi lại, nói ra cũng không khỏi quá khó coi.

Phương Châm cảm kẹp tóc trầm tư một lúc, lại tiếp tục dồn hết tinh thần và sức lực đi làm việc. Công việc này kỳ thực rất nhàn rỗi, so với công việc trước kia của cô thực sự là trên trời dưới đất. Nghiêm Túc đã có nói qua, nhân viên ở bộ phận này là bộ mặt của Thâm Lam, công việc cũng không quá nhiều nhưng cần phải linh hoạt, nhạy bén xử lý các tình huống bất ngờ.

Phương Châm làm nhân viên tư vấn được một tuần, mỗi ngày việc cô xử lý nhiều nhất là chỉ đường cho khách hàng. Toàn bộ mọi góc ngách ở Thâm Lam cô đều nhớ, khi vừa mới bắt đầu thì còn chưa rõ đường nên còn lấp bắp, sau một quãng thời gian thì cũng thông thạo hết mọi thứ. Mặt khác, đúng như Nghiêm Túc đã nói, thỉnh thoảng sẽ có người nước ngoài đến đây tham quan, mua sắm và nhờ tư vấn một số thứ.

Mỗi lần như vậy, đồng nghiệp đều đẩy về phía Phương Châm, mọi người đột nhiên không hiểu vì sao từ một công nhân vệ sinh dùng một cái đã trở thành một nhân viên tiếp tân, hơn nữa còn rất có năng lực, chỉ cần nghe cô lưu loát phun ra một tràng tiếng Anh liền biết cô cũng có chút tài năng.

Nhưng dù vậy trong lòng họ vẫn cảm thấy bất mãn. Ban đầu ở trước mặt họ cô chỉ là một nhân viên vệ sinh suốt ngày quét rác, lau chùi nhưng hiện tại cô lại cùng làm chung ở bộ phận tư vấn, hơn nữa khi cô vừa đến làm thì cấp trên liền ban ra lệnh “Cấm khẩu”, nghiêm cấm trao đổi chuyện tiền lương.

Chuyện này quả thực mờ ám, tiền lương của Phương Châm khẳng định cao hơn so với bọn họ. Cô gái này rõ ràng có chút thủ đoạn, cho nên mới cần che dấu như vậy. Bọn họ sôi nổi bàn tán, đến cùng là nhân vật nào ở công ty này coi trọng Phương Châm - một cô gái nhỏ bé “thân cô thế cô”*, không ngại đưa cô tới đây mỗi ngày âm thầm quan sát.

*Thân cô thế cô: yếu thế, không có chỗ dựa

"À, một công nhân vệ sinh cũng có người coi trọng, thời đại bây giờ khẩu vị của đàn ông thật nặng."

Lúc ăn cơm Phương Châm bị mấy người đồng nghiệp đem ra xì xào bàn tán.

"cô đừng nói vậy, cô Phương ngoại hình cũng rất được, nghe bảo là đã tốt nghiệp đại học. Lại còn nói tiếng Anh lưu loát như vậy, cô có thể nói được như vậy không?"

"Được hay không thì khoan nói đến, ngược lại lai lịch của cô ta nhất định không đơn giản. Nay, mấy ngày nay các cô có để ý được ở phía văn phòng có người nào thường xuyên qua lại chỗ chúng ta không?"

Mọi người vừa nghe vậy thì cẩn thận nhớ lại, dồn dập lắc đầu: "không có, ở văn phòng nếu không có việc thì đến chỗ chúng ta làm gì, vậy cũng quá dễ thấy."

Tuy nói như vậy, nhưng từ lúc có người đưa ra vấn đề này, mọi người khi đi làm thỉnh thoảng đều nhìn Phương Châm chăm chăm, tò mò muốn nhìn một chút cái gọi là “Kim Ôc Tàng Kiều” trong truyền thuyết, liệu sẽ có người nam nhân nào xuất hiện hay không.

Phương Châm mỗi ngày đều chuyên tâm làm việc, không hề để ý đến việc mọi người nói gì về mình. Cô đối với công việc này thực sự rất hài lòng, không quá mệt mỏi nhưng cũng không quá nhàn, mỗi ngày làm nhiều việc vặt vừa có thể giết thời gian. Tiền lương lại nhiều, quan trọng là cả tuần vừa rồi đi làm, không thấy Nghiêm Túc đến làm phiền cô.

Nếu thật giống như anh đã nói, sau khi cô chấp nhận công việc này thì giữa cô và anh liền thanh toán xong, từ giờ trở đi cô và anh không còn bất cứ mối liên hệ nào, đường ai nấy đi, Phương Châm thực sự là nằm mơ cũng muốn cười.

Kết quả khi sáng nay cô vẫn cho là vậy, xế chiều hôm đó từ các đồng nghiệp khác mà cô biết được, Nghiêm Túc - chủ tịch tập đoàn Thâm Lam vừa xuất ngoại trở về. Chẳng trách liên tiếp mấy ngày nay không thấy anh xuất hiện, hóa ra là ra nước ngoài bàn chuyện làm ăn.

Biết được tin tức này tâm trạng Phương Châm liền chùng xuống, còn tưởng rằng đối phương đã nghĩ thông suốt buông tha cô, không nghĩ tới...

Quả nhiên cô đã vui mừng quá sớm.

Phương Châm yên lặng bắt tay vào làm việc, thỉnh thoảng nghe được các đồng nghiệp thảo luận mọi sự tích về Nghiêm Túc. Từ ngoại hình cho tới sở thích cá nhân, lại từ bối cảnh xuất thân cho tới chuyện tình cảm, cuối cùng có người nghi ngờ nói: "Các cô có cảm thấy kỳ quái hay không, chủ tịch của chúng ta giống như chưa bao giờ có bạn gái vậy. Các cô có ai từng thấy qua anh ở chung một chỗ với cô gái nào bao giờ chưa?"

Nghe nói vậy Phương Châm hơi hồi hộp một chút, theo bản năng liền dựng thẳng lỗ tai. Mọi người đều có máu tằm chuyện, cô cũng không ngoại lệ.

Liền nghe bọn họ nhao nhao nói: "Đúng là không có, nghe nói nhiều lần tham gia mấy bữa tiệc yêu cầu phải dẫn theo bạn gái, kết quả chủ

tịch của chúng ta chỉ đi một mình."

"Chính là, tôi nghe nói trước giờ ngài ấy không qua lại với phụ nữ, thực sự là quá kỳ quái."

"Các cô nói xem, ông chủ của chúng có phải hay không là cái đó?"

"Cái nào cơ?"

cô đồng nghiệp của Phương Châm - người vừa nói tới vấn đề này nhìn quanh bốn phía, nhẹ giọng nói: "Là Gay đó."

Lời này vừa nói tất cả mọi người đều đồng loạt "Ồ" lên một tiếng, hiện trường lập tức nổ tung: "Sao có thể có chuyện đó được."

"Đùa gì thế, thời đại này đàn ông tốt toàn đi tìm đàn ông hết rồi, vậy chúng ta phải làm sao đây?"

"Tôi nghĩ đúng là vậy rồi. Tôi nhìn thấy chủ tịch cả ngày cùng thư ký Viên ở chung một chỗ, từ sáng đến tối hai người đều như hình với bóng. Nghe nói lần này xuất ngoại thư ký Viên cũng đi theo nữa."

"Ai, nói đến thư ký Viên anh ta đâu phải phụ nữ, chẳng lẽ nói..."

Phương Châm càng nghe càng muốn cười, thực sự sắp không nhịn nổi. không nghĩ tới vào làm việc ở Thâm Lam còn có lợi ích này, liên quan tới Nghiêm Túc - người mà ai cũng phải kính trọng nhưng thông qua mấy lời tám chuyện của mấy vị đồng nghiệp thì lại thành chuyện cười thế giới. Nếu sau này có cơ hội kể cho anh ta nghe, không biết vẻ mặt của anh ta sẽ trông ra sao nữa.

Nhưng nghĩ kỹ lại một chút, vẫn là không nên gặp anh ta. Vừa nghĩ tới việc gặp mặt Nghiêm Túc khắp toàn thân đều tỏa ra khí thế bức người, Phương Châm liền bắt giác rung mình.

cô nhanh chóng lắc lắc đầu một cái, đưa ý tưởng này vứt xa ra khỏi đầu.

Sau đó từ trên đỉnh đầu cô nghe tiếng người hỏi: "Xin chào, tôi tới nhận lại bóp tiền."

Phương Châm vừa ngẩng đầu, liền thấy một người đàn ông trẻ tuổi đứng ở đó. Mới nhìn Phương Châm cảm thấy rất quen mặt, nhưng suy nghĩ một hồi cũng không nhớ ra là ai. Người đàn ông kia vừa nhìn thấy Phương Châm cũng sững sốt một chút, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại nét mặt, lặp lại vấn đề: "Ban nãy đi dạo thì tôi đánh rơi bóp tiền, nhân viên bảo tôi đến chỗ này nhận lại, có thể giúp tôi kiểm tra lại một chút không?"

"Ồ! Vâng! anh đợi tôi một chút!" Sau khi sững sờ hai giây Phương Châm liền bắt đầu giúp người ta tìm. Ở nơi này kỳ thực các cô không có nhiệm vụ giữ đồ bị thất lạc, thông thường đồ vật bị mất sẽ do khu vực bảo an chịu trách nhiệm. Nhưng người bình thường khi nhặt được đồ vật gì đều sẽ theo thói quen giao tới nơi này, vì vậy lúc trước các cô đều phải tốn công chuyển giao đồ vật đến khu bảo an.

Nhưng cứ như vậy khi người bị mất đồ tìm đến, các cô lại phải liên hệ với khu bảo an, đi đi lại lại tốn nhiều thời gian. Vậy nên sau đó, cũng không biết từ lúc nào, đồ vật đưa tới đây thì liền giữ lại, đến khi có người đến nhận sẽ trực tiếp đưa ra.

Dần dần như vậy đã trở thành thói quen, cấp trên còn cố ý đưa cho nhân viên ở khu vực này danh sách ký nhận, xem như đem công việc này triệt để giao cho bộ phận tư vấn.

Phương Châm đứng một bên nghe người này miêu tả cụ thể đặc điểm bóp tiền, một bên ghi chép tra tìm hồ sơ. một hồi bóp tiền cụ thể đặc thù, một bên phiên ghi chép tra tìm hồ sơ. Ở bên cạnh đó đám đồng nghiệp đang tụ lại một chỗ tán gẫu thấy vậy cũng có vài người tới giả vờ giả vịt hỏi xem có chuyện gì, cũng có người tới giúp Phương Châm tìm chiếc bóp da.

Chuyện này cũng không có gì phiền phức, sau năm phút đã giải quyết xong. Người kia sau khi nhận lại bóp tiền liền kiểm tra lại số tiền bên trong, phát hiện vẫn còn đầy đủ thì cảm ơn Phương Châm và mấy cô nhân viên khác rồi xoay người rời đi. Lúc rời đi anh cố ý nán lại nhìn kỹ đôi mắt của Phương Châm, ánh mắt kia quả thực khiến người ta có ấn tượng đặc biệt sâu sắc.

Phương Châm càng cảm thấy đã từng gặp qua người đàn ông này ở nơi nào. cô nhìn theo anh ta rồi khỏi trung tâm bách hóa, kết quả lại nghe tiếng đồng nghiệp cô đứng bên cạnh nhẹ nhàng "A" lên một tiếng: "Sao ở đây vẫn còn sót tấm thẻ căn cước, không chừng là từ trong bóp tiền rơi ra, quên đưa cho anh ta rồi."

Phương Châm quay đầu nhìn lại, ở trong chiếc hộp đựng bóp tiền khi nãy quả nhiên có tấm thẻ căn cước, khuôn mặt trên bức ảnh rõ ràng là người đàn ông khi nãy. Phương Châm nhìn trên tấm thẻ lại thấy tên anh ta là Hứa Minh Lượng, cô cảm giác quen thuộc trong lòng lại càng dâng lên mãnh liệt. không suy nghĩ nhiều cô lập tức cầm tấm thẻ căn cước chủ động nói: "Tôi đuổi theo anh ta, vẫn chưa đi xa đâu."

nói xong Phương Châm liền chạy ra khỏi cửa, để lại mấy người đồng nghiệp đứng đó nói thầm: "cô ta cũng nhiệt tình thật, quả nhiên là người mới, vừa có cơ hội đã muốn thể hiện. Người này thật không đơn giản chút nào."

"Có thể từ công nhân làm vệ sinh nhảy một cái đã lên làm ở vị trí này, đương nhiên không đơn giản."

Phương Châm không nghe thấy mấy lời nói của bọn họ, một lòng chỉ cố đuổi kịp Hứa Minh Lượng. cô chạy ra cửa lớn của trung tâm, nhìn

quanh quảng trường, phát hiện Hứa Minh Lượng đang đứng cách cô khoảng mười mấy mét, ngay lập tức kêu tên anh ta rồi chạy tới.

Hứa Minh Lượng nghe được tiếng của cô thì dừng lại, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nhìn cô. Phương Châm đưa thẻ căn cước cho anh ta: "Thẻ căn cước của anh, lúc cất giữ không may bị rơi ra, bạn này quên đưa cho anh."

"À, cảm ơn." Hứa Minh Lượng nhận lấy thẻ căn cước xong liền muốn đi, thấy Phương Châm còn do dự định nói gì đó, anh lại hỏi: "Còn có chuyện gì không?"

"Cái kia..." Phương Châm suy nghĩ một chút: "Tôi cảm thấy anh nhìn rất quen, có phải trước đây chúng ta đã từng gặp nhau rồi không?"

Vừa nghe nói vậy sắc mặt Hứa Minh Lượng trở nên buồn bã, lông mày hơi nhíu lại. Anh tỉ mỉ quan sát Phương Châm vài lần, giống như đang cố nhớ lại gì đó. Phương Châm cũng nhận cơ hội nhìn kỹ người đàn ông này, cảm giác quen thuộc càng lúc càng trở nên sâu sắc, nhưng trước sau vẫn không nhớ rõ đã gặp anh ta ở đâu.

Hai người đứng đối diện ở quảng trường Thâm Lam một hồi lâu, cuối cùng Hứa Minh Lượng lắc lắc đầu, nhét bóp tiền vào trong túi áo: "Thật ngại quá, tôi nghĩ chúng ta không quen biết nhau."

nói xong anh xoay người rời khỏi, bước chân cũng gia tăng tốc độ.

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44-1: Điên cuồng theo đuổi (1)

Nghiêm Túc đi tới hôm nay đã là mười ngày, vẫn không thấy xuất hiện trước mặt Phương Châm.

Sau đó Phương Châm liền cảm giác mình có gì đó không đúng. rõ ràng nhìn thấy anh thì lúc nào cũng cảm thấy bất lực đồng thời khó chịu, nhưng khi không gặp anh lại cảm thấy có chút ... nhớ.

Trong thời gian này thư ký riêng của Nghiêm Túc, cũng chính là thư ký Viên từng được mấy đồng nghiệp nữ kia nhắc đến có tới tìm cô một lần, nói là Nghiêm tổng giao cho anh việc bồi thường lại cho Phương Châm chuyện xe đạp điện, hỏi Phương Châm có ý kiến gì không.

Lúc đó anh ta nói: "Vốn là Nghiêm tổng muốn tôi trực tiếp mua rồi đưa tới cho cô, nhưng tôi cảm thấy phương tiện này không an toàn chút nào, hoàn toàn không hợp với phái nữ. Lỡ xảy ra chuyện gì thì tỉ lệ thương vong rất cao."

Phương Châm ngồi đối diện anh, trong phòng làm việc trừ bọn họ ra không có người khác. Phương Châm quan sát tỉ mỉ một hồi liền nhớ tới trong truyền thuyết này ngoài Nghiêm Túc còn "Có một chân" thư ký Viên, cảm thấy người này bề ngoài chính trực tin cậy, không giống như cùng một dạng người với Nghiêm Túc.

Lúc cô nghĩ như vậy, đồng thời ở Mỹ Nghiêm Túc không nhìn được hắt hơi một cái, còn tưởng sau khi bay tới đây thì bị cảm lạnh.

Phương Châm cảm thấy Viên Mộc nói có lý, liền tiếp nhận đề nghị này của anh. Vốn là cô mua xe điện vì đi làm ban đêm về khá thuận tiện, hiện tại cô chỉ làm ca ngày nên chỉ cần đi tàu điện ngầm, vừa thuận tiện lại an toàn.

Sau khi nghe Phương Châm nói Viên Mộc trực tiếp móc ra một tờ chi phiếu đưa lên trước mặt cô: "Đây là tiền mua xe, tổng cộng bốn ngàn, tôi trực tiếp đưa tiền cho cô, nếu sau này cô đổi ý muốn mua thì có thể tự mình đi chọn."

"không cần, tiền này tôi không thể nhận."

"Xe của cô là do Nghiêm tổng mới bị hỏng, mặc kệ giao tình giữa cô và Nghiêm tổng thế nào, chúng tôi vẫn nên bồi thường."

"Nhưng số tiền này cũng hơi nhiều rồi, một chiếc xe điện không tốn ngàn ấy tiền đâu."

"Cái này là Nghiêm tổng bảo tôi đưa cho cô, nếu như cô cảm thấy số tiền này quá nhiều, sau này cô có thể đem tiền dư đưa lại cho ngài ấy."

Thế là khi Phương Châm rời khỏi văn phòng của Viên Mộc, trong túi liền có thêm tờ chi phiếu bốn ngàn. Lúc cô đóng cửa văn phòng quay lưng đi ra ngoài, không hề nhìn thấy nụ cười thỏa mãn trên gương mặt của đối phương.

thật ra lúc đó Viên Mộc đang thầm nghĩ: "Lão Nghiêm, người làm anh em như tôi chỉ có thể giúp cậu đến mức này thôi!"

Phương Châm tuy cầm chi phiếu trên tay nhưng vốn dĩ không định mua xe, không còn cách nào khác, đành chờ đến khi Nghiêm Túc trở

về sẽ trả lại chi phiếu cho anh. Tuy rằng hiện tại cô rất thiếu tiền, nhưng cũng không đến mức tùy tiện nhận tiền của người khác. Chấp nhận lời đề nghị của Nghiêm Túc đến đây làm việc đã là vi phạm nguyên tắc của cô, nếu như bây giờ lại nhận tiền của anh thì quả thực lại càng không thể.

Nợ ân tình của người khác, đến cuối cùng chỉ có thể dùng ân tình để báo đáp lại. (câu này ta không biết edit sao cho hợp nữa, cảm thấy không đúng lắm 0.0)

Sau khi tan ca, Phương Châm đón tàu điện ngầm về nhà nhưng trong đầu chỉ nghĩ về việc trả chi phiếu. Nghĩ đi nghĩ lại nghĩ tới mức thất thần, suýt chút bị lỡ trạm dừng. Vừa xuống tàu điện ngầm cô theo dòng người đi về lối ra, dọc theo con đường quen thuộc chậm rãi trở về nhà.

Đầu xuân nên trời thường tối rất sớm, chỉ mới sáu giờ rưỡi mà sắc trời đã hoàn toàn tối sầm lại. Khi vừa mới xuống trạm tàu điện ngầm xung quanh có rất nhiều người, nhưng trên đường về nhà mỗi lúc lại mỗi vắng, đến khi sắp về tới khu nhà trọ, xung quanh Phương Châm không có lấy một bóng người, chỉ còn lại mỗi mình cô.

một trận gió đêm thổi tới, luồn vào cổ khiến cô thấy hơi lạnh, cô không khỏi nắm thật chặt cổ áo, bất giác chân bước cũng nhanh hơn.

Con đường này hàng ngày cô đi qua rất nhiều lần, trước giờ vẫn không cảm thấy gì, nhưng mấy ngày nay mỗi lần tan làm về nhà đều cảm thấy không yên tâm. cô mơ hồ cảm giác được có người theo dõi mình, nhưng mỗi lần quay đầu lại nhìn thì chẳng phát hiện ra người nào.

Phương Châm là một người mẫn cảm, cuộc sống trong lao tù khiến cô tiếp xúc rất nhiều dạng người, thể loại hung ác nào cô cũng từng chứng kiến qua nên đối với an toàn của bản thân cô đặc biệt coi trọng. Nếu ban đầu thì cô còn cho rằng mình bị ảo giác, nhưng liên tiếp mấy ngày nay cô đều cảm thấy kì lạ, buột lòng không thể không đề cao cảnh giác.

Trực giác của phụ nữ đặc biệt rất linh, Phương Châm tin tưởng phán đoán của mình không sai. Mặc kệ người kia là bạn hay thù, hấn ta cả ngày theo dõi cô như vậy nhất định không có mục đích tốt.

Ngộ nhớ hấn...

Nghĩ tới đây Phương Châm lặng lẽ đưa túi xách ra phía trước, cẩn thận từng li từng tí một kéo khóa kéo, thò tay tìm kiếm cây gậy chích điện. Đây là do lúc cô còn làm nhân viên vệ sinh ở Thâm Lam hay về muộn nên mua để đề phòng, cũng chưa có dùng qua. Tối hôm nay cô quyết định sẽ thử một lần, xem có hiệu quả hay không.

Mặc kệ là người kia trong tối cô ở ngoài sáng, hấn sớm muộn cũng sẽ ra tay với cô. Thay vì ngồi chờ chết chẳng bằng chủ động tấn công. Bình thường nhìn Phương Châm có vẻ rất nhu nhược, nhưng đến thời điểm mấu chốt lại trở nên rất quyết đoán. cô dùng sức nắm thật chặt cây gậy chích điện trong tay, yên lặng tự cổ vũ chính mình.

Sau đó cô hơi tăng tốc độ, chân bước nhanh về phía tòa nhà mà cô ở trọ. Tòa nhà này có một cái khúc quanh, cô vừa đi đến chỗ ngoặt liền nhanh chóng nép ngay dưới gốc cây đại thụ. Phương Châm đã nghĩ kỹ, lúc này nhìn thoáng qua có khoảng vài căn nhà bật đèn sáng, nếu như lát nữa gậy chích điện không không chế được người kia, cô chỉ cần la to lên. Mấy người hàng xóm ở đây cô biết rất rõ, họ đều rất nhiệt tình.

Sau khi lên kế hoạch chu đáo, Phương Châm ép sát vào gốc cây đại thụ chờ người kia tới. Trong khu nhà trọ đèn đường rất mờ, cô lại không dám ló đầu ra nhiều để nhìn, chỉ có thể thấp thoáng thấy được một bóng người cao to đang đi về phía cô, nhưng lại không thể nhìn thấy rõ hình dáng của người đó.

cô mơ hồ cảm thấy người kia là đàn ông, trong lòng càng trở nên gấp gáp. Rất sợ sức mạnh của hấn vượt xa cô sẽ dễ dàng đưa cô vào thế yếu.

Sợ hấn nhìn thấy mình, cô rụt đầu lại, cô gắng hít một hơi thật sâu ổn định lại tinh thần. Khi cô vừa định ló đầu ra lẩn nữa, phía sau bỗng có người khe khẽ vỗ bờ vai của cô. Phương Châm lúc này hoàn toàn căng thẳng không chút suy nghĩ lập tức sau người lại, gậy chích điện trong tay hướng về phái đối phương đâm thẳng tới.

Trong đêm tối âm thanh "Đùng" "Đùng" tóe lửa nghe đặc biệt rõ ràng, Phương Châm cũng đùng đùng run rẩy theo. Lúc cô đâm gậy chích điện vẫn chưa đâm trúng đối phương, nhưng rõ ràng đối phương cũng có chút giật mình, nhưng rất nhanh hấn đã lấy lại bình tĩnh.

Sau đó rất nhanh tay của Phương Châm bị nắm lại, đầu óc thậm chí không kịp suy nghĩ gì nữa, cô vùng chân đá lên một cái. cô mang ủng da, nặng nề đá vào một nơi nào đó, cảm giác được chỗ đó hơi mềm mềm, hấn là đã đá trúng vị trí “nào đó” trên người hấn rồi.

Sau cú đá này, trên tay cô sức mạnh không những không giảm bớt, trái lại bị nắm càng chặt hơn. Phương Châm bị đau kêu lên một tiếng, trong nháy mắt đã bị đối phương trực tiếp ôm trọn vào lòng.

Nghiêm Túc ở trên đỉnh đầu của cô nghiêng răng nghiêng lợi nói: “anh còn chưa có la đau, em la cái gì?” "

một hơi thở quen thuộc phả vào mặt, cái ôm ấm áp như muốn đem người khác hòa tan ra. Phương Châm bị Nghiêm Túc ôm sát vào lồng ngực chớp chớp mắt, ý thức được lần này mình đã phạm sai lầm.

Cây gậy chích điện trong tay dễ dàng bị đối phương đoạt lại. Nghiêm Túc ôm chặt Phương Châm, khổ sở cắn răng nhịn đau chậm rãi hít

vào thờ ra hai cái, cuối cùng cũng coi như tỉnh táo lại. Người phụ nữ này có phải từng tập qua Taekwondokhông? Làm thế nào có thể tàn nhẫn đá chuẩn như vậy, lỡ như anh bị tuyệt tử tuyệt tôn thì cô tính thế nào hả?

Phương Châm nghĩ vừa nãy cô đá anh một cái, lại thấy vẻ mặt anh đau đớn mà hít khí, không khỏi quan tâm nói: "anh sao rồi, có đau lắm không?"

"không biết, đau anh lên lâu kiểm tra một chút. anh nói cho em biết, nếu như bị hỏngthì em nhất định phải phụ trách!"

Phương Châm nghĩ thầm cô làm sao có thể phụ trách, cô cũng không có cái vật đó, mà nếu có cũng đâu thể cắt mà gắn lên người anh được. (=)

Nhỏ nước bọt nhỏ nước bọt. Lắc lắc đầu, Phương Châm cố gắng không nghĩ lung tung nữa. Phương Châm cảm thấy có lỗi, chủ động đỡ Nghiêm Túc lên lầu. Nghiêm Túc không đi nhanh được, Phương Châm có chút lo sợ, không lẽ cô thật sự đập hỏng "nó" rồi sao.

Sau khi vào nhà Phương Châm định đưa Nghiêm Túc ngồi lên ghế sofa, nhưng anhkhóat tay một cái nói: "không cần, em đưa anh lên giường nằm đi, nhân tiện giúp anhkiểm tra một chút."Vào nhà phía sau châm xin mời Nghiêm Túc tọa sô pha, Nghiêm Túc nhưng khoát tay một cái nói: "không cần, em đơn giản đưa ta đi trên giường, thuận tiện thay ta hảo hảo kiểm tra một chút."

"Kiểm tra? Làm sao kiểm tra?"

"Đương nhiên là chậm rãi cởi quần ra kiểm tra. Từ hình dáng đến chức năng tất cả đều phải kiểm tra kỹ. Vừa nãy em dùng bao nhiêu sức lực đá anh một cái chắc em cũng biết rõ, có thể không kiểm tra sao?"

Chuyện này quả thật chính là bị vô lại quán lấy mà.(câu này ta để nguyên, khôngbiết chỉnh ntn)

Phương Châm không nhịn được mắt tròn trừng lên. Bình tĩnh xem xét lại. Cú đá hồi nãy của cô xác thực không nhẹ, khi còn ở tù cô cũng được dạy cho một ít chiêu, cũng coi như đạt tới mức "Danh sư" chân truyền. Nhưng nếu nói là món đồ kia của Nghiêm Túc bị cô đập hỏng cô thực sự không tin. Nhìn dáng vẻ và sắc mặt của anhhiện tại rất bình thường, một hồi nữa khẳng định sẽ không sao chứ đừng nói đến là vết thương trí mạng.

Nghĩ vậy cô liền bĩu môi: "không cần kiểm tra nữa, tôi đảm bảo anh không bị sao cả?"

"Làm sao em biết được? Dựa vào đâu, chỉ cần dựa vào hai con mắt nhỏ của em sao? Đừng nói với anh là em có khả năng nhìn xuyên thấu, anh mặc quần mà em cũng có thể nhìn rõ mồn một."

Mặt Phương Châm đỏ lên, trong đầu bắt đầu mường tượng đến hình ảnh của "vật kia". cô quay đầu sang một bên, cau mày nói: "Thấy anh nói chuyện vẫn còn lớn tiếng như vậy, khẳng định không có vấn đề gì đâu. Nếu anh không yên tâm thì cứ đến bệnh viện kiểm tra, mọi chi phí tôi sẽ chịu trách nhiệm."

"Em bảo anh nói với bác sĩ thế nào đây? nói là anh bị người phụ nữ anh thích đá mộtđá, chỉ vì anh bị cô ấy nhầm thành kẻ hão sắc sao?"

"Tôi không có nhầm anh thành kẻ hão sắc." Phương Châm nhỏ giọng thầm thì hai câu, đột nhiên nói sang chuyện khác: "Mà tại sao anh lại ở đây, chẳng phải đang xuất ngoại sao?"

"Về rồi, mọi chuyện đều ổn, vừa mới đáp máy bay đã đến đây tìm em. anh còn chưa kịp gọi điện cho luật sư Khúc hỏi về tình hình của Phương Pháp nữa."

nói đến đây hai mắt Phương Châm sáng lên, trên mặt nở ra nụ cười: "không có vấn đề gì lớn, luật sư Khúc đã gặp Phương Pháp. Chỉ cần chờ qua mấy tháng để mở phiên tòa là được. Luật sư Khúc cũng giúp Phương Pháp xin giấy đảm bảo trong thời gian chờ xét xử, hiện tại nó được thả về nhà rồi. Luật sư Khúc nói khả năng được hưởng án treo rất lớn."

Nhìn thấy Phương Châm cao hứng như thế, Nghiêm Túc cảm thấy rất ảm áp. Việc Phương Pháp được miễn án hay không anh không quan tâm, thậm chí đôi lúc anh còn nghĩ nên để cho tên nhóc này vào tù chịu khổ vài ngày mới đáng. Nhưng nghĩ tới vẻ mặt buồn phiền của Phương Châm anh lập tức mềm lòng, vẫn là nhìn thấy khuôn mặt tươi cười vui vẻ của cô là tốt nhất.

Từ nhỏ đến lớn cô đã chịu nhiều cực khổ, Nghiêm Túc thực sự không muốn khiến côbuồn thêm. Nếu việc Phương Pháp được miễn án có thể làm cô vui, anh sẽ cố gắng dốc hết khả năng để hoàn thành.

anh đưa tay sờ sờ gò má của Phương Châm, khẽ mỉm cười: "Em cảm thấy vui là tốt rồi, luật sư Khúc là người rất có năng lực, hoàn toàn có thể tin tưởng vào lời nói củaanh ta."

Nghiêm Túc nhẹ nhàng mon trón làn da của Phương Châm, khiến cô cảm thấy ngứa.cô nhanh chóng lùi về sau một bước, lúng túng nói: "anh ngồi đi, tôi pha trà choanh."

"không cần, anh không muốn uống trà."

"Vậy anh muốn ăn gì không, tôi vẫn còn chưa nấu cơm?"

"không sao, chỉ cần nhìn thấy em thì ăn uống cũng không quan trọng nữa."

Phương Châm đột nhiên cảm thấy căn phòng trọ này của cô có chút không thích hợp lắm. Quá nhỏ, hai người đứng mặt đối mặt trong một không gian nhỏ hẹp như thế, bất kể như thế nào cũng trốn không thoát được.

Ánh mắt của Nghiêm Túc nóng bỏng đến mức như muốn đem cô nung chảy ra. anh cứ như vậy yên lặng nhìn Phương Châm, một hồi lâu sau mới hỏi: "Lâu ngày không gặp, có nhớ anh không?"

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 44-2: Điên cuồng theo đuổi (2)

Edit: Uki

Phương Châm gật đầu nói: "Nhớ." Sau đó cô từ trong túi lấy ra tấm chi phiếu kia, đưa tới trước mặt Nghiêm Túc."

"Tôi vẫn luôn muốn trả lại cho anh. Đây là do thư ký Viên đưa cho tôi, bảo là tiền mua xe điện. hiện tại tôi ngày nào cũng đi làm bằng tàu điện ngầm nên không cần mua nữa."

Nghiêm Túc nhận tờ chi phiếu kia nhìn kỹ một lượt, mệnh giá bốn ngàn đồng, chính là trước khi xuất ngoại anh đã nhờ Viên Mộc làm chuyện này. anh cầm mảnh giấy trong tay, mắt nhìn chăm chăm vào mặt số, mí mắt hơi nhú lại quét qua Phương Châm, đột nhiên rất muốn cầm tờ chi phiếu này đánh vào đầu cô.

Ấu trĩ! cô cho rằng chỉ cần trả lại tiền cho anh thì mọi chuyện đã giải quyết xong sao? Ai nói vậy.

anh lại nhìn tấm chi phiếu kia một chút, không có cùng Phương Châm đẩy tới đẩy lui, trực tiếp nhét vào trong túi. Sau đó anh nói tiếp: "Em thử giải thích xem, làm sao lại có thể "xuống chân" với anh nặng như vậy, anh thực sự không hiểu nổi."

Phương Châm ngay lập tức trở nên lúng túng: "Tôi tưởng anh là tên theo dõi tôi."

"Có người theo dõi em?"

"Ừm." Phương Châm gật đầu, kể rõ hết những chuyện phát sinh trong mấy ngày qua rồi nói tiếp: "Tuy rằng không phát hiện ra người nào cả nhưng tôi khẳng định có đang theo dõi tôi. Vì vậy nên tôi mới cố tình mua gây chích điện, vốn là để đề phòng người kia, không nghĩ tới..."

Nghiêm Túc đứng trong phòng nhìn kỹ xung quanh, suy nghĩ một lát liền kéo tay Phương Châm: "Vậy trước tiên đừng ở đây nữa, chuyển sang nơi khác đi. Ngoại trừ nơi này em còn chỗ nào khác để đi không?"

Phương Châm suy nghĩ hiện tại chỉ có thể về nhà. Mấy ngày trước cô vốn định sắp xếp về nhà ở một thời gian, nhân tiện chăm sóc cho ba cô. Nhưng vết thương của ba cô đã sớm không còn gì đáng lo, em trai cô cũng đã được miễn giam để chờ đến ngày ra tòa, vì vậy cô cũng không để ý đến ba mẹ nữa mà vẫn tiếp tục ở lại phòng trọ.

cô cảm thấy ở một mình rất tốt, tự do tự tại với cũng không quá mệt mỏi, nếu như ở nhà chăm sóc ba cô thì không nói, không chừng đến đưa em trai lớn xác cũng phải nhờ đến tay cô chăm lo mới được. Phương Châm hiện tại cũng không còn ngờ nghệch như trước, lần này em trai xảy ra chuyện cô đã đem hết tiền tiết kiệm cộng với số tiền mượn từ bạn bè để giải quyết. cô tự nhận mình đã hoàn thành tốt nghĩa vụ của một người chị, còn những chuyện khác cô quyết định sẽ không tham dự vào.

Hướng chi phòng trọ mà cô đang ở cách Thâm Lam không xa lắm, đi làm cũng thuận tiện, đáp tàu điện ngầm rất nhanh đã đến nơi. Phương Châm dựa vào lý do này nên vẫn ở lại phòng trọ, không nghĩ tới mới chuyển về không bao lâu lại bị người ta theo dõi. đến không bao lâu cũng làm người ta nhìn chăm chăm. Bây giờ cẩn thận nghĩ lại thực khiến người ta cảm thấy rung mình.

Đối mặt với câu hỏi của Nghiêm Túc cô chỉ biết lắc đầu: "không có, trước giờ tôi vẫn ở chỗ này. Tôi không muốn đến làm phiền bạn bè tôi, hỏi mượn tiền của họ tôi đã thấy ngại rồi. Dù sao họ còn có gia đình, cuộc sống riêng tư của họ nữa."

Phương Châm vừa nói vừa giãy dụa, cố rút bàn tay mình đang bị Nghiêm Túc nắm chặt ra. Kết quả thử mấy lần đều vô dụng, ngược lại còn bị Nghiêm Túc cười nhạo: "Cố gắng vô ích. Trừ khi anh buông em ra thì em còn lâu mới thoát được. Thay vì ở chỗ này phân cao thấp với anh, chẳng bằng mau nghĩ biện pháp bảo vệ chính mình đi. anh hỏi em, người kia bắt đầu theo dõi em từ khi nào, có phải vừa từ Thâm Lam trở về nhà đã bị theo dõi không?"

"Hình như không phải. Tôi bắt đầu bị người khác bám theo từ lúc nào quả thật tôi cũng không rõ lắm, tôi chỉ mới phát hiện ra mấy ngày gần đây thôi. Trong ấn tượng của tôi thì người đó giống như đợi tôi về đến gần khu nhà trọ thì người đó mới đi theo. Lúc ở tàu điện ngầm

tôi cũng không có để ý. Khi đó có quá nhiều người, tôi cũng không dễ dàng nhận ra được.”

"nói như vậy người này ở rất gần đây, hoặc là vẫn thường xuyên ở gần đây để chờ em. hán ta biết em ở đây, vì vậy mới cố gắng theo đuôi em về nhà. Nghe chừng có lẽ không phải bọn cướp giết lưu manh bình thường. Em có từng nhìn thấy mặt người đó chưa? "

"không có. Ngay cả bóng người của hán tôi cũng chưa từng thấy qua. Tôi chỉ là dựa vào cảm giác thôi, cảm thấy sau lưng lúc nào cũng có cặp mắt nhìn chăm chăm vào mình. Nhưng mỗi lần tôi quay đầu lại thì hoàn toàn không phát hiện ra gì cả.”

Nghiêm Túc cẩn thận suy nghĩ một chút, vỗ vỗ vai Phương Châm: "Xem chừng là thấy sắc nổi lòng tham. Trước hết em đừng nên ở đây nữa, anh giúp em tìm một chỗ để ở tạm trước đã. Dù sao đây cũng là nhà trọ thôi, hay em cứ thanh toán với chủ nhà rồi chuyển chỗ ở khác luôn một thể."

Lúc nói lời này Nghiêm Túc cũng đồng thời suy nghĩ tới một chuyện khác. Tuy rằng hiện tại không có bất kỳ chứng cứ nào nói việc Phương Châm bị theo dõi cùng với việc mấy tháng trước cô bị đẩy xuống cầu thang ở bệnh viện có liên hệ với nhau. Nhưng Nghiêm Túc lại đặc biệt cảm thấy hai chuyện này ít nhiều cũng có chút quan hệ.

Người lần trước đẩy Phương Châm xuống lầu anh vẫn chưa tìm ra được, tình hình lúc đó quá hỗn loạn, Phương Châm không nhìn rõ hình dáng của hán, anh cũng chỉ nhìn thấy bóng lưng. Nếu như có thể để anh nhìn thấy hán một lần nữa chưa biết chừng có thể nhận ra được, nhưng hiện tại việc này thực sự quá khó khăn, không khác gì là mò kim đáy biển.

Bây giờ lại xảy ra chuyện như vậy, dù cho tên kia chỉ là một tên lưu manh, anh cũng không thể chủ quan. Ngộ nhỡ hán làm tổn hại gì đến Phương Châm, anh quả thực không dám tưởng tượng chính anh sẽ trở nên thế nào nữa.

Vẫn là phòng bệnh hơn chữa bệnh. Nghiêm Túc chưa từng có ý muốn bảo vệ người phụ nữ nào mãnh liệt như vậy, Phương Châm chính là người đầu tiên, và cũng là người duy nhất.

Nhưng đối với việc chuyển nhà gấp như vậy Phương Châm cảm thấy có chút do dự: "Tôi nghĩ không cần phải chuyển đi đâu, chắc chúng ta đang chuyện bé xé ra to thôi."

"Là một người phụ nữ, bất cứ lúc nào em cũng nên đặt an toàn của bản thân lên trên hết. hiện tại em thấy mình chưa xảy ra chuyện gì nên nói việc chuyển nhà phiền phức. Sao em không suy nghĩ một chút, nếu như hôm nay không phải là anh mà tên đó đến tìm em, em dám khẳng định chỉ với một cây gậy chích điện cón con kia là đã khống chế được hán sao? Lỡ như không làm gì được hán mà còn bị hán chích điện ngược lại rồi ngất đi, hậu quả anh không cần nói chắc em cũng biết. Phương Châm, tuy rằng xã hội hiện nay việc giữ gìn trinh tiết với phụ nữ đã không còn quá quan trọng nữa, quan hệ trước khi kết hôn cũng là việc rất bình thường. Nhưng việc em tự nguyện cùng với người mình thích so với việc bị cưỡng ép để phát sinh loại quan hệ đó, hậu quả hoàn toàn không giống nhau. Em nên hiểu rõ điều đó."

Phương Châm đương nhiên hiểu, thậm chí cô càng hiểu rõ cảm giác này hơn ai hết. Bởi thời gian khi cô ngồi tù có quen được một người bạn. cô ấy bị người ta thuốc mê dẫn tới phát sinh quan hệ nam nữ, sau đó kẻ gây ra chuyện này lại nói là do đôi bên anh tình nguyện. cô gái đó không chịu được việc bị những người xung quanh dùng ánh mắt khinh thường chỉ trích mình, người đàn ông đó thì lại giống như mọi việc xảy ra đều không liên quan tới mình, nên cô đã tìm cơ hội giết chết hán.

Cho nên nói xảy ra mấy chuyện đó người lãnh hậu quả nặng nề nhất phần là phụ nữ, vừa bị tổn hại thể xác mà tinh thần lúc nào cũng bị người khác chỉ trích, khinh thường. Phương Châm nhớ tới tình trạng của cô bạn mình ở trong tù, thật tâm cảm thấy tội nghiệp thay cho cô. cô hoàn toàn không có vấn đề gì về tâm lý, đầu hoàn hết sức tỉnh táo, nhưng dù sao muốn quẽn đi cơn ác mộng ngày hôm đó, chẳng khác nào là đang tra tấn cô.

Nghĩ tới trong lòng Phương Châm run lên, không khỏi thay đổi thái độ: "Tôi biết anh có ý tốt, nhưng tôi..."

"Em lo lắng chuyện tiền bạc? Phương Châm, làm người thì vẫn nên rộng lượng một chút, không nên vì một chút việc nhỏ không đáng kể mà làm ảnh hưởng đến những việc quan trọng hơn. Vấn đề em cần quan tâm bây giờ không phải là chuyện tiền bạc, mà là sự an toàn của em." Nghiêm Túc vừa nói xong đã rút ra trong túi tờ chi phiếu bốn ngàn khi này: "hiện tại em cứ cầm số tiền này, đừng có mà đem trả lại anh. Vốn là anh làm hỏng xe em, em hoàn toàn có lý do để nhận. Mặt khác mọi việc ở đây anh sẽ xử lý thay em, hôm nay trước hết em cứ theo anh đi khỏi đây, đồ đạc từ từ thu dọn sau, đem theo một cái vali nhỏ là được. Đợi đến lúc tìm được nhà trọ thích hợp thì chuyển hết sang. Gia đình em hiện tại đều do một mình em chống đỡ, nếu như em xảy ra chuyện gì thì em trai em biết làm sao bây giờ, còn có ba mẹ em nữa?"

Nghiêm Túc trước giờ vẫn rất tự tin với khả năng thuyết phục người khác của mình, vừa nói hai ba câu đã nói trúng điểm yếu của Phương Châm. Phương Châm dù có oán giận ba mẹ mình thế nào đi nữa cũng không thể không quan tâm bọn họ, tình thân quả thực vốn luôn là nhược điểm của cô.

Sau một hồi do dự cô vẫn là tiếp nhận tấm chi phiếu kia. Chỉ có điều Nghiêm Túc cứ luôn miệng nói xe đạp điện của cô là doanh va hỏng, nhưng đến cùng cô vẫn không nhớ ra hôm đó đã xảy ra chuyện gì. cô chỉ nhớ đèn xe của Nghiêm Túc chiếu thẳng vào làm cô chói mắt, đến khi cô chưa kịp phản ứng thì cả người và xe đều đã ngã xuống đường.

cô nhớ không lầm hình như xe của Nghiêm Túc lúc đó vẫn chưa dừng trúng cô. Xe của cô số 3 bị hỏng cũng là do cô bị chói mắt không thấy đường nên mới ngã xuống. Nhưng cô biết nếu đem vấn đề này ra hỏi lại anh, khẳng định sẽ lại bị anh mắng cho một trận, cho nên cũng không nhắc tới nữa, mang theo một tia bất an nhận lấy tấm chi phiếu, sau đó bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Trong lúc chờ đợi, Nghiêm Túc ngồi trên sofa mở tạp chí ra đọc. Phương Chăm lấy trong tủ ra vài bộ quần áo, gấp gọn rồi bỏ vào trong vali, tiếp đến lại vào phòng tắm thu dọn đồ dùng cá nhân như bàn chải, khăn mặt,... Đợi đến lúc cô chuẩn bị xong đã là nửa tiếng sau, cô nhìn lại căn phòng của mình một lượt cảm thấy không còn vật gì quan trọng, cũng không định sẽ mang thêm cái gì.

Giờ chỉ còn thiếu chén bát, xoong, nồi,... Haiz, mấy ngày này chắc phải mua dùng tạm rồi.

Nghiêm Túc từ nãy giờ vẫn đang đọc tạp chí, nhưng thực ra ánh mắt anh cũng không rời khỏi người Phương Chăm một giây nào. Nhìn dáng vẻ của cô đi tới đi lui ở trong phòng, anh liền cảm thấy ảm áp. Có cảm giác như anh đang nhìn vợ mình dọn dẹp nhà cửa vậy, đây, cái cảm giác này, gọi là “Nhà” sao?

Trước giờ Nghiêm Túc vẫn luôn khát vọng được trải qua cái cảm giác này. Đáng tiếc ba mẹ anh lại không thể cho anh, bà nội cũng không thể cho anh được. anh đã từng cho rằng đời này sẽ không có ai đem lại cảm giác này cho anh, không nghĩ tới quanh đi quẩn lại, lại gặp được Phương Chăm.

cô là người đã đáp ứng được hết những hy vọng, ước mơ của anh, vì lẽ đó bằng bất cứ giá nào anh nhất định phải giữ chặt cô cho bằng được.

Phương Chăm thu dọn đồ đạc hơn nửa tiếng sau, cuối cùng cũng nhét đầy vali. Sau đó cô đi tới bên cạnh Nghiêm Túc, vỗ vỗ vào cuốn tạp chí anh đang đọc: "Tôi xong rồi, bây giờ đi chưa?"

Nghiêm Túc đóng tạp chí lại, nhưng không vội đứng dậy: "Cẩn thận kiểm tra lại xem đồ nào nên đem theo còn cái này không cần đem theo, mấy đồ dùng thiết yếu đều phải mang theo. anh không có ý định sẽ đưa em trở lại chỗ này lấy đồ nữa đâu. Hai ngày nữa khi tìm được nhà trọ thích hợp anh sẽ cho người đến thu dọn đồ đạc, em không nên xuất hiện ở chỗ này nữa, tránh để người kia “chó cùng rứt giậu” làm em bị thương.

Nghe nói như thế Phương Chăm sững sờ: "anh cho người tới thu dọn?"

"Đúng, cho nên mấy vật dụng riêng tư em tốt nhất mang theo hết đi. nói thí dụ như..." nói tới đây hai mắt Nghiêm Túc đảo quanh ngực của Phương Chăm, sau khi nhìn mấy lần lại đi chuyển xuống phía dưới eo cô.

Phương Chăm lập tức phản ứng lại, thuận tay cầm lấy cuốn tạp chí ném vào đầu Nghiêm Túc. Nghiêm Túc nhanh tay lẹ mắt bắt được, cười gian: “Được rồi, luận về thể lực em không phải là đối thủ của anh, dù cho có đấu bao nhiêu lần đi nữa cũng vậy thôi. Mọi thứ em đều đã chuẩn bị đầy đủ rồi đúng không?”

"Ừm, nhiều đây cũng tạm đủ rồi."

Phương Chăm kéo vali đi ra khỏi phòng, vừa định đóng cửa lại thì sực nhớ ra gì đó, thả vali xuống rồi lại đi vào phòng. cô đi thẳng tới bàn đọc sách, lấy từ trong ngăn kéo cao nhất một đồ vật rồi đi ra.

Khi cô đến bên cạnh Nghiêm Túc, trong tay có thêm một chiếc hộp nhung sẫm màu.

"Đó là gì vậy?" Nghiêm Túc hỏi.

"Nhẫn, nhẫn cầu hôn của La Thế cho tôi." Phương Chăm đáp.

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 45-1: Bao dưỡng (1)

Bởi vì chiếc nhẫn kia, suốt dọc đường cả hai người Phương Chăm và Nghiêm Túc đều giữ im lặng.

Xe đi một mạch về con đường phía Bắc, cuối cùng dừng lại ở một căn nhà. Nghiêm Túc dẫn Phương Chăm lên lầu, vừa đi vừa nói: "Chỗ này chỉ có 2 gian phòng, là nhà của bạn anh, trước tiên em ở tạm đây đi. Nếu như cảm thấy thoải mái thì ở, nếu không thì anh lại cho người tìm căn nhà khác."

Phương Chăm theo anh lên lầu nhìn khắp căn nhà, cảm thấy làm sao cũng không thể thoải mái được.

Căn nhà này trên danh nghĩa nói chỉ có 2 gian phòng, nhưng không gian bên trong so với biệt thự có khi còn lớn hơn. Lầu trên lầu dưới gộp lại ít nhất cũng có đến 5, 6 phòng. Có điều chỉ có hai căn phòng là có giường ngủ nên Nghiêm Túc mới thuận miệng gọi là “có 2 gian phòng”.

Phương Chăm biết rõ, cái gì mà nhà của bạn, chỉ là anh nói thế thôi, đây đích thực là nhà của Nghiêm Túc. Hơn nữa gia đình anh còn chưa

biết có cho phép cô ở hay không. cô làm sao có thể thoải mái mà ở đây được?

cô nợ anh càng lúc càng nhiều, đến cùng làm sao mới có thể trả hết?

Nên khi vừa mới bước vào nhà, Phương Châm làm bộ vô tình nói một câu: “Nhà lớn như vậy tôi cảm thấy hơi sợ. Tôi ở nhà nhỏ quen rồi.”

"Nếu như em cảm thấy ngôi nhà này quá lớn, anh không ngại tới đây làm vệ sĩ cho em."

Đối với lời châm chọc của Nghiêm Túc, Phương Châm nhún mày. cô chưa kịp mở miệng thì Nghiêm Túc lại nói: "Khu vực này hệ thống an ninh rất tốt, lát nữa anh dẫn em tới khu vực bảo an nhận diện khuôn mặt, sau đó cứ tự do ra vào khu vực này, người không liên quan họ sẽ không cho vào, tương đối an toàn. Còn về tiền thuê nhà em không cần để ý, căn nhà này vốn cũng đang để không, em tới đây ở tiện thể coi như là giúp bạn anh trông coi nó vậy."

Lời này nghe có chút quen tai, lúc trước cô thuê căn phòng đơn kia Từ Mỹ Nghi cũng nói giống như vậy. Lúc đó Phương Châm cảm thấy mọi chuyện đều rất bình thường, nhưng bây giờ cô cũng phát hiện ra vài điểm không thích hợp. cô làm sao mà vận may lại tốt đến thế, động một chút là lại có người đi du lịch hay công tác xa nhờ cô tới đó ở nhân tiện trông nhà giúp họ.

Đột nhiên cô cảm thấy lúc trước việc cô thuê được căn phòng đơn với giá thấp vậy chắc chắn có vấn đề.

Nghiêm Túc xách vali của cô đi lên lầu: "trên tầng hai có hai căn phòng, em chọn một phòng đi. Trước hết khoan sắp đồ ra đã, ngày mai còn phải đi làm. Có cần anh cho tài xế đến đón em không, như vậy sẽ an toàn hơn."

"không cần, tôi không muốn mình nợ anh nhiều quá. Tôi biết rõ ngôi nhà này là của anh, trước đó anh còn sắp xếp việc làm cho tôi, nếu cứ tiếp tục như vậy thì tôi không còn cách nào khác phải nhờ anh về phòng trọ."

Nghiêm Túc đứng ở trên bậc thang, khẽ nhún mày nhìn Phương Châm: "Chuyện công việc em không cần cảm kích anh, vốn là anh nợ em. Còn ngôi nhà này em muốn nghĩ sao cũng được, không nên để tâm nhiều quá, cứ yên tâm ở lại đây, còn việc có cần tài xế đưa đón hay không em cứ từ từ suy nghĩ."

Phương Châm bắt đầu dĩ nỡ nụ cười. cô thực sự nói không lại người đàn ông này, mỗi lần anh mở miệng là y như rằng chuyện vô lý đến mấy cũng trở nên có lý đến mức làm cho người khác không cách nào bắt bẻ được.

Sau khi lên lầu Phương Châm nhìn một lượt hai căn phòng sau đó quyết định chọn căn phòng nhỏ hơn, cô giải thích: "nhỏ hơn một chút thì càng an toàn, phòng lớn quá dễ làm tôi thấy sợ."

Nghiêm Túc không phản đối, thay cô xách vali vào trong phòng sau đó quan tâm nói: "Em đi tắm trước đi, anh đi gọi đồ ăn, em muốn ăn gì không để anh gọi thêm?"

"không đâu. Cảm ơn anh."

"không cần khách sáo." Nghiêm Túc nói xong xoay người ra ngoài, vừa đi tới cửa anh lại bồi thêm một câu: "Nhấn của La Thế cho em đã cất cẩn thận chưa?"

Phương Châm đang đánh giá cách bài trí của căn phòng, nghe nói như thế sửng sốt hai giây, lập tức cười nhạt nói: "đã cất cẩn thận."

"Ừm." Nghiêm Túc không nói thêm gì nữa, bước nhanh xuống lầu bấm số trên điện thoại gọi đồ ăn. Gọi điện xong, anh cầm điện thoại ngẩng đầu nhìn về phía căn phòng của Phương Châm. Tâm bệnh của cô đối với La Thế, nhất định phải tìm cơ hội chữa trị triệt để mới được.

Phương Châm tắm xong liền ra khỏi phòng, cô nhìn xuống lầu thì thấy trên bàn ăn dành cho sáu người đã được xếp sẵn mười mấy cái đĩa. cô nhìn sơ qua thì thấy có rất nhiều đồ ăn, món Trung, món Tây kiểu nào cũng có, phòng ăn sáu người trên bàn đã xếp đặt mười mấy cái đĩa. cô qua loa nhìn một chút đồ vật rất nhiều, kiểu Trung Quốc kiểu tây phương đều có, vừa nhìn đã thấy ngon miệng rồi.

Nghiêm Túc đang chuẩn bị bát dưa, thấy cô đi xuống liền nói: “Mau tới đây ngồi, muốn uống chút gì không?”

"không cần, bạn này trên lầu đã uống nước rồi."

Thế là hai người ngồi xuống bắt đầu ăn. Nghiêm Túc vẫn còn nhớ tới chuyện cô bị người khác theo dõi, liền căn dặn Phương Châm: "Nếu cần thiết, mấy ngày này em không cần đi làm đâu, đợi đến khi anh tra ra được người theo dõi em là ai rồi tính tiếp."

"không cần, tôi không muốn xin nghỉ, kéo lại bị các đồng nghiệp khác dèm pha."

"Sao thế? Bọn họ bàn tán gì em à?"

Phương Châm không phản đối cười cười: "Cũng khó trách bọn họ. Lúc trước tôi đến Thâm Lam làm việc bọn họ ai cũng biết mặt tôi, một công nhân làm vệ sinh thoát một cái đã trở thành công nhân viên ở Thâm Lam, đó chung quy cũng ảnh hưởng đến thể diện của bộ phận tư vấn, họ đương nhiên cảm thấy khó chịu. Điều này cũng rất bình thường, nếu là tôi gặp trường hợp tương tự cũng sẽ giống như bọn họ thôi."

"anh vẫn cho là em so với nhưng người phụ nữ khác không giống nhau."

"Có gì mà không giống nhau, phụ nữ chính là phụ nữ. Những người khác có tật xấu thì tôi cũng. anh làm sao lại cảm thấy tôi không giống với họ?"

"Lá gan của em rất lớn nha, chuyện cố ý giết người như vậy không phải người phụ nữ nào cũng làm được đâu."

Bây giờ quan hệ giữa Nghiêm Túc và Phương Châm so với trước đã tốt hơn nhiều. Nghiêm Túc khi nói lời này cho rằng cô sẽ không tức giận. Gỗ mục còn có thể nở hoa, huống chi là Phương Châm - người phụ nữ ngoài lạnh trong nóng này. anh vì cô mà làm nhiều thứ như vậy, dù là tâm địa sắt đá thì ít nhiều cũng phải có chút cảm động.

Quả nhiên sau khi anh vừa dứt lời, Phương Châm liền than nhẹ một tiếng. Trầm mặc một lát rồi đột nhiên hỏi: "Năm đó ... cái kia ... có đau không?"

"Đau, đời này chưa từng đau như vậy."

"Chắc là nằm viện lâu lắm?"

"Ừm, phải nằm một tháng. Bởi vì phải bỏ đi thận trái, nên thời gian khôi phục khá dài."

Phương Châm ngẩng đầu, vẻ mặt khiếp sợ nhìn Nghiêm Túc. Đây là lần đầu tiên cô nghe Nghiêm Túc chăm chú nói tới chuyện năm đó cô đâm anh một dao, không nghĩ tới hậu quả lại nghiêm trọng như thế, hại anh phải bỏ đi một quả thận.

Đối với bộ dáng giết mình của Phương Châm, Nghiêm Túc cũng có vẻ rất bình tĩnh: "một nhát dao đó em đâm anh thực là chuẩn, không đâm vào đâu lại đâm trúng thận trái. Bác sĩ đã cố hết sức để chữa trị, nhưng kết quả không thành, nếu còn giữ lại quả thận này anh có thể sẽ mất mạng, vì vậy đã dứt khoát làm phẫu thuật bỏ quả thận bên trái của anh."

Nghiêm Túc nói ra thái độ rất bình thản nhưng Phương Châm nghe được lại cực kỳ khổ sở, trước đó cô chưa từng vì một nhát dao đó mà thấy hối hận, dù cho hành động đó đã khiến cô ở trong tù năm năm chịu khổ. Nhưng ngay lúc này đây cô đang cảm thấy vô cùng hối hận. Hai tay đang bưng bát cơm của cô khẽ run, bởi vì cô đang cố gắng giữ bình tĩnh nên cả người không khỏi bị khó thở.

Nghiêm Túc không ngờ tới chuyện này sẽ làm Phương Châm phản ứng như vậy, nhất thời có chút không đành lòng. anh vươn tay ra, nắm chặt cánh tay trái đang run lên của Phương Châm, nhẹ giọng nói: "Được rồi, mọi chuyện đều qua hết rồi."

"Xin lỗi."

Nghe nói như thế, Nghiêm Túc bỗng cảm thấy phần chân hẫng, đứng dậy đi tới bên cạnh Phương Châm, yên lặng kéo cô vào trong lòng ngực. Đầu Phương Châm kề sát vào lồng ngực anh, hơi thở ấm áp xuyên qua lớp quần áo trực tiếp truyền tới trên da của anh, khiến người ta không khỏi khí huyết sôi sùng sục như muốn chảy ngược lên.

Vốn là anh chỉ là muốn an ủi Phương Châm một lúc, ai dè hành động này dường như đã châm lên ngọn lửa lớn âm ỉ trong lòng anh suốt bao lâu nay. Thân thể của Nghiêm Túc khẽ run lên, một luồng cảm giác mãnh liệt do khí huyết đang sôi trào toàn bộ đều tập trung vào bộ phận nào đó ở nửa thân dưới của anh mà đốt lên ngọn lửa.

Buổi tối đầu xuân trời se lạnh, nhiệt độ bên ngoài cũng xấp xỉ 0 độ, nhưng ngay lúc này Nghiêm Túc lại hy vọng có một chậu nước đá trực tiếp dội thẳng lên đầu anh. Tốt nhất là dội tắt đống lửa đang cháy hừng hực của anh.

Phương Châm một lòng chìm đắm trong suy nghĩ của chính mình, vẫn chưa cảm nhận được thân thể Nghiêm Túc có gì khác lạ. cô đang thật tâm cảm thấy khổ sở, vừa nghĩ tới việc Nghiêm Túc bởi vì cô mà phải bỏ đi một quả thận, cô thực sự không biết mở miệng nói xin lỗi như thế nào mới tốt. Vừa nãy câu "Xin lỗi" là xuất phát từ tận đáy lòng cô, cô biết chỉ nói bấy nhiêu thôi vẫn chưa đủ.

"Tôi không biết nên nói thế nào cả, năm năm qua tôi cảm thấy đặc biệt có lỗi với anh."

"không cần cảm thấy có lỗi." Nghiêm Túc đang cố gắng nhẫn nhịn, cổ họng đã trở nên khàn khàn trả lời: "Nếu thật sự em thấy có lỗi, thì đối phương thức khác bù đắp anh đi."

"Phương thức gì?" Đến lúc này Phương Châm mới mơ hồ cảm giác được có gì đó không đúng. Đầu của cô tựa vào lồng ngực của Nghiêm Túc, từ góc độ này nhìn xuống, có thể thấy rất rõ toàn bộ thân dưới của đối phương. Mặc dù là đang mặc quần, nhưng một bộ phận nào đó trên người Nghiêm Túc đã rục rà rục rịch.

Phương Châm ở phương diện này cũng không phải là đứa con gái mới lớn không biết gì, cô cũng đã từng mang thai, tự nhiên biết rõ nếu "vật đó" của đàn ông một khi có phản ứng sẽ đem lại hậu quả như thế nào.

Đến lúc này Phương Châm mới bắt đầu sợ sệt, giẫy giụa muốn thoát khỏi Nghiêm Túc. Dĩ nhiên Nghiêm Túc đời nào để cho cô dễ dàng thoát ra, một đôi tay cường tráng đem cô nhấn thật chặt trong lồng ngực mình.

Hai tay Phương Châm không nhịn được giẫy giụa lung tung, không cẩn thận liền quơ trúng vào vị trí kia. Chuyện này quả thật so với việc

để anh uống một liều thuốc kích dục còn mạnh liệt hơn. Thân thể Nghiêm Túc lập tức run lên, một dòng điện cực mạnh chạy khắp toàn thân rồi lại tập trung về một chỗ.

Cảm giác này trước đây anh chưa bao giờ trải qua, một giây đóanh đầu óc trống rỗng, cố gắng gồng mình lên mới không để mộttiếng hừ nhẹ từ trong cổ họng ầm ầm đi ra.

anh dùng sức nắm lấy tay Phương Châm, cắn răng chịu đựng: "Đừng lộn xộn, em biết đàn ông đôi lúc không có nhiều nhẫn nại đâu."

Phương Châm sợ hết hồn, lập tức đứng yên bất động. Nghiêm Túc nhân cơ hội hơi cúi người xuống, nhấc bổng cả người cô lên hướng phòng khách đi ra. Quảng đường đi tới ghế sofa chỉ cách có một đoạn ngắn nhưng lại khiến Nghiêm Túc cảm giác rằng cả đời này chưa từng bị dày vò thống khổ như vậy.

Năm năm trước bị Phương Châm đâm một dao đến thời điểm này kì thực không đáng để anh nhắc tới, nếu không phải anh còn để ý cảm nhận của Phương Châm, anh thậm chí sẽ không đi đến sofa, trực tiếp đẩy cô lên bàn ăn, liền sau đó cởi sạch quần áo của cả hai rồi dấn người anh lên da thịt của cô.

anh nghe được chính mình đang kịch liệt lên tiếng reo hò: anhmuốn người phụ nữ này, muốn triệt để mọi thứ của cô, từ trái tim cho tới thân thể cô anh đều muốn chiếm lấy.

Phương Châm, chỉ có thể trở thành người phụ nữ của anh.

Nghiêm Túc ngọn lửa đang bùng lên trong lòng ôm Phương Châm đặt trên ghế sofa, sau đó đè lên người cô, đôi môi liềm mạng hạ xuống.

Khi cơ thể hai người vừa mới dán vào nhau, Nghiêm Túc cảm thấy cảm giác nóng rực trên người lập tức cũng được thỏa mãn ít nhiều. Phương Châm dù bất ngờ nhưng cũng không có giây dựa, từ hai lần phản kháng trước thì bây giờ cô càng hết sức phối hợp, thậm chí còn đáp trả lại nụ hôn của Nghiêm Túc.trên người cảm giác nóng rực lập tức lui xuống đi rất nhiều. Phương Châm bất ngờ cũng không có làm sao giây dựa, ở nhẹ nhàng phản kháng hai lần sau khi cô càng hết sức phối hợp, thậm chí đối với Nghiêm Túc hôn làm ra đáp lại.

Phương Châm cũng không biết chính mình đang xảy ra chuyện gì, rõ ràng rất sợ Nghiêm Túc sẽ làm chuyện đó với cô. Nhưng khi “nùng tình mật ý” đến thì cô lại không thể cự tuyệt, thậm chí từ sâu trong lòng còn dấy lên cảm giác khao khát sâu sắc.

Trong lúc hoảng hốt Phương Châm đột nhiên ý thức được, chínhcô đã vô tình yêu người đàn ông này lúc nào không hay biết.

Nhưng là, cô vẫn không có biện pháp cùng anh phát sinh quan hệ được. Nhưng hiện tại Nghiêm Túc vẫn đang điên cuồng quán lấy môi cô, cô cũng không có cách nào dừng lại được.

Đến khi Nghiêm Túc vừa luyến tiếc rời bỏ bờ môi của Phương Châm, ngay lập tức cô đưa hai tay không còn sức lực của mình đặt lên lồng ngực của Nghiêm Túc, thành khẩn nói: “Xin lỗi, tôikhông dùng loại phương pháp đó bồi thường anh được. Tôikhông thể ...”Phương Châm nắm lấy cái này trống rỗng hướng về Nghiêm Túc cho thấy chính mình thái độ: "Xin lỗi, anh không thể dùng loại kia phương pháp bồi thường em. anh không được..."

"không sao." Nghiêm Túc khẽ vén lọn tóc đang rũ xuống của cô, trong mắt đều chứa sự ôn nhu, "hiện tại vẫn chưa phải lúc. Có điều ngay lúc này anh cần en giúp anh một chuyện?

"Giúp anh ... chuyện gì cơ?"

Nghiêm Túc khẽ chau mày, ánh mắt lại có chút si mê. anh ôm Phương Châm rồi trở mình, vị trí của hai người rất nhanh đã thay đổi. Vào lúc này Phương Châm đã nằm phía trên, cả người dán chặt trên người anh.

Sau đó anh lập tức cầm lấy tay Phương Châm, đặt lên vị trí của chính mình đang sắp nổ tung kia, cắn răng nói: “Thay anh tiết hỏa.”

*tiết hỏa là gì ta không cần nói chắc càng nàng cũng biết rõ

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 45-2: Bao dưỡng (2)

Cả người Phương Châm nằm lên Nghiêm Túc, nghe bên tai truyền tới tiếng thở dốc trầm đục của đàn ông.

Chính cô cũng liên tục thở gấp, rõ ràng không có làm chuyện kia, như thế nào vẫn khiến người ta cảm thấy mệt a.

cô rốt cuộc là sao vậy, chẳng lẽ quý nhập rồi?

Nghiêm Túc đưa ra yêu cầu như vậy, cô không phải là nên đứng dậy thẳng tay tặng hấn một cái tát sao? không thì cũng nên danh chính ngôn thuận mà cự tuyệt mới đúng. Vậy mà cô không những không làm một cái nào mà còn ngoan ngoãn cời quần, sau đó...

Lòng bàn tay có hơi dính dính, Phương Châm thật muốn đập đầu tự tử cho quên đi mà.

Nghiêm Túc lại thỏa mãn cười, sau đó vỗ vỗ lưng cô: "đi tắm?"

Phương Châm bị vỗ giật mình một cái, sợ đến mức ngã từ trên người hấn xuống, ngay cả nhìn hấn một cái cũng không, trực tiếp hướng căn phòng trên lầu mà chạy.

Nhìn bóng lưng tuyết trắng của cô, Nghiêm Túc lại càng cười vui vẻ hơn. Cái loại cảm giác chưa thỏa mãn còn vương vấn trong người, trải qua một phen mạnh mẽ "tự thân vận động" phía sau, Nghiêm Túc càng thêm khẳng định chính mình tuyệt đối sẽ không buông tha người phụ nữ này.

Tay Phương Châm có một loại ma huyết, dù cái tay này từng hại hấn mất một bên thận nhưng lại có thể khiến cho hấn vô cùng sung sướng. Như vậy hấn làm sao mà buông được?

Phương Châm chạy về phòng lập tức khóa cửa thật chặt, tiếp theo thả nước tràn bồn tắm, từ đầu đến chân ngâm trong nước một tiếng rồi mới ra ngoài. cô không dám xuống lầu lại tiếp tục đối mặt Nghiêm túc, chỉ có thể sấy khô tóc rồi nằm trên giường ngủ một giấc. Tiếc là đêm ấy nàng ngủ cực kỳ không ngon, trong lúc ngủ mơ thấy trước mặt xuất hiện hình ảnh trùng lặp, hình ảnh cô và Nghiêm Túc dính chặt lấy nhau.

Sáng hôm sau Phương Châm chịu đựng cơn nhức đầu đứng lên, vội vội vàng vàng vậy mà vẫn là đến muộn. Nghe các đồng nghiệp ở sau lưng nhỏ giọng dị nghị nhưng cô vẫn không lên tiếng, như trước chỉ một mực làm việc của mình.

Sáng nay khi cô rời khỏi nhà thì Nghiêm Túc đã đi rồi, điều này làm cô cảm thấy yên tâm hơn. Nhưng mà cũng chỉ là tạm thời, buổi trưa mọi người thay phiên nhau đi ăn cơm, đến phiên Phương Châm đi thì cô đang thu dọn đồ đạc, ngay lúc này lại nghe xung quanh có người phát ra một chuỗi tiếng kinh hô.

Phương Châm ngược lên nhìn, chỉ thấy Nghiêm Túc vẻ mặt lạnh lùng đứng đó, hai mắt nhìn chằm chằm cô.

"đi ăn cơm thôi."

Phương Châm tưởng chừng không biết chính mình đi ra cửa chính Thâm Lam bằng cách nào. Hàng loạt con mắt của đồng nghiệp đều dán trên người cô, ngay cả chỗ khách hàng cũng có không ít người ngạc nhiên nhìn hai người bọn họ. Tuy Nghiêm Túc là người khiêm tốn nhưng người biết hấn lại hoàn toàn có thừa, nữ đồng nghiệp của Phương Châm trong điện thoại đi động đều có hình của hấn, rảnh rỗi liền lấy ra làm mục tiêu chọn chồng để chia sẻ thêm phần khoe khoang (nguyên văn là "vừa ở không liền lấy ra tới lấy chồng chia sẻ thêm khoe khoang" mình cũng không biết có edit đúng không nữa T.T)

Họ vốn là đang suy đoán lai lịch của Phương Châm, lần này suy đoán lập tức thất bại hoàn toàn. Chỉ là trước kia mọi người đoán chỗ dựa vững chắc kia cùng lắm là cấp bậc Thư kí Viên Mộc mà thôi. Theo lời người nào đó trong đám con gái mà nói: "Thư kí Viên nhìn trùng Phương Châm? Cũng quá uất ức a!"

Kết quả sự thật hiện ra trước mắt, là người khác bảo hộ Phương Châm, hơn nữa so với Viên Mộc càng làm cho người ta khó mà tiếp thu được. Nghiêm Thúc! Toàn bộ nhân viên nữ chưa kết hôn trong lòng coi hấn là bạch mã vương tử, cứ như vậy mà như một "bác gái" đã từng làm lao công đi.

Hôm ấy khi Phương Châm đi rồi, các nhân viên nữ đều không còn lòng dạ nào có thể tiếp tục làm việc, hấn không thể cùng nhau lớn tiếng khóc lóc mới phải.

Phương Châm lúng túng theo Nghiêm Túc lên xe, ngồi vào trong xe liền không nhận được mà oán trách: "Cần gì phải lên giọng phách lối như vậy, người khác sẽ có định kiến với em"

"Lẽ nào hiện tại bọn họ không có định kiến gì với em?"

Hôm trước nghe Phương Châm nói xong, luôn có cảm giác không vui khi người phụ nữ của hấn bị người ta khi dễ. Nhân viên nữ thích xúm lại nhiều chuyện hấn đã sớm biết, cảm thấy không ảnh hưởng đến công việc nên không tính toán. Nhưng cũng không có nghĩa là bọn họ có thể nói đến người phụ nữ của hấn được.

Thay vì để bọn họ cả ngày suy đoán Phương Châm được nhân vật tai to mắt lớn nào bao nuôi, chẳng bằng tự mình trực tiếp tuyên bố cho bọn họ biết Phương Châm là người của hấn như bây giờ

"Em yên tâm, từ giờ trở đi sẽ không còn người nào dám ở sau lưng em lại nhai nữa đâu."

"không nói không có nghĩa là trong lòng không nghĩ!"

"Vậy thì sao? Em không phải là kết hôn với bọn họ, gả lại càng không, vậy còn cần quan tâm bọn họ nghĩ gì sao? Em cũng là phụ nữ, em hấn là biết phụ nữ trời sinh đã có lòng đỏ ky, hơn nữa laik không cách nào chữa trị. So với để bọn họ phỉ báng em làm vợ bé thì như thế này không phải tốt hơn sao. Chẳng lẽ em cho là tìm người nghèo rớt mồng tơi làm bạn trai bọn họ sẽ không dị nghị em? Họ chắc chắn sẽ cười nhạo em không có bản lĩnh tìm nổi người có tiền. Dù thế nào đi nữa thì em cũng không cách nào chung sống hòa bình với bọn họ được đâu. Đối lại bọn họ chưa chắc đã đoàn kết."

Đây đúng là thực tế, trong lòng Phuong Châm cũng hiểu rõ, đừng thấy các nữ đồng nghiệp này cùng nhau nói cô thì cho là quan hệ của bọn họ vô cùng thân thiết, thật ra trong lòng bọn họ cũng mâu thuẫn nhau. Nếu một ngày có người nào đó cầm cái túi xách nhãn hiệu nổi tiếng giá trị mấy vạn thì ánh mắt của những người khác cũng không giống khi trước. Ngay cả Phuong Châm cũng không ít lần nghe người khác nói với cô những lời ong tiếng ve về ai đó, chẳng qua cô luôn không tham gia vào những đề tài như vậy, người khác sau khi nói xong cũng lắm là cười với cô hai cái, dần dà người ta cũng sẽ không cam tâm tình nguyện nói với nàng nữa.

Tám chuyện thì phải người giận mới được, chuyện bé xé ra to có hiệu quả nhất. Cứ như Phuong Châm đắm bị bông thể thì thực sự khiến người ta nản lòng.

Lúc ăn cơm Nghiêm Túc nói đến chuyện nhà cửa: "Nơi đó em có thể tìm chủ cho thuê để trả nhà rồi? Trước đây có đóng tiền thế chấp chưa? Nếu như hân ta không trả lại tiền thế chấp cũng không sao, tổn thất bao nhiêu anh sẽ trợ cấp em."

"không cần, khi trước thuê cũng không đưa tiền thế chấp gì cả. Nhà của bạn cùng phòng, tiền thuê cũng rất rẻ."

"Lại là người bạn cho em mượn tiền kia, em gái của Thẩm Khiên?"

"Ừm, cả nhà cô ấy ra nước ngoài rồi, muốn tìm người trông coi căn nhà nên để em vào ở. Tiền thuê nhà cũng rất rẻ, mỗi tháng ba trăm đồng."

"Ba trăm đồng?" Nghiêm Túc không khỏi nở nụ cười, giá đất bao nhiêu hân cũng biết, phòng ở tuy cũ kỹ nhưng một tháng ít nhất cũng cho thuê bảy tám trăm, ba trăm khối thực sự là thua thiệt lớn.

Nghĩ tới đây, trong đầu hân xuất hiện ý niệm: "Em cảm thấy trên đời thật có chuyện tốt như vậy?"

"Lời này có ý gì?"

"Chẳng qua là anh đang cân nhắc một khả năng, dù gì thì ba trăm đồng cho một gian phòng như vậy thực sự là quá hời, em không suy xét qua đến khả năng khác sao?"

Phuong Châm trầm nghĩ trước đêm qua cô quả thực không để ý đến. Nhưng từ đêm qua trong lòng cô đã tồn tại thêm mấy phần nghi hoặc. Từ Mỹ Nghi đã giúp đỡ cô rất nhiều trong hơn nửa năm nay, có nhiều lúc Phuong Châm thật sự không thể tiếp nhận nữa rồi. Hơn nữa, hình như mỗi lần cô gặp khó khăn, Từ Mỹ Nghi đều sẽ lập tức đứng ra giúp cô giải quyết, coi như là cha mẹ ruột cũng không hơn thế này đâu.

Chẳng lẽ là...

Phuong Châm sắc mặt âm trầm, cố tình đánh trống lảng: "Căn hộ kia lớn quá, em muốn đổi căn nhỏ hơn, khi lấy chồng thuê chung cũng không sao."

"Vậy thì cho em tìm một căn hộ nhỏ dành cho loại hình gia đình ít người ở cũng được."

"Căn hộ đó đắt quá, tiền thuê..."

"anh cũng có đưa bạn xuất ngoại, nhà cửa bỏ không, cần người trông coi giúp, em vừa dọn đến ở, tiền thuê một tháng ba trăm đồng, em thấy thế nào?"

Phuong Châm quả thực không nói gì nhưng ám chỉ trong lời nói của Nghiêm Túc cô hiểu rõ. Trước đây lúc thuê nhà, Thẩm Khiên cho cô thuê nhà ý tứ cũng không biểu lộ rõ ràng, cô lại đang tìm gấp một chỗ ở nên cũng sẽ không vọng tưởng tới nơi khác. Bây giờ nghe thấy

Nghiêm Túc phân tích, nghi hoặc trong lòng cô càng lúc càng lớn, ngược lại cô lại có ham muốn kiểm chứng xem

Nghiêm Túc thay cô cắt gọn thịt dê xép thành từng miếng nhỏ, lúc đem đĩa đặt lại trước mặt cô thì nói một câu thế này: "Gọi điện cho em gái của tên Thẩm Khiên đó, nói là em muốn trả nhà, để xem khẩu khí của cô ta thế nào."

Đây có thể xem là một ý kiến hay. Sau khi Phuong Châm tan làm, buổi tối liền gọi điện cho Từ Mỹ Nghi. Từ Mỹ Nghi vừa nghe cô nói muốn chuyển nhà lập tức nhảy dựng lên: "Có chuyện gì vậy, chỗ đó rất tốt mà sao phải chuyển đi? Chê nhà nhỏ quá à?"

"không phải thế, cậu đừng kích động, bình tĩnh nghe mình nói đã." Thế là Phuong Châm lại đem chuyện có người theo dõi cô nói qua với Từ Mỹ Nghi, "...Cũng chẳng biết có phải là lưu manh, ăn cắp gì hay không. Mình một thân một mình cực kì lo sợ cho nên mới muốn chuyển đi. Chỗ kia cũng không hẳn là an toàn, hân ta cũng biết giờ tan sở hằng ngày của mình, rút cục vào lúc đó mới theo dõi mình. Chỉ sợ rằng một ngày nào đó sẽ ra tay với mình."

Nghe đến đây Từ Mỹ Nghi lập tức thay đổi thái độ: "Nguy hiểm thế à, vậy thì quả thực là nên chuyển nhà. Nếu không thì cậu cứ đến nhà mình ở tạm vài hôm, mình sẽ từ từ tìm nhà với cậu."

"không cần đâu, mình đã tìm được nhà rồi."

"Thế bây giờ cậu đang ở đâu? Mình đến tìm cậu."

Phuong Châm nhất thời cứng họng, không biết phải nói thế nào. Nghiêm Túc đưa cô đến ở tại khu chung cư CBD ở trung tâm, nơi đó phòng ốc đều có giá lên tới gần hai trăm ngàn một mét vuông, dùng đầu ngón chân cũng nghĩ được cco không có khả năng mua được. Hơn nữa bây giờ hân chọn một căn

hộ này lầu trên lầu dưới cộng lại thì diện tích cũng hơn hai trăm mét vuông, trị giá bốn mươi triệu còn đó, nếu Từ Mỹ Nghi tới không phải sẽ náo loạn tung trời sao.

Từ Mỹ Nghi nhiều chuyện so với các đồng nghiệp nữ kia còn lợi hại hơn, cô thật sự không chống đỡ nổi,

Vậy nên cô chỉ có thể nói dối: "Mình về nhà rồi, bầu không khí nhà mình hiện giờ cũng không tiện gọi cậu tới chơi, hay là đợi hai ngày nữa rồi hãy nói."

"Mình mời cậu một bữa, lâu rồi bọn mình không gặp nhau, Tết Nhất muốn tìm cậu chơi đùa vui vẻ một chút, cuối cùng cậu lại xảy ra chuyện. Mấy giờ cậu tan làm? Đúng rồi, bây giờ cậu làm việc ở đâu, trạm xăng dầu bên kia không làm nữa à?"

"Ừ, ông chủ chê mình xin nghỉ xếp quá nhiều nên đổi người rồi. hiện tại mình làm ở..." Phương Châm do dự không biết có nên nói cho Từ Mỹ Nghi biết hay không. Chỗ ở có thể giấu, dù sao cũng không thể đụng phải Từ Mỹ Nghi, thế nhưng Từ Mỹ Nghi cũng có thể tình cờ đi Thâm Lam. Ngộ nhờ có ngộ chạm mặt.....

Phuon Châm suy tính một lát cuối cùng vẫn nói thật: "Mình đang làm ở Thâm Lam, trước nơi tư vấn, công tác cũng không tệ lắm, đối phương vừa ý năng lực ngoại ngữ của mình."

"Thâm Lam?" Đáp án này rõ ràng là ngoài dự liệu của Từ Mỹ Nghi. Nghĩ đến những công việc lật vật Phương Châm làm trước đây, trước nơi tư vấn nói trắng ra chính là nhân viên lễ tân, cái này là hoàn toàn khác biệt nha. Hoàn cảnh làm việc dễ chịu, mỗi ngày đều giao thiệp với người có tiền. Từ Mỹ Nghi đến Thâm Lam mấy lần đều nhìn thấy một tốp nhân viên nữ bộ dáng xinh đẹp hiện ra thì trong lòng vô cùng ngưỡng mộ, hận không thể cùng với bọn họ trao đổi hàng.

Phương Châm sao lại tìm được công việc như thế? không thể không nói Từ Mỹ Nghi này trời sinh nhiều chuyện. Cũng không biết nàng nghĩ cái gì, có thể chỉ là đùa giỡn một chút, thế nào lại lập tức nhớ đến Nghiêm Túc: "Phương Châm, cậu hãy nói thật với mình đi, cậu có phải cùng Nghiêm Túc kia có sự tình gì không thế cho người khác biết đúng không?"

Cái này cũng đoán được! Phương Châm thật sự không nói gì nhưng sự lưỡng lự trong nháy mắt đã bán đứng cô, Từ Mỹ Nghi dường như lập tức khẳng định suy đoán của mình: "không thể nào, cậu thật sự cùng họ Nghiêm cao thượng kia? Phương Châm cậu quá không hiền hậu đi, cậu như thế này thì anh trai mình biết làm sao đây, anh ấy vì cậu làm nhiều chuyện như vậy, cậu cứ như vậy một cước đem anh ấy đá ra ngoài à?"

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46-1: Ngổ cụt (1)

Trong tiệm cà phê cách nơi Phương Châm ở không xa, Từ Mỹ Nghi đang ngồi nói ầu nói tả.

Phương Châm cầm tách cà phê lặng lẽ ngồi nghe cô nói, ngẫu nhiên mới chen miệng vào một câu: "... Cho nên ý cậu là, người giúp mình cho thuê cái phòng ở kia không phải là bằng hữu của cậu, mà là anh họ cậu?"

Từ Mỹ Nghi bĩu bĩu môi: "Đúng a, nhà là ba mẹ anh ấy trước kia mua, sau này giao cho anh ấy, anh ấy liền cho người thuê. Kỳ thật anh ấy vốn muốn chuẩn bị cho cậu một căn hộ lớn hơn tốt hơn, dù sao trên danh nghĩa bất động sản anh ấy có rất nhiều. Nhưng mình từng nói với anh ấy do không kịp, và lại nếu anh ấy biểu hiện quá tốt cậu lại hoài nghi. Mình và cậu đã là bạn bè nhiều năm như vậy cậu như thế nào mình vẫn là hiểu rõ, nếu cho cậu liên hai phòng ở cậu khẳng định lại hỏi đồng hồ tây, nếu nói là của mình cậu sẽ không chiếm tiện nghi từ mình. không có biện pháp, chỉ có thể ủy khuất cậu ở lại trong cái phòng nhỏ kia."

"Mỹ Nghi, cậu không nên giúp Thẩm Khiên gạt mình."

"Nhưng anh ấy là anh họ mình." Từ Mỹ Nghi vẻ mặt đương nhiên, "Hơn nữa mình cũng hi vọng cậu trở thành chị dâu mình."

"Nhưng mình không thích anh họ cậu, mình cũng không muốn nợ người ta cái nhân tình. Cậu như vậy lại âm thầm giúp anh ấy, lấy danh nghĩa của cậu khiến mình phải tiếp thu trợ giúp từ anh ấy, bây giờ mình phải làm cái gì đây?"

"Lấy thân báo đáp đi." Từ Mỹ Nghi vừa nói vừa lay thân thể Phương Châm, "Người anh họ này của ta thật sự tốt vô cùng, anh ấy đối với cậu cũng là thật lòng. Cậu hãy suy nghĩ một chút đi. Cậu nhìn anh ấy không chỉ giúp cậu tìm chỗ ở, lại còn đi tìm người nhà họ Trần kia đàm phán, nam nhân như vậy thật sự không dễ tìm."

"Khoan đã, cậu vừa mới nói cái gì?"

Từ Mỹ Nghi vốn là không định lừa gạt Phương Châm nữa, liền đem chuyện Thẩm Khiên đi tìm Trần Giai Hoa đàm phán nhất nhất nói, ngay cả việc anh giúp trả thêm hai mươi vạn sự tình cũng đem nói ra.

Phương Châm nghe được trợn mắt há hốc mồm, tay run lên cả phê trong tay thiếu chút nữa liền hất lên mặt Từ Mỹ Nghi. cô nằm mơ cũng không tin

được, chính mình đã trong lúc vô tình lại được giúp trả hai mươi vạn nợ nần.

Khó trách Trần gia lại có thái độ tốt như vậy, cô nhắc tới mười vạn khoản bồi thường đối phương không chút do dự đáp ứng, nguyên lai là đằng sau có Thẩm Khiên hào phóng chống lưng. Khoản bồi thường chân chính là 30 vạn, mà Thẩm Khiên lại thay cô trả hai mươi vạn.

trên đời này thật đúng là không có cái bánh thịt nào cho không, một cô còn tưởng rằng cha mẹ Trần Giai Hoa là người thành thật, nguyên lai bất quá là tại tiền quấy phá.

Phuong Châm trong đầu "Ông" "Ông" vài tiếng, hơn nửa ngày mới tìm về được thanh âm của mình: "anh họ cậu làm nhiều sự tình như vậy cậu lại như thế nào đều không nói với mình? Hai mươi vạn không phải số tiền nhỏ, cậu là ban đầu chuẩn bị thế nào; tại sao vẫn như vậy gạt mình?"

"anh họ không để mình nói. Tên ngu ngốc này, còn muốn làm thánh tình yêu. Mình bây giờ nhìn không nổi nữa anh ấy yên lặng moi tìm moi phổi trả giá, mà lại không cho cậu biết. Nếu để cho người khác biết cậu nhất định sẽ bị họ đuổi giết. Cho nên hôm nay mình nhất định phải nói ra. Phuong Châm cậu xem anh họ đối với cậu thật là kinh thiên động địa, cậu nên đáp ứng anh ấy đi, anh ấy có công việc ổn định, diện mạo không tồi, gia cảnh lại rất tốt. Mình cho cậu biết trên danh nghĩa phòng ở của anh ấy không chỉ có vài hộ đầu, nếu cậu kết hôn với anh ấy sau này cái gì cũng không cần làm, thu tiền thuê nhà thôi đã đủ cho người tiêu xài rồi. Nam nhân như vậy chỉ có thể nhìn mà không thể có được, mấu chốt là anh ấy còn đối với cậu một lòng một dạ, cậu ngàn vạn không được buông tay a."

Chuyện cuồng dại như vậy Phuong Châm thật sự vô lực chống đỡ. cô chưa bao giờ biết nguyên lai mình lại vào rơi vào tình cảnh trong lốc xoáy có nhiều phiền toái như vậy. một Nghiêm Túc đủ làm cho cô đau đầu, hiện tại lại thêm một Thẩm Khiên, cho dù có mười cái đầu cũng không thể nào ứng phó tốt với hai người này.

Hơn nữa cô còn thiếu bọn họ nhiều nhân tình như vậy. Thẩm Khiên là phòng ở cùng hai mươi vạn, Nghiêm Túc lại là nhà mới cùng công việc mới, Phuong Châm đột nhiên cảm thấy ở trong tù cũng thoải mái hơn, ít nhất không cần phiền lòng nhiều chuyện rồi rắc rối như vậy.

"Mỹ Nghi, " cô mở miệng giọng nói có chút bất đắc dĩ, "Mình cùng anh họ cậu thật sự không có khả năng. Đừng nói mình đối với anh ấy không có cảm tình, cho dù mình thật sự thích anh ấy cũng không được. Kết hôn gia đình đôi bên phải đồng ý, cha mẹ anh họ cậu sẽ không tiếp nhận mình."

"Cậu không thử làm sao biết không có khả năng đâu? Cha mẹ anh họ mình là tương đối cổ chấp, nhưng cậu xem anh họ nhìn là có thể biết được, tuyệt đối là trò giỏi hơn thầy. Bọn họ cho dù cổ chấp cũng không thể lay chuyển được anh họ, đến cuối cùng khẳng định sẽ là đầu hàng. trên đời này làm gì có cha mẹ nào không thương con? Lại nói anh họ lại không phải là loại người không có bản lĩnh, là bác sĩ bệnh viện tư nhân hạng đầu, mỗi tháng thu nhập trong ngoài đều không ít, nuôi cậu sống còn dư dả. Cậu gả cho anh họ nếu là ba mẹ anh ấy không thích cậu, các cậu liền ít tiếp xúc đi, quá tốt cho cuộc sống các cậu còn gì."

"Làm sao anh họ cậu có thể vì một nữ nhân đã từng ngồi tù như ta lại cùng cha mẹ trở mặt thành thù, cậu cảm thấy cảnh tượng này sẽ xảy ra sao?"

"Trước mặt tình yêu, chuyện gì cũng không đáng để nói." Từ Mỹ Nghi vung tay lên hào khí nói, "Lại nói nếu cùng cậu kết hôn lại ruộng bỏ cha mẹ, làm sao mà có nhiều chuyện quái lạ đến vậy. Nếu ba mẹ anh họ cứ dong dài, cậu liền sinh cháu trai cháu gái đem đến để trước mặt bọn họ, bọn họ liền cái gì cũng sẽ không nói được. Nữ nhân không thể gả sai cho nam nhân, anh họ mình như vậy là thích hợp nhất với cậu. Cậu ngàn vạn lần không cần vì trong lòng nhất thời mà luẩn quẩn đi theo Nghiêm Túc, loại người như vậy nhất định sẽ không thực tế yêu đương. Đàn ông như vậy mới là chân chính khó trị, cha mẹ anh ta chắc chắn sẽ không tiếp thu cậu. Mình không phải nói cậu đã ngồi tù cái gì, gia đình như họ sẽ không tiếp nhận nữ nhân bình thường như chúng ta. Loại người như vậy mà chọn con dâu nhất định phải chọn Thái Tử phi, thiên kim thực nữ có thể xếp thành từng hàng trước mặt bọn họ, nếu bọn họ muốn có thể lấy ra phân loại hàng ngàn tốt xấu. Chúng ta là không thể nào chịu nổi khủng hoảng từ bọn họ, cho nên cậu nhất định không được cùng Nghiêm Túc ở chung một chỗ, cuối cùng người đau lòng cũng chỉ có thể là chính cậu thôi."

Lời này nói ra rất có đạo lý. Phuong Châm cũng biết chính mình cùng Nghiêm Túc là không thể nào thành đôi. Ngẫm lại mẹ anh ta thật sự là khó dây dưa, chính mình khắp thế giới cùng tiểu tình nhân liếc mắt đưa tình, nhưng tựa hồ lại rất trong sáng. Chỉ khi nào gặp gỡ vấn đề hôn nhân của con trai, liền lập tức trở thành bà bà khó ưa, Phuong Châm nghĩ rằng chính mình đã sớm bị bà làm cho khủng hoảng. Nếu một người có đủ tư cách làm con dâu là một trăm, như vậy có thể nói trong lòng mẹ Nghiêm Túc, cô khẳng định là 00000, thậm chí còn âm nữa.

cô cùng Nghiêm Túc khẳng định là không có tương lai. Vừa nghĩ đến đêm hôm đó trên sofa phát sinh một màn như vậy, Phuong Châm không khỏi đỏ bừng lên mặt. sự tình như vậy lại không biết kiềm chế mà làm ra được, khi trước cùng thời điểm cô cùng La Thế một chỗ cũng không lớn mật như vậy, không thể tưởng tượng được hiện tại...

Phuong Châm sờ lên hai má nóng ran, giờ nghĩ lại trong lòng còn thấy sợ hãi. Từ Mỹ Nghi liếc mắt nhìn thấu được vẻ mặt của nàng, lập tức hét rầm lên: "Cậu sẽ không cùng anh ta lên giường đi?"

Thanh âm này thật sự quá lớn, nửa cái tiệm cà phê mọi người đều nghe được. Phuong Châm nhanh chóng trừng mắt nhìn nàng, ở dưới bàn nhắc chân đá nàng một cái: "Cậu nhỏ tiếng chút, muốn ở chỗ này làm phóng viên trực tiếp? Mình cùng anh ta không có sự tình như cậu nghĩ đâu, thu hồi cái đầu óc ảo tưởng của cậu đi."

Từ Mỹ Nghi căn bản không thể nào tin được: "Cái gì cũng không xảy ra? Vậy tại sao cậu đỏ mặt. Phuong Châm cậu thành thật khai báo, cậu cùng cái tên họ Nghiêm kia đã tiến triển tới trình độ nào rồi? Ôm hôn mỗi vẫn là tính có tiến triển? Cậu nói mau!"

Phuong Châm cảm thấy Từ Mỹ Nghi quả thực có thể so với tra tấn bức cung thời cổ đại của Huyện thái gia, chính là khi ra giá công ty nàng cũng không dữ dội như vậy. cô thật sự không biết phải miêu tả nên như thế nào, vì thế chỉ có thể miễn cưỡng trả lời một câu: "Dù sao chúng mình cũng không có làm chuyện đó."

Quả thật không làm, dùng tay thật sự không thể tính là làm. Phương Châm nhất thời lại đỏ mặt lên.

Từ Mỹ Nghi tưởng lại là một chuyện khác: "Đó khẳng định chính là vẫn chuyện nói tiếp. Phương Châm ơi Phương Châm, cậu vẫn lại không nói ,cậu như thế nào nhưng cùng loại đại boss này nói chuyện yêu đương, cậu đều một chút cũng không nói cho mình. Đúng rồi, có thể giúp mình hỏi số điện thoại không?"

"Ai, cậu muốn gọi điện thoại cùng anh ta?"

"không phải của anh ta, mình muốn cậu giúp mình hỏi giúp số điện thoại Lí Mặc. anh họ hôn đản kia của mình không chịu cho mình, mình nghĩ Nghiêm Túc cùng Lí Mặc có quan hệ tốt như vậy, khẳng định là anh ta có số điện thoại. Cậu giúp mình một lần."

"Từ Mỹ Nghi, cậu có phải hay không đã làm trọng điểm? Cậu không phải vừa mới vì anh họ cậu mà thảo phạt mình sao?"

"Ai nha, đây là chuyện liên quan tới cậu, mình không có biện pháp can thiệp. Chỉ cần cậu đem số điện thoại của Lí Mặc đưa cho mình, về sau mình liền mặc kệ chuyện của các cậu."

Phương Châm đột nhiên cảm thấy Thẩm Khiên có chút đáng thương. Quả nhiên tình thân đúng là không đáng tin cậy, vì một nam nhân không liên quan, em gái liền có thể không do dự bán đứng anh

thật ra Phương Châm cũng không muốn cho nàng số điện thoại: "Lí Mặc con người kia không được tốt lắm, cậu nhất định phải theo đuổi anh ta sao? Hơn nữa anh ta không khẳng định so Nghiêm Túc lại nghèo hơn, cậu vừa mới khuyên mình nói đạo lý rõ ràng, nói loại gia đình này không để chúng ta có thể trào cao được, hiện tại đến phiên mình tại sao lý luận liền thay đổi vậy?"

"Trước khác nay khác. Thứ tình yêu này không tranh thủ một chút chẳng phải rất đáng tiếc sao!. Phương Châm cậu hãy nghe mình nói, nếu cậu đã cùng Nghiêm Túc nói chuyện yêu đương, liền hãy đơn giản nghĩ biện pháp đem anh ta nắm chặt. không cần ngay trước mặt cùng cha mẹ anh ta xung đột, đem những vấn đề giao cho anh ta giải quyết đi. Cậu hãy đem anh ta đẩy đến đầu sóng ngọn gió đi, chính mình chỉ cần ngoan ngoãn trốn sau lưng anh ta là được. anh là bởi vì cậu mà cùng cha mẹ nổi xung đột, anh ta sẽ càng ngày càng hướng gần tới cậu. Cậu chớ ngu ngốc mà phải chính mình nhảy ra cùng cha mẹ anh ta đánh nhau, hiểu chưa?"

Phương Châm nghĩ rằng Từ Mỹ Nghi quả thực là sống vì bản thân, chính mình từ trước như thế nào liền không biết cô nàng lại thông minh như vậy, lòng dạ thế nhưng lại hẹp hòi đến như vậy?

Từ Mỹ Nghi còn đang quan tâm vấn đề của nàng: "Vậy cậu bây giờ ở đâu? Đừng có nói là nói đến sống chung với nhau nha."

"không có, anh ấy không ở nơi đó."

"Lời này vừa nghe liền có vấn đề. anh ta không ở lại nơi đó là có ý gì? Phòng ở kia là anh ta thay cậu tìm, phải nói đó chính là nhà của anh ta, tặng cho cậu ở miễn phí. Cậu thật là có vận khí tốt, khiến ta thật sự hâm mộ đi."

"anh ấy nói đó nhà của một người bạn. Bạn anh ấy xuất ngoại, đem nhà cho người mượn với giá thấp, thuận tiện dẫn mình đi xem."

Phương Châm là cố ý đem những lời này nói ra, Từ Mỹ Nghi nghe được liền ngưng: "Mình cũng không phải là vì cậu sao, anh họ tích cực muốn lấy lòng cậu, mình cũng không muốn hắt bát nước lạnh vào anh ấy mà. Và lại anh họ mình điều kiện cũng không tệ lắm, nếu không phải cùng Nghiêm Túc so sánh, thì cũng được coi là tốt. Về phần hiện tại, mình cũng không muốn nói thêm cái gì, chính cậu tự nghĩ rồi làm đi. Nếu Nghiêm Túc đối với cậu không tốt cậu hãy một cước đá hất, anh họ khẳng định còn ở nơi đó chờ cậu."

"Từ Mỹ Nghi, cậu cho mình là cái gì, tra nữ sao? Lấy anh cậu làm lớp xe dự phòng sao? Mình cùng Nghiêm Túc không có quan hệ gì, cùng anh họ cậu lại càng không có. Hai người bọn họ, ai mình cũng không cần."

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46-2: Ngõ cụt (2)

Từ Mỹ Nghi về nhà sau đem chuyện Phương Châm chuyển nhà nói với Thẩm Khiên.

Trong điện thoại, giọng nói Thẩm Khiên nghe vào rất bình tĩnh, nhưng nội tâm mãnh liệt chỉ có thể chính anh mới biết. anh kiên nhẫn hỏi em gái: "Cho nên em nói với cô ấy căn phòng là của anh ?"

"Vâng."

"Vậy chuyện hai mươi vạn kia..."

"Em cũng nói luôn rồi."

"Từ Mỹ Nghi, em tại sao miệng lại lớn như vậy."

"anh, có cái gì tốt mà phải che giấu. anh vì Phuong Châm mà làm nhiều việc như vậy không phải là vì muốn cảm động cô ấy sao. Vậy thì anh liền cho cô ấy biết đi. cô ấy cái gì cũng không biết việc anh làm sao có ý nghĩa? Em nói cho anh biết, hiện tại cô ấy cùng Nghiêm Túc đã tiến tới rất gần, anh nên cẩn thận một chút. Tự giải quyết cho tốt vào."

Sau khi cúp điện thoại Thẩm Khiên ở trong phòng đi qua đi lại nửa ngày trời, cuối cùng vẫn nhịn không được gọi điện thoại cho Phuong Châm. Có lẽ em họ nói đúng, âm thầm quan tâm là không đủ, vẫn phải chủ động tranh thủ mới được.

Phuong Châm cũng đang nằm trên giường do dự muốn hay không điện thoại cho Thẩm Khiên, thì đối phương đã chủ động gọi tới. Vì thế cô vừa mở miệng liền nói: "Cám ơn anh, hai mươi vạn nợ kia người em sẽ nghĩ biện pháp mau chóng trả lại anh."

"không có việc gì, chờ em dư dả hãy nói. Bác trai gần đây thế nào, thương thế có đỡ hơn không?"

"đã không còn gì đáng ngại, bỏ đi thạch cao là tốt rồi."

"Phuong Pháp đâu, án tử hiện tại của cậu ấy có cái gì tiến triển không, có cần anh tìm giúp luật sư cho cậu ấy không?"

"không cần, em đã tìm luật sư. Án tử rất nhanh sẽ mở phiên toà, có kết quả em sẽ nói cho anh biết."

Phuong Châm nói xong lời này trong điện thoại là sự trầm mặc ngán ngùi. Thẩm Khiên cân nhắc ngữ khí một chút, mới lại mở miệng nói: "Phuong Châm, chuyện hai mươi vạn kia em không cần để trong lòng. anh làm không phải muốn cho em áp lực, cũng không phải ý tưởng lấy tiền bức em làm cái gì cả. anh chỉ là không hi vọng em vì tiền mà buồn rầu quá mức."

"Em biết, nếu anh nghĩ bức em em liền phạm, cũng sẽ không vãn gặt em. Lần này nếu không phải em chuyển nhà cùng Mỹ Nghi nói chuyện, cô ấy cũng sẽ không đem việc này nói cho em biết. Chuyện phòng ốc cũng muốn cám ơn anh, ở không lâu như vậy."

"Em có giao tiền thuê nhà, không tính là ở không. Bất quá người kia theo dõi em là thế này nhì, phải báo cảnh sao?"

"đã báo rồi." Phuong Châm giấu diếm chuyện Nghiêm Túc dẫn cô đi báo cảnh sát, "Nhưng bây giờ một chứng cứ cũng không có, em thậm chí ngay cả mặt của đối phương cũng không thấy rõ, cảnh sát cũng không có biện pháp. Bọn họ chỉ nói sẽ gia tăng nhân lực bảo vệ khu phụ cận, bất quá em nghĩ hẳn là không bắt được người."

"Người nợ còn theo dõi em sao?"

"Chắc là không có đi, em hai ngày này cũng không cảm thấy gì."

trên thực tế mấy ngày nay là Nghiêm Túc trực tiếp lái xe đưa đón Phuong Châm, cho nên có người theo dõi hay không cô thật sự là không biết. Bất quá cô định hai ngày nữa không đi xe Nghiêm Túc nữa, vẫn là chính mình đi tàu điện ngầm tốt hơn. Trong Thẩm Lam lời đồn đã nổi lên bốn phía, cô cũng có chút chống đỡ được.

Cùng Thẩm Khiên nói chuyện điện thoại xong Phuong Châm nằm ở trên giường trần trọc trần trụi. Khoản tiền hai mươi vạn đối với cô mà nói thật sự là cái áp lực rất lớn. cô cũng nghĩ qua để cha mẹ đem căn nhà của em trai bán đi để hoàn tiền cho Thẩm Khiên. Nhưng vừa nghĩ đến tính tình của mẹ cô chắc chắn sẽ không đáp ứng, em trai cô nhất định sẽ nói lưu lại cho sau này, không có nhà về sau sao cưới được vợ?

Lại nói Thẩm Khiên cũng sẽ không muốn bọn cô phải bán nhà trả tiền. Mẹ cô nếu là biết Thẩm Khiên cho mượn hai mươi vạn, mười phần chắc chín phần sẽ chạy đến trước mặt người ta cầu tình. Đến thời điểm tiền không trả không nói, còn có thể làm Thẩm Khiên cho cô mượn một chút tiền nữa.

Nghĩ đến đây Phuong Châm không khỏi đau đầu, cô giống như là đi vào ngõ cụt, ngay cả một cái lối ra cũng tìm không ra.

cô lặng lẽ nhìn chằm chằm trần nhà hồi lâu, cuối cùng suy nghĩ mình bạch một đạo lý. Nghiêm Túc nói đúng, nếu một người không có tiền, lời nói đúng là không có ích lợi gì, tất yếu phải được khai sáng.

Vốn cô mượn Từ Mỹ Nghi ba vạn, dựa vào công việc hiện tại cô tích cóp một thời gian liền có thể trả sạch. Nhưng trước mắt là khoản tiền hai mươi vạn kia, chỉ dựa vào tiền lương 6 vạn mỗi tháng thì phải tích góp biết đến ngày tháng năm nào. Tất yếu phải nghĩ biện pháp gia tăng thu nhập.

Phuong Châm lúc vừa từ trong ngục đi ra có nghĩ tới việc đi làm phiên dịch để sống. Nhưng công việc này phải có người giới thiệu mới được, chính cô vô duyên vô cớ tìm tới cửa người ta thì cũng không được. Nếu như đi phiên dịch xã giao người ta phải tra hồ sơ của cô.

cô từ trước đến giờ đều dựa vào thầy chỉ dẫn giới thiệu cho khách, người phiên dịch có thể làm chút ít gì đó linh tinh, kỳ thật nếu tính đến cả đơn vị thời gian thì thu nhập cũng rất cao. Nhưng có 5 năm trước đã phạm vào sự tình ngu xuẩn như vậy, người chỉ dẫn đã sớm không còn liên lạc. Cho dù người ta không ngại giúp cô kiếm tiền, cô cũng không thể mặt dày đi tìm người ta. Và lại, thầy chỉ dẫn cho cô là người trọng nhân phẩm điển hình, Phuong Châm cảm thấy cô tìm tới cửa quả thực đối với người ta là một loại vũ nhục.

Nhưng hiện tại cô không thể không đi "Vũ nhục" người ta một lần. Quả nhiên con người vẫn sẽ là cuối mặt trước tiền tài, đặc biệt là trong tình huống nợ nần người khác.

Phuong Châm ngày thứ hai vừa lúc được nghỉ, vì thế mang tâm tình thấp thỏm gọi điện thoại cho Lô giáo sư người từng giúp đỡ cô rất nhiều. Lô giáo sư vừa nghe là Phuong Châm lúc đầu hiển nhiên ngăn cản cô, nửa ngày sau truyền đến giọng nói có chút kích động nhỏ nhỏ.

"thật sự là Phuong Châm đây sao, đã bao nhiêu năm không liên lạc. Em nói em công việc lúc trước rất tốt, như thế nào lại..." nói tới đây Lô giáo sư dừng một chút, hiển nhiên là sợ tổn thương Phuong Châm, "không nói chuyện lúc trước nữa, em hiện tại thế nào, có khỏe không?"

Phuong Châm đem quần cảnh của cô nói cho Lô giáo sư. Đối phương sau khi nghe xong rất nhiệt tình, đối với yêu cầu của cô đáp ứng một tiếng, cũng nói qua hiện tại ông cũng có chút tư liệu cần tìm người phiên dịch, yêu cầu Phuong Châm như trước trực tiếp tìm đến ông là được.

Ông còn nói trong điện thoại: "Em nên sớm gọi điện thoại cho thầy, em, đứa nhỏ này từ trước giờ thầy người nhìn không có sai. Phạm sai lầm cũng không có việc gì, sửa lại liền được, còn sợ thầy trách em sao? Em lúc này có rảnh không, đến đây lấy chút tư liệu, thuận tiện cùng thầy ăn bữa cơm. Nhiều năm không gặp thầy cũng rất nhớ em"

một phen lời nói của ông khiến Phuong Châm ấm áp trong lòng, cho nên trên đời này vẫn là người tốt chiếm đa số. cô vốn cho là cô đã từng ngòi tù, người khác thấy cô khẳng định là bỏ chạy không kịp, không thể tưởng tượng được rằng lại có người từ trước đến nay không hề ghét bỏ cô, mà còn một hai chịu hỗ trợ cho cô.

Lô giáo sư năm nay đã 60, ở thời điểm trong trường học rất chăm sóc cho Phuong Châm, đối với bọn họ học sinh thành tích tốt đều rất hòa khí, thường xuyên cho bọn họ ăn cơm ngon. Phuong Châm lúc trước công việc phiên dịch phần lớn đều là nhờ ông giới thiệu cho. Lô giáo trong ngành đã lăn lộn mấy thập niên hiển nhiên là đại nhân vật, bằng hữu nhiều nhân mạch rộng, ông là từ trong kẽ răng tùy tiện sống đi ra, dù Phuong Châm để ăn vài nguyệt.

Vừa nghe ông nói hiện tại liền có việc làm, Phuong Châm lập tức trở nên nhiệt tình, thay quần áo chỉnh trang một chút liền đi ngay.

Trường học cũ của Phuong Châm không ở tại nơi đây, mà là cách đây một giờ đi xe xuống thị trấn. Phuong Châm đi tàu điện ngầm đến bến xe đường dài, lại đón xe buýt đi thị trấn. Xuống xe liền trở về trường học cũ, thời điểm đến nơi cô cho điện thoại Lô giáo sư gọi, ông bảo cô trực tiếp tới phòng làm việc tìm ông. Phuong Châm theo cảm tính đi gặp ông.

Lúc thấy Lô giáo sư đã khoảng một giờ chiều, vì thế Lô giáo sư đem chuyện phiên dịch cho Phuong Châm gác lại sau mà mang cô đến phòng ăn của trường học ăn cơm. Phuong Châm nhìn từng ngọn cây cọng cỏ quen thuộc trong quá khứ mà trong lòng cảm khái. Bốn năm đại học cô rất thiếu thời gian cho bản thân, cô học xong liền kiếm tiền nuôi sống bản thân, lúc nói chuyện yêu đương cô liền muốn ở bên cạnh một người đàn ông cả đời.

Lúc trước cô là vịt con xấu xí khi học đại học mới từ từ thay đổi, mắt thấy có thể trở thành thiên nga. Nhưng trong một đêm cái gì cũng có thể thay đổi, La Thế chết đi làm cuộc sống của cô một lần nữa bị đẩy xuống Địa Ngục. Mãi cho tới bây giờ, tinh thần của cô mới một lần nữa phục hồi khỏi cái quá khứ hơn năm năm ấy.

Lô giáo sư thoát nhìn vẫn là bộ dáng lúc trước, rất có tinh thần, khi ăn cơm thỉnh thoảng có vài học sinh đi ngang qua, ông đều hiển hoà chào hỏi. Thời điểm sắp ăn xong vợ của Lô giáo sư là Vu giáo sư cũng tới.

Phuong Châm vừa nhìn thấy Vu giáo sư không thể không cảm thán cái gì gọi là trứ nhân thuật*. Vu giáo sư là phó giáo sư sinh vật học trường cô, nghe nói hai người đều là kết hôn lần hai. Thời điểm Phuong Châm học đại học hai người bọn họ vừa mới kết hôn, Vu giáo sư ước chừng nhỏ hơn chồng 15 tuổi, hiện tại đại khái là hơn bốn mươi tuổi.

* trứ nhân thuật: thuật duy trì nhan sắc

Nhưng nhìn thân hình cùng khuôn mặt của bà, nói bà 30 tuổi tuyệt đối cũng có người tin. Loại phong tư mỹ mạo kia, những giáo sư khác đều không sánh bằng, khiến cho người nhìn hai mắt đều phát sáng.

Vu giáo sư sau khi nhận ra Phuong Châm, cũng lôi kéo cô nói vài lời, còn nói về sau nếu cô rảnh thì hãy thường xuyên về thăm trường, bà vỗ ngực cam đoan nhất định làm cho lão nhân nhà mình tìm cho cô thật nhiều việc.

Bà lúc nói những lời này khiến Lô giáo sư ở một bên ngồi cười, thỉnh thoảng mới chen miệng một câu: "Quay về thầy sẽ trực tiếp fax cho em, em dịch xong cũng fax lại cho thầy. Đờ phải chạy qua chạy lại trường học. Bất quá em quả thật nên thường quay về thăm trường học, không thì đến nhà chúng ta ăn cơm, thầy cùng sư mẫu em rất thích có người trẻ tuổi đến nhà chúng ta cho náo nhiệt."

Vu giáo sư còn trêu ghẹo Phuong Châm: "đã có bạn trai hay chưa?"

Phuong Châm cười nói: "Còn chưa có, trước hết phải lập nghiệp sau mới thành gia."

"Đứa nhỏ này, còn ra vẻ nữ trung hào kiệt." Vu giáo sư cùng chồng cười nói, sau đó đưa Phuong Châm ra khỏi phòng ăn. Vốn bọn họ còn muốn mời Phuong Châm buổi tối ăn cơm, nhưng Phuong Châm vội vã muốn về nhà để làm việc, liền nói còn có việc cần làm, rồi đáp xe rời đi.

Lúc từ trường trở về đã là gần ba giờ sau, khi về đến nhà đã năm giờ. Phuong Châm cầm chìa khóa mở cửa vào phòng, trong lòng suy nghĩ đêm nay có thể hoàn thành được một nửa công việc không. Đây là tài liệu giới thiệu về công năng sản phẩm của một xí nghiệp, nghe nói muốn khai thác thị trường nước ngoài cho nên cần dịch thành tiếng anh. Việc này đối với Phuong Châm mà nói cũng không khó, lúc trước cô cũng đã làm qua, như vậy thì 2 buổi tối nhất định có thể hoàn thành.

cô suy nghĩ không khỏi cũng có chút thất thần, sau khi mở cửa nhẹ buông tay chìa khóa liền rơi xuống đất. Vì thế cô liền ngồi chồm hổm xuống đất nhặt

chìa khóa, nhặt xong muốn đứng dậy, vừa ngẩng đầu lại thấy trên sô pha trong phòng khách đang có một người ngồi. Người nọ tay cầm tạp chí nhàn nhã đọc, hiển nhiên là đang đợi cô.

Thấy cô vào cửa, Nghiêm Túc cũng không ngẩng đầu, hai con mắt lướt qua tạp chí rồi quét sang Phương Châm đang liếc mắt nhìn.

Lời tác giả: từ lúc Tiểu Châm Châm vào ở nhà của lão Nghiêm, đơn giản chính là đưa dê vào miệng cọp. Lão Nghiêm là muốn đến thì đến, Tiểu Châm Châm anh chính là muốn ăn thì ăn, một điểm khách khí ý tứ đều không có.

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47-1: Cực hạn (1)

không biết vì sao, bị Nghiêm Túc nhìn như vậy, một thân Phương Châm lại nổi da gà.

rõ ràng là một người tuấn kiệt dễ nhìn như vậy, như thế nào mà ánh mắt bắn tới đây lại làm cho người ta không thoải mái được.

Phương Châm lập tức nhớ tới đêm hôm đó chính tại trong cái phòng này mà phát sinh hết thảy. Vốn dĩ phải nhanh quên đi, kết quả vừa nhìn thấy Nghiêm Túc tất cả ký ức đều xõng ra, như thế nào đều không đuổi đi được.

cô không khỏi khẽ thở dài một cái, hỏi: "anh đến khi nào vậy?"

"Vừa tới không bao lâu. Em đi đâu vậy?"

"Đi làm chút việc."

Phương Châm không nói tí mả, Nghiêm Túc cũng không hỏi kỹ, hắn đem tạp chí đặt lại từ trên sô pha đứng lên, nhìn Phương Châm chỉ đạo: "đi, nếu em đã trở lại, vậy liền bắt đầu đi."

"Bắt đầu cái gì?"

"Chuyển nhà."

Phương Châm vừa nghe xong lời này liền rất cao hứng: "Dọn đi nơi nào?" Nơi này thật sự quá đắt, khiến cô mỗi ngày đều sống trong lo lắng.

"Trong tiểu khu cách nơi này không xa, cùng trong một tòa nhà. Bất quá so với nơi này thì nhỏ hơn một chút, có một phòng khách và một phòng ngủ, vừa đủ cho một mình em lưu lại."

Phương Châm mặt lập tức xụ xuống, vẫn là không khỏi nơi này, như thế nào vẫn là Tôn Ngộ không rơi vào tay phật Như Lai vậy.

Nghiêm Túc vừa nhìn mặt mũi cô tự động lý giải thành ý tứ khác, vì thế anh lại nói: "Em nếu thích nơi này không muốn một phòng ở quá nhỏ thì cứ tiếp tục ở lại đi. anh vốn cảm thấy nơi này rất tốt, suy xét đến yêu cầu của em, cố ý nhờ người tìm hộ một phòng ở. Căn phòng như của tiểu khu này quả thật khan hiếm."

"Tôi không có ý này. Tôi là muốn có thể hay không không ở lại cái tiểu khu này, em có thể tự tìm được phòng ở để chuyển ra ngoài."

"Cũng có thể." Nghiêm Túc thế nhưng lại không có phản đối, hai tay ôm ngực về mặt bình tĩnh biểu tình, "Em tùy tiện đi nơi nào tìm phòng ở cũng được, tìm được thì nói cho anh biết một tiếng, ta sẽ thuê một phòng ở cách vách phải hai người 24/24 giờ bảo hộ em."

Vậy còn không bằng ở nơi này. Phương Châm quả thực cảm thấy Nghiêm Túc là cố ý, này là cố ý làm khó cô mà.

"Thôi, vẫn là ở tiểu khu này đi."

Nghiêm Túc hài lòng gật đầu, nhưng trên mặt không hề lộ vẻ vui sướng, chỉ thân thủ tiếp đón Phương Châm: "đi thu xếp một chút gì đó, anh với em cùng nhau dọn. Bởi vì cách đó gần nên anh không gọi người lại đây, sợ em không thoải mái."

Mấy ngày hôm trước Nghiêm Túc đã phái người đóng gói đồ của Phương Châm đã đưa tới, phòng ở bên kia đã trả lại. Đương nhiên là Phương Châm trả lại cho Từ Mỹ Nghi, Từ Mỹ Nghi lại trả cho Thẩm Khiên. Chỉ là việc này Phương Châm không nói cho Nghiêm Túc, cố ý gạt anh.

Nghiêm Túc cũng không để ý phòng ở kia là ai cho Phương Châm, dù sao bây giờ cũng là anh chiếm ưu thế. Phương Châm vào ở nhà của anh, làm việc tại công ty của anh, tin tưởng không xa trong tương lai cô sẽ trở thành nữ chủ nhân nhà anh, đeo tạp dề ở trong phòng bếp bận việc vì anh mà giặt quần áo nấu cơm sinh con, ngày bị người ta gọi là bà Nghiêm cũng sẽ không quá xa.

Nếu Phuong Châm biết bất quá chỉ là chuyện dọn cái nhà thôi, thế nhưng Nghiêm Túc lại liên tưởng đến tương lai xa xôi như vậy, cô phỏng chừng sẽ thành tâm tán thưởng một câu: tiền sinh, nào ngại hoạt động thật là tốt a.

Tuy Nghiêm tiên sinh nào đang hoạt động rộng nhưng khi làm việc cũng là người nghiêm túc. Đồ đạc của Phuong Châm đại bộ phận cũng không được bày ra, như trước vẫn còn nguyên xi trong bao. Bởi vì cô ngay từ đầu không hề có ý định ở lại nơi này, cũng tính toán việc chuyển nhà cô đương nhiên sẽ không vội vã đem đồ vật nhất nhất bày ra.

Nghiêm Túc đem tất cả những thùng này đặt đến một chỗ, đặt bên sofa phòng khách và trên bàn trà, sau đó để Phuong Châm trở về phòng thu thập những vật nhỏ linh tinh, chính mình thì hai tay ôm một cái rương ra cửa, đi thang máy lên tầng trên.

anh tìm cho Phuong Châm căn phòng kia ở tại tầng 18, cả tầng chỉ có duy nhất một phòng ở. Phía trên còn có một tầng nhưng cũng không có để cho người ở. Thang máy được thiết kế kín mịt mịt, người bên ngoài lên đến tầng 18 tất yếu phải có mặt mịt mịt mới được. Đây là vì bảo vệ cho Phuong Châm, cũng tiện cho anh cùng Phuong Châm hai người một thể giới, không cho phép người không liên quan đi xem phong cảnh đến quấy rầy.

Đương nhiên anh sẽ đem chuyện mặt mịt mịt nói cho Phuong Châm rõ ràng.

Phụ nữ nha, không cần cùng cô nói chuyện quá phức tạp, đơn giản dễ hiểu là được rồi. nói nhiều hơn nữa cô sẽ tưởng tượng được càng nhiều chuyện.

Chuyện chuyển nhà tiến hành thật sự thuận lợi. Trước sau chỉ dùng hơn một giờ liền làm xong. Phuong Châm cũng không hỏi qua Nghiêm Túc phòng này tiền thuê bao nhiêu, dù sao có hỏi thì anh cũng sẽ không trả lời, chỉ biết lấy chuyện cha mẹ em trai cô ra nói, nhắc nhở cô phải biết bảo trọng thân thể để có thể bắt đầu phá cái gia đình kia thành mảnh nhỏ.

Nghĩ đến đây Phuong Châm không khỏi có chút cảm kích Nghiêm Túc, chuyện ra tòa của em trai bởi vì có anh hỗ trợ mới có thể tiến hành thuận lợi như vậy. cô trước kia đối với anh như vậy, thiếu chút nữa hại hấn mất mạng, kết quả anh chẳng những không có trả thù ngược lại mà còn tận tâm tận lực giúp cô. Phuong Châm cảm thấy chắc cô đời trước nhất định thấp rất nhiều nhang, đời này mới có thể gặp một nam nhân như Nghiêm Túc.

anh đối tốt với cô cô không phải không nhìn thấy không cảm giác được, chỉ là cái tốt này cô sử dụng không nổi cũng không thể nhận được. Hai người bọn họ có quá nhiều điểm không thích hợp, từ gia thế bối cảnh, cho đến hoàn cảnh trưởng thành, còn có ân oán tình thù, trở ngại cho bọn họ có thể chất đầy một phòng ở này, Phuong Châm quả thực không dám nghĩ đến cảnh tượng sau này hai người ở cùng một chỗ sẽ là như thế nào.

Nghiêm Túc hiện tại thích cô có lẽ là xuất phát từ cảm giác mới mẻ nhất thời, chung quy đàn ông chính như vậy rất khó tiếp xúc được loại phụ nữ bình thường mà không biết gì như cô. Ăn thức ăn đầy mỡ hoài tất nhiên phải thay đổi khẩu vị thôi. Nhưng hôn nhân lại là sự việc cần phải thận trọng, một khi quyết định chính là muốn sống cả đời bên nhau. Phuong Châm không phải loại phụ nữ cảm được thíc cũng buông được, hôm nay cùng người này tốt đẹp ngày mai lại cùng người kia ôm ôm ấp ấp. cô sợ hãi có một ngày cùng Nghiêm Túc cảm tình nhạt phai, chính mình muốn đi con đường nào cũng không biết.

Con cháu nhà giàu dễ làm như vậy sao? Phụ nữ xuất thân danh môn còn khó có thể ứng phó chu toàn, huống chi loại gia đình cô mà nói cực kỳ dư thừa còn lại một người từ trong tù đi ra. Nghiêm Túc nếu đem cô mang ra ngoài gặp người sẽ có hậu quả gì? Nếu có người lấy quá khứ của cô khoe cho thiên hạ bọn họ nên phải đối mặt thế nào?

Nghĩ đến đủ loại không thích hợp, Phuong Châm đối mặt việc Nghiêm Túc chủ động trừ khi thối lui về phía sau thì không có phương pháp nào khác.

Cực tuyệt, mới là đúng kết quả tốt nhất cho hai người.

Nhưng hiển nhiên Nghiêm Túc cũng không phải người thường, cực tuyệt bình thường với anh mà nói là vô dụng. anh có bản lĩnh quyết định đến mọi tình cảnh một cách tốt đẹp. Phuong Châm ngược ngừng không nói ra được lời ác độc đem anh đuổi đi, cắn người miệng mềm bắt người ngắn tay *, đối phương có ân với cô, cô cũng không thể lấy oán trả ơn.

* cắn người miệng mềm bắt người ngắn tay: ăn của người ta, thì nói năng với người ta cũng mềm mỏng hơn.

Vì thế sự tình này bắt đầu trở nên có chút phức tạp.

Nhìn Nghiêm Túc chuyển xong đồ đạc hướng phía sofa ngồi xuống thì Phuong Châm trong lòng lập tức minh bạch, xem ra vị gia này hôm nay vốn định ở chỗ này ăn cơm tối.

Chẳng lẽ người cho rằng anh thật sự hảo tâm giúp người chuyển xong nhà, sau đó nước miếng cũng không uống liền mang theo về mặt ẩm áp tươi cười rồi đi?

Đừng có nằm mộng, trời còn chưa tối đâu. Phuong Châm ở trong lòng yên lặng chửi thầm một phen, đơn giản chủ động mở miệng: "Đồ đạc trước hết cứ chậm rãi thu thập đi, anh có đói bụng không, có muốn ăn cơm chiều hay không?"

"Muốn, anh đến chủ yếu là tới dùng cơm."

Da mặt thật đủ dày.

Phuong Châm vì thế đi vào trong phòng bếp, mở tủ lạnh ra muốn nhìn xem có chút gì thích hợp để nấu hay không. Vốn cô là cũng không ôm hy vọng, vừa chuyển đến sao trong tủ lạnh có thể có cái gì? Kết quả thật khiến cô ngoài dự kiến, không riêng gì tủ lạnh, toàn bộ phòng bếp đều chất đầy các loại nguyên liệu nấu ăn, đồ gia vị. Thoạt nhìn giống như là một cái phòng bếp thường xuyên có người sử dụng, nồi nia xoong chảo mọi thứ đều có đầy đủ, tuy

tiện lấy đại một thứ gì đó ra cũng có thể làm mộtbàn thức ăn.

Phuong Châm tâm tình không khỏi trở nên vui vẻ, xoay người hướng ra bên ngoài phòng khách kêu: "Ài, anh muốn ăn cái gì?"

Nghiêm Túc từ sofa đứng lên, đi đến cửa phòng bếp dựa vào khung cửa trằm tư một lát, nói ra đáp án khiến Phuong Châm học máu: "Bánh bao."

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47-2: Cực hạn (2)

Phuong Châm đưa tay xem đồng hồ, đã hơn sáu giờ, lúc này làm bánh bao đòi nào mới có thể ăn được a. cô nghĩ nghĩ đến năng lực của mình cùng tính tình không biết nhân gian khó khăn Nghiêm thiếu gia mà giải thích: "Làm bánh bao cần phải nhào bột, nhào bột tốn rất nhiều thời gian, một chốc không thể ăn được."

"không quan hệ, anh giúp em làm."

Đây không phải là vấn đề người làm. Nhào bột cần phải có thời gian đại thiếu gia à. Phuong Châm nhớ tới Nghiêm Túc từng nấu canh, nhưng anh ở phương diện nấu ăn tựa hồ một chốc không thể thông.

"anh nói xem nếu hiện tại làm bánh bao thì chừng nào mới có ăn?"

"Lo lắng thời gian làm cái gì, có thể ăn được là tốt rồi? Vừa nhào bột vừa chuẩn bị nguyên liệu là được. nói đi em có làm không?"

"Làm."

"Vây là được rồi. Làm culy giúp em thu dọn đồ đạc nửa ngày trời, dù sao cũng phải thương tiếc anh mộtchút chứ." Nghiêm Túc khi nói chuyện đã tiến vào rồi. anh đã sớm cởi áo khoác, trên người chỉ mặc mộtchiếc áo sơ mi của bộ vest, cả người anh nhìn qua rất có khí chất của một model.

anh vừa nói vừa xắn tay áo, ánh mắt chuyên chú nhìn khiến người khác phải tim đập chân run.

Trước sắc đẹp Phuong Châm có chút cảm lòng không trụ, ma xui quỷ khiến liền đáp ứng nhiệm vụ làm bánh bao này. Nghiêm Túc xắn tay áo xong hỏi: "Muốn anh làm gì?"

Phuong Châm mở tủ lạnh ra nghĩ nghĩ, cảm ra một khối thịt heo đã đông lạnh giống như cục đá, đặt lên tấm thớt: "Băm nhỏ thịt."

Đây đúng là một thể lực sống không phải người cao to như Nghiêm Túc là không được. Nghiêm Túc cũng không luống cuống, cài tạp dề lên sau đó cầm lấy khối thịt nhìn nhìn, chọn chiếc dao sắc bén đem thịt cắt làm đôi, một nửa bỏ vào lại tủ lạnh nửa kia bỏ vào lò vi sóng để rã đông.

Lúc Nghiêm Túc băm thịt Phuong Châm vẫn liếc mắt nhìn anh, không khỏi cảm thán đàn ông cùng phụ nữ ở phương diện thể lực thật sự khác biệt. Thịt đông lạnh thành như vậy Phuong Châm căn bản khôngthể cắt xuống một cm nào, Nghiêm Túc nhưng lại có thể dễ dàng đem thịt phân thành hai. Nếu Nghiêm Túc không phải là quân tử, ở trong cái phòng này cho dù anh có tâm tư xấu, thì Phuong Châm cũng không có đường nào để trốn.

Nghiêm Túc phát hiện Phuong Châm nhìn anh chăm chú, vì thế liền hỏi: "Sao vậy, trên mặt anh có vết bẩn à?"

"không có."

"Em nhào bột được không, tay em có lực ra sao? Nếu không thì em dạy anh, anh đến giúp em."

Cái chủ ý này không sai, làm bánh bao nhào bột là mấu chốt, đàn ông lực đạo mạnh yếu không chế đều rất tốt giúp bề mặt bột đều đều bóng loáng dễ dàng lên men hơn. Phuong Châm vừa nghe không nói hai lời liền đem chậu bột đưa qua, bắt đầu từng bước một chỉ đạo Nghiêm Túc nhào bột như thế nào.

Nghiêm Túc ở phương diện này là người mới, cho dù lực lĩnh ngộ cao thì cũng có chỗ làm không đúng. Phuong Châm là người dạy đương nhiên phải tự mình làm mẫu, hai người bốn tay nhào bột qua lại, tất nhiên sẽ dẫn đến đụng chạm.

Mặc dù là có mang bao tay, nhưng độ ẩm ở đầu ngón tay vẫn lơ đãng truyền tới tay của đối phương. Vừa mới bắt đầu Phuong Châm còn chưa cảm thấy, một mực chỉ giáo Nghiêm Túc nhào bột như thế nào. Dần dần cô cảm thấy có chút không đúng, bởi vì cô cảm thấy rõ rệt động tác trong tay Nghiêm Túc đã chậm lại.

cô vừa ngừng đầu, liền thấy một cổ ánh mắt nóng bỏng chặt chẽ dán lên mặt của cô, quả thực muốn đem cả người cô hòa tan.

Đêm hôm đó bánh bao rót cuộc làm thành như thế nào Phuong Châm quả thực không thể nghĩ ra.

Dù sao bột cũng đã nhồi xong, lúc nhồi xong thì thau sạch tay sạch, không dính chút bột thừa nào, quả thực có thể nói là hoàn mỹ.

Nhưng Phuong Châm trên mặt cũng hồng hồng có thể nói là hoàn mỹ tương đương.

Nghiêm Túc nhìn cô như vậy không khỏi mỉm cười: "Xem ra trong phòng hơi nóng, anh nên cởi thêm một cái áo mới được."

anh vừa nói vừa cởi bao tay, đem áo somi bên ngoài cởi ra khiến cho cô khó hiểu, thuận tay hướng sofa phòng khách ném, lúc quay lại còn cởi một nút áo sơ mi. Đối với này hắn giải thích: "Bấm thịt sử dụng tương đối nhiều lực, ra nhiều mồ hôi."

Kết quả là lúc bấm thịt Nghiêm Túc thật sự toát rất nhiều mồ hôi, vì thế cái sơ mi kia của anh càng lúc càng được mở nhiều nút hơn, từ một cái đến hai cái rồi đến ba cái. Phuong Châm tận mắt thấy trước ngực anh da thịt càng lúc lộ càng nhiều, cuối cùng vẫn là không thể nhìn nổi nữa, chủ động đề nghị: "Nếu không thì tôi bật điều hòa cho anh nha?"

"không cần, như vậy cũng rất mát mẻ."

Mát mẻ kiểu gì, rõ ràng là đùa giỡn lưu manh! Phuong Châm bắt đầu dĩ trợn mắt một cái, xoay người ra khỏi phòng bếp, chờ đến lúc Nghiêm Túc đem thịt băm hoàn toàn mới một lần nữa đi vào ướp gia vị.

Nghiêm Túc đứng ở bên cạnh xen mồm: "Làm bánh bao thịt sao?"

"Đêm nay có thể ăn được bánh bao thịt đã là tốt lắm rồi, làm tiếp cái khác nữa thì trời cũng đã sáng rồi."

"anh kỳ thật cũng không ngại cùng em cùng nhau làm đến hừng đông." Nghiêm Túc nói xong lời này người bên cạnh nhất thời lạnh toát, trước ngực ba cái nút áo được cởi bỏ, lộ ra một mảng lớn bóng loáng da thịt. Cơ bắp trước ngực theo hô hấp ần ần phập phồng, quả thực là gọi cảm đến cực điểm.

Hơn nữa anh nói lời kia thật sự khiến người khác phải hiểu lầm, tuy rằng biết rõ anh là ám chỉ chuyện làm bánh bao này, nhưng liên tưởng đến sự tình của hai người trước kia, Phuong Châm đành phải nuốt nước miếng.

Cái động tác rất nhỏ này đương nhiên không thể tránh được ánh mắt của Nghiêm Túc, vì thế anh vừa cười vừa đứng lên: "Em nghỉ đi đâu vậy? Kỳ thật nếu em nghỉ lời nói của anh như vậy anh cũng không ngại. anh thường xuyên tập thể hình nên thể lực rất tốt, lúc này làm xong bánh bao ăn xong lại tắm rửa một cái ít nhất cũng gần mười giờ. Từ mười giờ đến sáu giờ sáng là tám tiếng, hẳn là OK."

OK cái đầu của anh chứ OK. Phuong Châm thật sự muốn bay lên một cước hủy diệt cái địa phương dưới rốn tam tác của Nghiêm Túc. Nhưng cô vẫn còn sót lại một ít lý trí, giả vờ trấn định đáp: "không cần, tôi không có hứng thú."

nói xong cô xoay người muốn đi, lại bị Nghiêm Túc duỗi tay trực tiếp kéo trở về. cô cả người đâm sầm vào lồng ngực Nghiêm Túc, cơ bắp rắn chắc đâm cô khiến cô toàn thân xương cốt đau, không khỏi nhe răng.

"Được rồi, thừa dịp anh còn có chút khí lực thì làm bánh bao nhanh lên đi. Nếu không ăn cơm anh chết đói mất."

Phuong Châm thời điểm nói chuyện đầu lưỡi mạng hướng sang một bên, tận lực cách lồng ngực Nghiêm Túc xa một chút. cô thật sự đối phương duỗi tay trực tiếp đem đầu cô ấn vào trước ngực anh, làm cho hai má cô không chút cự ly không bị ngăn trở ngại dán lên làn da bóng loáng trước ngực.

Chuyện như vậy khiến Phuong Châm thật sự muốn phát điên luôn rồi.

Nghiêm Túc chịu đựng xúc động cười to trêu chọc nàng: "Có cái gì mà phải xin lỗi, so với chuyện khác em việc gì cũng không làm"

"Việc kia là ngoài ý muốn."

"Vậy hôm nay liền đem ngoài ý muốn kia biến thành thuận theo tự nhiên đi." Nghiêm Túc vừa nói vừa nâng cằm Phuong Châm lên, bắt cô phải nhìn mình, "Em hẳn là nên tuân theo ý muốn của chính mình đi."

"Ý muốn của tôi chính là không muốn cùng anh có bất kỳ chuyện liên quan nào."

"Phụ nữ nói dối thật là dễ nghe."

"Tôi không có nói dối."

"Tự em đến xem biểu hiện ngày hôm đó của em, rõ ràng em hiện tại chính là đang nói dối."

"Chuyện ngày đó không chỉ có nghĩa gì cả, chúng ta sự tình cũng không có phát sinh."

Nghiêm Túc cảm thấy Phuong Châm thật sự là người rất mạnh miệng. Xem bộ dáng cô cứng cổ cùng anh tranh cãi, Nghiêm Túc thật muốn ôm cô dậy ném lên giường, sau đó hung hăng cởi quần đánh mông cô.

đã sờ gót rể của hắn dạo chơi một vòng, thế nhưng lại dám nói thực chất không hề có sự tình gì phát sinh. thật sự cho rằng anh là loại đàn ông tùy tiện sao, bởi vì có tiền nên có thể chơi phụ nữ khắp khắp thiên hạ, cho nên nhiều hơn hay thiếu đi một người đều không quan trọng?

Cả đời đây là lần đầu anh vì một người con gái mà làm nhiều chuyện như vậy, mà cô gái này từ đầu đến cuối đều không để anh ở trong lòng?

Nghiêm Túc trong phút chốc ánh mắt nhú lại, mày nhăn thành một đường, nói chuyện ngữ khí cũng bén nhọn hơn vài phần: "anh thật không nghĩ tới em lại là phụ nữ tùy tiện đến vậy. sự tình này trước kia em thường xuyên làm?"

Lời này nói ra có chút thương tâm, Phương Châm cắn cắn môi không nói chuyện. Nên nói như thế nào đây, nàng cùng La Thế đã từng tiếp xúc thân mật, nhưng sự tình này quả thật chưa từng làm qua. Hôm đó cô là lần đầu tiên.

Nghiêm Túc nói lời này khiến cô có chút căm tức, tổn thương lòng tự trọng, cầm lại bị anh kiểm chế thế nào cũng không thoát được, vì thế cô hung tợn mở miệng: "không sai, chuyện này đối với tôi quả thật không tính là cái gì. anh đừng quên tôi thiếu chút nữa là kết hôn, tôi cùng La Thế còn cái gì mà chưa từng làm qua, chúng tôi ngay cả đứa nhỏ cũng có, không khác gì các cặp vợ chồng bình thường. anh còn trông mong tôi là một cô gái đơn thuần trong sáng sao?"

Nghiêm Túc sắc mặt âm trầm tới cực điểm, lực đạo trên tay cũng không khỏi tăng thêm một ít. Phương Châm lúc nói ra rất thống khoái, nhưng vừa nhìn thấy anh có biểu tình trong lòng lại không khỏi sợ hãi. cô nhớ tới tư thế Nghiêm Túc thái thịt vừa rồi, hai người bọn họ thể lực quá cách xa, cô thật sự không phải là đối thủ của anh.

Phương Châm thân thể không khỏi run lên, cô muốn nói một chút gì đó để dịu đi bầu không khí. Nhưng lời nói còn chưa thoát ra khỏi miệng thì đã thấy trời đất rung chuyển, ngay sau đó cô chợt nghe thấy chính mình hét lên một tiếng, hai chân nháy mắt cách xa mặt đất, cô bị anh vác lên vai như khiêng bao tải, đi thẳng ra khỏi phòng bếp.

Phương Châm nhìn sàn nhà tìm cô đập nhanh như thể muốn nổ tung. Nghiêm Túc không khách khí khiêng cô đi đến bên giường, sau đó dùng lực ném cô lên giường. Bị ném xuống trong nháy mắt Phương Châm đau đến mức phải kêu to một tiếng, nhưng rất nhanh cô ngay cả kêu cũng không thể kêu được

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47-3: Cực hạn (3)

Nghiêm Túc cả người triệt để đè cô lại, từ đầu đến chân đem cô chặt chẽ ràng buộc trên giường, không cho Phương Châm phản kháng đôi môi lập tức nặng nề đè lên.

Nụ hôn này quả thực là muốn hôn Phương Châm cho đến chết. cô cơ hồ không thể hô hấp được, vài lần muốn dời miệng ra chỗ khác nhưng lại đều không thành công. không khí bên trong phổi giống như là triệt để bị hút đi, đến lúc thần trí Phương Châm đã có điểm mơ hồ, hai mắt tối sầm cơ hồ muốn ngất xỉu.

Đến lúc này Nghiêm Túc mới buông cô ra, tùy ý nhìn cô cả người run rẩy kịch liệt vì hô hấp, trong cổ họng phát ra tiếng thở dốc khó chịu đến cực độ.

Nghiêm Túc kỳ thật có chút đau lòng, nhưng rồi lại bị sự tức giận trong lòng đánh thắng. anh chịu đựng phản ứng sinh lý to lớn của bản thân, cắn răng nói với Phương Châm: "Xem ra chuyện ngày hôm đó quả thật quá trẻ con, nên em hoàn toàn không có để ở trong lòng. Là do anh nhất thời mềm lòng, sớm biết rằng em như thế này thì anh nên tiến thêm một bước mới phải. Bất quá hôm đó không có quan hệ gì thì hôm nay cũng sẽ như vậy."

Phương Châm không thể tin trọn to hai mắt: "anh, anh muốn làm gì?"

Tuy rằng đó là câu nghi vấn, nhưng trong lòng cô đã có đáp án rất rõ ràng.

"Em yên tâm, phòng này cách âm phi thường tốt. Hơn nữa nơi này cũng coi như là tầng cao nhất, tầng trên không có ai ở, cách vách cũng không có hàng xóm, vô luận phát sinh chuyện gì cũng cùng em không có quan hệ, cũng không có ai nghe được, em không cần phải ngượng ngùng."

Phương Châm quả thực bị dọa đến sợ, cô đã ở trong lao tù 5 năm, nhưng cô cũng chưa bao giờ cho rằng sẽ có giờ phút mà cô lại sợ hãi đến như vậy. Nghiêm Túc hoàn toàn khác với những người cùng tù với cô, các cô cho dù có hung tàn lại hung hãn, nhưng còn có cảnh ngục có thể quản các nàng. Nghiêm Túc lại không được như vậy, không ai có thể quản được anh. Nơi này là địa bàn của anh, giống như anh nói vậy, cô có kêu đến nát cổ họng thì cũng sẽ không có người nghe.

một cổ tuyệt vọng tràn ngập trong cõi lòng cô, Phương Châm ánh mắt đau xót cơ hồ muốn rơi lệ. Nhưng càng ở trong thời điểm như thế này thì lòng tự tôn càng không cho phép cô rơi lệ. Cho dù bị buộc đến hoàn cảnh tuyệt vọng, Phương Châm không biết từ nơi nào đến lại có một cổ dũng khí, cắn răng đáp trả Nghiêm Túc: "anh định làm cái gì vậy, chuẩn bị cưỡng gian sao? anh cảm thấy dưới tình huống này cùng tôi phát sinh quan hệ, thì tôi sẽ yêu thương anh sao?"

"Chẳng lẽ anh không cưỡng em thì em sẽ yêu anh sao? Phương Châm, em thật sự là người lòng dạ sắt đá. anh đối với em tiêu phí biết bao tình lực cùng tình cảm, nhiều đến mức ngay cả anh cũng có chút bị mê hoặc. Nhưng anh cái gì cũng không có được, không được đáp trả không có sự ôn nhu từ em, thậm chí cũng không có một lời hay ý đẹp. Em đừng có cho rằng anh là thần tiên, anh chính là bản thân anh, đối với em anh tự nhận mình có là người rất kiên nhẫn, nhưng em không thể hết lần này đến lần khác khiêu chiến sự cực hạn của anh. Chắc em đã từng nghe qua một câu: Độ nhẫn nại của đàn ông là có hạn chế."

"Nhưng anh không thể nhịn thêm một chút nữa sao?"

Phương Châm hơi mím môi, nói chuyện ngữ khí rõ rệt có yếu đi vài phần. không khí trong phòng nguyên bản là đang giương cung bạt kiếm bởi vì những lời này lập tức hòa hoãn đi rất nhiều, Nghiêm Túc thậm chí lộ ra tia mỉm cười: "Em đây là đang cầu anh sao?"

Phương Châm thuận tiện bò lên trên: "Đúng là tôi đang cầu xin anh đấy. Nhẫn cũng đều nhẫn rồi, anh lại nhẫn nhịn thêm một đoạn thời gian đi. anh mà đối với tôi cưỡng ép, tôi vĩnh viễn sẽ không yêu thương anh đâu. anh muốn đem những điểm hi vọng còn sót lại kia một phút dụi tắt sao?"

"Em ý tứ này là nếu anh hôm nay buông tha em, em sẽ thử yêu thương anh?"

"Được, tôi sẽ cố gắng." Phương Châm nháy mắt có tình có lệ nói với đối phương. Thừa dịp hiện tại có cơ hội chuyển đổi vội vàng đem người khổng lồ cho tốt, thuận lợi thoát khỏi nguy hiểm mới là phương án tốt nhất. Lúc nói lời này Phương Châm trong lòng không khỏi thở dài, cô cũng không phải không muốn yêu thương Nghiêm Túc, mà cô thật sự cảm thấy chính mình yêu không nổi người đàn ông này.

Hai người bọn họ, một người một khuyết điểm cũng không có có thể nói là hoàn mỹ, một người thì khuyết điểm đầy người khiến người ta phải phát bệnh, cùng nhau ở chung một chỗ thật sự sẽ có hạnh phúc sao?

Nhưng bây giờ không phải là lúc suy xét cái này, Phương Châm vì muốn Nghiêm Túc tin tưởng, chỉ có thể tiếp tục nói dối: "Chuyện của La Thê ở trong lòng tôi chính là một cây gai. anh cho tôi chút thời gian để tôi có thể đem cái gai này nhổ bỏ. Hai người yêu đương mà một người trong lòng có khúc mắc, thì thật sự mọi chuyện cũng sẽ không có kết quả "anh có hiểu ý của tôi không?"

"anh hiểu." Nghiêm Túc sờ cái trán bóng loáng của Phương Châm, nhẹ nhàng hôn lên mặt nàng một cái, "anh vốn cho rằng 5 năm thời gian này đã đủ cho em thoát khỏi cái gai này, không nghĩ đến..."

"Đó chính là một con người, thời gian tuy rằng có thể xóa nhòa mọi thứ, nhưng cũng là cần quá trình nhất định. anh có thể lại cho tôi chút thời gian được không?"

Nghiêm Túc nhìn Phương Châm không nói lời nào, thật lâu sau qua đi mới thở dài một hơi: "anh như thế nào lại đối với em đến mềm lòng như vậy. Ngay cả anh cũng không thể giải thích được."

Nghe anh nói như thế gánh nặng trong lòng Phương Châm liền được trút đi, một tảng đá lớn rốt cuộc cũng buông được một nửa. Kết quả không đợi cô triệt để buông tảng đá lớn này xuống, Nghiêm Túc lại vừa nói đã chuyển, vừa tựa như cười chế nhạo nói: "Có đôi khi anh lại cảm thấy em vĩnh viễn sẽ để cái gai này đâm sâu vào trong lòng em. Nếu quả thật là như vậy chỉ bằng hiện tại giữ chặt lấy em, cũng chẳng sợ không chiếm được tình cảm của em, chỉ cần thân thể của em là tốt rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48-1: Ăn đậu hủ (1)

Nửa đêm mười hai giờ, Phương Châm yên lặng ngồi ở trên giường ngẩn người.

Nghiêm Túc đã đi rồi, để lại căn phòng bừa bãi cho cô thu dọn.

Bánh bao cuối cùng vẫn ăn được tới miệng, chẳng qua lúc ăn Phương Châm hoàn toàn không có khẩu vị, ăn ngon hay khó ăn căn bản cũng như chưa hề ăn. Đầu óc cô chỉ toàn là lời nói của Nghiêm Túc lúc nãy: chẳng sợ không chiếm được trái tim em, chiếm được thân thể em là tốt rồi.

thật sự giống những lời mà tổng tài bá đạo trong tiểu thuyết ngôn tình lúc trẻ thường xem. Ngữ khí bá đạo, hoàn toàn tương xứng với gương mặt xuất chúng cùng gia thế kia của Nghiêm Túc, nếu anh lúc ấy không nói hai lời lọt quần áo trên người cô thì đây quả thực là từ ngôn tình bước ra.

Nhưng Nghiêm Túc chính là Nghiêm Túc, anh so với tổng tài trong tiểu thuyết càng có khí chất hơn, và cũng càng có tính logic hơn so với bọn họ. Bởi vì anh biết Phương Châm không phải nữ chính ngôn tình, cô giống loại người cùng người đàn ông cường gian mình nói chuyện yêu đương.

Cho nên sau khi anh nói xong câu kia, ánh mắt Phương Châm quá mức khiếp sợ làm Nghiêm Túc phải nhích thân mình quý một gối xuống giường đặt bên người Phương Châm nói: "Cho em hai sự lựa chọn, một, để anh hiện tại ăn em. Hai làm bánh bao để lấp đầy bụng cho anh."

Người thông minh đều biết nên chọn cái nào. Phương Châm nói cũng không kịp nói người đã ngồi bật dậy, nắm thật chặt áo đắp lên chỉ mang một chiếc

hướng phía phòng bếp chạy vội. Đến phòng bếp cô lập tức đóng cửa lại, dựa lưng vào cửa không kim được thờ đốc.

Chuyện phát sinh hôm nay thật sự quá vi diệu, từ khi đặt chân vào căn phòng này, tất cả mọi chuyện xảy ra đều rất kì lạ. Phương Châm thậm chí còn suy nghĩ đây là cái bẫy do Nghiêm Túc làm ra?

cô đang muốn cân nhắc có cần hay không biện pháp tự mình tìm một căn phòng để chuyển đi. Kết quả mới suy nghĩ thì ngẩng đầu lên đã nghe thấy Nghiêm Túc ở bên ngoài gõ cửa: "Có cần anh giúp một tay hay?"

"không, không cần." Phương Châm lớn tiếng trả lời anh một câu, sau đó phát hiện cửa phòng bếp có thể khóa, liền trực tiếp khóa cửa lại.

Công tác an toàn cho cô đã được hoàn thành. Tốn thời gian lâu như thế mới xem như miễn cưỡng đứng lên, cô cũng không còn hứng lên men lần thứ hai nữa, trực tiếp cán bột và đặt nhúng vào bên trong. cô cũng không gói nhiều, chỉ gói khoảng 10 cái, sau đó đổ nước vào nồi, nhóm lửa, hấp là xong

Sau khi làm xong tất cả cô đưa tay xem đồng hồ, đã qua một giờ. Mãi cho đến lúc này cô mới phát hiện ra mình mệt đến nhường nào. không chỉ là thân thể mệt mỏi mà thần trí của cô cũng mệt như. Nghiêm Túc càng ngày càng tấn công mãnh liệt, cô lại không biết nên phòng vệ như thế nào. Mắt thấy này không thể cứ để cho kẻ địch công phá tuồng thành, nhưng Phương Châm lại không biết nên đi con đường nào.

Bánh bao hấp khoảng hơn nửa giờ, Phương Châm lấy ra cảm thấy không thành vấn đề, liền mang sang cho Nghiêm Túc ăn. Xảy ra sự tình vừa rồi Phương Châm cảm thấy xấu hổ vô cùng, nhưng nhìn Nghiêm Túc vẫn vẻ mặt trấn định tự nhiên, giống như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra. cô không khỏi cảm thán là anh thật sự có tố chất tâm lý rất mạnh.

Nghiêm Túc đang gọi điện thoại cùng ai đó, sau khi cúp điện thoại liền nhìn thấy một đĩa bánh bao trắng trẻo mập mạp cảm thấy rất thèm ăn, cũng không để ý có nóng hay không liền cầm một cái thổi một chút, sau đó cắn một ngụm

"Thật hơi ít thì phải, cắn xuống đều không cảm thấy."

Ăn bánh bao vốn là phải rất thiếu nhã, nhưng Phương Châm lại thấy tướng ăn của Nghiêm Túc rất tao nhã đến mức không thốt nên lời. Khí chất của anh quả nhiên được bồi dưỡng từ nhỏ, lại nghĩ Nghiêm Túc như vậy từ nhỏ đã trở thành đàn ông được mạ vàng, đừng nói là ăn bánh bao cho dù là gặm xương đi nữa cô cũng khẳng định cùng ăn đại tiệc đồ Pháp không khác nhau là mấy thật sự khiến cho người ta vui mắt.

Là người đã quen ăn đồ thượng đẳng, mà đêm hôm khuya khoắt ở lại nhà cô, chỉ vì muốn ăn một cái bánh bao, Phương Châm không biết có nên cảm động hay là vẫn nên nài anh một câu "Có bệnh" hay không?

Cũng may Nghiêm Túc cũng không có tính toán thật sự cùng cô "Làm" đến hừng đông. Ăn xong một cái bánh bao anh nói với Phương Châm: "Lấy hộp đựng cho anh hai cái đem về đi."

Phương Châm xoay người vào phòng bếp lại nghĩ anh có cần yêu dân đến vậy không? Sau khi lấy ra một chiếc hộp đơn giản cô vào phòng bếp lấy cho anh ba cái bỏ vào, vừa ra tới nơi liền phát hiện Nghiêm Túc thế nhưng lại ăn xong một cái nữa.

anh đói bụng đến vậy sao?.

Phương Châm đem hộp cơm đưa qua, chợt nghe Nghiêm Túc giải thích: "Vốn còn muốn ở lại với emm, nhưng anh vừa nhận được điện thoại, đêm nay có khả năng bận rộn đến tối muộn. Em đi ngủ sớm một chút, hai ngày nữa anh lại đến tìm em. Phòng ở nếu là ở không quen liền gọi điện thoại cho anh."

"anh bận rộn như vậy không cần phải lo chuyện của tôi, phòng ở tôi khẳng định sẽ quen thôi."

Nghiêm Túc cười cười không nói thêm lời nào, mặc áo khoác cầm hộp bánh bao rồi đi. Đứng tại cửa mang giày anh lại ngẩng đầu nhìn Phương Châm mỉm cười: "Bánh bao hương vị không tệ, Phương Châm, em rất có nhân tố để trở thành người vợ tốt. anh nghĩ anh cưới em sẽ không lỗ đâu."

Nếu không phải ngại nóng Phương Châm thật sự muốn chop lấy mấy cái bánh bao nện tới trên mặt đối phương. Nghiêm Túc nói xong lời này nhanh chóng đóng cửa, đem tất cả nộ khí của Phương Châm nhốt lại bên trong.

Ngay sau đó Phương Châm vẫn ngồi ở trên giường ngẩn người, bánh bao cũng không ăn lấy một ngụm. cô kỳ thật cũng không nghĩ gì, trong đầu căn bản là trống rỗng. Hai con mắt nhìn chăm chăm bánh bao trên bàn kia, đến cuối cùng bởi vì trời lạnh mà hắt xì một cái, cô mới từ hư ảo trở về.

Nhớ tới ngày mai còn phải đi làm Phương Châm nhanh chóng vào phòng tắm tắm rửa, thời điểm nước ấm chảy xuống đầy đầu đầy mặt cô nghĩ có lẽ Nghiêm Túc nói quá một câu: nợ nhiều không lo.

Chuyện này cho tới bây giờ cô cũng chỉ có thể dùng cái từ này để an ủi chính mình. Nợ dĩ nhiên là thiếu, rồi rắm cũng vô ích. Về phần sau này sự tình sẽ như thế nào vẫn là để về sau bận tâm, cô hiện tại có bản lĩnh bận tâm việc này, không bằng ngấm lại như thế nào trả lại cho Thẩm Khiên hai mươi vạn kia.

Nghĩ đến đây cái Phương Châm lập tức lại có tinh thần, tắm rửa xong sau liền ăn ba cái bánh bao, sau đó lên giường đi ngủ.

Mấy ngày kế tiếp Nghiêm Túc có lẽ vẫn đang bận rộn, nên không có đến tìm cô gây phiền toái. Phương Châm cũng không vì chuyện này mà phải suy nghĩ đem tư liệu Lô giáo sư cho cô phiên dịch ra, xem xét sau đó trực tiếp gửi vào hộp thư.

Từ thời đại học đến lúc cô đi làm chính là làm như vậy. Bình thường Lô giáo sư sẽ đưa cho những học sinh ông ưng ý tư liệu, sau đó mọi người làm

xong sẽ giao lại cho ông, để ông thẩm duyệt lại chắc chắn không có lỗi làm mới gửi cho khách. Khách hàng trả tiền chính là trực tiếp gửi tài khoản của ông, đương nhiên Lô giáo sư sẽ không tham tư lợi, bình thường cũng là vì học sinh mà tận tình giúp đỡ, ông lấy phần ít học sinh cảm phần lớn. Khách hàng đối với loại chuyện này cũng không có ý kiến.

Chung quy đầu năm nay hội phiên dịch có quá nhiều người, người phiên dịch lại cũng không dễ tìm. Lô giáo sư cũng không phải mở thiện đường, ông lấy quan hệ của ông cho mọi người muốn có việc tìm đến, tự nhiên ông cũng kiếm được chút ít. Bằng không khi đó bọn họ bằng tốt nghiệp cũng chưa có, người ta dựa vào cái gì mà đem tư liệu giao cho bọn họ phiên dịch?

Phuong Châm lần này cũng cùng lúc trước là một dạng thao tác, đưa cho Lô giáo sư tài khoản ngân hàng của cô. Lô giáo sư thật sự rất chiều cô, bản thảo mới nộp lên không bao lâu liền có tiền gửi tới, hơn nữa không phải chia tiền 3-7, mà là chia theo 2-8.

Dùng lời của Lô giáo sư đã từng nói: "sự nghiệp em vừa mới bắt đầu đây chính là thời điểm cần tiền, phụ nữ thì vẫn nên tích cóp nhiều mới tốt."

không chỉ như thế, Lô giáo sư còn cho cô phương thức liên lạc với mấy khách hàng khác, để cho bọn họ trực tiếp liên hệ với Phuong Châm, tiền cũng trực tiếp gửi cho cô. Cứ như vậy Phuong Châm liền trực tiếp lấy được khoản tiền, không cần phải thông qua Lô giáo sư.

Cứ như vậy tốc độ Phuong Châm kiếm tiền càng trở nên nhanh hơn. Bất quá trong thời gian một tháng ngắn ngủi, Phuong Châm nhận được hơn mười công việc. Có một chút là Lô giáo sư bảo khách trực tiếp giao phó cho cô làm, cũng có một chút là Lô giáo sư đưa qua cho cô làm. Lãi nhiều đến mức không tính nổi, chỉ một tiền boa thôi cũng được hơn mấy trăm ngàn. Nhưng cái gọi là tích tiểu thành đại hơn mười công việc thì lãi càng ngày tăng thêm. Phuong Châm phát hiện tháng này cô kiếm được hơn mười ngàn từ việc làm thêm.

Đây thật là việc tốt ngoài ý muốn. Sớm biết rằng Lô giáo sư đối với cô thật tâm như vậy, thời điểm vừa ra tù cô nên vác mặt dày tìm đến ông mới phải, nếu vậy thì nói không chừng bây giờ Phuong Châm đã có thể có mua được căn hộ hai mươi mấy mét vuông đơn gian.

Từ trước đến nay lão sư đều chiều cô cô như vậy, khiến Phuong Châm thật sự rất cảm động. Vài lần cô gọi điện thoại cảm tạ ông, ông đều bảo cô không cần phải khách khí với ông làm gì, còn bảo cô nếu có thời gian thì nên trở về trường học xem xem, thuận tiện cùng hai vợ chồng ông dùng cơm.

Phuong Châm biết Lô giáo sư cùng vợ trước có một người con trai, hiện tại đang học đại học ở nước ngoài không thường xuyên về nhà. Ông cùng Vợ giáo sư lại không có con, chỉ có vợ chồng hai người khẳng định cũng có điểm tịch mịch. Cho nên thích có người trẻ tụ tập ồn ào cũng thật bình thường.

Nhờ Lô giáo sư giúp đỡ mà Phuong Châm mà kiếm được kha khá tiền, cô cảm thấy cần phải gấp mặt cảm ơn ông. Vì thế đêm trước ngày Quốc Tế Lao Động, Phuong Châm có ý mua lễ vật đi thành phố lân cận thăm Lô giáo sư, coi như là chúc vợ chồng ông ngày lễ vui vẻ.

Việc này khiến Lô giáo sư đặc biệt cao hứng, Vợ giáo sư cũng lôi kéo cô cùng nói chuyện. Chỉ là một căn nhà có hai người ở nói nói cười cười không khí rất là náo nhiệt. Đến lúc 4 giờ chiều Phuong Châm muốn đứng dậy tạm biệt, Lô giáo sư lại hướng cô khoát tay ý bảo cô ngồi xuống: "Tiểu Phuong a, em hôm nay vận khí thật tốt nha, tối thật đúng lúc. Buổi tối cùng chúng ta đi dùng cơm, sẵn tiện giới thiệu mấy cái khách hàng lớn cho em làm quen một chút."

Phuong Châm sững sốt, nhìn hai người nhất thời không thể hiểu nổi. Vợ giáo sư bên cạnh liền cười giải thích: "Đều là một vài nhà văn, nhà xuất bản, biên tập. Chỗ của bọn họ việc phiên dịch rất nhiều, mà tiền được trả cũng nhiều. Em đi quen biết một chút là có lợi cho em, sau này nếu như em kiếm được hợp đồng phiên dịch sách, thì có lẽ tiền nhuận bút sẽ tốt hơn được tí."

Phuong Châm không thể tin được vận may của mình lại tốt như vậy chuyện tốt cứ nối tiếp nhau kéo đến. cô đương nhiên biết dịch giả cho sách xuất bản số lượng vô cùng lớn, hàng năm trên thị trường sách hay nhiều thể loại là vô số kể. Nhà xuất bản đều sẽ tìm đến những dịch giả có tên tuổi, mà những thể loại tép tôm như cô sẽ được thuê để giúp đỡ việc dịch thuật.

Nhân vật máu mặt luôn bề bộn nhiều việc, những thời điểm như thế này những người như Phuong Châm liền có chỗ dùng.

Phuong Châm lúc trước thấy việc nhờ tay trong liền có chút khinh thường, hiện tại đã nhận ra. Thiếu nợ hai mươi vạn làm gì có tư cách lựa chọn này nọ, cũng chẳng sợ trong lòng có cảm thấy có thích hợp hay không kiếm được tiền mới là việc quan trọng nhất.

Khó trách lúc còn nhỏ nghe người lớn nói trưởng thành sẽ có rất nhiều chuyện mình không thể quyết được, hiện tại cô đã trưởng thành, liền triệt để hiểu ý tứ của những lời này.

Vì thế cô cũng không có cự tuyệt, cười gật đầu đồng ý.

Đến khoảng sáu giờ tối, Lô giáo sư lái xe đưa Phuong Châm đi đến một khách sạn năm sao có tiếng tăm dùng cơm. Phuong Châm vừa nhìn thấy nơi này liền biết hôm nay tới khẳng định là nhân vật lớn, trong lòng không khỏi có chút lo sợ. Lô giáo sư cô an ủi cô nói: "Đừng khẩn trương, đều là những người rất dễ nói chuyện, có ta ở đây sẽ không để cho em thua thiệt đâu."

Nghe xong lời này Phuong Châm tâm liền bình tĩnh được một chút, lúc xuống xe còn không quên sửa sang lại quần áo.

Kết quả nàng vừa chỉnh xong quần áo, cảm giác bên người có thân ảnh quen thuộc thoáng qua. Đối phương đi ra xa đại khái hơn mười mét mới tựa hồ như ý thức được cái gì đó, dừng bước lại quay đầu nhìn Phuong Châm. Ánh mắt kia rất rõ ràng là muốn hỏi: "Em tại sao lại ở chỗ này?"

Phuong Châm kỳ thật cũng rất muốn hỏi Nghiêm Túc: "anh như thế nào cũng xuất hiện ở đây?"

Chương 48-2: Ăn đậu hủ (2)

Tại cổng trước khách sạn, Phương Châm cùng Nghiêm Túc làm như không hề quen biết đối phương, không nói một lời đều phân mình rồi đi.

Phương Châm theo Lô giáo sư đi thang bộ lên lầu 2, Nghiêm Túc thì được người đưa đến thang máy trực tiếp thượng đến tầng 10. Lúc đi thang máy Nghiêm Túc trong lòng thầm nghĩ: ông già kia là ai?

Phương Châm lại không kịp nghĩ đến quá nhiều, bởi vì vừa cùng Lô giáo sư đi vào phòng ăn, cô liền lập tức được diện kiến một đồng lớn "Đại nhân vật", chỉ chào hỏi thôi cũng đủ làm cho cô choáng váng cả đầu.

Phương Châm ở trên xã hội kinh nghiệm giao tiếp đến cùng vẫn là không nhiều, lúc trước cho dù có thi ở trong lao 5 năm cũng đã bị mài sạch. Trong khoảng thời gian này cô làm công việc đều không cần phải xã giao, dẫn đến cô hôm nay vừa thấy cảnh tượng này trong lòng không khỏi rung mình, lúc đầu còn có chút e sợ.

Nhưng cô đến cùng cũng là người trải qua nhiều biến cố, lúc ban đầu có chút bối rối nhưng rất nhanh sau đó liền trấn định trở lại. Khi cô cùng một bàn đầy những người giới thiệu xong, thời điểm ngồi xuống nụ cười trên mặt đã trở nên phi thường tự nhiên.

Vừa rồi nghe Lô giáo sư giới thiệu những người đó xong Phương Châm cảm thấy quả nhiên đều là những người rất có máu mặt trong giới xuất bản sách nước ngoài. Cùng nhiều người như vậy xã giao đối với cô tuyệt đối có lợi, chẳng sợ không thể kiếm được tiền, chỉ cần cùng bọn hắn trò chuyện để tăng thêm kiến thức cũng đã tốt rồi.

một bữa cơm ăn được coi như tận hứng, trên bàn cơm Phương Châm là người không có quyền đề lên tiếng cho dù một câu, cho nên cô là người im lặng nhất. Bình thường chỉ có người khác hỏi cô mới đáp lại một hai câu. Đến nơi này cô lại bắt đầu cảm thấy chính mình may mắn khi đáp ứng Nghiêm Túc làm công việc kia.

Giống như vậy trường hợp không khỏi muốn bị người khác hỏi làm việc ở đâu, nếu còn vẫn như trước kia làm người vệ sinh vậy thì phải cố lảng tránh không nói, nhưng Phương Châm nhất định sẽ ngượng ngùng nói ra. Nếu cô không biết xấu hổ nói thì ai cũng sẽ không khỏi nghi ngờ, Lô giáo sư có học trò giỏi của khoa ngoại ngữ như thế nào sẽ đi làm công việc như vậy?

một khi đã hoài nghi thì sẽ có khả năng bị người ta tìm ra được quá khứ của cô. Giống như bây giờ người ta vừa nghe cô làm việc tại Thâm Lam lập tức liền lộ ra vẻ tin phục. Có một hai người thích khoe khoang còn đang ở đó thổi phồng chính mình cùng chủ tịch Thâm Lam có quan hệ như thế nào, cùng Nghiêm gia giao tình sâu đậm ra sao.

Phương Châm yên lặng nhớ kỹ tên người này, đề ngày sau có thể hỏi Nghiêm Túc một chút, nói không chừng còn có thể đào ra được chút ít gốc gác của người này.

Trừ bỏ lúc chen miệng được vài câu, phần lớn thời gian Phương Châm đều là ngồi một bên nghe người ta nói. Đương nhiên tham dự buổi tiệc như vậy bị mời rượu là không thể tránh được. Phương Châm nói mình sẽ không uống rượu, nhưng người mời rượu thật sự quá mức nhiệt tình. Hầu hết đàn ông đều xem việc được nhìn thấy phụ nữ uống say là một thú vui, rõ ràng trên bàn so với cô rất nhiều người có thể uống được, nhưng hẳn lại là nhìn chăm chăm cô không buông.

Lô giáo sư cũng ở bên cạnh dùng ánh mắt ý bảo cô đừng uống, lại chủ động thay cô giải vây: "Đây là học trò của ta, các người cũng nên nhìn mặt mũi của ta mà tha cho em ấy một lần. Phương Châm em cũng thật là phải cho mọi người một chút mặt mũi chứ, uống một ly đi, em ấy uống một ly thì thế nào?"

nói đến đây đã là nhân nhượng cho cô lắm rồi, Phương Châm không hề không uống được, vì thế chỉ có thể miễn cưỡng tiếp nhận ly rượu được đưa tới. Đó là hơn phân nửa ly rượu đỏ, Phương Châm nghĩ rằng nếu là toàn bộ uống cô sẽ ở chỗ này ngủ thiếp đi mất.

Nhưng chuyện đã tới mức này không uống không được, cô chỉ có thể cố gắng uống, uống xong sau nhanh chóng lấy cớ ra ngoài đi WC, thừa dịp còn chưa khuếch tán đến toàn thân hãy nôn ra. Đỡ phải đến thời điểm uống say về nhà không được không nói, còn phải khiến Lô giáo sư phải đỡ cô ra khỏi khách sạn.

Lô giáo sư như thế nào cũng là đàn ông, Phương Châm cảm thấy như vậy cũng quá thất lễ.

cô rời khỏi ghế ngồi nghiêng ngả lao đảo hướng đến WC bước đi, mới đi được một đoạn ngắn đầu liền cảm thấy choáng cực kỳ, không cẩn thận trực tiếp đụng vào tường hành lang.

Vừa lúc có một nữ phục vụ đi ngang qua, nhanh chóng đi lên đỡ cô: "Tiểu thư, cô không sao chứ?"

"không có việc gì không có việc gì, xin hỏi toilet ở hướng nào vậy?"

"Phía trước rẽ trái là tới, cô có muốn tôi đỡ cô đi không?"

Phương Châm vốn muốn nói không cần, nhưng cảm giác được hiện tại ở trong tình huống này không phải là thời điểm cậy mạnh, vì thế gật gật đầu cảm ơn đối phương, đem tay đưa qua.

Phục vụ đỡ cô lão đảo đi, thời điểm đến khúc ngoặt Phương Châm cảm giác trước mắt bỗng tối đen, bàn tay khoát lên người phục vụ tựa hồ như có người nắm lấy, sau đó cô liền ngã vào một lồng ngực rộng lớn, rắn chắc mà lại ấm áp.

Cứ cho là có vài phần men say, nhưng cô vẫn lập tức ngửi ra hương vị của đối phương: "Nghiêm Túc?"

"Là anh."

"anh, anh như thế nào ở chỗ này?"

"anh tới dùng cơm. Chúng ta vừa mới gặp nhau tại cửa, em quên rồi sao?"

Phương Châm nháy hai lần ánh mắt nghĩ tới: "anh cũng ở đây tầng này ăn cơm sao?"

Nghiêm Túc đương nhiên sẽ không ở tầng ăn cơm, anh sở dĩ tới nơi này hoàn toàn là vì không yên lòng cho Phương Châm. Phương Châm là người như thế nào anh hiểu rõ vô cùng, bình thường hiếm khi ra khỏi cửa, là một trạch nữ điển hình. Mà lại đột nhiên chạy đến một nơi cách thành phố S một giờ đi xe, hơn nữa buổi tối còn cùng người ta đi ăn cơm?

Hơn nữa bạn bè của cô lại vô cùng ít ỏi, bình thường hay lui tới chỉ có vài người. Ông lão kia thoát nhìn thấp phần lạ mặt, Nghiêm Túc lúc điều tra bạn bè người thân của Phương Châm không hề nhìn thấy một người như ông ta. Điều này làm cho anh có chút bất an.

Phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp lại một thân một mình rất dễ dàng trở thành mục tiêu của những lão già. Nghĩ đến Phương Châm có khả năng rơi vào nguy hiểm, Nghiêm Túc nào còn có thể nuốt trôi cơm, liền lấy cớ xuống lầu tìm cô.

Kết quả vừa xuống lầu liền nhìn thấy Phương Châm man đầy men say đi đến WC, vì thế anh lập tức đón cô từ trong tay người phục vụ, kéo vào trong ngực thấp giọng nói: "Em làm sao vậy, uống nhiều quá?"

"không có, chỉ uống một ly, chỉ là choáng một chút mà thôi. anh yên tâm tôi không có say, tôi muốn đi toilet."

"Muốn đi vệ sinh?"

"không phải, là muốn đi ối, ối ra hẳn là tốt hơn nhiều."

"đi, vậy anh đưa em đi."

Nghiêm Túc nói xong liền ôm Phương Châm đi về phía trước. Phương Châm hoảng sợ, lập tức tỉnh rượu hấn ba phần: "anh, anh không thể vào toilet nữ được."

"Ai nói chúng ta muốn đi toilet nữ."

"Nhưng ta cũng không thể vào toilet nam a."

"Yên tâm, chúng ta cũng không đi toilet nam" Nghiêm Túc khi nói chuyện thì đã dừng lại ở trước một cái kính mờ, anh ấn vào cái nút trên tường, cửa kính tự động mở ra, hiện ra bên trong là không gian mấy mét vuông.

Phương Châm nhìn nhìn bồn rửa tay bồn cầu cùng thủy tinh kính, mờ mịt hỏi Nghiêm Túc: "Đây là nơi nào?"

"WC dành cho người khuyết tật. anh đã khóa cửa, em hiện tại có thể yên tâm thoải mái nôn ra."

Phương Châm nhìn theo phương hướng ngón tay Nghiêm Túc đi đến xem bồn cầu, vẻ mặt như bị táo bón biểu tình: "anh muốn tôi ở trong này nôn sao?"

"Chẳng lẽ em còn muốn ra bên ngoài nôn?"

Đương nhiên là không phải, chẳng qua là khi Nghiêm Túc có mặt Phương Châm đột nhiên lại không thể nôn ra. Phụ nữ rất coi trọng mặt mũi, cô không cho rằng chính mình cùng Nghiêm Túc sẽ có tương lai, nhưng cô dù sao đối với anh cũng có chút cảm tình. Trước mặt anh nôn mửa một việc khiếm nhã như vậy cô thật sự làm không được. Vì thế cô bủi môi nói: "Thôi, tôi không muốn nôn nữa, chúng ta vẫn là ra ngoài đi."

"Lúc này không nôn, là muốn ra ngoài nôn trên người anh sao?"

Nghiêm Túc khi nói chuyện đã đi tới vài bước, ôm lấy Phương Châm chạy đến bồn cầu, sau đó thừa dịp cô không có phòng bị giơ chân lên đá đầu gối chân phải cô một cái. Phương Châm chân mềm nhũn liền quỵ một đầu gối xuống, mặt thiếu chút nữa đập vào bồn cầu.

Sau đó cô nghe trên đỉnh đầu Nghiêm Túc chuyên chú nói với cô: "Phun đi, không cần để ý đến, cùng lắm thì anh quay mặt đi chỗ khác."

Bị anh chà đạp như vậy Phương Châm dạ dày trở nên cồn cào vô cùng, nhìn không thể được vì thế liền toàn bộ nôn ra. Nghiêm Túc tuân thủ lời hứa hẹn xoay người sang chỗ khác không hề nhìn cô, đưa tay nhìn đồng hồ tính toán lúc này nếu lái xe trở về thành phố S, đại khái mấy giờ có thể đến. Có cơ hội hay không trong nhà Phương Châm dùng một ly trà hay không, cho dù là nước lọc thôi cũng tốt.

anh ở nơi đây suy nghĩ như thế nào có thể ăn được đậu hủ, thì bên kia Phương Châm vừa mới nôn ra muốn đứng lên thì không kìm được nôn tiếp, trong lòng thầm nghĩ dạ dày chính là không nghe lời của cô, đem tất cả những thứ tối hôm nay toàn bộ đều phun ra.

Lúc đó Phương Châm còn cảm thấy có chút mất mặt, nhưng giờ không thêm đề ý nữa. Đề Nghiêm Tú nhìn thấy cảnh thất thố của cô cũng rất tốt, làm cho anh không có hứng thú với cô nữa, ngày nói lời tạm biệt với cô là trong tương lai gần.

Nghĩ đến đây cô càng khoa trương biểu diễn một phen, rõ ràng là không còn thứ gì để nôn ra nữa, đại ý là muốn quyết tâm làm cho Nghiêm Túc cảm thấy ghê tởm cô mới thôi.

Cũng không biết nôn ra bao lâu, dù sao Phương Châm ngay cảm giác nôn cũng không còn, cũng không nhìn thấy ánh mắt chán ghét của Nghiêm Túc nhìn cô.

Càng về sau cô ngay cả nôn cũng không nổi nữa, chỉ có thể đứng dậy đỡ eo thở dốc, thuận tiện dùng khốe mắt quét nhìn Nghiêm Túc.

Nghiêm Túc có ý bảo cô ở lại đây tắm rửa, lại rút giấy trên bồn rửa tay đưa qua: "Chấp nhận dùng đi, anh ra ngoài chuẩn bị cho em chút nước. anh lái xe đưa em về nhà?"

"không cần." Phương Châm đại khái rửa mặt muốn đi ra. cô ở tại WC rất lâu rồi, đợi tiếp nữa mấy người Lô giáo sư sẽ trở nên khả nghi.

Nghiêm Túc thấy cô muốn đi, trực tiếp đưa tay ngăn cô lại: "Như thế nào, còn muốn trở về chăm sóc ông già kia?"

"Cái gì mà ông già, đó là giáo sư đại học của tôi, anh nói chuyện tôn trọng một chút."

"Giáo sư, lại là thầy trong đại học, đây đều quá khứ đã bao nhiêu năm rồi, buổi tối lại mang học sinh tới loại khách sạn này, giáo sư của em thật có cá tính."

Phương Châm đầu óc choáng váng nên không nghĩ ra giấu chừa trong lời Nghiêm Túc, vẫn như trước giải thích: "không phải chỉ có một mình giáo sư. Chúng tôi là một đám đông cùng nhau ăn cơm. Đây là người trong giới ngoại ngữ xuất bản. Giáo sư gần đây cho tôi không ít tư liệu đề dịch, hôm nay là dẫn tôi tới làm quen với mấy người chủ biên, đây đối với công việc sau này của tôi là có lợi."

Nghe nói như thế Nghiêm Túc khẽ nhíu mày: "Đột nhiên lại làm phiên dịch, như thế nào, em gần đây thiếu tiền?"

"không, không có. Kiếm nhiều một chút không tốt sao? Đây là sở trường của tôi, tôi tiếp tục làm cũng rất bình thường. anh đừng có chặn đường của tôi, tôi phải đi, người ta vẫn đang chờ tôi đấy. anh đừng làm hại tôi phải thất lễ."

"Thoạt nhìn em đối với mấy người già này thật coi trọng."

Phương Châm lười cùng anh tranh cãi, đẩy tay anh ra muốn đi, kết quả Nghiêm Túc lại giữ chắc bả vai cô, đem cả người cô ôm vào trong ngực: "đi, nếu là người đối với em có chỗ trọng dụng, vậy anh cũng muốn cùng em đi xem sao."

"anh đi làm cái gì?"

"Giữ thể diện cho em, chủ tịch Thâm Lam như thế nào lại không tốt, cũng có thể giúp phần tử trí thức như mấy người đó mặt mũi. nói không chừng bọn họ thấy anh sẽ càng quan tâm em hơn."

sự thật đúng là như thế, vừa rồi những người đó nghe nói đến Thâm Lam biểu tình rõ ràng là rất tôn trọng. Nhưng nếu Nghiêm Túc đi cùng cô làm thế nào giải thích thân phận của anh a.

"Em không cần giải thích, anh nói là được."

"anh tính toán nói như thế nào?"

"thì nói anh là sù giả hộ hoa của em, em thấy thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49-1: Nội tình

Nghiêm Túc nói được làm được, thật sự cùng Phương Châm trở về phòng ăn.

Phương Châm vài lần khuyên anh trở về, nhưng là bắt đắc dĩ ý chí của anh thật kiên định nói một thì không có hai, đem toàn bộ ý kiến của Phương Châm bác bỏ, về mặt tự nhiên khoác vai cô, về mặt kia hoàn toàn là kiên cường tự đại.

Hai người đứng tại cửa một lúc thì Phương Châm lần nữa xác nhận lại: "anh thật sự muốn đi vào?"

Nghiêm Túc thậm chí còn không thèm trả lời cô, trực tiếp đưa tay mở cửa.

Trong phòng ăn mọi người đang khí thế ngất trời ngồi nói gì đó, đề tài cũng bao gồm có tiểu Phương Châm này. Có người thấy cô đi WC nửa ngày mà còn chưa trở lại, liền lặng lẽ hỏi Lô giáo sư: "Chuyện gì xảy ra? cô học trò của ông sẽ không nhân cơ hội này chạy đi đó chứ."

Lô giáo sư cười có chút xấu hổ: "Sẽ không đâu, em ấy còn ở lại nơi này, khẳng định sẽ trở về thôi."

Câu hỏi này có điểm tà khí, Lô giáo sư nhìn ra được trong lòng không khỏi sợ hãi. Nội tâm của ông bây giờ cũng có chút rối rắm, một mặt lo lắng Phương Châm thật sự rời đi được điều gì nên chạy mất, mặt khác ông lại mong cô đừng có quay lại..

Đây là cái hang sói, một khi tiến vào liền chạy không xong.

Kết quả ông vừa nghĩ như vậy cửa phòng ăn liền bị người đẩy ra. Người vừa hỏi hướng ông mỉm cười, ánh mắt kia rõ ràng là nói: "Xem ra ông liệu chuyện rất chuẩn."

Lô giáo sư than nhỏ một hơi, ngẩng đầu nhìn về phía cửa. Sau đó ông phát hiện mình cũng không phải liệu sự như thần, bởi vì ông chỉ đoán đúng mở đầu, lại không đoán ra kết cục.

Phương Châm quả thật trở lại, nhưng cô không phải trở về một mình, bên người cô còn có cái một người đàn ông cao to đẹp trai, khoác vai của cô cùng tiến vào.

Trong phòng ăn mọi người đều sửng sốt, hiển nhiên là không dự đoán được chuyện như vậy. Nhưng rất nhanh sau đó những người vừa rồi chém gió nói rằng cùng Nghiêm gia quan hệ cực tốt lập tức phản ứng, về mặt đầy hưng phấn đứng lên, hướng về phía Nghiêm Túc nhiệt tình nghênh đón.

"Ai nhà Nghiêm đồng Nghiêm đồng, đã lâu không gặp. Cháu như thế nào hôm nay lại đến đây, thật sự là cho bác quá bất ngờ."

Ông ta vừa nói vừa vờn tay ra, Nghiêm Túc cũng có lệ cùng ông ta bắt tay. Sau đó anh hỏi: "Cái kia, ngài là..."

"Bác là Lạc Tuấn Huy, bằng hữu của ba cháu."

"Nga, nguyên lai là bác a." Nghiêm Túc trôi chảy nói. Kỳ thật anh căn bản không hề nhớ họ Lạc này là người nào. Hàng năm giống như vậy những người tự xưng là bạn bè của ba mẹ anh thật sự là rất nhiều, anh làm sao có thể nhớ ro. Hơn nữa anh dám khẳng định, họ Lạc cũng không phải bằng hữu của ba anh, nhiều nhất chính là gặp qua vài lần, nói chuyện vài câu.

Người như vậy thật khéo đưa đẩy, trước mặt anh tự xưng là bằng hữu của ba anh. Nếu gặp ba anh khẳng định sẽ nói là bằng hữu của anh.

Bất quá anh cũng không ngại, mà còn phải cảm ơn người này vì đã tự chủ động bước lên. anh không biết nên bắt đầu từ đâu để xử lý đám người này, hiện tại có họ Lạc tự đập bầy này, đối phó với đám người còn lại cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Lạc Tuấn Huy nhìn thấy Nghiêm Túc nhận ra ông ta tự nhiên cảm thấy mình thật có mặt mũi, lập tức tỏ vẻ ta đây giới thiệu Nghiêm túc cho mọi người. Tên tuổi Nghiêm Túc cơ hồ ở đây mọi người đều đã nghe qua, nhưng gặp được người thì lại không nhiều. Tại vì trong ấn tượng của mọi người, anh cũng như các loại nhệ thế tổ*khác. Thâm Lam hiện tại phát triển mạnh mẽ như thế không khỏi nhờ công Nghiêm gia ở phía sau giúp đỡ.

* Nhệ thế tổ: chỉ những tiểu thư, công tử nhà giàu ăn chơi trác táng

Bất quá bây giờ nhìn thấy đáng về Nghiêm Túc như vậy, loại ý nghĩ này liền nhạt một ít. Bởi vì Nghiêm Túc khiến cho người khác cảm giác tinh anh đầy người, có lẽ không phải là dạng bình thường chỉ biết lấy tiền trong nhà ra giả làm người thành công.

Những người này đều là tinh anh công sở lão luyện đã nhiều năm, vừa nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Nghiêm Túc đã biết người đàn ông này khẳng định là có chút tài năng, tuyệt đối là người khó đối phó.

Nhìn thấy Lô giáo sư hỏi thăm Phương Châm, sắc mặt lập tức âm trầm đi, trong lòng thầm rõ chuyện tốt đêm nay khẳng định là tay không.

Bọn họ không khỏi có chút bất mãn, thầm oán hướng Lô giáo sư trợn mắt. Lô giáo sư nhìn anh một cái về mặt "Ta cũng đâu biết gì", nóng lòng phủi bỏ quan hệ với chuyện này.

Phương Châm rõ ràng là cùng ông đến đây, như thế nào ra ngoài đi toilet lại mang một đại nhân vật trở về? Lô giáo sư không nghĩ ra nên rất tò mò, cảm thấy ông cùng Phương Châm cũng là có quan hệ, ở đây là người có tư cách mở miệng hỏi Phương Châm.

"Tiểu Phương a, em cùng Nghiêm đồng là bằng hữu?"

"Ân." Phương Châm liếc nhìn Nghiêm Túc, miễn cưỡng gật gù đầu.

không nghĩ đến da mặt của anh so với cô thì càng dày hơn, trực tiếp hướng về Lô giáo sư đưa tay, mỉm cười tự giới thiệu: "Chào thầy, em là bạn trai của Phương Châm."

Lời này vừa nói ra khắp phòng ăn tiếng ồ rộ lên. Vừa rồi bọn họ nhìn thấy hai người ôm nhau tiến vào trong lòng đã thầm phỏng đoán, hiện tại lại nghe Nghiêm Túc chính miệng thừa nhận, thật sự không khác gì một cái một quả bom nặng ký nháy mắt được quăng xuống. Đêm nay mọi người ở đây đều hiểu rõ việc Lô giáo sư mang Phương Châm đến. Giáo sư đại học cũng không phải loại người có tri thức cao cao tại thượng gì, loại người hạ lưu dơ bẩn đội lớp giáo sư cũng không ít. Nữ sinh viên bây giờ cũng không còn như ba mươi năm trước nữa là người thanh lãnh cao quý gì, những cô gái vì công việc mà lộ da thịt cũng rất nhiều. Thậm chí ngay cả nam sinh viên cũng chậm rãi gia nhập vào cái hàng ngũ này.

Lô giáo sư vừa rồi giới thiệu Phương Châm là học trò của ông, cũng nói luôn cô hiện tại đang làm ngành phiên dịch rất phát triển, hi vọng được đi theo các tiền bối để được học tập nhiều hơn, tiến thêm một bước có thể tăng thêm kinh nghiệm cho chính mình.

Lời này nói được bao nhiêu dễ nghe, quả thực dễ nghe đến rối tinh rối mù. Mọi người đều biết rõ lời này chân chính là có bao nhiêu hàm nghĩa. một cô gái tuổi còn trẻ muốn tại nghề này mà phát triển hơn nữa, chỉ có kĩ năng vững vàng thôi là không đủ, không trả giá bất cứ thứ gì người ta dựa vào cái gì mà đem cơ hội cho người ta.

Có mất thì mới có được nha.

Nhưng Nghiêm Túc xuất hiện làm rối loạn hết thảy. Nguyên bản là ở trong mắt Phương Châm là người vì danh lợi mà bán đứng bản thân, nhưng anh xuất hiện Phương Châm lập tức trở thành phượng hoàng bay lên đầu cành kim. Danh vọng tiền tài của mọi người ở đây cộng lại cũng không bằng một phần ba của Nghiêm Túc, Phương Châm đã có một Nghiêm Túc chức cao vọng trọng như thế, thì người tiêu tốt như bọn họ cần gì mà phải nhờ vả.

Vì thế mọi người đều ngầm hiểu, chuyện Phương Châm chiếm tiện nghi từ bọn họ là không thể nào nên đều ngầm miệng không bàn tới. Nghiêm Túc cũng không ở lại ăn cơm, mà là muốn dẫn Phương Châm rời đi trước.

không ai dám làm mất mặt anh, một hai đều cười nhìn theo bọn họ rời đi. Đặc biệt Lạc Tuấn Huy kia, còn nhiệt tình tiễn bọn họ đến cửa, thừa dịp lúc người khác không chú ý đến lặng lẽ đưa danh thiếp của mình cho Nghiêm Túc.

Nghiêm Túc nhận lấy danh thiếp sau đó lời kéo Phương Châm rời đi, lưu lại trong phòng một đám người lòng mang mưu mô đưa mắt nhìn nhau. Những người ban đầu từ Phương Châm tính toán không khỏi nhìn Lô giáo sư bần ánh mắt oán giận: "Tại sao người học trò này của người lại có bạn trai như vậy?."

"Chuyện này tôi thật không biết, cô ta cũng không nói với tôi về chuyện này. Tôi cho rằng cô ta là một cô dạng vội vã muốn kiếm tiền làm sao biết được cô ta cùng chủ tịch Thẩm Lam hẹn hò. Chuyện này thật sự quá kì lạ rồi..."

sự tình này quả thật có điểm quái gở, nhưng bây giờ bàn đến những thứ này đã không còn ý nghĩa gì nữa rồi. Bởi vì Nghiêm Túc mà sự hứng phấn của mọi người cũng nhạt đi trông thấy, uống thêm mấy ly rượu hàn huyên thêm vài câu bọn họ cũng giải tán.

Lô giáo sư lúc lái xe trở về nhà, trong lòng cảm thấy có chút bất an. Chỗ ngồi lái phụ tựa hồ còn lưu lại mùi hương nhàn nhạt của Phương Châm, làm cho tâm tư của ông không khỏi hoảng hốt.

Đừng nói đến đàn ông trẻ tuổi ngay cả ông, đối với những cô gái trẻ tuổi cũng có khát vọng cực lớn. Lúc còn trẻ ông ta còn cảm thấy loại chuyện này thật quá trơ trẽn, nhưng không biết tại sao khi đã ở cái tuổi này ông ta lại có chút không thể quản được chính mình. Thế cho nên lúc lái về nhà, gương mặt Phương Châm cứ lúc ẩn lúc hiện trước mặt ông ta. (*Ngạc nhiên chưa*)

Tâm tư của Lô giáo sư đối với Phương Châm, Phương Châm đương nhiên không thể nào biết được, nhưng tâm tư của Nghiêm Túc đối cô lại rất rõ ràng. Cho nên rồi đi từ phòng ăn cô vẫn muốn làm thế nào để thoát khỏi người đàn ông này, thuận lợi bắt xe trở về thành phố S, để ngày thứ hai có thể đi làm đúng giờ.

Nhưng Nghiêm Túc vẫn cứ dính chặt lấy cô không chịu đi, một điểm ý tứ muốn đi cũng không có. Phương Châm lúc chờ thang máy rồi cuộc nhện không được nữa mở miệng nói: "Tôi phải về nhà."

"anh cũng vậy mà, tiện đường tiễn em một đoạn đường, đã trễ thế này chắc không còn xe buýt về thành phố S đâu."

Lời này nói ra lập tức khiến cho đường lui của Phương Châm bị chặn kín. cô vốn là định buổi chiều sẽ trở về, nhưng sau đó lại bị Lô giáo sư kéo tới nơi này. không nghĩ đến lại gặp được Nghiêm Túc, quả thực chính là âm hồn không tan.

trên đường trở về thành phố S, Phương Châm đều là trầm mặc, Nghiêm Túc cũng không nhiều lời, chủ động mở một bản nhạc êm dịu đến mức thoi miên. Phương Châm đã uống một chút rượu lại nghe nhạc nhẹ, rất nhanh đã nghiêng đầu ngủ.

Lúc cô vừa tỉnh dậy thì xe đã vào thị trấn thành phố S, thậm chí chỉ một cái cua xe thì sẽ đến tiểu khu xa hoa cô đang ở. Nghiêm Túc trực tiếp đem xe vào trong gara, sau đó mang Phương Châm lên lầu.

Phương Châm cảm thấy anh là có ý muốn qua đêm tại nhà cô, sợ tới mức phải mau chóng lên tiếng: "Quá muộn rồi anh trở về đi, tôi tự đi lên là được."

"Giúp cho em nhiều chuyện như vậy, tốt xấu gì cho anh miếng nước uống chứ."

"Tôi cho anh tiền, anh tự đi mua đi." (*J*)

Nghiêm Túc quả thực bị cô chọc cho cười: "Phương Châm, không cần sợ hãi như vậy đâu. Hôm đó cơ hội tốt như vậy anh còn chưa ăn em, hôm nay anh sẽ không động đến em đâu. anh không giống những lão già trong phòng ăn kia, dơ bẩn như bọn họ anh mới không là vậy."

Phương Châm cảm thấy lí luận của anh quả thực mặc danh kỳ diệu*, những người đó cũng không biết như thế nào mà làm cho anh không vừa mắt, từ Lô giáo sư đến những người khác, đều bị anh gom thành bọn lưu manh sắc lang.

* Mặc danh kỳ diệu: không thể hiểu nổi

"Tôi đã nói bọn họ đều không có ác ý, anh không cần phải như vậy."

"Vây ít nhất cũng phải cảm ơn anh đưa em trở về chứ. Nếu như không có anh em hiện tại chỉ ít phải bỏ ra mấy trăm ngàn tìm người đưa về, lại không thể cam đoan tài xế kia nhân phẩm có thật sự thuần lương hay không, sẽ không vì nửa đường thấy bộ dạng xinh đẹp của em mà sẽ đến nơi hoang vu hẻo lánh cưỡng hiếp em hay không."

"anh, anh thật là..." Phương Châm quả thực không biết nói gì, anh có bị chứng hoang tưởng không vậy? Sao người nào vào miệng anh đều biến thành cảm thú hết vậy.

"Được rồi, đi thôi." không để ý tới ánh mắt tức giận của Phương Châm, Nghiêm Túc đưa tay vỗ vỗ bả vai cô, chủ động đi lên trước. Lúc hai người đang đi thang máy Nghiêm Túc lại thêm một câu, "một người phụ nữ đêm hôm khuya khoắt ra ngoài phải cẩn thận, về sau nếu có không có chuyện gì thì buổi tối đừng đi ra ngoài. Nếu có chuyện gì gấp thì hãy gọi điện cho anh."

"không có việc gì, không có việc gì."

"Em không xem tin tức sao? Đoạn thời gian gần đây liên tục xảy ra việc những cô gái trẻ bị làm hại. Em nên đề cao cảnh giác mới phải."

Bị anh nhắc nhở như vậy Phương Châm cũng nghĩ tới, gần đây trên mạng việc về phụ nữ trẻ tuổi một mình ra ngoài gặp chuyện không may cũng không ít. Nghĩ đến đây Phương Châm trong lòng không khỏi nóng lên, ngữ khí cũng trở nên mềm mại: "Cảm ơn anh, tôi về sau sẽ chú ý. Bất quá hôm nay thật sự quá muộn, nước không nên uống, nếu anh không yên tâm thì đưa tôi đến cửa nhà đi."

"đi, vậy em nhớ rõ vào phòng thì tìm cái dù kia cho anh."

Phương Châm nháy mắt không nói nên lời, bản lĩnh đầu giả của anh thật sự đã đến mức đăng phong tạo cực*. Vừa tiến vào cửa nhà cô, đã mở miệng đòi ngay một cây dù cũ rích.

*Đăng phong tạo cực: tột đỉnh, tài giỏi

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49-2: Nội tình (2)

Đối với Nghiêm Túc mà nói cái dù đó có cũ hay mới anh cũng không quan tâm, mấu chốt là nó hữu dụng cho anh là được.

Đêm hôm đó dựa vào cây dù mà anh thuận lợi vào được nhà Phương Châm, uống được cốc nước, thuận tiện còn nhận được chút tiện nghi. Nhưng anh cũng không định làm việc gì, sau khi thấy Phương Châm bình an vô sự anh cũng không lưu lại làm gì, cầm ô đứng dậy cáo từ.

Xuống lầu anh nhìn nhìn trong tay ô dù, nghĩ rằng thứ này thật sự còn hữu dụng. Lần sau nhất định phải nhớ rõ có cho Phương Châm mượn vật gì không, sử dụng để nguy trang cho tiện mặt dầy rất hữu ích.

Phương Châm lúc tiễn Nghiêm Túc đi thì cũng sắp mười một giờ, cô nhanh chóng tắm rửa thay quần áo lên giường đi ngủ, sáng sớm hôm sau cô còn phải dậy đi làm.

Tuy rằng không có bị trễ, nhưng ngày hôm đó tâm trí cô không thể nào yên. cô đang suy nghĩ có cần gọi cho Lô giáo sư hay không. Ngày hôm qua đột nhiên đi như vậy thật sự làm cô thấy có lỗi, Nghiêm Túc phong cách hành động thật quá bá đạo đi. anh là loại người không cần thiết phải đi lấy lòng người khác, mà là người chỉ cần ngồi một chỗ là sẽ có người vây quanh lấy lòng.

Nhưng Phương Châm không giống như anh, cô rất vất vả mới dựa được vào quan hệ của Lô giáo sư mà kiếm được chút tiền, mắt thấy hai mươi vạn kia cô có khả năng trả được. Nhưng anh vừa ra tay liền khiến cho cô đắc tội với người khác, quả thực là muốn đem cô bức chết.

Kẻ có tiền không hiểu nỗi khổ của người nghèo, cùng Hoàng Đế nói chuyện ăn thịt bằm ra sao là một đạo lý ngu xuẩn.

Bởi vì trong lòng chứa phiền muộn, Phương Châm cả một ngày làm việc đều không yên lòng, còn mắc phải hai lỗi sai. Đương nhiên hiện tại cô vẫn không ai dám nói cô nửa cái. Từ lúc nhìn thấy việc cô bị chủ tịch gọi đi, ai còn dám động vào đầu thái tử a. Sau lưng cô là chủ tịch khiến mọi người cho rằng cô giả vờ ngây thơ.

Nguyên lai còn cho rằng Phương Châm chỉ nhân viên ăn lương bình thường, hiện tại xem ra cái này căn bản là gà nhò chó mà lên trời. Có người thậm chí còn hối hận lúc đầu không tạo quan hệ tốt với Phương Châm, hiện tại chân tướng rõ ràng như vậy mà muốn làm thân thì tạo cảm giác quá cố ý.

Nhưng mặc kệ ai nói như thế nào Phương Châm của hiện tại là không một ai dám động vào cô, công việc nặng nề cũng sẽ không cho cô làm. Phương Châm hiện tại so với lúc trước nhàn chán hơn rất nhiều, thậm chí cô còn cảm thấy mình có chút bất tài.

Đến lúc tan việc, cô rút cuộc cũng quyết định gọi cho Lô giáo sư, để giải thích chuyện ngày hôm qua. Kết quả đi động vừa mới lấy ra để tìm danh bạ, bóng đèn đột nhiên phủ lấy người cô, đem cô cả người che lấp kín.

Phương Châm ngẩng đầu nhìn lên một Nghiêm Túc vẻ mặt thành thật đang nhìn cô. Phương Châm lập tức lộ ra biểu tình rối rắm, di động lại bị anh cướp đi.

"đi thôi, lên xe gọi điện thoại cũng được."

Lời này nói ra thật quá mập mờ, quả thực cùng chiều thư lập hậu của Hoàng Đế không khác nhau gì mấy. Chủ tịch tự mình đón cô tan tầm, hai người còn ngồi chung một xe. Những chuyện này rơi vào tai người trong công ti chính là chỉ có một ý nghĩa. Nhìn thấy biểu tình hâm mộ cùng ghen ghét không che giấu chút nào trên mặt mọi người, từng cái từng cái ánh mắt nóng bỏng như muốn đem Phương Châm nướng chết.

Vì thế cô lập tức thu dọn đồ đạc, bằng tốc độ nhanh nhất theo Nghiêm Túc rời đi, đi thang máy xuống lầu lấy xe.

Sau khi thoát khỏi những ánh mắt kia, Phương Châm nhin không được than nhẹ một tiếng. Sau đó cô hướng Nghiêm Túc muốn điện thoại: "Đưa điện thoại cho tôi, tôi muốn gọi điện thoại."

"Cho ai?"

"Lô giáo sư. Ngày hôm qua cứ như vậy đi nhất định sẽ đắc tội với ông, đó là giáo sư đại học của ta, gần đây lại giúp ta không ít việc, tất nhiên tôi phải xin lỗi ông rồi."

"Vốn anh cũng đầu ngăn cản em gọi điện thoại, bắt quá..." Nghiêm Túc vừa nói vừa kéo tay Phương Châm ra, cầm điện thoại đặt vào, "hiện tại anh cảm thấy không cần thiết."

"Vì sao?"

"Đẫn em đi gặp một người, Gặp xong em sẽ thấy anh nói rất có lý."

Người này là rốt cuộc làm sao, gặp ai mà lại thần thần bí bí như vậy. Nhưng Nghiêm Túc hành động như vậy lại gọi lên lòng hiếu kỳ của Phương Châm, cô tạm thời quên mất chuyện điện thoại, ngồi trên xe an nhàn khỏi Thâm Lam.

Bọn họ đi tới một khách sạn cách nơi này không xa, Nghiêm Túc hình như từ trước đã thuê xong một gian phòng, trực tiếp dẫn Phương Châm lên tầng 4, lấy chìa khóa điện tử ra mở cửa, làm động tác "Mời vào" với Phương Châm.

Phương Châm thoải mái đi vào, nguyên bản là một vẻ mặt thông dong trấn định. Kết quả đi còn chưa được vài bước liền nhìn thấy Lạc Tuấn Huy đang ngồi trong phòng khách, sắc mặt lập bị kiểm hãm lại.

cô quay đầu lại nhìn Nghiêm Túc, ánh mắt kia rõ ràng là muốn hỏi: "Đây là tình huống gì?"

"anh mời Lạc tiên sinh tới đây, là muốn cho bác ấy chính miệng cùng em nói chuyện."

Nghiêm Túc đem cả người Phương Châm ấn xuống ghế sofa. Sau đó anh xoay người đi đến chỗ bình nước, tự mình rót cho hai người mỗi người một ly nước. Đem cái ly đặt tại bàn trà trước sofa, sau đó bảo Lạc Tuấn Huy: "Bắt đầu đi."

Phương Châm không thể chen vào nói, vẻ mặt chờ mong nhìn Lạc Tuấn Huy. Đối phương hiển nhiên bị cô nhìn khiến cho có chút không tự tại, cầm lấy ly nước uống liền hai hớp lớn, lúc này mới mở miệng nói: "Phương tiểu thư, về sau cô chớ cùng Lô giáo sư thân cận quá."

một câu không đầu không đuôi, Phương Châm nghe không rõ, tự nhiên muốn truy hỏi: "Vì sao?"

"Bữa ăn như ngày hôm qua, kỳ thật chúng tôi cùng Lô giáo sư rất thường xuyên cùng nhau ăn. không riêng gì Lô giáo sư, hiện tại có rất nhiều giáo sư trung học cũng đều thường cùng chúng tôi ăn cơm. Loại bữa ăn như vậy thoạt nhìn ở bên ngoài thì có vẻ rất đúng đắn, nhưng kỳ thật lại rất dơ bẩn."

Phương Châm không phải người ngu, vừa nghe thấy lời này liền hiểu. Kỳ thật loại bữa ăn quan hệ như vậy cô cũng từng nghe qua, chẳng qua cô cùng Lô giáo sư quan hệ không tệ, ông trong lòng cô thật sự là một người rất đáng tin cậy. cô vô luận thế nào cũng không thể nào ngờ được bữa ăn tối qua là cái sự việc như vậy.

Việc này quan hệ với sự trong sạch của trường bối, Phương Châm không thể không cẩn thận được: "Lạc tiên sinh, ngài nói lời này có căn cứ gì sao?"

"Tôi cũng người tham gia, cô nói xem tôi có căn cứ hay không. Kỳ thật hiện tại loại chuyện này cũng đều qua quít thời, mọi người trong lòng đều tự cảm nhận được. cô xem bữa ăn tối qua, một phòng tất cả đều là nhân vật có mặt mũi, chỉ có mình cô là một viên chức nhỏ bé, cô không cảm thấy kỳ quái sao? Nếu không phải là Lô giáo sư mang cô đến, thì cô có thể tiếp xúc với những người này hay sao? Dĩ nhiên, cô cùng Nghiêm đồng quan hệ tốt như vậy, tiếp xúc với những người tầng lớp cao hơn cũng không có gì ngạc nhiên."

Nghiêm Túc ho nhẹ hai tiếng, ý bảo Lạc Tuấn Huy không cần phải lảng tránh sang chuyện khác.

Lạc Tuấn Huy gật gật đầu, lại uống thêm nữa ly nước, tiếp tục khuyên bảo Phương Châm: "Nhưng chuyện như ngày hôm qua, cái này cũng không phải là sở trường của Nghiêm đồng. Cho nên cô mới dựa vào quan hệ của Lô giáo sư mà đến. Lô giáo sư lúc mang cô đến có nói chỗ cô điều gì không?"

"Ông nói sẽ giới thiệu cho tôi một ít lãnh đạo giới xuất bản làm quen. Bởi vì tôi hiện tại đang làm phiên dịch, ông muốn thay tôi mở rộng sự nghiệp, giúp tôi làm quen với các người, cũng là việc tốt cho tôi về sau."

"Phương tiểu thư, cô cùng Lô giáo sư quan hệ thế nào?"

"Ông là giáo sư đại học của tôi, thời điểm tôi còn đi học ông cũng cho tôi rất nhiều việc để làm"

"Nhưng vài năm nay tôi không có gặp qua cô. Nếu ông ta muốn giới thiệu cô cho chúng tôi làm quen, tại sao lúc trước không làm?"

Vấn đề này vừa nói ra khiến Phương Châm cũng có chút xấu hổ. Nghiêm Túc lập tức thay cô trả lời: "có mấy năm nay không quay về trường học cũ, cùng Lô giáo sư chặt đứt liên hệ, gần đây mới một lần nữa liên lạc trở lại."

"Như vậy thì đúng rồi. Phương tiểu thư cô tự ngắm lại đi, cô cùng Lô giáo sư cũng không có quan hệ đặc biệt thân cận. Ông ta dựa vào cái gì mà đem chuyện tốt như vậy giới thiệu cho cô? Ông ấy là giáo sư của cô, giới thiệu cho cô chút ít việc làm là chuyện rất bình thường, nhưng đem mạng lưới quan hệ của chính mình giới thiệu cho cô, cô cảm thấy có thể sao? Ông ta lại không phải cha cô, có thể không để ý gì cả trải đường làm quan cho cô. Tục ngữ nói rất đúng, dạy trò giỏi thì thầy sẽ đói. Thuở xưa, đồ đệ luôn cung kính sư phụ như cha, sư phụ còn lưu lại một vài tuyệt kỹ không chịu truyền hết, huống chi cùng Lô giáo sư cũng chỉ là quan hệ thầy trò bình thường, cô nghĩ mà xem ông ta vì cái gì mà phải đem phương pháp kiếm tiền chỉ hết lại cho cô? Làm thế có lợi gì cho ông ta?"

Vấn đề này Phương Châm ngay từ đầu thật sự không hề nghĩ tới. cô vốn nghĩ rằng chuyện tương đối đơn giản, cảm thấy Lô giáo sư ông đối với cô rất nhiệt tình, đại khái là cảm thấy đáng thương cô vì dốt từng ngồi. Nhưng hiện tại tỉnh táo lại chuyện này lại cảm thấy có chút kì lạ.

Bánh thịt tự nhiên rơi vào miệng mình không phải là không xảy ra, nhưng bánh thịt khổng lồ đến nhanh như vậy, thì thật quá phi thực tế đi.

Nghĩ đến đây Phương Châm thăm dò hỏi: "Chẳng lẽ bữa ăn tối hôm qua, thật sự là cái Hồng Môn yến*?"

***Hồng Môn Yến** là một sự kiện lịch sử diễn ra vào năm 206 TCN tại Hồng Môn (鴻門) bên ngoài Hàm Dương, thủ đô của Triều đại nhà Tần. Các bên tham gia chính trong bữa tiệc là Lưu Bang và Hạng Vũ, hai nhà lãnh đạo nổi bật của các lực lượng nổi dậy chống lại nhà Tần từ năm 209 đến 206 TCN. sự kiện này là một trong những điểm nhấn của chiến tranh Hán-Sở, một cuộc đấu tranh quyền lực cho uy quyền tối cao trên toàn Trung Quốc giữa Lưu Bang và Hạng Vũ, kết thúc với sự thất bại của Hạng Vũ và sự thành lập Triều đại nhà Hán với Lưu Bang là hoàng đế đầu tiên. Hồng Môn Yến thường được ghi nhớ lại trong lịch sử Trung Quốc, tiểu thuyết và văn hóa đại chúng (theo Wikipedia)

"không kém bao nhiêu đâu, dù sao cùng với loại mà cô biết đến bản chất là giống nhau. Lô giáo sư chính là người trung gian, trong tay ông ta nữ sinh viên là tài nguyên phong phú, rất nhiều người muốn thử loại này liền tìm tới ông ta để làm nguồn cung cấp. Dĩ nhiên, loại chuyện này là anh tình tôi nguyện, chúng tôi không bao giờ ép ai thực hiện cái việc này. Dù sao bây giờ nữ sinh viên cũng đều rất hào phóng, có thể dựa vào cái quan hệ này mà làm quen với mấy đại gia, các à cậu còn không được đấy."

"Như lời ông nói Lô giáo sư mang nữ học sinh tham gia bữa ăn là thông qua sự đồng ý của đối phương. Nhưng tôi không có đồng ý a, ông ta cứ như vậy trực tiếp đem tôi đi, được đồng ý sao? Vạ nhất tôi trở mặt thì làm thế nào?"

"Tôi đã nói rồi, đây đều là chuyện đôi bên tự nguyện. Vừa mới bắt đầu đều sẽ không nói thẳng ra, mà chúng tôi sẽ cho cô ám chỉ, nếu như cô đáp lại thì mới ra tay. Thậm chí cũng không phải lần đầu tiên gặp mặt thì sẽ thật sự làm ra chuyện gì, mọi người sẽ cùng cô kết giao trước, về sau sẽ như thế nào liền xem duyên phận đi. Nhưng theo kinh nghiệm của ta, nữ sinh cho dù thanh cao như thế nào thì cuối cùng vẫn sẽ đáp ứng. một lần ra tay thì giúp cho công việc của cô thành công mỹ mãn, phụ nữ thông đều biết nên lựa chọn thế nào. Đương nhiên ngày hôm qua Lô giáo sư mang theo cô đến cũng là có mục đích, bởi vì chúng tôi có người vốn muốn đem đến hai nữ sinh, ông ta liền lấy cô tới cho đủ số. Lô giáo sư gần đây tiêu sài mất khoản tiền lớn, nên vội vã muốn kiếm tiền a."

nói đến đây Lạc Tuấn Huy thâm trường cười cười, không nói tiếp.

Phương Châm nghe được thì không khỏi cảm khái. không thể tưởng tượng được nhân gian khắp nơi đều là cạm bẫy, ngay cả giáo sư đại học cũng không tin tưởng được. Nếu không phải gặp được Nghiêm Túc, tối qua có lẽ cô sẽ được người nào đó nhìn trúng. Vừa nghĩ đến trên bàn chỉ toàn các ông chú trung niên bụng phệ hói đầu, Phương Châm liền cảm thấy một trận buồn nôn. Muốn cô ủy thân với loại người này để đổi lấy tiền tài, cô thật trực tiếp đáp ứng Nghiêm Túc còn hơn. J

Lạc Tuấn Huy nói xong những lời này lại nhìn nhìn Nghiêm Túc, đối phương ý bảo ông có thể đi, vì thế ông nhanh chóng vất chân bỏ chạy. Còn lại mình Phương Châm ngồi ở chỗ kia tiêu hóa loạt chuyện vừa rồi.

cô nghĩ nghĩ, ngẩng đầu nhìn Nghiêm Túc: "Họ Lạc kia chính là anh cố ý tìm đến đây? Vừa rồi ông ta nói những lời này, thật sự là anh ép ông ta nói?"

Bạn đang đọc truyện *Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50-1: Báo đáp 1

Nghiêm Túc đi đến bên Phuong Châm, tức giận cốc đầu cô hai cái.

Hai cái cốc này dùng lực rất mạnh, anh không thể không chế được. Phuong Châm lập tức ôm lấy đầu ngẩng đầu trừng anh, vẻ mặt đầy phẫn nộ.

"Đau không?"

"Đau."

"Đau là được rồi. Về sau nếu còn hoài nghi vớ vẩn nhân phẩm của anh, anh sẽ đánh em."

Phuong Châm cũng thấy chính mình vừa rồi hoài nghi có chút quá phận, nhưng không đến mức bị anh cốc đến hai lần đau như vậy. Trong tù còn không có người dám đánh cô như vậy. Nghiêm Túc khí lực thật sự quá lớn đi.

Nghiêm Túc đánh xong cũng có chút đau lòng, ra vẻ trấn định giúp cô xoa đầu, nhỏ nhẹ giải thích: "Họ Lạc kia xác thực là do anh tìm đến. Nhưng những điều ông ta nói đều không phải do anh ép buộc. Chẳng phải em cũng cảm thấy lời của ông ta rất có lý sao? Nếu em vẫn chưa tin thì anh cũng có biện pháp liên hệ với các nữ sinh cho em, trên đời này không có bức tường nào chắn gió được cả, nếu Lô giáo sư thật sự làm công việc này, thì nhất định anh sẽ tra ra được. Có muốn anh làm ngay không?"

"không cần."

Nghe anh nói thì trong lòng của Phuong Châm cũng đã tin tưởng được tám phần. Thời gian cô cùng Nghiêm Túc quen nhau cũng không tính là ngắn, đối với nhân phẩm của anh trong lòng cô đương nhiên hiểu rõ. Tuy phương thức làm việc của anh có hơi bá đạo, nhưng loại chuyện vu oan cho người khác anh chắc chắn sẽ không làm, mà anh cũng chẳng muốn làm.

Với tính cách của anh, giải quyết bốn người Lô giáo sư thì chẳng có vấn đề gì, lúc anh bất ngờ mang cô rời khỏi phòng ăn, một cậu giải thích anh cũng không thêm đề ý. Cần gì phải lao lực tìm Lạc Tuấn Huy thay anh lật tẩy chuyện này?

Vừa nghĩ đến chuyện Lô giáo sư thật sự là người như vậy, Phuong Châm không khỏi thở dài. rõ ràng là nhìn rất có phong độ của một học giả, thật không nào tin được ông sẽ làm những chuyện như vậy. một giáo sư đại học mà lại thiếu tiền đến mức phải bán đứng chính học sinh của mình?

Phuong Châm thật sự không nghĩ ra, vẻ mặt đầy rối rắm.

Nghiêm Túc vỗ vỗ đầu cô: "Được rồi, đừng nghĩ đến việc đó nữa. Mỗi người đều có một bộ mặt xấu xa, chẳng qua là có người che giấu quá tốt mà thôi. Em về sau đừng qua lại với ông ta nữa, điện thoại cũng không được bắt. Dù sao thì cũng không ở cùng một thành phố, hãy chặt đứt liên lạc với ông ta đi. Em cùng ông ta còn có việc chưa giải quyết xong sao?"

Phuong Châm nghĩ nghĩ rồi trả lời: "không có. Tài liệu phiên dịch xong tôi đã gửi cho ông ta rồi. Bất quá tiền còn chưa gửi tới. Thôi, mấy trăm đồng tiền này, tôi cũng không cần, coi như là phí cảm ơn ông ta lúc trước giới thiệu cho tôi nhiều công việc như vậy."

"Êm đẹp như vậy tại sao đột nhiên làm lại việc này? Tiền lương anh cho em quá ít, không đủ dùng sao?"

một tháng 6000 là ít sao. Nếu Phuong Châm có cần, một tháng sáu vạn thậm chí 60 vạn Nghiêm Túc đều có thể cho cô. Nhưng Phuong Châm không phải loại người tự tiện nhận tiền của người khác. Công việc hiện tại này anh vất vả lắm mới có thể khuyên cô làm được.

Đối đãi với Phuong Châm không thể nóng vội được, phải cẩn thận trâu chọc từ từ mới được. Đây là kinh nghiệm mà Nghiêm Túc tổng kết được.

"Chính là muốn kiếm thêm chút tiền, dù sao công việc bây giờ cũng rảnh rồi, làm thêm vài chuyện cũng không có gì là không tốt."

Phuong Châm nói chuyện biểu tình trên mặt có chút mất tự nhiên, mặc dù chỉ là chớp mắt vài cái, nhưng vẫn bị Nghiêm Túc bắt được.

"Em có phải đang thiếu nợ ai? Nghe nói chuyện em trai em đã thương lượng xong. Chuyện này rốt cuộc em đã tốn bao nhiêu?"

"Tổng cộng mười vạn."

"Mười vạn?" Nghiêm Túc bật cười, "Xem ra những người này thật hiền lành, mười vạn liền có thể giải quyết xong mọi chuyện. Phuong Châm, em cảm

thấy anh sẽ tin sao?"

Phuong Châm có chút bất đắc dĩ, nếu cô lúc trước có được một nửa thông minh của anh thì tốt rồi. Lúc cha mẹ Trần Giai Hoa vui vẻ nhận khoản bồi thường mười vạn kia cô thật sự không có nửa điểm hoài nghi, sự thật đã chứng minh Nghiêm Túc là người thâm sâu cỡ nào.

cô biết chuyện này không thể nào gạt anh được, liền gạt đầu thừa nhận: "Kỳ thật là 30 vạn, Thẩm Khiên cho tôi mượn hai mươi vạn."

"30 vạn. Số tiền này cũng coi như là hợp lý. Bất quá tiền này hẳn không phải là em chủ động hỏi Thẩm Khiên mượn, là hắn dùng kế khiến em phải nhận."

Phuong Châm ngẩng đầu nhìn Nghiêm Túc, lộ ra vẻ mặt "anh như thế nào lại thông minh như vậy". Nhìn thấy vẻ mặt của cô Nghiêm Túc nhin không được vô trăn: "không cần nhìn anh như vậy, Thẩm Khiên đối với em là tư tâm Tư Mã Chiêu, chút chuyện đơn giản này anh có thể đoán được."

Nhưng cô lúc trước không hề nghĩ đến chuyện này.

"Cho nên tôi phải khẩn cấp kiếm tiền, hai mươi vạn không phải số lượng nhỏ. Tôi cũng không thể làm như không biết chuyện gì. Tuy rằng anh ta sẽ không đòi tôi, nhưng tôi sẽ cảm thấy rất ngại. Vốn cho là có Lô giáo sư hỗ trợ hẳn là rất nhanh sẽ trả sạch, không nghĩ đến... Ai."

Nghiêm Túc không hề nói tiếp chuyện này, mà ngược lại chuyển sang: "Bụng đói sao, có muốn ăn cơm chiều hay không?"

"Có chút, ở đây ăn luôn sao?"

Nơi này rất có tiếng, bên trong có một nhà hàng rất nổi, xem trên mạng đánh giá ở đây không chỉ có đồ ăn ngon đến rớt đầu lưỡi, mà giá tiền cũng có thể khiến người ta rớt trong mắt. Xem Nghiêm Túc hôm nay lại muốn tiêu hoang rồi.

"Nếu em không thích ra ngoài thì anh bảo bọn họ đem lên phòng được không?"

"Được."

Vì thế Nghiêm Túc liền đi gọi điện thoại, thừa dịp lúc anh đang gọi điện thoại Phuong Châm thầm nhẩm lại số tiền mình gửi ngân hàng trước đó. Ban đầu cô gửi được một vạn, thù lao phiên dịch cộng thêm tiền lương tháng này, cũng không đến một vạn năm.

Nghĩ đến đây cô không khỏi thở dài, nhưng trước mắt cũng không có biện pháp tốt hơn, chỉ có thể trước mắt không nghĩ đến nó nữa. Nghiêm Túc nói chuyện điện thoại xong, ngồi xuống bên cạnh Phuong Châm, lặng lẽ nhìn cô không nói lời nào.

Phuong Châm bị anh nhìn khiến cho sợ hãi, vội vàng bật TV, dựa vào âm thanh để hóa giải vài phần xấu hổ. Cũng may người đưa cơm tốc độ rất nhanh, hơn mười phút sau đã đưa lên một bàn mỹ vị. Phuong Châm nhìn một bầy đồ ăn ngon như thế nào, trong lòng cũng không thêm so đo giá cả nữa, lập tức cầm đũa lên ăn.

Lúc ăn được một nửa cô đã có một quyết định là sẽ đến chỗ viết những lời bình luận về món ăn này khen ngợi khách sạn này. Rốt cuộc là nhân tài đến bậc nào lại có thể đem thực vật nấu ngon đến mức này. Nếu cưới được người này thì mỗi ngày chắc chắn sẽ như sống trong thiên đường.

Thời điểm ăn cơm hai người đều rất im lặng, ngẫu nhiên có một đôi lời trò chuyện nhưng đều là lời ít mà ý nhiều. Đến lúc ăn được một ít, Nghiêm Túc đột nhiên đặt chén xuống, nghiêm túc hỏi Phuong Châm: "Có muốn kiếm tiền hay không?"

"Muốn." Trả lời xong Phuong Châm lại thêm một câu, "Nhưng người xưa có dạy, quân tử luôn yêu mến tài năng"..

một câu nói kia chính là, cô dù muốn kiếm tiền như thế nào đi nữa thì cũng sẽ không dùng sắc đi đổi lấy tiền tài.

Nghiêm Túc nghe xong vui vẻ nói: "Em yên tâm, nếu anh có ngủ với em thì cũng là ngủ không, tuyệt đối sẽ không cho em tiền."

Phuong Châm tròn mắt nhìn!

"Có người đàn ông nào ngủ với người phụ nữ của mình mà phải trả tiền sao? Ngược lại nếu anh cho em tiền thì đó chính là vũ nhục em."

"Những lời anh nói bây giờ chính là đang vũ nhục tôi đấy."

"Được thôi nếu em cảm thấy như vậy thì chúng ta hãy thảo luận vấn đề này đi. anh cảm thấy chuyện sỉ nhục đối với em quan trọng hơn vấn đề kiếm tiền."

"Khoan đã!" Phuong Châm vẫn ra tay ngăn cản kịp lúc, "Chúng ta vẫn là nên dừng chủ đề này lại. anh có biết công việc giúp tôi kiếm tiền sao?"

"Việc do anh tìm, tiền so với em làm cho chỗ vị Lô giáo sư kia."

"anh có công việc cần phiên dịch sao?"

"So với việc này thì công việc mà Lô giáo sư đưa em chỉ là vài ba tờ giấy, em muốn làm bao nhiêu thì làm bấy nhiêu. không cần phải bán nhan sắc cũng không cần phải bán đứng tâm hồn. Bất quá anh là người làm kinh doanh, không biết em có hứng thú hay không?"

Phuong Châm nghĩ nghĩ, cẩn thận mở miệng: "Chỉ cần không trái với đạo đức cùng không qui phạm pháp luật thì cho dù anh ra điều kiện gì, tôi cũng tự nguyện làm theo."

Nghiêm Túc rút cuộc nhìn không được bật cười. cô gái này thật là đáng yêu, ở bên anh lâu như vậy rút cuộc cũng rút được kinh nghiệm, còn cùng anh cò kè điều kiện cơ đấy.

"Em yên tâm, anh sẽ không khiến cho em bán thân càng không để em bán đứng tôn nghiêm. Đây tuyệt đối là việc dùng tài chứ không dùng thân. Tháng sau cùng anh đi một chuyến Hongkong, đại khái thời gian đi cũng hơi dài, nhưng cuối cùng em có thể kiếm được hai ba vạn. Có hứng thú không?"

nói không có hứng thú là giả. Nhưng Phuong Châm lại cảm thấy hơi lo..

"Rút cuộc là làm việc gì?"

"Làm phiên dịch cho anh. anh sẽ tới Hongkong bàn công việc với đối tác, vừa lúc lại thiếu người thông dịch."

"anh sẽ không nói tiếng anh sao?"

Cái này thật sự không phù hợp với Nghiêm Túc chút nào. Bình thường đại nhân vật như vậy không phải đều nói tiếng nước ngoài lưu loát như người bản xứ sao? Trình độ ngoại ngữ của Nghiêm Túc không thể cùng người ta nói chuyện? Phuong Châm không thể nào tin được chuyện này.

"Lần này là cũng thương đoàn người Pháp bàn chuyện làm ăn. Tuy rằng người Pháp nói tiếng anh rất nhiều, nhưng ngẫu nhiên có lẽ sẽ có vài chương ngại ngôn ngữ, đến lúc đó cần phải phiên dịch. anh nhớ rõ tiếng Pháp của em cũng coi như là tốt?"

"Đối thoại thì có thể được, nhưng tài liệu thì tôi không dịch được."

"Vậy thì được rồi, tài liệu hợp đồng đều là tiếng anh, không cần thiết phiên dịch."

Công việc nghe ra thì có vẻ rất thanh nhàn, Phuong Châm cảm thấy chính mình hẳn là không có việc gì, nhưng là...

"anh sẽ không lừa gạt đấy chứ?"

"Em thật sự nghĩ anh như vậy sao? Có thể sử dụng tiền hoàn thành sự tình, anh vì sao nhất định phải thuê người chứ? không có ý tứ."

"Nhưng tại sao lại mướn tôi, sao anh không tìm người giỏi tiếng Pháp phiên dịch?"

"Em không phải là đang thiếu tiền sao? Làm bằng hữu có chuyện tốt đương nhiên là phải giúp nhau rồi. Dù sao cũng đều là cho tiền người khác chi bằng cho em" Chỉ là người khác sẽ không được nhiều như Phuong Châm.

Phuong Châm do dự có nên gay không đồng ý chuyện này. Chuyện rõ ràng chính là Nghiêm Túc tặng không tiền cho cô. Chẳng lẽ trong thương đoàn người Pháp kia không có người nói tiếng anh sao?

Nhưng cự tuyệt chuyện tốt thế này thật sự rất đáng tiếc. Thôi vậy dù sao cũng đã nợ người khác ân tình, chi bằng cô nợ ân tình Nghiêm Túc dù sao thì cô cũng đã nợ anh rất nhiều rồi. Trước mắt vẫn nên trả nợ cho Thẩm Khiên, và phải cùng anh ta nói chuyện rõ ràng khuyên anh nên dứt khoát bỏ cô đi.

Nghiêm Túc nhìn chăm chăm Phuong Châm, một lúc lâu sau gồ gồ mặt bàn hỏi: "Thế nào, đồng ý hay là không."

"Đồng ý!" Phuong Châm thoáng khoái trả lời, nhưng lập tức nói "Nhưng tôi có mấy cái điều kiện tất yếu cần nhắc tới."

Bạn đang đọc truyện *Tân Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.